

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

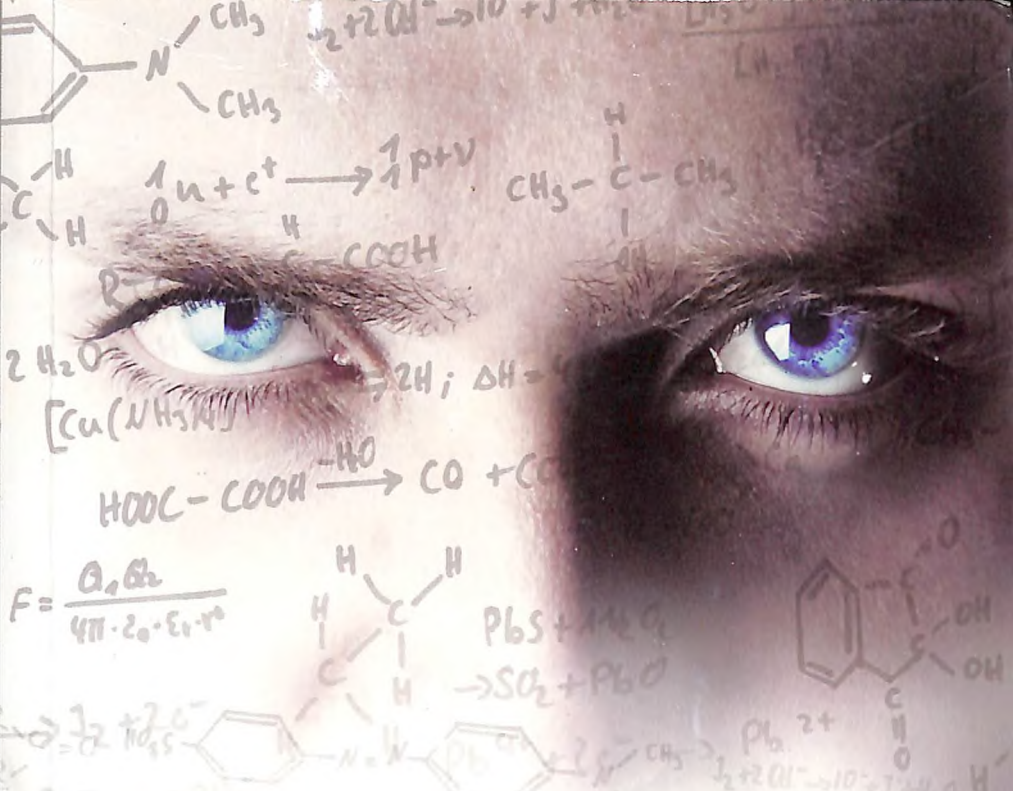
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MUCIZE ADAM

WILLIAM R. LEIBOWITZ

GERİLİM

Ücretsiz PDF kitapları için <https://irantey.org>

TERK EDİLDİ YÜCELTİLDİ DIŞLANDI

DÜNYAYI DEĞİŞTİRDİ

Yağmurlu bir gece, bir şehrin arka sokaklarında kan dondur an bir suç işlenir: Bir bebek siyah bir çöp torbası içinde çöp kutusuna atılmıştır. Ama o, sıradan bir bebek değildir, insanlığın kaderini de i tirebilecek bir zek aya sahiptir.

İnsanlık tarihinin gelmiş geçmiş en büyük dehası olduğu anlaşılan ve hayatını tedavisi olmayan hastalıklara çare aramaya adan an Robert James Austin'in hikâyesi ve mücadelesi böyle ba lar.

İlaç sektörünün karanlık ve a   zl  yüzü ile bilim kar tı radikal gruplar e  zamanlı bir şekilde Austin'i yok etmeye çalışırken, takıntılı bir hükümet yetkilisi de onu kendi çıkarları için kullanmak amacıyla tuhaf ve gizli bir çalışma başlatır. Fakat Austin'in korkusunun en büyük kaynağı, dünya dışı olduğuna inandi ı tehditlerdir.

Biri    ık olduğu kadın olmak üzere hayatındaki iki sıra dışı kadının yardımı  alan ge c adam, dı lanmanın ve ihanetin acısıyla sava ır ancak ona engel olmaya çalışan g  ler onun bile anlayamayaca ı kadar muazzamdır.

Mucize Adam, inanılmaz bir dehayı, ilaç sektöründeki yozla mayı, CIA'in oyunlarını, iyi ile kötünün kadim savaşını ve bir adamın büyük bir bedel ödeyerek hayatına anlam katma çabasını anlatan müthiş bir psikolojik gerilim.

  Robert James Austin'in hikâyesi, William R. Leibowitz'in yeteneğini kanıtlıyor. Şiddetli ya murda g r l g r l akan bir nehir gibi, bildiklerimizin üzerinde ve ötesinde girdaplar halinde kıvrılarak ilerliyor. Nefes kesici. 

The Review Broads

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-567-9

“Kusursuz, olağanüstü bir kitap. Kafa karıştıran spiritüel bir unsur ve heyecan da söz konusu. Kendi kategorisinde eşsiz.”

Pacific Book Review

“Her zaman okuduğunuz tıp konulu gerilimlerden çok daha fazlası. *Mucize Adam* beklenmedik, çarpıcı sonuna kadar aksiyonun hiç azalmadığı, üstelik duygu dolu bir hikâye okumak isteyen herkesin kitaplığında olması gereken bir roman.”

Midwest Book Review

“*Mucize Adam* inanılmaz. Klşe bir sonu olabilir, karman çorman bir şekilde bitebilirdi, yüzlerce başka şey olabilir. Ama William R. Leibowitz, hikâyeyi nefes kesici bir şekilde bitirmiş. O kadar şaşırdım ve heyecanlandım ki *Mucize Adam*’ı hâlâ aklımdan çıkarabilmiş değilim. Bu kitabı okuyun!”

Outnumbered3to1blog

“Leibowitz gerçekten olağanüstü bir hikâye yaratmış. *Mucize Adam* su gibi akıyor, sizi içine çekiyor ve hikâyenin sonunda sarsıyor. Kusursuz bir roman.”

Sunshine and Mountains Book Review

“William R. Leibowitz, *Mucize Adam*’la gerilim romanlarına yeni bir yön veriyor. Bu sırada da bilime ve tıbbı dair derin bilgisini gözler önüne seriyor. Bazı okurlar romanın başkahramanı Robert James Austin’de modern çağın öncü spiritüel figürünü görecek.”

Palmetto Book Review

WILLIAM R. LEIBOWITZ

New York'ta eğlence/medya hukuku alanında çalışmaktadır. Çok sayıda tanınmış stüdyo sanatçısını, söz yazarını, prodüktörü ve plak şirketini temsil etmiştir. Leibowitz'in New York Üniversitesi'nden fen bilimleri, Columbia Üniversitesi'nden hukuk alanında diplomaları vardır. Eşi Alexandria ve köpeği George'la birlikte New York'un Quogue kasabasında yaşamaktadır. *Mucize Adam* romanını insani ve spiritüel mesajlarını iletmek ve günümüzde insanlığın gerçek bir kahramana ihtiyaç duyduğunu düşündüğü için kaleme almıştır.

MUCİZE ADAM

Pegasus Yayınları: 1989
Bestseller Roman: 829

Mucize Adam
William R. Leibowitz
Özgün Adı: Miracle Man

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Tüvana Zararsız
Düzeltili: Murat Demirci
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2018
ISBN: 978-605-299-567-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018
Copyright © William R. Leibowitz, 2014, 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Manifesto Media Group'dan alınmıştır.

Bu kitap bir hayal ürünüdür. Eserde geçen isimler, yerler ve olaylar
yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak tasarlanmıştır.
Hayatta ya da ölmüş kişilerle, olaylarla ya da yerlerle ilgili benzerlikler
tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

 [pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari) [pegasusyayinevi](https://twitter.com/pegasusyayinevi) [pegasusyayinlari](https://www.instagram.com/pegasusyayinlari)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

WILLIAM R. LEIBOWITZ

MUCİZE ADAM

İngilizceden çeviren:
Sevinç Seyla Tezcan

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

MUCİZE ADAM İÇİN ÖVGÜLER

En İyi Gerilim Romanı – Pacific Kitap Ödülleri

“*Mucize Adam*’a ‘tıbbi gerilim’ ya da ‘politik hikâye’ demek haksızlık olur. *Mucize Adam*; mucizeler, motivasyonlar, etik ve ahlaki değerler ve özel ilgi alanlarının dâhi zihinlerin çalışmasına etkisi üzerine bir roman. Bir ‘süper’ çocuğun, harika yeteneklerini karanlık bir şeye dönüştürme çabasına direnerek kendini tıbbın en büyük gizemlerini çözmeye adanmasını ve her şeye rağmen ahlaki ve etik baştan çıkarma çabalarına direnebilmesini anlatıyor. Okuyucular pek çok virajı ve ters köşesi olan bir kurguyla şımartılıyor. *Mucize Adam*, merakı sürekli ayakta tutuyor, zorlama ve dikkat dağıtma girişimlerini tarif ediyor, bir dâhinin içindeki ve dışındaki karanlık güçlerle nasıl savaştığını gösteriyor ve anlam kadar mahremiyet arayışının da güçlü bir tablosunu çiziyor. Böylece psikolojik gerilim içeren sürükleyici bir roman, alıştığınız ‘tıbbi gerilim’ romanlarından çok daha fazlasına dönüşüyor. Beklenmedik ve sarsıcı sonuna kadar yüksek oktanlı aksiyon ve duygu yüklü bir hikâye isteyenler için iyi bir seçim.”

Midwest Book Review

“Robert James Austin’in hikâyesi William R. Leibowitz’in yeteneğini kanıtlıyor. Sağanak yağmurun altında bir nehir gibi akan *Mucize Adam* şaşırtıyor, eğlendiriyor, bildikleri-
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteay.org>

mizin üstünde ve ötesinde dans ediyor. Kurgu ve karakterler açısından kesinlikle muhteşem olan bu romanı elimden bir saniye bile bırakamadım. *Mucize Adam* hem kırılğan hem yürek burkan bir hikâyeyle âdeta yaşıyor. Ustalıkla kaleme alınmış, son derece eğlenceli, elinizden bırakamayacağınız bu eser, yılın asla kaçırılmaması gereken romanlarından biri. GÖZ ALICI. 5 YILDIZ.”

The Review Broads

“Arada sırada eleştirme zevkini yaşadığım müthiş bir kitaba denk gelirim. *Mucize Adam* da o kitaplardan biri. Bay Leibowitz’in kitabı beni sayfalarına âdeta yapıştırdı. İtiraf ediyorum, roman olduğunu bilmesem yazar beni bunun bir dâhinin biyografisi olduğuna kolayca ikna edebilirdi. Muhteşem bir hikâye. William R. Leibowitz’in *Mucize Adam*’ı çöksatan olmaya aday. Ona nadiren kullandığım A artılarımdan birini verdim. Çarpıcı derecede üstün bir roman.”

blogcritics.org

“Şu anda okuyor olmanız gereken tek kitap William R. Leibowitz’in *Mucize Adam*’ı. *Mucize Adam*’ı okumayı oğlum okula gitmek için şehirden ayrılana kadar ertelemiştim çünkü içimden bir ses bu kitabın beni esir alacağını söylüyordu. Kapaktaki gözlerin bana bakışında kitabı elimden asla bırakamayacağımı anlatan bir şey vardı. Yanılmamışım, daha ilk cümlesinden itibaren baş döndürücüydü. *Mucize Adam* sonunun bile sizi salıveremediği, sayfaları peş peşe çevirmenize neden olan heyecanlı bir yolculuğa çıkaracak bir şok etkisiyle başlıyor. William R. Leibowitz usta bir hikâye anlatıcısı ve başkarakteri Robert James Austin sayfalarda âdeta canlanıyor. Kahramanın insanın

içini sızlatan gerçekliği bu kitabı süper kahramanları ve anti kahramanları olan diğer bütün kitaplardan apayrı bir yere taşıyor. Austin'in yetersizlik, terk edilmişlik ve ihanet hisleri, bu duyguları anlayabilen bizler için o kadar gerçek ki. Tıpkı bazılarımızın kendi deliliğimizde ve karanlıkta bizi beklediğini bildiğimiz kaçınılmaz kâbusların arasında kaybolmanın nasıl bir şey olduğunu anladığı gibi. Bu kitap inanılmaz. Basit bir sonu olabilirdi, zorlama bir bitişi olabilirdi, yüzlerce farklı şey olabilirdi. Ama William Leibowitz görülmeye değer bir son yaratmış. Çok hoş bir şaşkınlık ve heyecan yaşadım, hikâyeyi aklımdan bir türlü atamayacağım kadar. Bu kitabı okuyun!"

outnumbered3to1blog

"*Mucize Adam* yürek burkan, ilham veren ve çok güzel yazılmış bir hikâyeye. Daha okumaya başladığım anda kendimi kitaba tamamen kaptırdım. Robert James Austin (Bobby) bugüne dek gördüğüm en iyi karakterlerden biri. Basit ve gerçekçi. Hayatını insanlığın daha iyiye gitmesi için feda ediyor ve bu fedakârlık beraberinde o kadar çok kalp kırıklığı getiriyor ki onu tutup sarsmak, ona sınıksız sarılmak istiyorsunuz ve okuyucu olarak hayatındaki diğer karakterlerin de aynı şeyi yapmak istediğini hissedebiliyorsunuz. Çok güzel bir karakter. *Mucize Adam* inanılmaz bir kitap. Bu kitaba beş yıldız veriyorum."

Savannah Mae Blog

"İyi yazılmış bir hikâyeye mi? Bir hikâyeyi iyi yazılmış kılan nedir? Tezahüratlarla desteklediğiniz, empati kurduğunuz kahramanlar ve nefret edebileceğiniz kötü karakterler. Bunların üstüne bir de kurgu ve tarz eklenince *Mucize*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Adam size hepsini ve daha fazlasını sunuyor. Çok sürükleyici.”

ReaderViews

“William R. Leibowitz’in akıllıca ve sofistike bir kurgu, yüksek voltajlı süper kahraman aksiyonuyla desteklenen *Mucize Adam*’ı, türünün sınırlarını aşan bir gerilim romanı. Leibowitz oldukça orijinal ve sürükleyici olan romanında benzersiz bir edebî ses yakalamış. İğneleyici bir kalem ve detaycı bir anlatımla başkahramanı Robert James Austin’e büyüyecek geniş bir alan bırakmış. Bu, hikâyeye Austin’in sonunda nereye ait olduğuna kendisinin karar vereceği gerçek bir mekân ve amaç hissinin yanı sıra muhteşem virajlar da katmış. Müthiş bir ustalıkla ve hatasız kaleme alınan *Mucize Adam*, Leibowitz’in büyük ilgi görmesini sağlayacak ve onu izlenmeye değer bir yazar olarak zihinlere kazıyacak. Kitaplığınızda bir yeri kesinlikle hak eden bu romanı tereddütsüz tavsiye ediyorum.”

Book Viral

“Hiç sizi şaşkınlık dolu bir sessizlikle baş başa bırakan bir kitap okudunuz mu? Hayır mı? O zaman William R. Leibowitz’in *Mucize Adam*’ını mutlaka okuyun. Şimdi, burada otururken az önce okuduklarıma tekrar göz atıyorum. *Mucize Adam*’ı henüz okumadıysanız muhtemelen ne yaşadığımı anlayamazsınız. Hangi kitap böyle bir güce sahip? Az önce bitirdiğim bu kitap dışında hiçbirisi. *Mucize Adam* kesinlikle müthiş ve içgörüle dolu. Değerlendirmeye nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Bu kitap bana adıyla kendi kendini değerlendiriyor gibi geliyor. Harika bir hikâye. *Mucize Adam* beni ciddi anlamda sessizliğe

gömdü. Genel anlamda hayata bambaşka bir gözle bakmanıza neden olacak.”

feedmeinbooksreviewblog

“*Mucize Adam* zekâyı, yozlaşmayı, politikayı ve ilaç sektörünü keşfe çıkan büyüleyici bir roman. Kurgu olmasına rağmen güncelliğiyle sizi romanda sorgulanan gerçek hayat göndermeleri hakkında düşünmeye itecek. *Mucize Adam* sizi, ‘Ya öyleyse?..’ sorusuyla baş başa bırakacak.”

Sweeps 4Bloggers

“Bu hikâyenin harika bir olay örgüsü ve dâhi karakterleri var. Yazar gerçek anlamda harika bir roman kaleme almış. *Mucize Adam* sizi de yanına katarak akıp gidiyor ve çok güçlü bir sonu var. Bu kitap sadece içerdiği gizli planlar ve niyetler sayesinde değil, kişisel düzeyde de bir gerilim çünkü Bobby’yi gerçekten önemsemeye başlıyor, onu mutlu ve yapmayı seçtiği şeyde başarılı görmek istiyorsunuz. Sizi olaya katıyor ve hissetmeye başlıyorsunuz. *Mucize Adam* kusursuz.”

Sunshine and Mountains Book Review Blog

“Mükemmel, harika bir kitap. İyi araştırılmış, son derece olası; bu tür hikâyelerde benzeri görülmeyen, merak uyandıran spiritüel öğeler ve sık rastlanmayan bir telaş duygusu barındırıyor.”

Pacific Book Review

“William R. Leibowitz ilk romanı *Mucize Adam*’la gerilim romanlarına yeni bir boyut kazandırıyor. Bunu yaparken bilim ve tıp hakkında bilgi sahibi olduğunu da hissettiriyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bazı okurlar başkahraman Robert James Austin'de modern çağa özgü öncü ruhlu bir spiritüel şahsiyet görecekler.”

Palmetto Review

“*Mucize Adam* henüz ilk gençlik çağındaki çok özel bir adamın hikâyesinde gerilim ve bilimi çok iyi harmanlayan zekice bir gerilim romanı. Kurgusunda heyecan dozunu korumaya yetecek kadar viraj var ve romanın başkahramanı Bobby Austin insanlığın iyiliği için çalışmak isteyen ama kendi iblisleri ve geçmişi yüzünden kendinden şüphe duymaya ve kötü kararlara yönelen bir dâhi. Aslında bu kitabı bu kadar keyif verici kılan şey belki de pek çok gerilim romanının aksine gerilimin sadece aksiyonla sınırlı kalmaması, okuyucunun Bobby'nin mutluluğu ve özgürlüğü bulması arzusuyla da yönlendirilmesi. Bu sürükleyicilik hem tehlikeli durumlardan hem de okuyucunun, dört yaşından yetişkinliğe kadar büyümesini, tökezlemesini ve bir şeyler başarmasını izlediği karaktere kendini kaptırmasından kaynaklanıyor. Bu kitapta duygusal bir kalp var.”

Penn Book Review

“Sayfalarında bol miktarda tıbbi bilgi ve akıcı bir kurgu barındıran *Mucize Adam*, Leibowitz'e çarpıcı bir ilk roman performansı sağlıyor.”

San Francisco Book Review

“Bu kitabı sadece tuvalete gitmek için elimden bıraktım ve çok kısa sürede beni içine çekti. Sürükleyici gerilim romanlarını seviyorsanız, bu kitabı okunacaklar listenize mutlaka eklemelisiniz.”

Confessions of a Psychotic Housewife Blog

Amazon Okuyucularının Beş Yıldızlı Yorumlarından Seçmeler

“Ne diyebilirim ki? Bu kitapla hop oturup hop kalktım. Kendimi onunla yüksek sesle konuşurken buldum! Bir kitapla konuşuyorsam o kitap HARİKA demektir. *Mucize Adam* insanı düşündürüyor. Bu kitabı okumanızı yüzde iki yüz tavsiye ediyorum.”

“VAY CANINA! Şaşkıyım! Beş yıldız verdiğim kitap çok fazla olmuyor ama mümkün olsa bu kitaba daha fazlasını bile verirdim! Ne yetenekli bir yazar ve ne müthiş bir roman. *Mucize Adam*’a beş yıldız veriyorum. Ama KOCAMAN bir beş yıldız. Bu kitap bu yılki favori kitaplarımdan biri oldu. Yazarın yenilerini yazacağını umuyorum. Sabırsızlıkla bekleyeceğim.”

“*Mucize Adam* nadir rastlanan türde, benzersiz ve türüne kafa tutan, neredeyse kusursuz bir tempoyla ve ilgi uyandıran karakterlerle süslenmiş, ustalıklı kaleme alınmış bir hikâye.”

“Bu kitap kesinlikle müthiş! Haftada en az bir kitap okurum ve *Mucize Adam* kadar iyi bir kitap daha bulabilmek için bir yıl boyunca okuyacağım tüm kitapları feda edebilirim. Kurgudan keyif alan herkes, hangi türü tercih ederse etsin bu kitabı okumalı. *Mucize Adam*’ı gerçekten harika bir kurgu olarak kabul ettiğim kitaplar listesine –ki bu çok kısa bir listedir– ekledim.”

“Vay canına! Tebrikler Bay Leibowitz. Bu yıl okuduğum en iyi kitabı yazmışsınız. Karakterleriniz çok iyi tanımlanmış ve kurgu mükemmel. *Mucize Adam*’ın mutlaka okunması gereken bir kitap olduğuna dair en ufak bir şüphem yok. Bu kitabı almaya yürüyerek değil, koşarak gidin. BEŞ YILDIZ.”

“Bay Leibowitz sizi sürekli bir gerilim altında tutacak, gerçek anlamda ustaca bir bilimsel başarı, aşk ve sektör entrikaları hikâyesi yaratmış.”

“Okuduğum en iyi kitaplardan biri. Hikâye benzersiz ve çok iyi yazılmış. Karakterler iyi kurgulanmış. Yazar için büyük bir zafer. William Leibowitz’in daha çok şey yazacağını umuyorum ama bu kalitede bir üsluba yetişmenin çok zorlayıcı olacağından eminim.”

“Kusursuz bir yazar. Kitabı elimden bırakamadım. Büyük İngiliz yazarlar kadar yetenekli bir modern zaman yazarına rastlamak insana ne kadar iyi geliyor! Leibowitz’in bir sonraki kitabı için sabırsızlanıyorum. BRAVO!!!!”

“Bu kitap için yorum yapmaya nereden başlayacağımı bile bilmiyorum, bu yüzden en iyisi, ‘Bayıldım,’ diyerek başlayayım. Bu karakterler bugüne dek bir romanda rastladığım en ilginç karakterler grubuydu. Teknik öğeler bile kolayca anlaşılıyordu. Bu kitabı okurken insanoğluna dair neredeyse bütün duyguları yaşayacaksınız. *Mucize Adam*’ın bir seriye dönüşmesini umuyorum ama bu kitabı geçmek zor olacaktır. Tadını çıkarın!”

“Son zamanlarda beş yıldız vereceğim bir kitap bulmak benim için bayağı zor oluyor. Ayrıca dikkatimi tamamen cezbeden ve bitirmesi sadece birkaç gün süren beş yıldızlı bir kitap bulmak da mesele. *Mucize Adam* o kitap oldu işte. Hikâye aklımı başımdan aldı. İkincisini yazarsa yazarın hikâyeyi nereye taşıyacağını görmeyi çok isterim. Hem kendinizi Bobby’nin yapmayı kafaya koyduğu her şeyi başarması için tezahürat yaparken ve onu durdurmaya yeltenen herkesten nefret ederken bulacaksınız hem de sizi hikâyenin içine çeken müthiş bir okuma deneyimi yaşayacaksınız. Yazar hikâye boyunca yeteneğini konuşturuyor. Kendisini gelecekte takip edeceğimizden eminim.”

“Sürükleyici ve oldukça orijinal bir kitap. Bir yandan insanı içine çekerken diğer yandan Amerika’nın büyük iş dünyasına ilginç bir bakış açısı sunuyor. *Mucize Adam* uzun süredir okuduğum en sürükleyici, zekice ve insanı içine hapseden kitaplardan biri... Gerçekten elinizden bırakamıyorsunuz.”

“Bu müthiş bir hikâye ve her dönemecinde okuyucuyu ileriye taşıyor. Başkarakter Bobby zihnime silinmeyecek şekilde kazındı. Bobby’nin gerçek olduğunu düşünüp onun için endişeleniyorum ve William R. Leibowitz’in bu yorumu görüp bu okuyucunun kitabın bir seriye dönüşmesini istediğini anlayacağını umuyorum.”

“*Mucize Adam* harikaydı!!! Yıllardır bir kitaptan bu kadar keyif almamıştım. İyi bir yazar bulmak çok zor ve William Leibowitz o nadir iyi yazarlardan biri. Bu kitap engin bir bilim, tıp ve matematik bilgisiyle dolu olmakla birlikte konuları en sıradan insanın bile anlayabileceği şekilde sunuyor. Temposu yüksek, kolay okunan bir kitap. Devamını okumak için sabırsızlanıyorum.”

“William R. Leibowitz’in *Mucize Adam*’ını yorumlamaya nereden başlamalıyım? Öncelikle harika bir okuma deneyimiydi... Hikâyeye bakılırsa Leibowitz bilime son derece hâkim ve bu, kalemine de yansıyor. Leibowitz açıklayıcı

ve betimleyici, üstelik bunu ‘bilimsel’ yazarların sıklıkla yaptığına aksine lafı uzatmadan ve dolandırmadan başarıyor. Son olarak okuyucuyu ilginç bir üslupla avucunun içine alırken, günümüzün ve çağımızın olaylarını kullanarak hikâyesine gerçeklik etkisi katıyor. *Mucize Adam* mutlaka ‘okunmalı.’”

“Yıllardır okuduğum en düşünceli, şefkatli ve umutlu hikâyelerden biri. Austin’in mücadelesini hissedebildim ve başkalarına yardım etmeye bu kadar gönül veren bu adam için içimden tezahürat yaptım. Aynı zamanda böyle bir çabanın insanı ne kadar zorlayabileceğini anladım. Yazara hayran kaldım ve ruhu olan biri olduğunu tahmin ediyorum. Kitaptaki bütün karakterleri çok sevdim ama Joe Manzini’nin yeri başka. Robert’la aralarındaki sevgi insanın içini kıpır kıpır ediyor. Kitabın sonu aklımı başımdan aldı ve ne kadar da yerinde bir sondu. Yapbozun bütün parçaları yerine o kadar iyi oturdu ki final ‘tablo’su tartışmasız harika oldu. Bu kitapta kendinden bu kadar çok şey paylaştığın için teşekkürler William.”

“Çok kitap okurum ve elimden bırakamadığım bir sürü kitap oldu ama *Mucize Adam* bir başka. Hikâye ve karakterler öylesine iyi işlenmiş, diyaloglar ve hikâye öyle akıcı ki... Bir sonraki kitap için sabırsızlanıyorum ve Hollywood’un bu kitaba bir an önce el atmasını umuyorum. Çünkü *Mucize Adam*’dan müthiş bir film ya da dizi olur.”

TEŞEKKÜR

Beni yeniden işe koyulmam ve dayanmam için
cesaretlendiren annem ve babam Lillian ile Sidney'ye,

İçgörülerıyla bana ilham veren ve daha iyisini
yapmam için meydan okuyan eşim Alexandria'ya,

Yetenekli ve yorulmak bilmeyen
deneme tahtam, kızım Tess'e,

Bulmacayı çözen oğlum Sam'e,

Kitabımı yayına hazırlayan ve uzmanlığından
istifade etmeme izin veren James S. Thayer'a teşekkür ederim.

Tek bir can almak koca bir dünyayı yok etmek,
tek bir hayat kurtarmak koca bir dünyayı kurtarmak demektir.
Haham Yazıtları

GİRİŞ

Kapüşonlu, siyah bir yağmurluk giymiş uzun bir silüet, elinde büyük boy bir çöp torbasıyla gecenin karanlığında hızlı hızlı yürüyordu. Solgun yüzü yağmurdan ıslanmıştı. Şehrin ıssız bir köşesini seçmişti. Eski depo binaları, olmayan alıcılar için dairelere dönüştürülmek üzere boşaltılıyordu. Çevrede tek bir dükkân, restoran ya da insan yoktu.

Kendi kendine, “Bu boktan yerde kim yaşamak ister ki?” diye söylendi. Bu kasvetli şehrin hoş mahallelerinde bile sayılamayacak kadar çok “Satılık” tabelası vardı.

Kendinden de ondan da tiksiniyordu ama ikisi de sorumluluk alamayacak kadar gençti. Hayat zaten yeterince zordu. Olanlara inanamıyormuş gibi başını salladı. *Kız ne kadar da seksi, eğlenceli ve hayat doluydu. Ne bok yemeye meseleyi kurcalamıştı ki? Biraz kontrollü olmalıydı.*

Çirkin sokağa doğru, *bu boktan mahallede, yağmurun altında polisle köşe kapmaca oynamaya çalışmam hep onun suçu,* diye haykırmak istiyordu.

Ama kendisinin de onu yavaşlatmaya çalışmamış olduğunun farkındaydı. Ona uyuşturucu vermeye devam etmiş, kızın gittikçe tuhaflaşıp ona iyice bağımlı hale gelmesi hoşuna gitmişti. Maceraperest ve yaşının çok ötesinde yaratıcılığa sahip bir kızdı. Çılgın ve tuhaftı. Kızın karşısında büyülenmiş, hayrete

düşmüştü. Kız kafası güzelleştikçe daha da çılgınlaşıyordu. Sınır tanımıyordu. Onun için aşırı diye bir şey yoktu.

Ve böylece bu noktaya kadar gelmişlerdi. Birlikte. Kimyasalların da yardımıyla. Birbirlerinin suç ortağı ve karşılıklı dağılmalarının eş sponsorlarıydılar. Tiksinti uyandıran şehirlerinden bir kez bile ayrılmadan ne çok yol katetmişlerdi. Diğer çocuklardan çok öndeydiler.

Gözlerini kısıtı, kafası iyice karışmıştı. Uyuşturucunun kıza lise son sınıfın hangi ayında ondan daha önemli gelmeye başladığını hatırlamaya çalıştı. Hangi ayda yüzünün yorgun görünmeye, cildinin yaklaşan tahribatın sinyallerini vermeye, diş ve diş etlerinin çürümeye, nefesinin kötü kokmaya başladığını. Ve hangi ayda uyuşturucu ihtiyacının her ikisinin de nakit kaynaklarını aşar hale geldiğini.

Durdu ve kapüşonlu başını yağmur damlaları yüzüne düşecek şekilde arkaya yatırdı. Bunun ona bir şekilde aklandığını hissettireceğini umuyordu. Öyle olmadı. Parlak siyah torbayı daha sıkı tutarken ürperdi; soğuk gittikçe şiddetleniyor, ıslak rüzgâr çok sert esiyordu. Kızın uyuşturucu için kaç erkekle seks yaptığını tahmin etmeyi denemek bile istemiyordu.

Yer yer su birikintileriyle kaplı ıssız sokakta üç büyük çöp konteyneri vardı. İlki neredeyse boştu. Çok büyük ve fazla metalik görüntüsü ona itici geldi. İkincisinin üçte ikisi doluydu. İçine baktı ama koku tiksindiriciydi ve içindeki döküntülerin arasında sıçanların koşturduğunu gördüğünden neredeyse emindi. Üçüncü konteynerse ağzına kadar inşaat döküntüleriyle doluydu.

Naylon torbayı tutarak üçüncü konteynerin paslı kenarına tırmandı. Öne doğru uzanıp torbayı konteynerin kenarından sadece birkaç santim içeride kalan büyük çöp torbalarının üstüne koydu. Yere indiğinde vücudu çarpılmış gibiydi, yüzü kül rengiydi. Yanaklarından akan yaşlar ellerinden sekiyordu. Başını öne eğik bir halde, burnundan sümükler akarak ve ayaklarını sürüyerek uzaklaşırken binbir güçlkle, “Beni affet,” diye mırıldandı.

11-12-20
P. 11-12
11-12-20

Edith ve Peter Austin, Doktor Ronald Draper'ın bekleme odasının ahşap sandalyelerinde, resepsiyon görevlisi duruşlarına not verecekmiş gibi kaskatı oturuyorlardı. Edith'in yuvarlak, masum yüzünü düzgün bir şekilde arkaya tarayıp topladığı, kırışmaya yüz tutmuş saçları çevreliyordu. Üstünde JC Penney'nin tasfiye satışlarından aldığı bol kesimli, çiçek desenli, sade bir elbise vardı. Dört yaşındaki oğulları Bobby, yere değmeyecek kadar kısa bacaklarının ucunda sallanan siyah, parlak kösele ayakkabılarıyla aralarında oturuyordu. Edith oğlanın kum sarısı uzun saçlarını karşısındaki boş duvara sabitlediği açık mavi gözlerinin önünden çekti. Ustabaşı kılığı içindeki Peter, sabahın beşinden beri ayakta olmasının da etkisiyle uzun uzun esnedi. Yıpranmış yüzü yaşının çok ötesinde kırıkmıştı. Ağır iş botlarına bakarak elini Edith'in titreyen dizine koydu. Nihayet Draper'ın odasına buyur edilirlirken resepsiyon görevlisi, Bobby'ye onunla kalmasını işaret etti.

Ronald Draper, Mount Sinai Hastanesi'nin çocuk psikolojisi bölüm başkanıydı. Kırklı yaşlarının sonunda, kısa boylu ama yapılı bir adamdı ve kalan birkaç tel saçını briyantine bulayıp dar kafasının arkasına doğru taramıştı. Koyu renk gözleri, gözlüğünün kalın camları yüzünden anormal derecede büyük görünüyordu ve kısa keçi sakalı basık çenesini daha da vurguluyordu. Peter

ve Edith'i kol saatine bakarak selamlayan Draper, oturmaları için dağınık masasının karşısındaki sandalyeleri işaret etti. Bobby'nin durumunda bir iyileşme olmayınca çocuk doktoru onları Draper'a yönlendirmişti.

"Bana neden endişelendiğinizi anlatın," dedi Draper.

Edith boğazını temizledi. "Yaklaşık bir yıl önce başladı. Bobby hiç beklenmedik zamanlarda, bir anda sessizleşip içine kapanıyordu. Sonra küçük sandalyesine oturuyor ya da oturma odasındaki pencere içi sedire uzanıyordu. Transa geçmiş gibi dosdoğru karşıya bakıyordu, bir süre sonra göz kapakları yarıya kadar iniyordu. Vücudu hareketsizleşiyordu. Gözlerini sadece arada bir kırıpabiliyordu, o da belki. Hepsı bu kadar. Bu durum her defasında kırk dakika kadar sürebiliyordu. Evimize gelen misafirler durumu görünce Bobby'nin katatonik olduğunu düşündüler."

Draper başını notlarından kaldırdı. "Bobby kendine geldiği zaman ona ne olduğunu soruyor musunuz?"

Edith parmaklarıyla oynayarak, "Evet," dedi. "'Bir şeyler düşünüyorum,' diyor. Sonra nasıl şeyler düşündüğünü sorduğum zaman, 'Okuduğum bazı şeyleri,' diyor."

Draper'ın gözleri kısıldı. "Okuduğu şeyler mi dediniz?"

Edith başını salladı.

"Henüz dört yaşında, yanılıyor muyum?"

Edith başını bir kez daha sallayınca Draper not almaya devam etti.

"Ona başka sorular soruyor musunuz?"

"Ona neden o kadar sessizleştiğini ve hareketsizleştiğini soruyorum. Bunun gerçekten çok ürkütücü olduğunu da söyledim."

"Buna nasıl tepki verdi, Bayan Austin?"

Edith başını iki yana salladı. "Sadece konsantre olduğunu söyledi."

"Başka ne gibi sorunlar var?"

“Bobby her zaman diğer çocuklardan daha az uyumuştur, bebekken bile. Hiç ögle uykusuna yatmazdı. Sonra, bundan bir yıl kadar önce hemen her gece korkunç kâbuslar görmeye başladı. Histerik bir şekilde ağlayarak yatağımıza koşuyor. Zangır zangır titreyecek kadar gerilmiş oluyor, hatta bazen altını ıslatıyor.”

Draper kalemini bıraktı ve yıpranmış deri koltuğunda arkasına yaslanarak bir gıcırta neden oldu. “Çocuk doktorunuz Doktor Stafford ne diyor?”

Edith cevap verecekken Peter karısının elini sıktı ve “Doktor Stafford bize endişelenmememizi söyledi,” dedi. “Bobby’nin akıllı ve hayal gücü yüksek bir çocuk olduğunu, onun gibi çocuklarda kötü rüya görmenin çok yaygın olduğunu anlattı. Bobby’nin translarına uyku eksikliğinin neden olduğunu ve bunların bir tür ‘uyanık halde şekerleme’ gibi, uyku telafisi olduklarını söyledi. Bobby’nin büyüdükçe bu sorunu geride bırakacağını düşünüyor. Biz bir uzmanla görüşmenin zamanının geldiğine karar verdik.”

Draper kalemini dosyasına vurarak Edith ve Peter’dan Bobby’yi ofisine getirmelerini ve onunla yalnız konuşabilmesi için salonda beklemelerini rica etti. “Çok sürmeyeceğinden eminim,” dedi.

Draper çenesini eline yasladı ve karşısında oturan dört yastındaki, mavi gözleri insanın içine işleyen, uzun saçlı oğlana baktı. “Söyle bakalım Robert. Duyduğuma göre okumayı çok seviyormuşsun.”

“Hayatımın tutkusu, Doktor.”

Draper güldü. “Hayatının tutkusu demek. Hayli iddialı bir ifade. Şu anda ne okuyorsun?”

“Şey, ben sadece kurgu dışı şeyler okumayı severim; özellikle astronomi, fizik, matematik ve kimyayla ilgili şeyler. Ayrıca *Gray’s Anatomy* diye bir kitap okumaya başladım.”

“*Gray’s Anatomy* demek?” Draper eserken eliyle ağzını kapattı ve sözüm ona *New York Times* okuyan kaç çocukla karşılaştığını düşündü. Tecrübesine göre, çocukların sorunlarına genelde hırslı

ebeveynler neden olurdu. “O kitap çoğu tıp öğrencisinin bile korkulu rüyasıdır. Senin yaşındaki bir çocuk için fazlasıyla ileri düzey görünüyor.” Kitaplığına gidip en üst rafa uzandı ve ağır bir cildi diğerlerinin arasından çekti. Kapağın üstündeki tozu üfledikten sonra, “Demek okuduğun kitap bu?” dedi.

Bobby gülümsedi. “Evet, bu.”

“Onu nereden buldun?”

“Babamdan kütüphaneden bir tane almasını istedim, o da aldı.”

“Peki, neden istedin?”

“İnsan vücudunu çok merak ediyorum.”

“Ah, demek öyle. Pekâlâ, o zaman bana biraz oku bakalım, sonra da sana okudukların hakkında birkaç sorum olacak.”

Draper kibirli bir gülümsemeyle kitabın ortalarında rastgele bir sayfa açıp onu Bobby’nin önündeki masaya bıraktı. Bobby sayfayı görebilmek için ayak parmaklarının ucunda yükseldi. Dört yaşındaki çocuk küçük harflerle basılmış metni akıcı bir şekilde ve Latince tıp terimlerini doğru telaffuz ederek okumaya başladı. Bay Draper gözlerini kısarak çenesini kaşıdı. “Pekâlâ, Bobby. Bu sayfadaki sözcükleri okumak bir şey. Ama anlamak bambaşka bir şey. Bana az önce okuduklarının ne anlama geldiğini söyleyebilir misin?”

Bobby, Draper’a sadece okuduklarını değil, onların daha önce kendi başına okuduğu ilk beş bölümdeki konularla bağlantısını da içeren bir sunum yaptı. Draper’ı söylediklerini destekleyen şemaların olduğu sayfalara ezbere yönlendirdi.

Draper oğlana şaşkın gözlerle dik dik bakarak kitabı alıp rafa geri kaldırırdı. “Bobby, bu çok ilginçti. Okuman gelecek vadediyor. Şimdi de birkaç yapboz yapalım.”

Masasının çekmecesinden bir Rubik küpü çıkarırken, “Bunu daha önce gördün mü?” diye sordu.

Bobby başını iki yana salladı. “Nedir bu?”

Draper küpü Bobby'ye verdi ve oyunun amacını anlattı. "Keşfet bakalım. Acele etme, vaktimiz bol."

Bobby küpü minik elleriyle çevirerek farklı açılardan inceledi. "Sanırım anladım."

"Pekâlâ, Bobby. Çözmeye çalış."

Otuz saniye sonra Bobby çözülmüş yapbozu Draper'a uzattı.

Gözleri büyüyen Draper şakaklarını ovdu. "Tamam. Pekâlâ, bu kez küpü iyice karıştırıyım, bir daha dene." Bobby küpü eline ikinci alışından yirmi saniye sonra çözülmüş olarak geri uzattı. Terlemeye başlayan Draper ceketini çıkardı.

"Bobby, küçük bir oyun oynayacağız. Ben yavaşça bir sayı söyleyeceğim, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha ve sayıları söylerken bir yandan da yazacağım. Bitince senden listeden hatırladığın sayıları bana tekrarlamamı isteyeceğim. Anlaştık mı?"

"Elbette, Doktor," dedi Bobby.

"Pekâlâ, başlıyoruz." Draper yaklaşık bir saniyelik aralıklarla saymaya başladı: "729, 302, 128, 297, 186, 136, 423, 114, 169, 322, 873, 455, 388, 962, 666, 293, 725, 318, 131, 406."

Bobby hiç vakit kaybetmeden listeyi kusursuz bir sırayla tekrarlayarak karşılık verdi. Sonra Draper'a listeyi bir de ters-ten duymak isteyip istemediğini sordu. "Elbette," dedi Draper. "Neden olmasın?"

Draper bu oyundan yorulduğunda liste her biri beş rakamdan oluşan seksen sayıya ulaşmıştı. Bobby sayıların bir tanesini bile atlamamıştı. "Artık bu oyuna son verebilir miyiz Doktor? Bayağı monotonlaştı, sizce de öyle değil mi?"

Draper kravatını gevşetti. Kişilerin soyut matematiksel akıl yürütme düzeylerini, dil nüanslarını ve kelime dağarcıklarını değerlendirmek için tasarlanmış diğer test ve yapboz rutinlerini tek tek uyguladı. Artık yağlanmaya başlayan yüzünü ovalayarak, "Haydi, birkaç dakika mola verelim," dedi.

"Neden Doktor? Ben yorulmadım."

“Şey, ben yoruludum.”

Draper, Bobby’yi bekleme odasına geri götürürnce Peter ve Edith’ten Bobby’yi içeride tuttuğu sürenin uzunluğu için özür diledi.

“Her şey yolunda mı Doktor?” diye sordu Edith.

Draper, “Bobby’yi bir şeyler atıştırması için kafeteryaya götürüp yarım saat sonra burada buluşmaya ne dersiniz?” diye karşılık verdi.

Austinler Draper’ın ofisine geri döndüğünde yanında iki meslektaş da vardı. Draper, Peter ve Edith’e Bobby’ye birkaç IQ testi uygularken meslektaşlarının ona eşlik edeceklerini söyledi.

Peter, Draper’a kısık gözlerle bakarak, “Bunun kâbuslar ve translarla ne alakası var Doktor?” diye sordu. “Biz buraya Bobby’nin zekâsını test ettirmek için değil, o sorunlar için geldik.”

“Lütfen sabırlı olun Bay Austin. Her şey birbiriyle bağlantılıdır. Resmin tamamına ulaşmaya çalışıyoruz.”

Draper ve biri psikoloji alanında, diğeri eğitim alanında doktora yapmış iki çalışma arkadaşı, Bobby’ye üç farklı zekâ testi (zaman kısıtlı olduğu için kısaltılmış versiyonları kullanarak) uyguladılar. Önce Slosson Zekâ Testi, ardından Wechsler’in Çocuklar için Zekâ Ölçeği’nin revize edilmiş hali (WISC-R) ve son olarak Stanford-Binet L-M.

Testler sona erdiğinde Draper’ın gömleğinin etek uçları pantolonunun içinden çıkmış ve oda serin olmasına rağmen koltuk altlarında ter lekeleri oluşmuştu. Doktor, Bobby’yi resepsiyon alanına geri götürürnce Peter ve Edith’i çocuğun onları duyamayacağı bir köşeye çekti. “Çocuğunuz normal değil. Böyle başka çocuğunuz var mı?”

Ertesi gün öğleden sonra saat ikide Draper, Austinlerin oturma odasında ayakta duruyordu.

“Pekâlâ, Doktor, görmek istediğiniz tam olarak nedir? Gerçi neden bir şey görmeniz gerektiğinden emin değilim,” dedi Edith kaşlarını çatarak.

“Robert’ın odasını, bahsettiğiniz ailece vakit geçirdiğiniz odayı, evdeki kitapları ve Robert’ın oynadığı eşyaları görmem çok faydalı olabilir.”

“Bütün bunlar neye yarayacak Doktor? Bunların sizi görmeye gelmemizin sebebiyle ilgisi ne?”

“Bayan Austin, eşinize söylediğim gibi her şey birbiriyle bağlantılı.”

Edith, Draper’a ilk olarak oturma odasında Bobby’nin üniversite düzeyi ders kitaplarının yığılı durduğu kitap raflarını gösterdi. Draper, Bobby’nin internette çıktısını aldığı ve bilgisayarın yanındaki alçak bir sehpanın üstüne yığılmış olan astrofizik, matematik ve biyokimya tezlerini inceledi. Draper tez yığınlarının fotoğraflarını çekerken Edith, Bobby’nin ortalarında ayakta durduğu açık kitapları evdeki gürültü ve faaliyetlere kendini tamamen kapatacak kadar yoğun bir konsantrasyon ve kesintisiz bir devirle okuduğunu anlattı.

Bunu Edith'in Draper'a Bobby'nin Lego konstrüksiyonlarını gösterdiği ve çocuğun kesintisiz dört saat boyunca hiç bozulmayan bir konsantrasyonla, beş bin parçalık Lego projelerini kutunun üstündeki resimlere kusursuz uyacak şekilde, herhangi bir talimat ya da şema olmadan tamamladığını anlattığı aile odası izledi.

Lego yaratımlarının birkaç fotoğrafını çekerken Draper'ın yüzü solgun görünüyordu. "Oğlunuzun... vaktinden önce gelişmiş olduğunu ilk ne zaman fark ettiniz?"

Edith gülümsedi. "Çok sürmedi. Bobby henüz oyun parkından dayken televizyonda açtığımız çocuk DVD'leriyle kendini eğitirdi. Ona kitap okumamıza ve resimler göstermemize bayılırdı. Beş aylıkken konuşmaya başladı ve kelime dağarcığı hızla gelişti. On bir aylıkken kelimeleri çok iyi heceleleyebiliyordu. Bobby bir yaşına geldiği zaman Peter bir tesadüf sonucu onun okuyabildiğini fark etti ve on beş aylıkken beşinci sınıf düzeyi kitapları okuyup anlayabiliyordu. İki yaşını doldurduğunda karmaşık hesapları kafadan yapabiliyordu. Her geçen gün iyileşti."

Draper, Bobby'nin odasını incelerken kendini bir öğrenci yurdundaymiş gibi hissetti. Her yerde açık kitaplar yığılıydı. Bir duvara, dört yaşındaki bir çocuğun toy el yazısıyla karalanmış uzun trigonometri denklemleriyle dolu, büyük bir kara tahta yaslanmıştı. Draper tahtanın bir fotoğrafını çekti. Tıp fakültesine hazırlanan öğrencilerin üniversitelerde verilen organik kimya derslerinde kullandığı türden birkaç plastik molekül modeli oluşturma kutusu kapakları açık bir halde yerde duruyordu. Duvarlardan birine kas, kemik ve damarları tıp fakültesi düzeyi detaylarla gösteren, gerçek renklerde bir insan vücudu şeması yapıştırılmıştı. Odanın bir diğer köşesinde Bobby'nin baş ucu, ayak ucu, çarşafı ve yastıkları tren desenleriyle süslü, kondüktör üniformalı bir oyuncak ayının Bobby'nin yolunu gözlediği bir buçuk metrelik küçük karyolası duruyordu.

Draper fotoğraf çekerek odanın içinde dolaşırken az kalsın mobilyalara gergin bir şekilde yapıştırılmış uzun iplere takılıyordu. Her biri farklı açılarla yerleştirilmiş iplere farklı boyutlarda kâğıt daireler asılıydı. Draper, Bobby'nin rafında bir cetvel ve iletke buldu ve daireler arasındaki açılar, birbirlerine uzaklıklarını, asılı oldukları ipleri ölçtü. Ardından fotoğraflarını çekti.

Etrafına bir çocuğun el yazısıyla karalanmış bir kullanım talimatı sarılı olan, tuhaf görünümlü ev yapımı aleti komodinden aldı. Edith'e, "Nedir bu?" diye sordu.

"Bobby'nin tasarladığı sürekli bir takvim. Talimatlara uyduğunuz zaman Bobby'nin kafadan yaptığı şeyi yapmanızı sağlıyor."

"Yani?"

"Geçmişte ya da gelecekte herhangi bir tarihin haftanın hangi gününe rastladığını bulmanızı sağlıyor. Nasıl çalıştığını görmek ister misiniz?" dedi Edith.

"Bunun doğru olduğuna inanmam mümkün değil. Hiç böyle bir şey duymamıştım." Draper takvimi on kez denedi.

"Bunu Robert mı tasarladı? Ne zaman?"

"Bir buçuk yıl kadar oldu," dedi Edith.

Draper fotoğraf makinesini kaldırıp takvimin bir fotoğrafını çekti.

"Size gösterebileceğim başka bir şey var mı Doktor?" dedi Edith.

"Şu ana kadar gördüklerim yeterli. Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim."

Birkaç hafta sonra, psikoloji departmanının haftalık toplantısında Draper, "Robert Austin denen bu çocukta olağanüstü bir şeyler var," diye anlattı. "Mümkün görünmüyor. Ama size anlattıklarım tamamen doğrudur ve abartı barındırmamaktadır. Doktor Lewis ve Doktor Mardin çocuğun testlerine bizzat katıldılar."

Draper daha sonra Austinlerin evinde çektiği fotoğrafları ve sicimden yapılmış üç boyutlu mobile ait ölçüm listesini ekrana yansıttı. Bütün gözler mobilin fotoğraflarındaydı.

Psikologlardan biri, “Bu, çocuğun oyun amacıyla yaptığı bir şey, o kadar,” dedi. “El işi çalışması.” Draper’ın yarı zamanlı asistanlığını da üstlenen bir astrofizik yüksek lisans öğrencisi gözlerini projeksiyon ekranından ayırmıyordu. Yansıtılan fotoğrafı incelerken bir yandan dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazmaya başladı. Klavyede aralıksız bir şeyler yazıyor, projeksiyon ekranına bakıyor ve arada bir bilgisayarın “enter” tuşuna basıyordu.

“Doktor Draper, saygısızlık etmek istemem ama bu mobilin sadece bir el işi çalışması olduğunu sanmıyorum. Size bir şey göstermek için bilgisayarımı projeksiyon ekranına bağlayacağım.” Bobby’nin mobilinin fotoğrafını ekranın bir kenarına çekip yanına Andromeda Takımyıldızı’nın internette bulduğu bilimsel onaylı üç boyutlu bir şemasını yerleştirdi. Ekranın bir yarısını diğerinin üstüne taşıdı. Kusursuz bir şekilde örtüşmüşlerdi. Bobby’nin sicim mobil, takımyıldızını öğeleri arasındaki uzaysal ilişkilerin mutlak derecelerine kadar kusursuz bir şekilde tasvir ediyordu. Odaya derin bir sessizlik çöktü.

Draper, şehrin eğitim kurulu başkanı ve özel yetenekli çocuklar konusunda kabul gören yetkili isimlerinden biri olan Doktor Herman Knoll'u aradı.

"Doktor Knoll, hayli sıra dışı, küçük bir oğlan keşfettim. Departmanımın edindiği bulguları doğrulamada kurulun yardımını rica ediyorum."

Knoll, "Daha önce Mt. Sinai'den bu tür bir talep almamıştım, bu yüzden durumun gerçekten özel olduğunu varsaymam yanlış olmaz, değil mi?" dedi.

"Olmaz, sayın Başkan. Zamanınızı boşa harcamış olmayacaksınız."

"Pekâlâ, o zaman. Bana tam raporunuzu gönderin, ekibimle birlikte gözden geçirelim. Daha sonra çocuk ve ailesiyle bir mülakat planlar ve kendi testlerimizi yapmak için hazırlık yaparız."

Knoll detaylı raporu almasından iki hafta sonra Draper'i aradı.

"Pekâlâ, Doktor, Robert Austin gerçekten olağanüstü bir çocuğa benziyor. Ancak çıkarımlarınız biraz abartılı görünüyor. Belki de kurulun uzun yıllara dayanan tecrübesi bizi sizin departmanınızın karşılaştığından daha fazla yetenekli çocukla karşılaştırdığı içindir. Bilirsiniz, matematik ve bilimde sizin düşündüğünüzden daha fazla özel yetenekli çocuk var ve fotoğra-

fık hafıza, yetenekli çocuklar başta olmak üzere bazı kişilerde görülen bir özellik.”

“Fakat Robert sadece kafadan hesaplamalar yapabilen ve fotoğrafik hafızası olan bir çocuk değil. Olağanüstü kuramsal problem çözme ve matematiksel akıl yürütme becerilerinin yanı sıra soyutlama, kavramsallaştırma ve sentez gücü de hayli yüksek. Saygısızlık etmek istemem ama Doktor, yirmi beş yılını yetenekli çocuklarla uğraşarak geçirmiş biri olarak söylüyorum ki karşılaştığım hiçbir çocuk bu çocuğun yakınından bile geçemezdi. Farkların bilincindeyim ve burada ‘yüksek’ ya da ‘olağanüstü’ yetenekli bir çocuktan bahsetmediğimize inanıyorum. Robert’in ‘derin zekâ’ kategorisine uyduğuna inanıyorum ve bunun ne kadar nadir bir durum olduğunu hepimiz biliyoruz, Doktor.”

“Ebeveynler ve sekreterimle koordineli hareket ederek bir randevu ayarlayın. Bu işi derinlemesine inceleyecek ve bu çocuğun gerçekte ne kadar derin olduğuna bakacağız.”

Doktor Draper’ın Peter ve Edith’i Bobby’nin Knoll’un uzmanları tarafından test edilmesine izin vermeye ikna etmesi hiç kolay olmadı. Ancak sonunda başardı ve Knoll’un testleri Draper’ın çıkarımlarını onayladı. Knoll, Austin vakasını Eyalet Mütevelli Heyeti müfettişlerinin başkanı Raymond Massey’nin gündemine taşıyınca işi daha da zorlaştı. Massey, Bobby’yi kendi uzmanlarının da incelemesini istiyordu. Öfkelenen Peter, Draper’a, “Bakın, Doktor,” dedi. “Edith ve benim Bobby’nin beş ayını doldurmasından beri bildiğimiz bir şeyi doğrulamak için Bobby’nin daha kaç kişinin testinden geçmesi gerek? Oğlum hayli sıra dışı bir çocuk. Bu aşikâr. Yeterince testten geçti. Üstelik bizi endişelendiren sorulara cevap alabilmiş değiliz. Kâbusları ve içine kapanmaları devam ediyor. Buna aldırın var mı? Bu sorunlara çözüm bulabilmek için herhangi bir test yapılıyor mu?”

“Bay Austin, lütfen. Sıkıntınızı anlıyorum. Ama henüz gerçekten anlamak için çaba harcadığımız bir çocuk konusunda

yardımlarımızı istiyorsunuz. Zekâsının ve sizi kaygılandıran bu sorunların birbirinin ürünü ve bir şekilde bağlantılı olabileceği hiç aklınıza gelmedi mi? Robert hakkında ne kadar çok şey öğrenirsek ona yardım etme ihtimalimiz o kadar artar.”

Edith, “Bobby bir kobay ya da sirk ucubesi değil, biliyorsunuz,” diyerek araya girdi. “O bizim oğlumuz ve yardım almayı hak ediyor.”

Draper başıyla onayladı. “Ama Robert’a zarar vermiyoruz. Hatta bence bu testlerden ve mülakatlardan bir şekilde keyif alıyor. Bunu bir oyun sanıyor. Eğlenceli buluyor. Doktor Knoll’a söylediği son şey, ‘Eee, bana ne zaman zor sorular vereceksiniz?’ oldu.”

Edith ve Peter yelkenleri suya indirdi ve Eyalet Mütevelli Heyeti, Bobby’yi en nadide seviyeler için tasarlanmış olanların da aralarında olduğu altı farklı zekâ testine soktu. Sonuçlar Draper ve Knoll’unkilerle aynıydı. Başkan Massey sonucu raporunda şu şekilde özetledi: “Çocuğun zekâsı hâlihazırdaki bütün test araçlarının kesin ölçümlerine meydan okuyor. Robert Austin’in ancak minimum zekâsını ölçebiliyoruz; zekâsının üst noktalarını –gerçek zekâsını– ölçmemiz imkânsız çünkü çocuk bütün test ölçeklerimizin tavan sınırını hızla aşıyor.”

Başkan Massey ne yapması gerektiğini biliyordu. Otuz yıllık eğitim kariyerinde, Hükümetlerarası Protokol 329’a uyumu göz önünde bulundurmak zorunda bile kalmamıştı. Ama artık mecbur olduğu aşıkârdı. Bu sebeple Robert James Austin’i federal hükümetin güvenlik organı olan OSSIS’e bildirdi. Derin zekânın keşfi, söz konusu kişinin nadide doğal kaynak olarak görülmesi nedeniyle bir ulusal güvenlik meselesi olarak kabul edilirdi.

OSSIS’in direktörü Orin Varneys, Massey’nin test materyallerinin ve sonuçlarının tamamını da içeren raporunun yanı sıra Knoll ve Draper’ın materyallerini de aldı. Direktör Varneys bu meselelerde her türlü yerel yetkiliden ya da eyalet yetkilisinden

MUCİZE ADAM

daha tecrübeliydi ve abartıyı devre dışı bırakmakta gecikmedi. Doğası gereği şüpheli bir adam olan Varneys, büyük bir hoşnutlukla, “Dâhi göreceli bir terimdir ve çok gevşek bir kullanımı vardır. Bütün eğitimciler ve psikologlar geleceğin Einstein’ını keşfetmek için can atar ama hâlâ beklemedeyiz, öyle değil mi?” dedi.

Telefon çaldığında Austin ailesi en sevdikleri hafta sonu aktivitelerinden birinin –koca bir kova dolusu KFC tavuğu, patates püresi, özel sos, koçan mısır ve lahana salatası– tadını çıkarmakla meşguldü. Telefonu Edith açtı.

Bir kadın, “Bay ve Bayan Austin’le görüşebilir miyim lütfen?” dedi.

Edith, “Buyurun, Bayan Austin benim.”

“Direktör Varneys için hatta kalın.”

“Kim?”

“Merhaba Bayan Austin. Eşiniz evde mi?”

“Kimsiniz? Bu bir telefon şakası falan mı?” dedi Edith.

Peter, Edith’e telefonu ona vermesini işaret etti. Sıkkin bir sesle, “Kimsiniz?” diye sordu.

“OSSIS’ten Direktör Varneys.”

“Herhangi bir şey satın almak istemiyoruz ve insanları hafta sonu rahatsız etmemelisiniz. Bunun yasaklandığını sanıyordum.”

“Bir dakika, kapatmayın. Bir şey satmıyorum.” Peter telefonu çarparak kapattı ve birkaç saniye sonra ahizeyi kaldırıp sürekli meşgul çalması için telefonu açık bıraktı.

Pazartesi sabahı FedEx, Austinlerin evine bir zarf getirdi. Gönderici belirtilmemişti. Edith zarfı açtı. İçinde, başlık kıs-

mında OSSIS kısaltması ve bir Washington adresi basılı olan özel bir kâğıda yazılmış bir mektup vardı.

Bay ve Bayan Austin,

Cumartesi günü sizi aradığımda görüşemediğimiz için çok üzgünüm. Telefonumun beklenmedik olduğunu anlıyorum. Özel Stratejik İstihbarat Hizmetleri Bürosu adında bir Birleşik Devletler hükümet organının direktörüym. Görevlerimiz arasında sıra dışı zekâ değerlerimizi gözetim altında tutmak da var. Doktor Draper, Doktor Knoll ve Doktor Massey tarafından oğlunuz Robert James'in bu ofis için önemli olabileceği konusunda bilgilendirildik.

Sizi temin ederim ki bizimle iş birliğine girmeniz oğlunuz için en iyisi olacaktır.

Bu mektubu alınca lütfen beni arayın.

En içten dileklerle,

Orin Varneys

Edith, Peter hoşlanmadığı için neredeyse hiç yapmadığı bir şeyi yaptı; onu işyerinden aradı. Peter'a mektubu okurken sesi titredi ve birinin karısını üzmesi Peter'ın canını sıktı. Ona sakin olmasını söyledi, Varneys'in mektubun üst kısmında basılı olan telefon numarasını istedi ve öğle tatilinde onu arayacağını söyledi.

Varneys telefona çıkınca Peter, "Bay Varneys, mektubunuzu aldık," dedi. "Geçen gün telefonu yüzünüze kapattığım için çok üzgünüm ama telefonda satış yapanlara sık sık rastlıyoruz ve siz de kesinlikle onlardan biri gibiydiniz. Mektubunuzun amacını sorabilir miyim?"

"Bay Austin. Size bir soru sorayım. Amerika Birleşik Devletleri'nin en değerli varlığı nedir?"

"Birçok şey," diye karşılık verdi Peter.

“Hayır. Bir şey hepsinden değerli: insan yeteneği. Üstün insan yeteneği ve zekâ. Ekonomik hâkimiyet, askerî güvenlik ve yaşam tarzımız – hepsi bunlardan kaynaklanıyor.”

Peter, “Pekâlâ, akıllı insanlara sahip olan tek ülke biz değiliz,” dedi.

“Ben de tam olarak bunu söylemeye çalışıyordum Bay Austin. Rakiplerimizin çoğunun elinin altında uç noktada zeki insanlar var. Bizim elimizden gelen tek şeyse birinciliği kaptırmamaya çalışmak. Birimimin varlık nedeni bu. Olağanüstü insan zekâsını teşhis etmek. Ve onu besleyip korumak. Oğlunuzla bu nedenle ilgileniyoruz.”

“Bizden istediğiniz nedir?”

“Tek istediğimiz sizi, Bayan Austin’i ve Robert’i birkaç günlüğüne uçakla Rochester, Minnesota’ya getirmek. Elbette bütün masraflar devlet tarafından karşılanacak. Sizi en iyi otele yerleştirecek, size lüks bir kiralık araba verecek ve sizi iyi restoranlarda ağırlayacağız. Siz ve aileniz için iyi bir mola olacak.”

“Neden Rochester, Minnesota?”

“Mayo Clinic orada. Robert’ın bizim adımıza orada çalışan bir doktorla biraz zaman geçirmesini istiyoruz. Doktor John Uhlman. Mayo’da psiko-nörolojik gelişim bölümünün başıdır.”

“Bobby’ye yeni testler mi yapılacak yani?”

“Sizi bunların son testler olacağı konusunda temin ederim. Uhlman, ABD’nin en büyük uzmanıdır, muhtemelen dünyanın da.”

“Ya sonra ne olacak Bay Varneys?”

“Adım adım ilerlemekte fayda var Bay Austin.”

“Burada ‘hayır’ deme hakkım var mı?”

Peter’a hattın kesildiğini düşündürecek kadar uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Varneys’in, “Bu konuda benimle birlikte çalışmak gerçekten ailenizin yararına olur Bay Austin,” dediğini duydu.

Peter izninin bir haftasını Rochester, Minnesota'ya yapılacak bir yolculuğa harcamaktan hiç hoşnut değildi ancak "Rochester'a Hoş Geldiniz" yazılı internet sayfası şehrin cazip yanlarını haykırıyordu ve aile iki yıldır "uçaklı tatil"e çıkmamıştı. Bu yüzden Peter ve Edith bu seyahatten en iyi şekilde yararlanmaya karar verdiler. Seyahatin amacını Bobby'ye içtenlikle anlattılar ancak uçakla yolculuk fikri Bobby'yi heyecanlandırmıştı, üstelik havaalanlarına bayılırdı. Böylece Peter'ın Direktör Varneys'le görüşmesinden iki hafta sonra Austin ailesi hayatlarında ilk kez *business class*'ın rahat koltuklarına yerleşti. Edith bir kadeh kırmızı şarabın ardından gevşemeye başladı. Alkol seyahatle ilgili kaygılarını yatıştırmıştı. *Ne kadar tuhaf*, diye düşündü. *Direktör Varneys ve tuhaf kurumu. Şimdi de Mayo Clinic.* Şarabın etkisiyle uyku bastırınca başını yastığa gömdü. Gözlerini kapatıp her şeyin nasıl başladığını, dört yıldan biraz daha uzun bir zaman önce telesekreterine bırakılan mesajı düşündü. Arayan, Çocuk Sağlığı ve Refahı Hizmetleri Ofisi'nde sosyal hizmet görevlisi olan Natalie Kimball'dı.

Edith, Kimball'ı geri arayıp, "Benimle ne konuşmak istiyordunuz?" diye sormuştu.

“Bayan Austin, yüz yüze görüşmemiz mümkün olabilir mi? Size zahmet vermemek için ben yanınıza gelirim. Önemli bir mesele hakkında.”

“Pekâlâ, bir sorun mu var? Çocuklarımızdan birine bir şey mi oldu?”

“Öyle bir şey değil. İyi bir şey.”

Ertesi sabah saat on birde Kimball, Edith ve Peter’ın evine geldi. Derli toplu bir işçi sınıfı mahallesinde yer alan ve ön tarafında küçük bir bahçesi olan iki katlı, ahşap kaplamalı ev 1930’ların sonunda inşa edilmişti ve yıllar içinde iyice oturan eski ahşap evlerin kaçınılmaz kaderi olan hafif çarpık görünümüne bürünmüştü. Kapıdan içeri girdiği anda yüzü aydınlanan Kimball gülümsedi. Son emanet çocuklarının evden ayrılmasının üstünden birkaç yıl geçmiş olmasına rağmen oturma odasının duvarları ve rafları, yirmi yılı aşkın bir süre boyunca farklı dönemlerde bu evi yuva olarak benimsemiş on iki çocuğun anısını yaşıyordu. Spor kupaları, akademik ödüller, küçük seramik heykeller, sulu boya resimler ve anaokulundan üniversiteye kadar diplomalar her yerdeydi. Sayısız oyun, çocuk kitabı ve diğer çocuksu hazine, Peter’ın yapıp süslediği ve odanın köşelerine istiflenmiş kapaksız ahşap kutulara tepeleme yığılmıştı. Yemek odasının duvarlarını Edith ve Peter’ın yetiştirdikleri on iki evlatlık çocuğun her biriyle gururla poz verdikleri sayısız çerçeveli fotoğraf süslüyordu. Fotoğraflar Edith ve Peter’ın yetişkinlik hayatlarının hakiki bir zaman çizelgesiydi.

Kimball mutfak masasına otururken Edith kahve yapıp iki fincana doldurdu. Norveç kökenli kırk dört yaşında bir müzmin bekâr olan Kimball’ın kabarık, kır saçları arkaya doğru sımsıkı taranıp kafasının üstünde bir köftenin durduğu hissini veren çirkin bir topuz haline getirilmişti. Vaktinden önce yaşlanmış yüzünde hiç makyaj yoktu. Kimball kendisinden yirmi yaş daha

büyük bir kadında bile demode kaçacak özensiz kıyafeti içinde kahvesinden bir yudum aldı ve lafı dolandırmadan konuya girdi.

“Bayan Austin. Sakıncası yoksa sana Edith diyebilir miyim? Yardımına ihtiyacım var. Senin ve eşinin, çocukları gerçekten önemsedığınızı biliyorum. Bu evdeki bariz sihri hissetmemek imkânsız. Sadece kötü bir talihi olan küçük ve harika bir bebeğin biraz nefes almaya ihtiyacı var. Herkes onu almaya çekiniyor; tek nedeni şüpheleri.”

“Bayan Kimball, Peter ve ben bırakın bir bebeği, bir çocuğu yanımıza almayı bile düşünemeyecek kadar yaşlandık. Peter neredeyse altmış yaşında. Emekliliğine sadece birkaç yıl kaldı. Bu evi satıp geçinmenin daha kolay olduğu güneye taşınmak istiyoruz. Bu sorumluluğu üstlenemeyiz. Çocuğa haksızlık olur. Daha iyi birisi mutlaka çıkacaktır. Göreceksin. Sabırlı ol.”

Kimball'ın gözleri doldu. “Hayır, çıkmayacak. Kimse onu almak istemeyecek. Siz bu bebeğin tek şansısınız. Şu korkunç gazete haberlerine konu olan çocuktan bahsediyorum. Siz de okumuşsunuzdur, değil mi? O da bir evi olmasını... bu evde baktığınız herkesten çok hak etmiyor mu?”

Edith'in benzi attı. “Aman Tanrım. Demek o zavallı küçük oğlan. Henüz kimse almadı mı onu?”

“Çabalamadığımdan değil. Edith, buna göz yumamayız. Lütfen bir düşün ve eşinle görüş.”

Edith kaskatı bir çeneyle Natalie'yi geçirirken bir yandan da eliyle ensesini ovalıyordu. “Söz veremem. Peter bundan hiç hoşlanmayacak.”

Peter ön kapıdan içeri girip her zaman yaptığı şeyi yaptığında saat 18.15'i gösteriyordu. Ceketini ayaklı ahşap portmantoya astı ve buzdolabından soğuk bir bira almak için mutfığa girdi. Bu akşam Edith onu kapıdan içeri girerken karşılamamıştı. Peter onu mutfak masasında tatsız bir ifadeyle çay içerken buldu. “Sorun ne? Neden burada böyle oturuyorsun?”

“Seninle bir şey konuşmalıyım. Lütfen otur.”

“Daha sonra konuşsak? Yorgunum, gevşeyip akşam yemeğinden önce biraz televizyon seyretmek istiyorum.”

“Peter, Çocuk Refahı Bürosu’ndan Bayan Kimball’ın bıraktığı telefon mesajını hatırlıyor musun?”

“Yoksa çocuklarımızdan birine bir şey mi olmuş? Birinin başına bir şey mi gelmiş?”

“Öyle değil. Sadece henüz işimiz bitmemiş. Bitmemiş işte. Şu yeni doğan çocukla ilgili korkunç haberleri hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Şey, kimse onu istemiyormuş. Bayan Kimball bizim tek şansı olduğumuzu söylüyor. Her yolu denemiş.”

“Edith, başka çocuk almama konusunda anlaşmıştık. On iki çocuk büyüttük, hem de hakkıyla ve harikaydı. Ama artık bitti. Bırak, başkası üstlensin.”

“Ona sırt çevirip onu görmezlikten gelirsek kendimi affedemem.”

“Haberleri okudun. Uzmanların ne dediğini biliyorsun. Çocuk patlamayı bekleyen bir bomba gibi. Bu yüzden onu kimse istemiyor. Aptal değiller. Şu anda hayatımızın böyle altüst olmasına hiç ihtiyacımız yok Edith. Artık yeter. Yuvasız kalan her çocuğu eve alman gerekiyormuş gibi hissetmekten vazgeç.”

“Çocuk doktoruyla görüşüp gerçekleri öğrenelim,” diye karşılık verdi Edith. “İnsanlar her zaman korkunç şeyler söyler. Bu onların doğru olduğu anlamına gelmez. Phillip hakkında söylenenleri ve sonunda nasıl olduğunu hatırla. Onunla bundan daha fazla gurur duyamazdık. Ona da kimse şans vermeyecekti.”

Peter’ın bakışları yemek odasına ve duvarda asılı duran, üniversite mezuniyet cübbesi içindeki Phillip’in iki yanında gururla poz verdikleri fotoğrafa kaydı.

“Peter, bebeğe bir bakalım. Sadece bakarak bile işin aslını anlayabileceğimizi sen de biliyorsun. Sadece bakalım. Üstelik

onu sonsuza dek yanımızda tutmak zorunda da değiliz. Birkaç yıl hayata başlamasına yardım ederiz. Büyüdükçe yaftalar da unutulur. İnsanlar onu almaya çekinmezler, o zaman hep söylediğimiz gibi emekli olup buradan taşınabiliriz.”

“Bana bunu neden yapıyorsun Edith?” dedi Peter mutfaktan çıkarken.

Austinlerin kapı zili cumartesi tam öğle saatinde çaldı. Edith kapıyı açınca Kimball’ı kucağında #2764 ve yanında ona eşlik etmesi için yalvardığı Çocuk Sağlığı ve Refahı Hizmetleri Bürosu’nun baş çocuk doktoru Edward Drummond’la karşısında buldu. Misafirler oturma odasındaki kanepeye buyur edildiler.

Edith bodrum katındaki atölyesinde olan Peter’a seslendi. “Peter, geldiler. Lütfen yukarı gel.”

Peter ağzını çarpıtarak ve gözlerini yerden ayırmadan yanlarına geldi. Edith kucakta bebekle tek kişilik koltukta oturuyor ve “Ne kadar güzel bir bebeksin, şu haline bir bak,” diyordu. “Hiçbir bebekte bu kadar güzel mavi gözler görmemiştim.”

Kimball’ın ağzı kulaklarındaydı. Peter inledi. Sandalyesini Drummond’a yaklaştırdı.

“Doktor, size karşı dürüst olmak zorundayım ve sizden de dürüst ve dobra olmanızı isteyeceğim. Bu çocuğun sağlık riskleri neler? Hayatımıza bir tren enkazı sokmaya hiç ihtiyacımız yok.”

“Bu çocuğa bir astronota yapıldığından daha fazla test yapıldı,” dedi Drummond. “Sağlığı yerinde. Kimsenin sağlığının garantisi olamaz ama şu medyanın yaygarası... adı üstünde yaygaradan başka bir şey değil.”

Peter başını iki yana salladı. “Siz onu evinize alır mıydınız?”

“Almaya korkmayacağım kesin, bu kadarını söyleyebilirim. Ona bir bakın, son derece uyanık ve aktif. Hiçbir sorun belirtisi sergilemiyor.”

Peter hayatının bu döneminde bırakın bir bebeğe, bir çocuğa bile ebeveynlik yapmak istemiyordu. Ama Edith’in yüzündeki

ifadeyi, evlerinin çocuksuz kaldığı üç yılı aşkın süredir eksik olan o ısıltıyı gördü. Neredeyse bütün evlilikleri boyunca çocuklar Edith'in hayatı olmuştu. Konuşmayı sevdiği tek konu onlardı. Çocuklar onun dünyaya geliş amacı, göreviydiler. Peter, Kimball ve Drummond'dan Edith'le yalnız konuşmak için birkaç dakika izin istedi. Belki aşağı inip atölyesini görmek isterlerdi. Misafirler hiç itiraz etmeden aşağı indiler.

“Edith, gerçekten istediğin bu mu?”

“Ne kadar güzel bir bebek. Gözlerine baksana. Nasıl uyanık olduğuna bak. Elleri, ayaklarına. O mükemmel bir çocuk, Pete. Onu geri çeviremeyiz.”

“Tatlım, sence payımıza düşeni zaten yapmadık mı? Bebek bezleri, tuvalet eğitimi. Tanrım, Edith, bunun için çok yaşlandık.”

“Sana söz veriyorum, bu son çocuğumuz olacak. Bizim uğurlu on üçümüz. Varlığını hissetmeyeceksin bile. Ağır işi ben yapacağım. Göreceksin. Pişman olmayacağız.”

Peter oturma odasında bir süre dolaştıktan sonra ön bahçeye bakan en sevdiği koltuğa oturdu. Hiç konuşmadan pencereden dışarı bakıyordu. Sonra ayağa kalkıp Edith'in yanına gitti. “Bunu sadece eğer denemezsek beni asla affetmeyeceğini görebildiğim için deneyeceğiz. Fakat ilk sorun belirtisinde, onda bir sorun olduğunu hissettiğimiz anda gider. Bu çocukla bir melodrama dâhil olmaya hiç niyetim yok. Bunu yanlış olduğunu bile bile yapıyorum. Bu yüzden ilk sorun belirtisinde bu iş biter. Anlaştık mı?”

“Anlaştık.”

“Senden söz vermeni istiyorum Edith. Birbirimizi anlıyoruz, değil mi?”

“Evet, anlıyoruz. Haydi, onlara da söyleyelim,” dedi Edith heyecanla.

Peter bodrum katına seslenince Kimball ve Drummond yukarı çıktılar. Edith'in sesi gençleşmişti, ağzı kulaklarındaydı. “Bayan

Kimball, evrak işini halletmeniz ne kadar sürer? Yanılmıyorsa bodrum katında bir beşiğimiz ve paketli duran bol miktarda bebek eşyamız olmalı.”

Kimball dua eder gibi gözlerini kapattı. “İkiniz de benim meleklerimsiniz. Tanrı ikinizi de kutsasın. Bu yaptığınız...” Sesi titredi, sözlerinin devamını getiremedi. Kollarını öne uzatarak çiftin yanına gitti. Önce bebeği kucağında tutan Edith’e, sonra Peter’a sarıldı. “Teşekkürler. Çok teşekkürler.”

Doktor Drummond, “Tebrikler,” dedi. “Pişman olmayacağınızı biliyorum. Bebekler konusunda altıncı hissim kuvvetlidir. Çok fazla bebek gördüğüme şüphe yok.”

Kimball, 2764’ü kucağına aldı. “Yarın belgelerle dönerim. Bebek odasını düzenlemeniz için bu kadar zaman yeterli mi?”

“Yeterli,” dedi Edith. Bakışları Peter’a bir an önce işe koyulmasını emreder gibiydi.

Kimball ve Drummond arabalarına varmak üzereyken kadın arkasına dönüp Edith’e seslendi. “Bu arada belgelere yazabilmeniz için bebeğe bir isim düşünmelisiniz.”

Araba evin önünden ayrılırken Peter, “İşte başlıyoruz,” diye söylendi.

“Adını ne koysak? Özel bir şey olsun isterim,” dedi Edith.

Yetiştirdikleri on iki çocuğun hepsi onlara isimleriyle gelmişti. 2764, isim verme ayrıcalığına sahip olacakları ilk çocuktu. Edith, Peter’ın her zaman onun adını taşıyan bir erkek evlat istediğini biliyordu ama Peter’ın 2764 konusundaki çekincesini düşünerek bunu yapmamaya karar verdi. Edith’in kendi oğlunda yaşatmak istediği tek kişi, on dokuz yaşındayken Vietnam’da öldürülen ağabeyi Robert’ti.

Peter içinse James adı özeldi. Bu isme ilk kez çocukken büyük bir iştahla Ian Fleming romanları okurken âşık olmuştu. “James” Peter’ın hayatta hayalini kurduğu her şeyin sembolüydü: heyecan verici bir kariyer, seçkinlik, dünya seyahati, cazibe, kah-

raman ve tartışmasız bir kazanan olmak. James. O ana kadar şansı yaver gitmeyen bu çocuğa en uygun isim buydu. Böylece akşam yemeğinde kızarmış piliç yemek için mutfak masasına oturunca karar vermeleri çok sürmedi. Bebeğin adı Robert James olacaktı. Robert James Austin. Gülümsediler, öpüştüler ve Edith'in süpermarketten aldığı en sevdikleri şarapla dolu kadehlerini kararlarına kaldırdılar.

Uçağın tekerleklerinin Rochester Uluslararası Havaalanı'nın pistine değmesi, Edith'i daldığı anılardan uyandırdı. Uçaktan indiklerinde kapıda onları koyu lacivert klasik takım elbisesini aynı renkte bir kravatla tamamlamış, otuzlu yaşlarda, kısa, sarı saçlı, atletik yapılı, uzun boylu bir adam bekliyordu.

"Merhaba Bay ve Bayan Austin. Bu da Robert olmalı. Rochester'a hoş geldiniz."

Peter adamı kısık gözlerle süzerek, "Kim olduğumuzu nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

"Direktör Varneys hiçbir sorun çıkmadığından emin olmak için benden sizi karşılamamı rica etti. Ziyaretiniz boyunca emrinizde olacağım. Adım Ray McDermott."

"Kiralık aracımız nerede? Otelin yolunu bulmayı becerebilecek durumdayız," dedi Peter bariz bir can sıkıntısıyla.

"Aracınız otele getirilecek. Endişelenmeyin. Her şey halledildi. Rochester'ın en iyi otelinde ve Mayo Clinic'in yakınında olacaksınız. Ben de orada kalıyorum."

McDermott'un açtığı çift kanatlı büyük kapının arkasında Austinleri iki yatak odalı bir köşe süiti bekliyordu. Oturma odası

evdekinin üç katı büyüklükteydi ve cam duvarlar sayesinde iki yüz yetmiş derecelik göz alıcı bir şehir manzarası ayaklarının altına seriliyordu.

“Varneys otelin iyi olacağını söylerken ciddiymiş,” dedi Peter.

“Müthiş,” dedi Edith.

“Harika,” dedi Bobby.

McDermott’un yeşil gözleri ışıldadı. “Memnun kalmanız direktörü sevindirecek. Masanın üstünde kendisinden bir not bulacaksınız. Otelin kapı görevlileri size en iyi restoran ve ziyaret noktalarını önerecektir. Sormanız yeterli ve unutmayın, bütün masrafların ödenmesi için her şey önceden ayarlandı. Robert’ın programını da masada bulacaksınız. Bu da kartım. Bir şeye ihtiyacınız olursa beni aramanız yeterli. 317 numaralı odadayım. İyi günler.”

Peter cam duvarın önünde duran porsuk ağacından masaya gitti. Üstünde adı yazılı olan zarfı aldı. Mektup sadece iki hafta önce FedEx’le gelen OSSIS antetli kâğıdın aynısına yazılmıştı. Şöyle diyordu:

Sevgili Bay ve Bayan Austin,

Robert’ın Doktor Uhlman’la görüşmesi için Rochester, Minnesota’ya davetimizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz. Ziyaretinizi mümkün olduğunca keyifli ve unutulmaz kılmak için elimizden geleni yapacağız. Ziyaretiniz sırasında herhangi bir soru ya da endişeniz olursa lütfen benimle iletişime geçmekten çekinmeyin.

En içten dileklerle,

Orin Varneys

Direktör

Edith “Program” etiketli diğerk zarfı masadan aldı. İçindeki kâğıtta şu liste vardı:

Pazartesi: 10.00-11.00 Austin ailesinin Dr. Uhlman’la tanışma toplantısı
11.00-12.30 Robert/Dr. Uhlman
12.30-13.30 Öğle yemeğeri arası
13.30-16.30 Robert/Dr. Uhlman

Salı, çarşamba ve perşembe günlerinin programları aynıydı: Arada bir saatlik bir yemek molasıyla her gün 10.00-16.30 Robert/Dr. Uhlman. Cuma gününe tek bir kalem programlanmıştı: 10.00-12.00 Ebeveyn Austinler/Dr. Uhlman.

Edith programı Peter’a çatık kaşlarla gösterdi. “Anlaşılan paralarının karşılığını almakta kararlılar. Bugün dışında Bobby’nin neredeyse hiç boş zamanı yok.”

Programı eline alıp okurken Peter’ın yüzü kıpkırmızı oldu. “Dört buçuk yaşındaki bir çocuktan bir deli doktoruyla bu kadar çok zaman geçirmesi istenmez ki.”

“Endişelenmeyin,” dedi Bobby. “Bize eğlenecek zaman kalması için bu mühim soruşturmacının daha hızlı ilerlemesini sağlarım. Göreceksiniz, her şey yolunda gidecek. Onu sıkacağım. Bir an önce bitsin isteyecek.”

Pazartesi günü Austin ailesi, Doktor John Uhlman'ın Mayo Clinic'teki ofisine saat 09.45'te vardı. Devasa Mayo Clinic kampüsünde kaybolmamaları için Doktor McDermott aileyle otelin lobisinde buluşup onlara Doktor'un ofisine kadar eşlik etti.

"Daha önce hiç resepsiyon alanında sadece bizim beklediğimiz bir doktor muayenehanesinde bulunmamıştım. Ne kadar sessiz ve özel," dedi Edith, Peter'a.

"Sanırım Uhlman, sağlık sigortası listesinde yoktur," dedi Peter.

Bobby bir köşede oturmuş, hoşnut bir tavırla diğer yayınlarla birlikte bir sehpa bulduğu *New England Journal of Medicine*'in bir nüshasını okuyordu. Saat tam 10.00'da Uhlman'ın sekreteri, Austin ailesini Doktor'un ahşap lambrili geniş odasına aldı. Uhlman'ın büyük maun masasının karşısındaki üç deri koltuğa yerleşirlerken Peter duvarda asılı olan diplomaları ve çerçeveli belgeleri inceledi. Dartmouth Üniversitesi'nden üstün dereceyle alınmış bir fen fakültesi diploması, Phi Beta Kappa sertifikası, Stanford Üniversitesi'nden tıp diploması, Columbia Üniversitesi'nden eğitim doktorası, Psikiyatri Kurulu, Nöroloji Kurulu.

"Günaydın Bay ve Bayan Austin. Ve sana da günaydın Robert. Sizlerle tanışmak büyük zevk," dedi Uhlman. Kocaman kafası tıraşlı ve parlak haliyle olduğundan daha da heybetli görünen,

iri yarı bir adamdı. Üstünde, özellikle iri ve kaba elleri yüzünden ona bir gurme et marketinde çalışan kasap havası veren kolalı bir laboratuvar teknisyeni önlüğü vardı. İri ve dikkat çekecek kadar kepçe kulakları kan kırmızıydı ve kocaman burnu bir boksörden ağır bir darbe almış gibi yassıydı. Bu etkileyici özellikler, Austinlere kalın camlı gözlüğün arkasından bakan koyu renkli, küçük ve birbirine yakın gözleriyle bağdaşmıyordu.

Uhlman, Peter'ın o güne dek gördüğü en büyük deri yönetici koltuğundan Austinleri dikkatle süzerken, "Size önümüzdeki birkaç gün boyunca burada yapacaklarımızı anlatayım," dedi. "Robert özel bir çocuk, bunu hepimiz biliyoruz. Robert'ı çeşitli tartışmalara, oyunlara ve diğer zorlu faaliyetlere sokmak için uzun saatler ayıracam. Yıllar boyunca bunu başka çocuklarla defalarca yaptım."

Peter araya girdi. "Doktor, sizde Bobby'nin kayıtları var mı? Edith'in ve benim cevap aradığımız birkaç konu var."

"Robert'ın dosyasına hayli aşinayım. O alanlara da bakacağım. Acelemiz yok. Her şeyi keşfedeceğiz."

"Doktor, annem ve babamla birlikte Rochester'ı keşfedebilmem için işimizi bir an önce bitirmek adına hızlı ilerlersek çok sevinirim," dedi Bobby.

"Bakacağız Robert. Üstünde durmamız gereken çok şey var."

"Doktor, aradığınızı tam olarak nedir?" diye sordu Edith.

"Bayan Austin, insan zihni hakkında bilmediğimiz çok şey var. Robert gibi çocuklar bilime benzersiz bir fırsat sunarlar. Henüz okullara ya da diğer sosyal etkilere maruz kalmamış bu yaştaki çocuklarda zekâyı en saf haliyle keşfetme imkânı buluyoruz. Robert, en sevdiğin faaliyet hangisi?" diye sordu Uhlman.

"Bir şeyler öğrenmeyi severim Doktor," dedi Bobby.

"Peki ya en sevmediğin faaliyet?"

"Uyumak."

"En çok neyle zaman harcarsın?"

“Düşünmekle.”

“Tamam. Anlaşıldı. Bay ve Bayan Austin, Robert ve ben birkaç dakika sonra işe koyulacağız. Her gün saat 16.30’da ofisimden alınmaya hazır olacak. Bildiğiniz gibi sizinle haftanın sonunda görüşeceğiz.”

Uhlman, Bobby’ye uzun uzun baktı. Bobby en fazla yirmi kiloluk cüssesiyle oturuyor, siyah, parlak, kösele ayakkabıları koltuğun kenarında, havada duruyordu. Dikkat çekici tek fiziksel özelliği çarpıcı gözleri olan, şirin ama sıradan bir çocuktü. Her türlü okul öncesi oyun odasına hiç zorlanmadan karışabilirdi. Uhlman parmaklarını Bobby’nin kalın dosyasına vurdu. *Bu çocuk gerçekten o kadar sıra dışı olabilir miydi, yoksa sadece psikolog ve eğitimcilerin rutin olarak karşılaştığı, nüfusun ilk yüzde bir ya da ikilik dilimine girebilecek çocuklardan biri miydi? Bu küçük oğlan neden o kadar özel olsundu ki? Neden?* Uhlman’ın okuduklarına göre bu çocuğun olağanüstü genetik bir mirası olduğuna inanmak için hiçbir neden yoktu. En iyi ihtimalle vasat, muhtemelen vasat altı genetik materyal ürünüydü. *“Doğa mı, yetiştirilme mi?” Popülist bir zıvalık,* diye düşündü Uhlman. *Burada “doğa” da yoktu, “yetiştirilme” de.* Bobby’nin ailesi çocuğa bebekliğinden itibaren devrimsel bir öğrenme programı uygulamış parlak, avangart eğitimciler değildi. Edith ve Peter çocuğa ancak ortalama bir ev ortamı sağlamış sıradan insanlardı. *O zaman bu çocuk neydi? İki başlı bir at ya da dört kolla doğan bir çocuk gibi genetik bir mutasyon mu?* Uhlman, *dine dönmemin zamanı gelmiş olabilir mi,* diye düşünerek kafasını kaşıdı. Masasında öne doğru eğildi ve çenesini sol elinin etli avuç içine dayadı. O ve diğerlerinin gerçekten anladığı çok az şey vardı. Okudukça ve araştırdıkça insan zekâsı hakkında ne kadar az şeyin bilindiğini daha fazla idrak ediyordu.

“Robert, benim gibi insanlar arasında nasıl bir heyecan ve merak neden olduğunun farkında mısın?”

“Evet, Doktor, farkındayım.”

“İlgi odağı olmaktan hoşlanıyor musun?”

“Bu benim pek umurumda değil ama sanırım annemi ve babamı rahatsız ediyor.”

“Senin yaşındaki çoğu çocuktan çok daha zeki görüldüğünü biliyor musun?”

“Başka çocuklarla çok fazla görüşmem. Vaktimin büyük bir kısmını yalnız geçiririm.”

“Peki, neden Robert?”

“Çünkü ben okumayı ve bir şeyler çözmeyi severim.”

“Seni ne korkutur Robert?”

“Bundan bahsetmeyi sevmiyorum.”

Uhlman, Bobby’ye bir şekerleme verdi. Çocuğun yüzü bal kabağından insan suratı biçiminde oyulmuş bir fener gibi aydınlandı.

“Robert, iki şehir arasındaki mesafe yüz beş kilometreyse ve her adımım doksan santim uzunluğundaysa, bu mesafeyi aşmak için kaç adım atmam gerekir.”

Bobby dört saniye sonra yanıtladı. “116.600.”

“Bu doğru Bobby.”

“Bir yılı 365 gün olarak kabul edersek 52 yılda kaç dakika vardır?”

“Cevap 27.331.200 dakika ve 1.639.872.000 saniye,” dedi Bobby neredeyse anında.

Uhlman bilimsel hesap makinesine uzandı. Sorunun parçası olmadığı için saniye sayısını önceden hesaplamamıştı. Makine Bobby’nin cevabını onayladı. “Peki, 413.993.348.677’nin kare-kökü kaçtır?”

“7453.”

“Yine doğru Robert.”

“Peki, 98.235’in 73.268’le çarpımını 6482’ye bölünce kaç çıkar?”

“1.110.652,” dedi Bobby.

Uhlman biraz önce olan şeyi hayatı boyunca hiç yaşamamıştı. “Bunları kafadan nasıl bu kadar hızlı hesaplıyorsun?”

“Cevaplar bir anda geliveriyor Doktor.”

“Bu tür şeyler yapmak hoşuna gidiyor mu?”

“Pek sayılmaz. Aslında sıkıcı geliyor. Bilirsiniz, gerçek problemleri çözmeyi severim, çok düşünüp bir şeyler bulmayı gerektiren problemlerden bahsediyorum.”

Bobby’nin kafadan yaptığı hesaplamalar müthişti ama Uhlman bu hesaplamaların başlı başına derin bir zekânın kanıtı olmadığını biliyordu. Tarih boyunca hayli karmaşık hesaplamaları birkaç saniyede kafadan yapabilme becerisine sahip şaşırtıcı örnekler hep olmuştu. Aslında bu insanların bazıları ya otistikti ya da çeşitli öğrenme bozuklukları vardı veya yaygın olarak “aptal dâhiler” olarak anılan kişilerdi. Ancak tarihsel bir bakış açısıyla alışılmadık olan, Bobby’nin Draper, Knoll ve Massey’nin raporlarında belgelenen diğer olağanüstü zekâ kanıtlarına ek olarak insanı afallatan bir hesap becerisine sahip olmasıydı.

Uhlman daha sonra bir insanın matematik, mantık, uzaysal ilişkiler ve dilbilimde soyut akıl yürütme becerisini ölçmek için tasarlanan testler yaptı. İşe sekiz yaşındakiler için tasarlanan sınavlardan başlayıp eğitim araştırma laboratuvarlarında MIT’nin lisansüstü öğrencilerine uygulanan sınavlara kadar ilerledi. Bobby’nin zihni hepsinin üstesinden kolayca geldi, hiç zorlanmadan. Enerji düzeyi fevkaladeydi. Yorulmak nedir bilmiyordu. Becerisi ve yanılmazlığı doğaüstüydü. Uhlman daha önce onunkiyle mukayese edilebilir bir odaklanma ve konsantrasyon gücüne tanık olmamıştı. Saat 16.30’u gösterirken Peter ve Edith, Bobby’yi almak için Uhlman’ın ofisine geldiklerinde Doktor bitkin düşmüştü.

Peter, “İyi misiniz Doktor?” diye sordu.

“Sadece biraz yoruldum. Yoğun bir gündü. Oğlunuz çok sıkı bir çocuk.”

“Yarın görüşürüz Doktor. Bana iyi bir şeyler bulun,” dedi Bobby neşeyle.

Ertesi gün Uhlman yanına üç meslektaşını almıştı. O ve ekibi, Stanford Binet Form L-M, Stanford Binet Versiyon SB-5, Wechsler WISC SB-IV ve Uhlman ve ekibi tarafından yıllar içinde üst düzey yetenek sahibi insanların farklı bilişsel düzeylerini ayırt etmek amacıyla özel olarak geliştirilmiş, Mayo Clinic patentli beş testin de aralarında olduğu sekiz farklı zekâ testini kapsayan bir paket derlemişlerdi. Pek çok IQ testinin aksine bu testler soyut ve kuramsal akıl yürütme becerilerini ve karmaşık kavramları hızlı bir şekilde sindirme, işleme ve bütünleme kapasitesini ölçmeyi amaçlıyordu. Sekiz sınavın tamamlanması için aralarda otuz dakikalık molalarla iki saatlik üç kısma ayrılmış toplam altı saatlik bir süre tanınmıştı. Bobby bütün sınavları iki buçuk saatte tamamladı. Uhlman karmaşık yönerge ve soruları bu kadar hızlı okuyabilen birini hiç görmemişti. Bobby sayfaları âdeta tarıyordu. Uhlman, Bobby’nin, klasik müzik dehalarının kafalarından aynı anda altı ya da yedi farklı karmaşık melodi satırını geçirirken bir yandan da gelişmelerini ve etkileşimlerini kurgulayabilmesinin aynısını akıl yürütme problemlerinde yapabildiğini anlamaya başlamıştı.

Öğle yemeğinde Uhlman, Bobby’ye, “Şu ana kadar oynadığımız oyunları nasıl buldun?” diye sordu.

“Bugün dünden daha iyi Doktor. Daha ilginçler ama çoğu zaten bariz olan şeyler. Sanırım sadece yönergeleri doğru okuyabildiğimden emin olmak istiyorsunuz.”

“Pekâlâ, o zaman. Yakın zamanda yaptığın ilginç bir şeyi söyler misin bana?”

“Birkaç ay önce normal onluk yerine on ikilik bir temel kullanarak yeni bir logaritma tablosu tasarladım. Bence eğleneliydi,” dedi Bobby.

“Bunu kendin mi yaptın?”

“Evet, isterseniz daha sonra size de gösterebilirim.”

“Tabii, isterim. Bunu yapan kimseyi görmemiştim,” dedi Uhlman. “İkili sistemle herhangi bir şey yaptın mı?”

“Elbette. İkiyi sekseninci üssüne kadar işledim. Tahtamı kullandım. Sonra tahta dolunca onu silip sayıları aklımda tutuyor ve tahtayı yeniden doldurmaya başlıyordum.”

“Bu ne kadar sürdü?” diye sordu Uhlman.

“Bir saat kadar.”

Uhlman üçüncü gün erken paydos edince Bobby sevinçten zıp zıp zıpladı. Peter ve Edith onu saat 14.30’da aldılar ve Austin ailesi Rochester’ın önemli ziyaret noktalarını görmeye gitti. Uhlman ise departmanının kıdemli üyelerini bir strateji oturumu için bir araya topladı.

“Şimdi, Austinlerin oğluyla yapmak istediğim şey şu: İleri cebir ve trigonometrinin ötesinde matematik öğrenmemiş, kendi kendini eğitmemiş demek istiyorum. Tanrı aşkına, kulağa çılgınca gelmiyor mu bu? Her neyse, yarın kalkülüs, sayılar teorisi, kombinatorik ve küme teorisi bilgisi gerektiren problemleri çözebilecek mi, görmek istiyorum. Bence mümkün ama öğrenmeliyim.”

Uhlman’ın ekibinden biri, “Doktor, bu mümkün değil, o matematik disiplinlerinin icat edilmesi bu yüzden,” dedi. “Bu tür problemleri çözenin tek yolu onlar.”

“Bir test derleyin. Yarın Austin’e vermek için yirmi probleme ihtiyacım olacak.”

Ertesi gün Uhlman, Bobby’yle bir masaya oturdu ve “Robert, zorlayıcı oyunları sevdiğini biliyorum, bu yüzden yirmi tane hazırladım,” dedi. “Bayağı zorlu sorular ve çözmek için bol miktarda beceri kullanman gerekecek. Acele etme ve sakın moralini bozma.” Uhlman sınavı Bobby’ye uzattı ve odanın diğer tarafına geçip onu gözlemlemek için oturdu.

“Doktor, kullanabileceğim bir kara tahta var mı?”

Uhlman bitişik odaya gitti, bir tahta buldu ve onu tekerlekleri üstünde iterek Bobby'nin olduğu odaya getirdi. Bacaklarını tahta olabildiğince alçalacak şekilde ayarladı. Bobby gözlerini problemlerin olduğu sayfaya dikmişti. Uhlman, Bobby'nin yanına gitti ve oğlanın gözlerinin yarı kapalı olduğunu, transa geçmiş gibi görüldüğünü fark etti. Bobby yaklaşık otuz dakika bu halde kaldıktan sonra sınav kâğıdını alıp tahtanın yanına gitti. "No. 1" yazıp altını çizdi. Sonra tahtayı Uhlman'ın takip edemediği sayılar, şemalar ve denklemlerle hızla doldurmaya başladı. Uhlman'ın gözünde hepsi birbirinden kopuk ve parça parça şeylerdi. Bobby hızla çalışıyordu. Kara tahta notlarıyla dolunca karaladıklarını silip tahtayı yeniden dolduruyordu. Sonunda muzaffer bir tavırla tahtadaki bir şeyi çember içine aldı, yanına bir tik koydu ve çember içine aldığı kısmı birinci problemin cevabı olarak sınav kâğıdına aktardı.

Bobby'nin yirmi problemde kademeli olarak ilerlediği üç saat boyunca aynı süreç kesintisiz sürdü. Uhlman'ın Bobby'nin ne yaptığı ya da cevaplarının doğru olup olmadığı konusunda hiçbir fikri yoktu ama süreç, Bobby'nin bitmek bilmeyen enerjisi ve konsantre olma becerisi karşısında şaşkına dönmüştü. Sonunda araya girip, "Haydi, öğle yemeği molası verelim," dedi. "Yorulmuş olmalısın."

"Hayır, Doktor, yorulmadım. Ve şu anda mola vermek istemiyorum. Tam ortasındayım."

Dört saat daha geçti. Bobby tahtayı elli beş defa doldurup silmişti. Bobby çalışırken Uhlman tahtadaki notları silinmeden önce fotoğraflıyordu. Sonunda Bobby son sorunun, yirmi numaranın cevabını da sınav kâğıdına yazıp kâğıdı Uhlman'a uzattı.

"Buyurun, Doktor. Bu denklemler gerçekten ilginçti. Yiyecek bir şeyler bulmak için çok mu geç?"

Uhlman, Bobby'nin saçlarını karıştırdı ve onu kocaman kollarıyla kucaklayıp havaya kaldırdı. Kucağında onunla yürürken, "Hiç de geç değil ahbap. Sıkı adamsın," dedi.

Bobby'nin yüzü kızardı. "Bana ne dediniz? Az önce bir şey dediniz. Nedir o?"

"Ahbap dedim."

Kaşları çatılan Bobby bir süre sessiz kaldı.

Binanın kafeteryasına doğru giderlerken Uhlman sınav kâğıdını asistanına verdi. Bobby kendine ızgara peynirli sandviç, elma suyu ve kremayla süslenmiş kirazlı jöle seçti. Uhlman o günkü beşinci kahve fincanını aldı.

"Söylesene Robert, uyumayı neden sevmiyorsun?"

"Genelde çok kötü rüyalar görüyorum."

"Ne tür rüyalar?"

"Çok korkutucu rüyalar. Korkunçlar."

"O rüyalarda ne oluyor?"

Bobby gözlerini yere dikerek sandalyesine huzursuzca kıpırdandı. "Detaylı hatırlamıyorum ama genelde karanlıkta takip ediliyorum. Sonra düşünüyorum ve sonsuza dek düşmeye devam ediyorum. Bir de korkunç kokular var. İnsanlar çılgılık atıyor. Ve korkunç yüzler bana bakıyor." Uhlman, Bobby'nin parmak boğumlarının elindeki kaşığı sıkmaktan bembeyaz kesildiğini fark etti.

"Ah, hepsi bu kadar mı? Ben her gece öyle rüyalar görürüm Robert. Canını sıkmasına izin verme, bu hiçbir şey. Gerçekten kötü rüyalar görüyorsun sandım." Uhlman gülünce Bobby de güldü.

Bobby'yle birlikte Peter ve Edith'in çocuğu alacağı ofisine dönerlerken departman yöneticilerinden biri Uhlman'ın yolunu kesti.

"John, bir dakika yalnız görüşebilir miyiz lütfen?"

Uhlman, Bobby'ye dönüp, "Robert, nereye gideceğini biliyorsun. Şu kapıyı geçince anneni ve babanı ofisimde bulacaksın. Ben de hemen geliyorum," dedi.

"Ne oldu Bill?" diye sordu.

"Sınavdaki yirmi soru. Hepsini doğru çözmüş."

"Bir saat içinde tam kadro bir toplantı istiyorum. Herkese uzun bir gece olacağını haber ver," dedi Uhlman.

Ertesi sabah saat 08.30'da Uhlman, Orin Varneys'i aradı.
 "Orin, sanırım ana damarı bulduk."

"Ne demek istiyorsun?"

"Austinlerin oğlu. Hiç böyle bir şey görmedim. Enstitüdeki çocuklar yanında geri zekâlı gibi kalıyor. Dünyaya böyle birinin daha geldiğini hiç sanmıyorum."

"Bu beklediğimiz şey olabilir," dedi Varneys.

"Henüz beş yaşında bile değil. Bu gelişme, yaşının çok ötesinde. Neler yapabileceğini tahmin etmek imkânsız."

"Çocuğun IQ'su kaç?"

"Günlerdir bütün ekibi bu konunun üstünde çalıştırıyordum ve bilgisayar tahminleri de kullandık ama hiçbir yere varamadık. Kesin bir sayıya ulaşamıyoruz. Çocuğu karşılaştırabileceğimiz hiçbir şey yok. Bu yüzden bizimki sadece bir tahmin. Ama illa bir sayı istiyorsan minimum –minimum kelimesinin altını çiziyorum– beş yüz ellidir."

"Bu imkânsız. Kaydedilen en yüksek IQ –ki onun da abartıldığı tahmin ediliyor– üç yüzdü."

"Ben de sana bunu söylüyorum; burada bir ilkle karşı karşıyayız," dedi Uhlman.

"Görebildiğiniz herhangi bir olumsuzluk var mı?"

“Tekrar eden çok yoğun kâbuslar görüyor. Onun yaşındaki bir çocukta alışılmadık bir durum. Ayrıca gerçeklikten kopma eğiliminin göstergesi olabilecek uzun süreli bir yarı bilinçlilik haline çekildiğine şahit oldum.”

“Kâbuslar. Neden korkuyor?” diye sordu Varneys.

“Tam olarak saptamak güç ama paranoit özellikler sergiliyor. Hepsi bir arada düşünüldüğünde psikozun ya da demansın erken safhalarında olabilir. Emin olmak için çok erken. Nasıl gelişeceğine göre değişir. Ancak bu kadar güçlü bir zihin sadece yaratamaz. Yok edebilir de.”

“Neyi yok edebilir?” diye sordu Varneys.

“Kendini,” dedi Uhlman.

“Ailesiyle ne zaman görüşeceksiniz?”

“Bir saat kadar sonra. Planlanmış bir görüşmemiz var.”

“John, bu çocuğu elimizden kaçıramayız. Bu işin olmasını sağlayın.”

Peter ve Edith, Doktor Uhlman’la “özetleme” görüşmeleri için cuma sabahı saat 10.00’da resepsiyon alanına girdiklerinde saat planlandığı gibi tam 10.00’u gösteriyordu. Ray McDermott, Bobby’ye Rochester’ı gezdirecekti. Lüks bir otel odasında kalmak, oda servisinden sipariş vermek, ödemeli kanalda vizyondaki son filmleri izlemek ve şehrin en iyi restoranlarında yemek yemek – bunların hepsi bir araya gelince aile için hoş bir tatil olmuştu.

“Pekâlâ, nereden başlasam?” dedi Uhlman iri ellerini kavuşturup koltuğunda öne doğru eğilirken. “Ekibim ve ben Robert’ı zor ötesi bir dizi incelemeye soktuk. Benzeri görülmemiş de denebilir. Süreç boyunca Robert’ın sabırlı, nazik, iş birlikçi ve son derece uyumlu olduğunu söylemeliyim. Oğlunuz gerçekten çok dirayetli. İnsana keyif veren bir çocuk.”

“Sizden bunları duymak çok hoş,” dedi Edith yüzü sevinçle ısıldayarak.

Uhlman biraz daha öne eğildi ve sözlerini vurgulamak için işaret parmağını masasına vurarak, “Sınavların sonucu son derece şaşırtıcı,” dedi. “Robert, Büyük Kanyon gibi; türünün tek örneği. Bugüne dek dünyaya Robert’ın sahip olduğu boyutta ham zekâyâ sahip ikinci bir insanın daha geldiğini sanmıyorum.”

“Bu nasıl olabilir?” dedi Peter başını iki yana sallayarak.

Uhlman arkasına yaslandı. “Dürüst olmak gerekirse biz de bilmiyoruz. Böyle bir şeyin makul bir izahı yok. İnsan zekâsını inceledikçe aslında ne kadar az bilgi sahibi olduğumuzu daha iyi anlıyoruz.”

Peter, “Bütün bunlar uygulamada ne anlama geliyor?” diye sordu.

Uhlman, Peter ve Edith’e bir kâğıt uzattı. “Tarihteki büyük dâhilerin test edilmiş ya da tarihsel mukayeseye belirlenmiş IQ puanlarının, Catherine Cox’un ünlü analizine dayanarak oluşturulmuş listesi. Bu değerler bilim toplumunda yaygın olarak doğru kabul edilir.” Edith ve Peter isimleri ve karşısındaki sayıları okudular.

William Sidis: 300

Johann von Goethe: 225

Leonardo da Vinci: 225

Kim Ung-Yong: 210

Nathan Leopold: 210

Hypatia: 210

Christopher Langan: 210

Emanuel Swedenborg: 205

Gottfried Leibniz: 205

Francis Galton: 200

Michael Kearney: 200

John Stuart Mill: 200

Hugo Grotius: 200

Thomas Wolsey: 200

Michael Grost: 200

Isaac Newton: 190

Albert Einstein: 180

Uhlman, "Robert'ın IQ'su bu verilerle mukayese edildiğinde Mayo'da kesin olarak niceleyemeyeceğimiz kadar yüksek," diye açıkladı. "Doktor Draper, Doktor Knoll ve Doktor Massey de aynı sonuca ulaşmışlar. Ve tevazu gösteremeyeceğim için lütfen beni bağışlayın ama ekibimin ve benim zekâ ölçümü alanında uzmanlığın zirvesinde olduğumuzu söylemeliyim."

"Bir fikriniz var mı?" diye sordu Peter.

"Sadece Robert'ın minimum zekâsı için bir tahminde bulunabiliriz. Beş yüz elli ile altı yüz arasında konumlandırıyoruz ancak bu sayının olabilecek en düşük tahmin olduğundan eminim. Şimdi, IQ bağlamında fazladan her on beş puan ortalama değerden standart sapmadır, yani Robert ve listedeki en yüksek puanlı isim olan William Siddis arasındaki iki yüz ya da üç yüz puanlık fark sadece iki katı bir değeri değil, aynı zamanda zekâ düzeyinde bir kuantum sıçramasını da temsil ediyor. Bambaşka bir türden bahsediyoruz."

"Ama bu nasıl mümkün olabilir? Aklım almıyor," dedi Edith.

"Bilmiyoruz. Benim tahminim bir tür genetik mutasyon olduğu. Robert'ın saç teli üzerinde birtakım DNA analizleri yapıyoruz."

Peter sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı ve pantolonunu yukarı çekti. "Doktor, bu iyi bir şey mi, yoksa oğlumuzun karanlık bir yanı mı var?"

"Bu çok yerinde bir soru Bay Austin. İşin iyi tarafı, elbette, sizin de bildiğiniz gibi Robert'ın zekâsından keyif alıyor olması.

Dinmek bilmeyen bir bilgi açlığı var ve zihnen zorlanmaya banyılıyor. Potansiyelinin sınırı yok,” dedi Uhlman.

“Ya kötü tarafı?” dedi Edith. Sırtı dimdik, ellerini sımsıkı kavuşturmuş bir halde, kaskatı oturuyordu.

Uhlman iri ellerini kenetleyerek doğrudan Peter’a ve Edith’e baktı. “Birkaç şey var. Şu ana dek Peter toplumdan korunmuş. Okula gitmemiş, medyaya maruz kalmamış. Böylece onun için yarattığınız özel inziva ortamında, uygun şartlarda büyüyebilmiş. Robert okula adımını attığı anda bu korunaklı ortam hızla yerle bir olacak. Bu onun için acının ve incinmenin başlangıcı olacak. Dışlanma, hüsrana ve alaylar.”

“Siz neden bahsediyorsunuz? Bobby okulda yıldız olur.” Peter sağ elini Uhlman’ın yorumunu geçiştirmek istercesine şöyle bir salladı.

“İşler böyle yürümüyor Bay Austin. Bu konuda yazılmış yüzlerce tez var. Robert normal bir akademik ve sosyal ortamda çok ciddi eziyet çekecektir.”

Peter’in yüzü al al olmuştu, sesi yükselmişti. “Orada durun Doktor. Bu işin en başında Doktor Draper’a gitme nedenimizi hiç soruşturdunuz mu? Kâbusları ve trans halleri?”

“Evet, soruşturdum. Size biraz arka plan bilgisi vereyim. Sıra dışı zekâya sahip çocuklarda ayrıca ‘Aşırı Uyarılabilirlik Faktörleri’ diye adlandırdığımız özellikler de görülür. Bu faktörler ilk olarak, özel yetenekli çocukların normal üstü psikik yoğunluk sergilediği beş boyut saptayan Polonyalı ünlü Psikiyatri Doktor Kasimierz Dabrowski tarafından belirlenip sınıflandırıldı. Dabrowski çeşitli uyarıcılara karşı abartılı farkındalık ve duyarlılık düzeyleri olan bu yoğunluklara Aşırı Uyarılabilirlik Faktörleri adını verdi. Zekâ seviyesi yükseldikçe Aşırı Uyarılabilirlik Faktörleri de belirginleşir. Bu durum sayısız vaka incelemesiyle ispatlanmıştır. Olağanüstü bir zekâya sahip olan Robert, aynı zamanda olağanüstü aşırı uyarılabilirlik düzeylerine de yatkın.

Beş aşırı uyarılabilirlik tipi arasından Robert'ın kâbusları ve translarıyla en fazla ilintili olan iki boyut, ayırt edici özellikleri yaratıcılık, zihinde net bir şekilde canlandırma, rüya görme, hayal kurma, fantezi ve sihirli düşünmeyle tanımlanan 'Hayalî' boyutlar ve hissetme yoğunluğuna ve depresyona, anksiyeteye ve yalnızlığa meyilli olan 'Duygusal' boyutlar.

"Bu aşırı uyarılabilirlik özelliklerinin Robert'ın problemlerini açıkladığına inanıyorum. Ancak nasıl dallanıp budaklanacakları belirsiz. Robert henüz çok küçük. Neler olacağını ancak zaman gösterebilir."

"Ne demek istiyorsunuz?" dedi Peter.

"Robert'la rüyaları hakkında defalarca konuştum. Güçlü bir paranoya ve akıl dışı korkuları açığa vuruyorlar. Translarla bir araya geldiği zaman demans veya psikozun, hatta şizofreninin erken safhalarında olabileceği ihtimalini işaret ediyor," dedi Uhlman.

Gözleri bir anda yaşlarla dolan Edith ellerini daha da sıkarak, "Aman Tanrım. Benim bebeğime bunlar olmamalı. Güzel oğlum benim," dedi.

Uhlman yanlarına gitti ve bir sandalye çekip yakınlarına oturduktan sonra öne eğilerek, "En kötüyü düşünmeyin," dedi. "Olgunlaştıkça Robert'ın bu sorunların üstesinden gelme şansı da bir o kadar artar. Bilmiyoruz, hepsi bu. Ancak size söyleyebileceğim tek şey, olumsuz bir ortamın sorunları alevlendirip Robert'ın belki de geri dönüşü olmayacak şekilde içine kapanmasına neden olacağıdır."

"Ama bu çok üzücü bir haber. Ne öneriyorsunuz?" diye sordu Peter.

"Robert'ı olağanüstü çocuklar için geliştirdiğimiz özel bir programa yerleştirmenizi içtenlikle öneririm."

Peter, "Biz' kim oluyor?" diye sordu.

“Benim ve OSSIS’in rehberliği altında ve MIT ve Harvard Üniversitesi’yle bağlantılı olarak Mayo Clinic. Size sadece Direktör Varneys’in davetiyle girilebilen özel bir eğitim tesisinden bahsediyorum. İleri Zekâ Çalışmaları Enstitüsü. Bütün masraflar karşılanacak. Amerika’nın en parlak çocukları için özel olarak tasarlanmış bir eğitim ve sosyalleşme ortamı.”

“Bu okul nerede?” diye sordu Edith.

“Newton, Massachusetts, Boston’ın hemen dışı. Öğrencilere MIT ve Harvard’a kolay erişim sağlaması bir yana yirmi dört hektarlık özel bir kampüs alanı sunuyor. Muhteşem bir yer. En iyiler için en iyisi. Okulun yemekleri bile enfestir.”

“Robert orada nasıl olur, bilmiyorum,” dedi Edith.

“Orada bile çarpıcı bir şekilde öne çıkıp diğer öğrencileri gölgede bırakacaktır. Ancak bu enstitü olabileceklerin en iyisi. Robert’in uyum sağlamaya daha fazla yaklaşabileceği bir yer daha yok.”

Peter sandalyesinde kıpırdandı, bir ayağını yere basıp kapıya baktı. “Pekâlâ, Doktor. Her şey için çok teşekkürler. Ama acele karar veremeyiz. Bobby’yle de konuşmamız gerekecek.”

Uhlman’ın sesinde kararlılık vardı. “Söylediklerimi düşünün ve konu üzerinde araştırma yapın. Özel ya da devlete ait hiçbir sıradan okulun Robert’i gerektiği gibi idare edemeyeceği konusunda sizi temin edebilirim. Ve onun kaynaklarına sahip bir çocuğun evde eğitilmesi söz konusu bile olamaz. Belki de Bayan Kimball’a danışmalısınız.”

Peter kadının adını duyunca, bu cümlede onun ve Edith’in kararda nihai yetkiye sahip olmadıkları imasını algılayarak Uhlman’a buz gibi bir bakış attı. Yerinden kalkıp elini Edith’e uzatarak onun da kalkması gerektiği işaretini verdi.

“Vakit ayırdığınız için teşekkürler,” dedi ofisten çıkarırken.

Eve dönünce Peter doğruca kütüphaneye gitti ve eğitim sisteminin ileri derecede yetenekli çocukları ele alış şekli hakkında bulabildiği ne kadar kitap varsa ortaya döktü. Makale ve tavsiyeler için interneti taradı. İleri Zekâ Çalışmaları Enstitüsü'nden hiç bahsedilmemesi aklını kurcalıyordu. Yetenekli çocukların ebeveynleri tarafından yazılanlar da dâhil, okuduğu bütün materyaller devlete ait okul sistemlerinin olağanüstü zekâyâ sahip çocukların özel ihtiyaçlarını karşılamadaki yetersizliklerine dikkat çekiyordu. Peter ve Edith, Bobby'nin durumu olumsuz tecrübeleri bu makalelerde analiz edilen bütün çocuklardan daha ileri olduğu için sorunların sadece büyüyeceğini anlıyorlardı. Önemli bir yazar şöyle diyordu:

“İleri derecede yetenekli çocuklar ilk aylarından itibaren çevrelerindeki bilgileri şaşırtıcı bir hızla emerler. Okul ortamı dışında öğrenme ve gelişimleri çok az engelle karşılaşılarak doğal bir şekilde ilerleyebilir. Ebeveynlerin, her zaman optimum öğrenme tecrübeleri ve materyalleri sağlamaya hazırlıklı olmasalar da aktif olarak çocuğun gelişimine karşı hareket etmeleri muhtemel değildir. Ancak sıra dışı zekâyâ sahip çocuklar resmî okul hayatlarına başladıkları zaman bu açık uçlu öğrenme ortamı neredeyse her zaman ortadan kaybolur. Hayatlarında ilk kez kendilerinininkiyle hiçbir alakası olmayan bir öğrenme eğrisine

uymaları beklenir. Öğrenmeyi bırakmaları ve diğer çocukların 'arayı kapatmaları'nı beklemeleri istenir. Okulda sıkılma, zorlayıcı faaliyetlerin eksikliği, materyallerin kıtlığı ve yetişkinlerin çocukların becerilerinin boyutunu idrak etmedeki yetersizliği bir araya gelerek kısa devre öğrenmeye neden olur. Sıkıntı, hüsrân, rehâvet, ilgisizlik ve okula karşı düşmanlık gelişir."

Theodore Isaac Rubin adında bir psikiyatr tarafından yazılmış, hayli kabul gören makale Peter ve Edith'i telaşlandırdı. Makalede şöyle diyordu: "Bu çocukların beraberlerinde getirdikleri kapasiteyi beslemedeki başarısızlık bütün varlıklarını bozar ve çarpıtır. Becerilerini tam anlamıyla geliştirmek için gerekli olan kaynak ve destekten yoksun kalmak psikik acıya ve bozukluğa neden olur. Yoksunluğun engelleyici ve sakatlayıcı etkisi, söz konusu kişinin doğuştan getirdiği beceri ve potansiyeliyle doğru orantılıdır." Peter ve Edith bu makaleyi, Doktor Uhlman'ın Bobby'yle ilgili uyarılarını desteklediği şeklinde yorumladı; mesela olumsuz bir eğitim ortamı Bobby'nin zihinsel sorunlarını alevlendirecek ve hızlandıracaktı. Bobby'yi enstitüye kaydettirmek, alınacak tek akıllıca karar gibi görünüyordu.

Peter mutfak lavabosunun başında dikilirken bulaşık yıkamaya işin gerektirdiğinden çok daha fazla konsantre olmuş gibiydi.

Masada oturan Edith ise çayına elini bile sürmemişti. "Yatılı okula gönderilmek için çok küçük," dedi. "Daha beş yaşında olacak. Çok yalnızlık çeker. Bütün hayatı biziz. Nasıl uyum sağlasın ki?"

"Tatlım, bunun alternatifî ne?" dedi Peter. "Ona olabildiğince benzer çocuklar için paranın satın alabileceği en iyi eğitimi alacak, sevinmeliyiz. Enstitü kendini geliştirip serpileceği bir yer olacak."

Edith ayağa kalkıp Peter'ın arkasında durdu. Ellerini kocasının omuzlarına koyup vücudunu ona yasladı ve usulca, "Onu her hafta sonu ziyaret edeceğimize söz ver," dedi.

Peter arkasına dönüp Edith'in yaşlı gözlerine baktı. Karısının yüzünü şefkatle okşadı ve "Bunun mümkün olmayacağını biliyorsun Edith," dedi. "Boston'a neredeyse bin üç yüz kilometre mesafedeyiz. Onu sık sık ziyaret edecek ve onunla her gün telefonda konuşacağız. Onu görüntülü de arayabiliriz. Hem ihtiyaç halinde en iyi tıbbi bakımı alacağını da bileceğiz."

"Bundan nefret ediyorum," dedi Edith.

Bobby'yi enstitü fikrine alıştırmak için işe yerel okulların eksiklerinden bahsederek ve ona yıllarca katlanmak zorunda kalacağı müfredatı göstererek başlamaya karar verdiler. Normal bir okula gitmenin ne kadar eziyetli olacağını anlamasını istiyorlardı. Neyse ki stratejileri işe yaradı. Bobby sonunda sıkıntıyla diğer alternatifleri sorunca ona enstitüden ve Doktor Uhlman'ın davetinden bahsettiler. İkna konuşmalarını güçlendirmek için onunla her gün görüntülü konuşacaklarını ve onu sık sık ziyaret edeceklerini de söylediler. Tereddütlü, endişeli ama aynı zamanda heyecanlı olan Bobby karar vermeden önce bir göz atmak için enstitüyü ziyaret edip edemeyeceğini sordu. Peter, Doktor Uhlman'ı arayınca çağrısına beş dakikada dönüldü.

"Doktor Uhlman, enstitü hakkında söylediklerinizi düşündük ve Bobby'yle konuştuk. Enstitüyü hep birlikte ziyaret edebilir miyiz? Sizin de bize eşlik etmeniz mümkün olabilir mi?"

"Ne kadar güzel bir haber. Ben de ilerleyen günlerde sizi arayacaktım. Size okulu gezdirmekten büyük mutluluk duyarım. Bu hafta sonu sizin için uygun mu?"

"Evet, Doktor, uygun."

"Asistanımdan uçuş ve otel ayarlamalarını yapmasını isteyeceğim. Direktör Varneys'in masrafları üstlenmeyi dert etmeyeceğinden eminim."

Boston Logan Uluslararası Havaalanı'ndan Newton'a araba yolculuğu sadece otuz dakika sürdü. Ray McDermott'un ısıtılmış, siyah Lincoln Navigator'ı Newton'ın lüks yerleşim mahallelerinde ilerlerken Edith, "Tanrım," dedi. "Beverly Hills böyle bir yer olmalı." Çip yolculuğu devam ederken mahalle gittikçe güzelleşiyordu. Ray bir köşeyi döndükten sonra tabelasında "Özel Yol – Lindhover Yolu" yazan bir sokağa saptı. Bir başka tabelada bir uyarı vardı: "İzinsiz Girenler Hakkında Yasal İşlem Başlatılacaktır".

Lincoln'ın ilerlediği Lindhover Yolu'nun iki tarafında birkaç blok boyunca tek bir bina yoktu. Sonunda araç süslü JD harflerinin göze çarptığı bir çift siyah ferforje bahçe kapısının önünde durdu. Kapılar bir buçuk metre yüksekliğinde mermer vazoların süslediği gösterişli kireç taşı sütunların arasındaydı. Sütunların yanlarına güvenlik kameraları ve spot lambaları yerleştirilmişti. Kapılar otomatik olarak açıldı ve beş yüz metre kadar ilerledikten sonra araba bir dirseğin etrafından dönüp bu kez taş bir bekçi kulübesinin ve görkemli, modern donanımlı elektrikli güvenlik kapılarının önünde durdu. Silahlı iki koruma cipe yaklaştı. Biri Ray'ın kimlik kartını alıp bekçi kulübesine döndü ve telefonla birini aradı. Sonunda kapılar açıldı ve çip yoluna devam etti.

“Bir okul için güvenlik hayli sıkı, öyle değil mi Ray?” dedi Peter.

Ray cevap vermedi. Yüksek ağaçlar çok geçmeden yerlerini araç yolunun iki yanında uzanan açık bahçelerin enfes manzarasına bıraktı.

“Tanrı aşkına, hepsi enstitünün arazisi mi?” diye sordu Peter.

“Yirmi beş hektarlık bakımlı arazinin tamamı. Resmen botanik harikalar diyarı. Eskiden Newton’da bu boyutta başka malikâneler de vardı ama artık hiçbiri yok. Geriye sadece bu kaldı.”

Bir dönüş daha ve nihayet binalar görüldü. Thomas Jefferson’ın Monticello’sunu anımsatan ama beş katı büyüklüğündeki malikânenin önünde, ortasında kaslı Yunan tanrıları ve suda oynayan, etine dolgun su perileri olan oval, kocaman, mermer bir çeşme vardı. Biraz uzakta, sol tarafta taba renkte tuğlalarla inşa edilmiş modern görünümlü, tek katlı dört bina göze çarpıyordu. Lincoln, Doktor Uhlman’ın kırklı yaşlarda, Chanel takım elbiseli, sarışın, zarif bir kadınla birlikte beklediği malikânenin önünde durdu. Yüksekliği dört metreyi aşan çift kanatlı maun kapının üstündeki mermer sundurmaya *İleri Zekâ Çalışmaları Enstitüsü* kelimeleri kazınmıştı.

Ray yolcu kapısını açınca Bobby dışarı atladı. “Doktor Uhlman, sizi yeniden görmek ne güzel. Yoksa burası hafta sonları kaçtığınız eviniz mi?” dedi. Uhlman eğildi ve Bobby’yi hiç zorlanmadan kucağına aldı.

“Evlad, sen mi kilo alıyorsun, yoksa ben mi güçsüzleşiyorum?” Uhlman çocuğu yere bırakıp Peter ve Edith’e döndü. “Eşsiz bir görevi ve o görevi yerine getirmek için eşsiz kaynakları olan enstitüye hoş geldiniz. Sizi enstitü müdürü Doktor Avalon Vanderslice’la tanıştırayım.”

Vanderslice’in solgun ancak pürüzsüz teni, çıkık elmacık kemiklerini, güçlü çenesini ve biçimli burnunu vurguluyordu.

Açık gri yarı saydam gözlerini, sarı saçlarına göre hayli koyu olan kavisli, uzun kaşlar çevreliyordu. Şaşırtıcı derecede dolgun, koyu kırmızı dudakları yüz hatlarının soğuk, otoriter havasını ancak kısmen yumuşatıyordu. “Doktor Uhlman’ın ve benim size gösterecek çok şeyimiz var ancak neden önce yemek yemiyoruz? Yolculuk sizi acıktırmış olmalı.” Vanderslice onları malikânenin gösterişli resepsiyon alanına buyur etti.

Peter yapının boyutunu algılayabilmek için kafasını çevirip etrafa bakarken, “Burayı kim inşa ettirdi?” diye sordu. “Saray gibi.”

Uhlman, “William Vanderbilt’in ortağı John Denning,” diye karşılık verdi.

Vanderslice, “Evin birinci katını idari ofisler, davetler ve özel etkinlikler için kullanıyoruz,” diye ekledi. “İkinci katın tamamını kütüphane kaplıyor. Üçüncü katsa öğrencilerin büyüleyici bulduğu bir doğal tarih müzesini barındırıyor. Müzenin içeriğinin büyük bir kısmı Bay Denning’in özel koleksiyonundan oluşuyor ama biz de ciddi miktarda katkıda bulunduk. Büyük kubbeyi görmüş olabilirsiniz. Dördüncü kat bizim planetaryumumuz, çok ciddi bilimsel standartları karşıladığını söylemeliyim.” Planetaryum lafını duyunca Bobby’nin yüzü aydınlandı. Vanderslice, “Sınıflarımız, laboratuvarlarımız ve yatakhanelerimiz buraya gelirken gördüğünüz dört binada yer alıyor,” diye devam etti.

“Bu okulda kaç çocuk var?” diye sordu Peter.

“Burada yerleşik bir müfredat veya sınıf seviyelerimiz olmadığı için devam durumu değişiklik gösteriyor. Ama ortalama üç yüz öğrenci olduğunu söyleyebilirim.”

Başını iki yana sallarken Peter’in kaşları kalkmıştı. “Bütün bunlar üç yüz çocuk için mi? Sanırım tam olarak bir devlet okulu bütçesiyle çalışmıyorsunuz.”

“Hayır, devlet okulu bütçesiyle çalışmıyoruz.”

Öğle yemeğinden sonra Uhlman ve Vanderslice, Austinlere enstitünün tesislerini gezdirdi. “Bütün öğretmenlerimiz doktora

yapmıştır ve önde gelen üniversitelerde kolayca iş bulabilirler. Ancak enstitünün onlara benzersiz bir fırsat sunduğunun farkındalar,” diye açıkladı Vanderslice. Fizik, kimya, biyoloji ve bilgisayar bilimleri laboratuvarlarını gezerlerken Vanderslice, “Bu tesislerde hiçbir masraftan kaçınılmadı,” diye anlattı. “Doğa bilimleri laboratuvarı birinci sınıf üniversitelerle boy ölçüşebilir ve bilgisayar bilimleri laboratuvarımız istisnasız ülkedeki bütün lisansüstü okullarınıninkine denktir.”

Enstitünün öğrencileri, öğrencilere özgü tipik faaliyetlerle meşgul olan sıradan çocuklara benziyordu. Gülümsemeler, kahkahalar ve hararetli sohbetler de eksik değildi.

Modern tuğla binalardan bir diğerine girerlerken Vanderslice, “Size yatakhanelerimizi göstereyim,” dedi. “Robert’ın yaşındaki çocukların en çok ‘daire tarzı’ yerleşim düzeninde rahat ettiklerini saptadık. Bu düzen, her biri ayrı yatak odalarına sahip üç çocuğun aynı oturma odasını paylaşması üstüne kurulu. Bu sayede çocuklar arkadaş oluyor ama istedikleri zaman kendi özel alanlarına çekilebiliyorlar. Çocuklar büyüdükçe ya da bazı durumlarda tercihlerini ifade ettiklerinde özel konaklamaya geçebiliyorlar. Uyumu en üst seviyeye çıkarmak için çocukları özenle eşleştiriyoruz ve her konuya hassasiyetle yaklaşıyoruz. Ayrıca ekibimizde tam zamanlı bir çocuk doktoru, hemşire ve nöroloji uzmanlığı da olan bir psikiyatr var. Bu yüzden içiniz rahat olsun, Robert en iyi bakımı görecektir, sürekli gözlem altında tutulacak. Bütün durum ve meseleler duyarlılıkla ele alınacaktır.”

Edith, Peter’in elini sıktı, Peter başını onaylar gibi eğdi.

Vanderslice enstitü arazisini göstermek için Austin ailesini ve Uhlman’ı büyük boy bir golf arabasına bindirdi. Son derece bakımlı bahçelerin ve müze kalitesinde heykellerin arasına iki büyük yüzme havuzu (biri kapalı), dört tenis kortu, altı basketbol sahası, bir beyzbol sahası, bir futbol sahası, koşu pisti, spor salonu ve sekiz dönümlük yapay bir göl serpiştirilmişti.

“Burası tatil köyü gibi,” dedi Peter başını sallayarak.

Uhlman, “Sen ne düşünüyorsun Robert?” diye sordu.

Bobby yüzünü buruşturdu. “Sanırım biraz sarsıcı,” dedi. “Çok büyük. Bizim evin yakınındaki okul, bu havuzlardan birine sığar.”

Uhlman gülerек oğlanın omzunu sıvazladı. “Çok geçmeden alışırsın. Şimdi, önemli konulara gelelim. Sen asıl kafeteryayı gör!”

Golf arabası onları Kopernik Öğrenci Merkezi’ne götürdü. İçeride en son çıkan oyun konsollarının hepsinden sayısız üniteyle donatılmış bir video oyun salonu, bir video oyunları kütüphanesi, bir atari salonu, masa tenisi masaları, bilardo masaları, hava hokeyi masaları ve içecek ve atıştırmalık otomatları (herhangi bir ödeme gerektirmemeleri Peter’in gözünden kaçmamıştı) vardı.

“Kafeterya yirmi dört saat açık. Öğrencilerin proje üstünde çalışırken geç saatlere kadar uyanık kaldıkları için düzensiz acıktıklarını ve normal zamanlarda yemek yemek istemediklerini fark ettik,” dedi Vanderslice. “Mutfak personelimiz her türlü diyet kısıtlaması şartını ve özel talepleri karşılayacaktır.”

Peter, Edith ve Bobby önlerinde serili olan yemeklerin çeşitliliğine bakakaldılar.

Edith kollarını heyecanla sallayarak, “Las Vegas’taki Luxor Otel’in açık büfesine benziyor,” dedi.

Tatlıların olduğu tarafa bakarken Bobby’nin gözleri parlıyordu. “Burada gerçekten şişmanlayacağım. Öğrenmeyi unutun, ben sadece yiyeceğim.”

Kafeterya ikna edicilik konusunda üzerine düşeni fazlasıyla yapmıştı ancak gösterinin son numarası henüz sergilenmemişti. Uhlman bir sırrı paylaşır gibi Vanderslice’a göz kırptı.

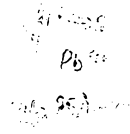
“Sayın Müdür, Robert’a planetaryumu göstermemiz mümkün mü?” Bobby’nin gözleri parladı. Daha önce hiç planetaryuma gitmemişti.

Planetaryum gösterisi son bulup ışıklar yandığında Bobby uyuşmuş gibiydi. Hiç hareket etmeden, dümdüz karşıya bakarak

oturuyordu. Edith onun omzuna dokundu, sonra onu yavaşça sarstı. Bobby bir anda kendine geldi ve “Hayatım boyunca gördüğüm en harika şeydi,” dedi.

“Pekâlâ, Robert, planetaryumumuz astrofiziğe ve astral matematiğe özel bir ilgi ve eğilim sergileyen öğrenciler için bilgisayar laboratuvarımızla uyumlanabilecek şekilde programlanabiliyor, böylece formül ve teoriler gerçeğe uygun ortamda test edilebiliyor. Burada benzersiz imkânlarla sahibiz,” dedi Vanderslice.

Uhlman gülümsedi. Bobby’nin yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu. Enstitünün yeni bir öğrencisi olmuştu.

Uhlman'ın tahmin ettiği gibi Bobby enstitüdeki diğer öğrencilerin hepsinden ayrı bir kategorideydi. Enstitünün en küçük öğrencisi olan Bobby, nüfusunu ülkenin en yetenekli çocuklarının oluşturduğu bu seçkin ortamda bile kör yarasaların arasındaki bir kartal gibiydi. Yedinci doğum günü geldiğinde enstitünün bütün öğretmenlerini tüketmiş, Müdür Vanderslice çocuğun günlük programının büyük bir kısmını MIT ve Harvard'daki lisansüstü derslere kaydırmıştı. Enstitüye ayırdığı zamanını ağırlıklı olarak kendi başına bilgisayar laboratuvarında çalışarak ve planetarium arayüzüyle deneyler yaparak geçiriyordu. Müdür Vanderslice, enstitünün öğretmenlerinden birkaçını kendi araştırma projelerinde çıkmaza girdikleri anlarda Bobby'nin yardımına başvurarak çocuğun çalışmalarını aksatmaya son vermeleri konusunda tekrar tekrar uyarmak zorunda kalıyordu.

OSSIS'in enstitü öğrencileriyle ilgili talimatları uyarınca eğitimlerin dörtte üçü matematik, fizik, kimya, biyoloji ve astro-nomiye odaklanmıştı. Bobby'nin bilim ve matematikteki becerisi olağanüstüydü. Enstitünün öğretmenleri ve Bobby'nin MIT ve Harvard'daki hocaları, kavramsallaştırmada onun kadar başarılı olan bir çocuğu bırakın, genç bir öğrenciyle bile karşılaşmamışlardı. Soyut akıl yürütmedeki çevikliği onları şaşırtıyordu. Bobby doğaüstü bir düşünürdü ve entelektüel güçleri her geçen

ay daha da artar gibiydi. Zihni fantastik bir hızla hareket ediyor, bir problemin özüyle bütünleşirken lüzumsuz bulduğu bilgileri bir kenara itip siliyordu. Çeşitli bilim dalları arasındaki ilişkiler her geçen gün biraz daha fazla ilgisini çeker olmuştu ve dokuz yaşına gelince bilimler arasındaki bütün ayrımların yapay olduğu, matematiğin her türlü bilimsel fenomeni ifade etmede ortak dil olması gerektiği görüşünü dile getirdi. Ona göre sorun, matematiğin kelime dağarcığının disiplinler arasında birleştirici köprü olabilecek kadar gelişmemesiydi.

Ancak entelektüel vizyonu kuvvetlenirken iblisleri de boş durmuyordu. Enstitüdeki ilk birkaç haftasının sonunda geceleri attığı çığlıklar dairesini paylaştığı diğer çocukları ürküttüğü için Bobby tek kişilik bir odaya taşınmıştı. Müdür Vanderslice onu iki odalı bir daireye yerleştirmişti, diğer yatak odasında her gece enstitüde asistanlık yapan lisansüstü öğrencilerden bir gönüllü kalıyordu. Bobby kan ter içinde ve gözleri korkudan büyümüş halde diğer odaya koştuğu zaman orada onu sakinleştirecek biri oluyordu. İyi geçen gecelerde altı saat uyuyabiliyordu ama kâbusların özellikle kötüleştiği zamanlarda en fazla üç saat uyuyabiliyordu. Buna rağmen enerji düzeyi muazzamdı. Translara gelince; translar genellikle bilgisayar laboratuvarında, Bobby kendini program yazmaya ve teoremlere ispatlar tasarlamaya kapıttığı zamanlarda yaşanıyorlardı. Üç yaşından beri hep olduğu gibi Bobby beklenmedik bir anda ve önceden herhangi bir belirti vermeden dalıp gidiyordu. Bazen sadece on dakika ama sıklıkla bir saate yakın bir süre boyunca kendinde olmuyordu. Aynı şey planetaryumda da düzenli olarak yaşanıyordu. Bobby nihayet kendine geldiğinde tazelenmiş oluyor ve hiçbir şey olmamış gibi bir canlılıkla tekrar çalışmasına dalıyordu.

Bobby enstitünün psikiyatrı Doktor Riaz Verjee'yle haftalık görüşmeler yapıyordu. Verjee, Uhlman'dan Bobby'ye herhangi bir ilaç yazmaması, hipnozdan, regresyon terapisinden ve diğer

her türlü derin analizden kaçınması konusunda kesin talimat aldığı için genelde Bobby'yle görüşme saatlerini satranç oynayarak geçiriyorlardı. Direktör Varneys, Bobby'nin zihin açıklığını etkileyebilecek veya zekâsını köreltecek her şeyden uzak durulmasını istediğini ve olumsuz sonuçlar yaratabilecek analiz biçimleriyle risk almak istemediğini Uhlman'a açıkça belirtmişti. Bu yüzden Verjee, Bobby'nin durumunu gözlemekle ve onunla genel anlamda konuşmakla yetiniyordu. Verjee bu pasif yaklaşıma şiddetle itiraz etmiş ve Uhlman'a, "Çocuk saatli bomba gibi," demişti. "Fünye yanıyor ve siz bir şey yapmama izin vermiyorsunuz."

Ama Uhlman'ın kararı kesindi. "Robert'ın zihni hiç anlamadığımız ince ayarlı bir mekanizma gibi. Onu kirletme riskini alamayız. İlaçlar sıradan insanlarda bile yeterince sorun çıkarıyor ve ben o çocuğu kafasının içinde bir Pandora'nın kutusunu açabilecek analitik bir terapiye sokacak değilim. Farkında değilsiniz ve detayları bilmeniz gerekmiyor ama bu çocuğun geçmişi karanlık."

Otoyolun kenarındaki sertleşmiş kar yığını güneşin altında ışıldıyordu. Peter eski Toyota Corolla'sının direksiyonu başında termostan kahvesini yudumlarken Edith ona tatlı bir çörek uzattı.

Edith'in yüzü sevinçten parlıyordu. "Bobby bizi görünce çok şaşıracak."

Peter daha yavaş giden bir arabayı sollamak için hızlanırken radyoda çalan *country* müziğin ritmiyle başını sallayarak gülümsedi.

Edith'in gözleri ıslıl ıslıldı. "Enstitüde çok iyi. Sanırım doğru bir karar vermişiz."

Peter yoldaki bir virajı alırken ağzı çörek ve kahveyle dolu olduğu için karısını başını sallayarak onayladı.

Edith, Peter'in dizini sıvazladı. Onu böyle mutlu ve gevşemiş görmeye bayılıyordu. Peter ona bakıp gülümsedi.

"Aman Tanrım." Edith'in sesi Tanrı'yı görmüş gibi çıkmıştı. Cümlesi yarım kaldı.

Mart ayının o tatsız gününde Harvard'ın bahçesi çorak, Mitici ve ıssızdı. Bobby pencereden dışarı bakarken zemine sulu kar taneleri iniyordu. Astrofizik departmanının başkanının odasında, profesörün son makalesinin yayımlanmadan önceki son taslağını okurken çok sıkılmıştı. Hatalar gözüne batıyordu. Sayfadan üstüne atlayacak gibiydiler. Görevini bir an önce bitirmek isteyen Bobby, hocaları için daha önce de defalarca yaptığı gibi düzeltmeleri hızla tamamladı. Yanlış olduğunu bildiği formül ve denklemleri çember içine alıp yanlarına düzeltmeleri karalıyordu. Bobby'nin yanında oturan ünlü profesör başını uzatarak oğlanın, tezine neler yaptığını görmeye çalışıyor, nerede yanlış yaptığını anlamak için Bobby'den açıklama rica ediyordu. Söylediklerini anlamaları hep çok zaman aldığı için Bobby'nin en sevmediği kısım buydu. Kapı çalındı ve Harvard dekanı Jason Winterthur içeri girdi. Bobby düzeltmenin erteleneceğini umdu.

“Profesör, Robert'la birkaç dakika görüşebilir miyim?”

“Elbette. Hiç sorun değil. Ben de on dokuzuncu kahvemi alayım. Belki o zaman Robert'a ayak uydurabilirim.”

Yalnız kalınca Dekan, “Robert, az önce bir haber aldım,” dedi. Elini on bir yaşındaki oğlanın omzuna koyup nazik bir sesle sözlerine devam etti. “Annen ve baban bir kaza geçirmişler. Anlaşılan buraya seni ziyarete geliyorlarmış. Arka kısmı savru-

lan bir tır, arabalarıyla kafa kafaya çarpışmış. Polis memurları onların olay yerinde öldüklerini söyledi. Çok üzgünüm Robert.”

Eski ahşap zemine yığılırken Bobby'nin beti benzi atmıştı. Yan yattığı yerde bir yandan hıçkırıyor, bir yandan nefes almaya çalışıyordu. Dekan Winterthur çocuğun yanına çömeldi. Bobby'nin insanın içini acıtan sesleri Jefferson binasının boş koridorlarında yankılanırken öğrenciler ve profesörler ne olduğuna bakmak için odaya doluştular. Bütün çabalara rağmen Bobby bir türlü teskin edilemiyordu. On beş dakika boyunca yattığı yerde ağladıktan sonra tamamen sessizleşip kendinden geçti. Harvard ilk yardım görevlileri bilinçsiz durumdaki çocuğu zaman kaybetmeden Massachusetts Genel Hastanesi'ne götürdüler. Dekan Winterthur'un haber vermek için aradığı Müdür Vanderslice onu Bobby'yi enstitünün kendi tıbbi tesislerine götürmediği için kibarca azarladı. Vanderslice, Uhlman'ı, Uhlman da Direktör Varneys'i aradı.

Varneys yumruğunu masaya indirerek telefonda kükredti. “Austin'in o devlet hastanesinden derhâl çıkarılmasını istiyorum. Bu ne rezillik. Onu derhâl enstitüye geri götürün.”

“Onu ne kadar çabuk taburcu ettirebileceğime bir bakayım,” dedi Uhlman. “Massachusetts Genel Hastanesi'nin çok sıkı protokolleri var.”

“Ben hallederim,” diye hırladı Varneys. “Bu arada sen de Vanderslice'ı oraya gönder ve güvenlik ekibini de yanına almasını tembihle. O hastaneden hiç kimsenin Austin'e dokunmasını istemiyorum.”

Uhlman'ın telefonu kapatmasından bir saat sonra Bobby, Vanderslice'la birlikte bindirildiği bir ambulansla enstitü yolundaydı. Dört güvenlik görevlisi siyah bir Lincoln Navigator'la onları takip ediyordu. Bobby'nin bilinci henüz açılmamıştı. Uhlman görüntülü konuşma yaparak Bobby'nin enstitüde tam donanımlı bir hastane odasına alınması için talimat verdi. Bunu yaparken Direktör Varneys'i aradı.

“Çocuğu geri aldık.”

“Bir zahmet neler olduğunu açıklayabilir misin?” dedi Varneys.

“Profesör Dabrowski’nin Aşırı Uyarılabilirlik Faktörleri’ni ve bu faktörlerin büyüklüklerinin zekâyla doğru orantılı olduğunu tartıştığımızı hatırlıyor musun?”

“Evet, elbette hatırlıyorum,” dedi Varneys.

“Robert ebeveynlerinin ölüm haberini alınca bu faktörlerden ikisi devreye girdi. ‘Psikomotor’ ve ‘Duygusal’. Robert altüst oldu. Zihni şalterini indirdi.”

“Peki, ne zaman yeniden çalışmaya başlar?” diye sordu Varneys.

Uhlman alnını ovalarken baş ağrısının migrene dönüşmesini önleyebilmeyi umuyordu. “Bilmiyorum. Ama sana bunun mutlaka bazı sonuçlarının olacağını söyleyebilirim.”

Varneys’in ağzı çirkin bir gülümsemeyle büküldü. “O sonuçları asgari düzeyde tutmak senin görevin. Çocuk artık resmen federal hükümetin himayesinde. Bizim elimizde. Geçmişle ilgili bütün raporların bana gönderilmesini sağlayacağım. Mühürlenerek gizli bilgi kategorisine alınacaklar.”

Anne ve babasının cenazesinde Bobby’ye Doktor Uhlman, Dekan Vanderslice ve üç profesör eşlik etti. Edith ve Peter’in yetiştirdiği diğer on iki çocuk da eşleri ve çocuklarıyla birlikte oradaydı. Cenazeye çok sayıda arkadaş, komşular, Peter’in çalışma arkadaşları ve Natalie Kimball da katıldı. Austinlerin mensubu olduğu, gri halıları yıpranmış, gösterişten uzak ahşap kilisenin yenilenmeye fena halde ihtiyaç duyan sıraları tamamen dolmuştu. Feci bir kaza olduğu için tabutlar kapalıydı. Bobby kâbusları dışında kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Konuşmaları Bobby’ye bakarak dinlerken Kimball’ın zihni on bir yıl öncesine döndü. Yetimhanedeyken çocuğu genelde

sabahları işe giderken, günde en az bir kez ziyaret edişini hatırladı. O kocaman koğuştta, üç sıra halinde sıralanmış elliden fazla metal beşikten sadece bir tanesi olan minicik beşiğinde yatan hali hâlâ gözünün önündeydi. Kimball bebeğe bir yemin gibi hep şu sözleri tekrarlardı: “Sakın endişelenme. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim.” Çocuk Refahı Hizmetleri’nde görev yapan Doktor Drummond’la çocuğun ilk muayenesini tamamladıktan sonra yaptıkları konuşmayı hatırladı.

“İyi haber şu, 2764 numaralı küçük oğlumuz yaklaşık iki haftalık, sağlıklı bir bebek. Önlem olarak biraz antibiyotiğe ihtiyacı var ama iyi olacak.”

“Harika,” demişti Kimball. “Hangi hastanede doğmuş olabileceği konusunda fikir yürütebilir misiniz?”

“Çok kolay. Fikir yürütmeme gerek yok. Hastanede doğmamış. Hatta evde profesyonel ebe yardımıyla bile doğmamış. Bu çocuk bildiğiniz eski usulle doğmuş.”

“Emin misiniz?”

“Hiç şüphe yok. Doğumu takiben solunum yollarının hiç ya da gerektiği gibi temizlenmemesinden ötürü biriken amniyotik sıvı akciğerleri tıkamış ve göbek bağı, kesilirken olması gerekenden birkaç santim uzun bırakılmış.”

Cenaze töreninin sonunda Kimball, Bobby’nin yanına gitti. “Beni hatırlamadığından eminim Robert ama başarıların hakkında çok şey bildiğimi ve seninle gurur duyduğumu söylemek istedim. Bu şartlar altında bir araya geldiğimiz için çok üzgünüm.”

Zihni Kimball'ı tanımak için çaba harcarken Bobby gözlerini kadından ayırmadı. Yüzü tanıdık gelmiyordu ama sesini hatırlıyordu. Tam onunla konuşmaya başlayacakken Uhlman onlara eşlik eden iki güvenlik görevlisine işaret verdi ve Bobby aceleyle, bekleyen limuzine bindirildi.

Anne ve babasının ölümünden bu yana değişmişti. Sessizleşmiş, içine kapanmış, suskun ve neşesiz bir çocuk olmuştu. Rahat ve kıvrak esprileri ve kendinden emin alaycılığı kaybolmuştu. Aylar birbirini kovalarken çevresindeki herkes onun ne kadar acı çektiğini görebiliyordu. Doktor Verjee, Bobby'yi yeniden dışa dönük hale getirmek ve rahatlatmak için elinden geleni yapıyordu ama oğlan etrafına bir bariyer ve onu daha fazla acıdan tecrit edecek bir çit örmüştü. Kendini tamamen çalışmalarına vermişti, işi bir nevi sığınağı olmuştu. Bitişik odada kalan lisan-süstü öğrencileri çoğu gece Bobby'nin usul usul ağladığına tanık oluyordu. Transların sıklığı ve süresi artmıştı. Doktor Uhlman'ın endişesi de her geçen gün artıyordu.

"Orin, Austin için kaygılıyım," dedi.

"Bunu mutlaka aşacaktır. Herkes aşar. Çalışmaya devam ediyor, değil mi?"

"Mesele bu değil. Doğru yönde ilerlemiyor. Gerçeklikten kopmaya yatkınlığını unutma. Bir anda kendini kapatıp bağlantısını tamamen koparabilir, bu kadar net. Olumlu bir şeyler yapmalıyız."

"Ne öneriyorsun?"

"Hayatına onu canlandırabilecek, kıvılcımını geri kazanmasını sağlayacak birini sokmalıyız. Ona *joie de vie*¹ olacak birini. Koruyucu aile görevini üstlenecek, bağ kurabileceği biri."

"Aklından geçen buysa yeni bakıcı ebeveynler bulmaya hiç niyetim yok," dedi Varneys.

1 (Fr.) Yaşama sevinci. (ç. n.)

“Benim düşündüğüm, ona bir akıl hocası bulmak. Bağ kurabileceği, entelektüel düzeyi yüksek biri. Öylesine yeni bir hoca değil, birlikte gerçek anlamda zaman geçirebileceği ve onu hayata ve dünyaya döndürebilecek biri.”

“Söz konusu kişi onu istediğimiz odakta tuttuğu ve zamanını ziyan ettirmediği sürece bu fikri prensipte desteklerim. Burada bir izci çocuğa ihtiyacım yok. Kafasını zırvallıklarla dolduracak birini istemem.”

“Programlamadaki adamlarından biriyle veri tabanını elden geçirip ne bulabileceğime bir bakayım.”

“Tamam ama önceliklerimizi unutma.”

Uhlman ana arama kriterlerinin listesini çıkardı. OSSIS veri bankası ülkenin en kapsamlı veri bankalarından biriydi ve programcının “enter” tuşuna basmasından sadece on beş saniye sonra, öncelikli isimlerin listesi ve iletişim bilgileri Uhlman’ın elindeydi.

Enstitünün yakınındaki Boston banliyösü Brookline’da, Joseph Manzini’ye ait Tudor tarzı büyük ve şekilsiz evin çalışma odasında otururlarken Uhlman ev sahibine kalın, kırmızı bir dosya uzattı.

“Doktor Manzini, içeriği hayli gizli olduğu için bu dosyayı size bırakamam, bu yüzden lütfen şimdi baştan sona okuyun. Acele etmeyin, zamanım var. Bu dosyada buraya görüşmeye geldiğim konunun arka plan bilgisini bulacaksınız,” dedi Uhlman.

Joseph Manzini’nin kökeni Kuzey İtalya’ya dayanıyordu. Bir yetmiş sekiz boyunda, orta cüsseli, esmer bir adamdı ve alın kısmı açılmaya yüz tutan kısa, siyah, kıvrıkcık saçları düzgün bir şekilde arkaya taranmıştı. Burnu, yakışıklı sayılması için fazla çarpıcı ve biçimsizdi ama geniş gülümsemesi yüzünü aydınlatıyor, sıcacık, kahverengi gözleri muzip bir ışıltıyla parlıyordu. Elli sekiz yaşındaki doktorun dışa dönük kişiliği ve yüksek enerjisi, tanınmış bir biyokimyacıdan çok, popüler bir bistronun metrdotelinden beklenecek türdeydi. Manzini parlak keşifleri sayesinde büyük bir ilaç şirketinde önemli bir pozisyona yükselmişti. Kurumsal politikalarından yorgun düştüğü için kırk altı yaşında istifa ederek meslekte geçirdiği yirmiden fazla yılda biriktirdiği yüz binlerce değerli hisse senedi opsiyonunu nakde çevirmişti. Çok geçmeden Tufts Üniversitesi’nden biyokimya lisansüstü programına baş-

kanlık etmesi için teklif alınca emeklilik planları suya düşmüştü. Manzini dokuz yıl bu görevde kaldıktan sonra bütün zamanını sağlığı bozulan eşinin bakımına ayırmak için işi bırakmıştı. Eşi, o elli yaşındayken amyotrofik lateral sklerozdan, yani Lou Gehrig hastalığından hayatını kaybetmişti.

Manzini okuma gözlüğünü takıp Doktor Draper, Doktor Knoll, Dekan Massey, Uhlman, Müdür Vanderslice ve Doktor Verjee'nin raporlarını ve her birini şahsen tanıdığı altı ünlü MIT ve Harvard profesörünün uzun değerlendirme mektuplarını okumaya başladı. Bir saat sonra kafasını kaşıyarak arkasına yaslandı ve derin bir iç çekti.

"İnanılmaz. Kelimenin tam anlamıyla inanılmaz. Hatta inanması güç. Ancak sanırım bu eninde sonunda olacaktı. Einstein çarpı on. Onu siz bulduğunuz için Tanrı'ya şükürler olsun. Fakat bunun benimle ne ilgisi var?"

Uhlman koltuğunda öne eğildi ve Manzini'ye dikkatle baktı. "Robert'ın her zaman ciddi sorunları oldu. Raporumu okudunuz. Ancak anne ve babasının ölümünden bu yana, korkarım tam bir çöküntü yaşıyor. Çok yalnız. Birine ihtiyacı var. Ona özellikleri olan bir akıl hocasına gerekli. Bu adamın siz olduğunuzu düşünüyoruz."

Ayağa kalkıp büyük bir yapay gölü içeren etkileyici bahçeye bakan pencerelere doğru yürürken, Manzini gözlerini kısmıştı. Suyun hafifçe dalgalanan yüzeyinde dingin bir tavırla yüzen ördeklere bakarken Uhlman'ın varlığını tamamen unutmuş gibiydi. Nihayet, birkaç dakikanın sonunda arkasına döndü ve "Bu büyüleyici bir hikâye Doktor ama ben emekli oldum. İş aramıyorum," dedi.

Uhlman'ın bakışları Manzini'ninkilere kilitlendi. "Bu bir iş değil. Özel bir çocuğa benzersiz bir yardım fırsatı. Çocuğunuz yok Doktor Manzini. Bu sayede dünyada bir iz bırakabilirsiniz. Nasıl bir etki yaratacağınızı kim bilebilir? Robert'ın zamanınızı

vermeye degeceğine hiç şüphem yok. Ve dolgun bir maaşın adınıza tahsis edilmek üzere onaylandığını söylememe bile gerek yok.”

Daha kelimeler Uhlman’ın ağzından çıkar çıkmaz Manzini, “Paraya ihtiyacım yok ve böyle bir şey yapmak için hiçbir zaman ücret kabul etmedim,” dedi. “Tanrım, çocuğun bunu öğrenmesi bile bir felaket olur.”

Manzini’nin dikkati eşinin, odanın karşısında, antika bir büfenin üstünde duran çerçeveli fotoğrafına kaydı. Fotoğrafın yanına gitti, onu eline aldı ve karısının yorulmak bilmeden yaptığı iyilikleri hatırlarken dalıp gider gibi oldu. Bir süre sonra fotoğrafı yerine bıraktı. Uhlman’ın yanına oturdu, sehpaye eğilip Bobby’nin dosyasını aldı ve on beş dakika daha karıştırdı. “Arada mutlaka kimya olmalı, aksi takdirde yürümez. Çocukla görüşmeyi kabul ediyorum.”

Uhlman gülümsedi. “Bir şey daha söyleyeyim. Bu uzun vadeli bir söz. Robert bir insanla daha yakınlık kurup terk edilmeye dayanamaz. Yani kabul ederseniz görevin uzun soluklu olacağını bilmelisiniz.”

Manzini başını anladım dercesine salladı.

“İyi. Yarın enstitüde bir görüşme ayarlarım. Çocuk en çok orada rahat eder, son altı yıldır evi orası. Ama unutmayın, yarın tanışacağınız çocuk gerçek Robert James Austin’in sadece bir gölgesi. Onu geri döndürmek size düşecek.”

Bobby’nin dosyasını elinden bırakmayan Manzini başını iki yana salladı. “Bu işi yaparsam onu eski haline döndürmek için yapmam. Onu daha ileri taşımak için yaparım. İş bana vermeden önce bunu bilseniz iyi olur.”

Manzini, Bobby'yle tanışır tanışmaz onun insanlardan uç noktadaki kopukluğunu hissetti. Çaresizliği ve yalnızlığı barizdi. Belki de Manzini sadece iki sene önce eşini kaybettiği zaman kendisi de depresyon çukuruna düştüğü için çocukla özellikle empati kurabilmişti. Bobby onunla göz teması bile kurmuyordu. Manzini, birlikte yürüyüş yaparlarken Uhlman'a onları baş başa bırakmasını önerdi.

"Sana Bobby diyebilir miyim? Robert fazla resmî geliyor."

Bobby gözlerini yerden kaldırmadı. "Elbette. Annem ve babam bana Bobby derdi. Başka kimse demiyor."

"Anneni ve babanı ne kadar özlediğini biliyorum."

Bobby ona dik dik baktı. "Bunu neden söylediniz? Ne onları ne de beni tanıyorsunuz."

Manzini alt dudağını ısırırken gözlerini kapattı. "Doğru. Ama karımı ne kadar özlediğimi biliyorum ve iki sene önce öldüğü zaman ne hissettiğimi de. Acısı hâlâ sürüyor."

Çocuk, yüzüyle bütünleşmiş iki acı çukuruyla Manzini'ye baktı. Sonra ayağının ucuyla çakıl taşlı zemini hafifçe tekmeledi. "Canım dayanamayacağım kadar çok acıyor. Bir türlü içimden atamıyorum," dedi neredeyse fısıldayarak.

"Çabalama. Zaten acıması gerekiyor. Sevgi budur."

On bir yaşındaki çocuğun delici, mavi gözlerindeki bakışların yoğunluğu Manzini'nin içini dağladı. Hiç böyle bir şey hissetmemişti.

Sonunda Bobby, "Siz nesiniz?" diye sordu. "Bir filozof, bir motivasyon konuşmacısı ya da Direktör Varneys'in ajanlarından biri mi?"

Bahçelerin arasında yürümeye başlamışlardı ve Bobby artık yere değil, Manzini'ye bakıyordu.

Manzini bir ağaçtan kopardığı yaprağı parmaklarının arasında çevirdi. "Pekâlâ, bunların hiçbirisi değilim. Roxbury'de bir toplu konut mahallesinde büyümüş ve günün birinde süslü bir yelkenli edinebilmek için kışını yırtarak çalışmış bir adamım."

Bobby yüzünde küçük bir gülümsemeyle, "Alabildiniz mi bari?" diye sordu.

"Bekleyip görmem gerekecek. Şimdi soru sorma sırası bende. En sevdiğin müzik türü ne?"

"Ben pek müzik dinlemem. Zamanım yok," diye karşılık verdi Bobby.

Manzini başını iki yana sallayarak dudaklarını büzdü. "Bunun hemen değişmesi gerek. En sevdiğin ressam kimler?"

"Hiç yok."

Manzini abartılı bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Bu da hemen değişmesi gereken şeylerden. Peki ya tiyatro; komediyi mi tercih edersin, dramları mı?"

"Ben hiç tiyatroya gitmedim."

"Bu iş gittikçe saçma bir hal alıyor," dedi Manzini yürümeyi bırakıp ellerini Bobby'nin omuzlarına koyarak. Yapay bir ciddiyetle, "İşim gerçekten çok zor," diye ekledi. "Bu yüzden yarın derhâl işe koyuluyoruz. Bu arada, lütfen bana Joe de."

Joe'nun on altı metrelik antika yelkenlisi *Hayaldokuyan*, Boston'un kuzey kıyısı sahilinin çalkantılı sularını yarararak ilerlerken Bobby'nin açık kahverengi saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Her türden en sevdiği şarkı son teknoloji ses sisteminden peş peşe yükselirken Joe ikinci kaptan rolünü memnuniyetle üstlenen Bobby'ye yelken kullanmanın prensiplerini gösteriyordu. Tenlerini okşayan güneşin altında ton balıklı ve tavuklu salatalı sandviçlerini yerlerken Joe, Bobby'yi komik anekdotlar ve felsefi içgörülerıyla eğlendirdi. Gece rahat kamarasına kıvrılıp okuması için Bobby'ye en sevdiği edebî kurgu eserlerle dolu torbalar getirmişti. Bobby kalın bir matematik ya da fen kitabını bir saat içinde, içeriğine tamamen hâkim olarak bitirse de edebî dehaların yapıtlarının tadını yavaş yavaş çıkaracaktı. Teknede uyumak ve şafağı Joe'yla birlikte karşılamak için uyanmak en sevdiği aktiviteler arasına girmişti. Tekne Atlantik'te etrafta hiç kara görüntüsü olmadan yol alırken yumurta, kızarmış jambon ve demlenen kahve kokusunu içine çekmek Bobby'nin ruhunu özgürleştiriyordu. Bu ve Joe'yla birlikte sanat müzelerine, konser salonlarına ve tiyatroya yaptıkları düzenli ziyaretler Bobby'yi dönüştürüyordu. Her hafta sonunu birlikte geçiriyor, hafta içi de birbirlerini en az bir kez görüyorlardı ve hararetli felsefe, karşılaştırmalı din, tarih ve sanat –fen ve matematik dışında

ne olursa- tartışmalarına giriyorlardı. Yüzlerce sanat tarihi ve analizi cildini kısa sürede hazmeden Bobby gerçek bir sanat âlimine dönüşmüştü. Joe ona bir iPod ve en iyi müzik indirme ve internet üzerinden yayın hizmetlerine üyelikler almıştı ve o günden sonra caz, dünya müzikleri, klasik müzik, R&B, blues, rock, pop, hiphop, folk gibi müzikleri ve bulabildiği her türlü müziği keşfe çıkan Bobby kulaklıksız gezmez olmuştu. Hayatı hiç olmadığı kadar kucaklıyor ve Joe'nun hocalığında çok boyutlu, sofistike ve çok yönlü bir ergen olarak gelişimini sürdürüyordu.

Uhlman, Vanderslice ve Verjee durumdan son derece hoşnutlardı. Joe'nun rehberliğinde Bobby sadece iyileşmekle kalmamış, duygusal anlamda serpilmeye de başlamıştı. Üstelik entelektüel açıdan güçlenmeye devam ediyordu.

Bir gün Joe'nun en sevdiği Çin lokantasında akşam yemeği yerken Bobby, "Bana hayatın güzelliklerini göstermediğin zamanlarda tam olarak neyle meşgul oluyorsun?" diye sordu.

Joe güldü. "Pek çok şey. Çok okurum. Antika arabalarımı kurcalarım ve yardım çalışmalarında hayli aktifim."

Bobby çubuklarını gürültüyle masaya vurarak, "Ah, mesela beni gerçek bir insana dönüştürmeye çalışmak gibi mi?" diye sordu.

"Ve başka şeyler," dedi Joe, Bobby'ye çubukları masaya vurmaya bırakmasını işaret ederek. "Finansal açıdan da yardımlar yapmaya çalışıyorum ama sadece çek yazmanın yeterli olmadığına inanırım. Zamanım olduğu için şanslıyım, o zamanı iyilik yaparak geçirmek hoşuma gidiyor."

"Ne gibi?"

Joe aldığı şans kurabiyesini ortadan kırdı. "Neden kendi gözlerinle görmen için seni de yanımda götürmüyorum?"

"Çok hoşuma gider," dedi Bobby altı kurabiyenin kâğıt şeritlerini dizip Çince yazıları İngilizceleriyle karşılaştırmak için kâğıtları tek tek çevirirken.

Ertesi cumartesi Joe, Bobby'yi enstitüden aldı. Birlikte Boston Çocuk Hastanesi'ne gittiler. Joe arabanın bagajını açıp ağzına kadar oyuncak ve oyunlarla dolu dört büyük torba çıkardı. İkisini Bobby'ye uzattı.

"Şimdi biraz mutluluk saçalım."

Asansör kapıları dördüncü katta açıldı. Tabelada "Onkoloji" yazıyordu. Tura başladılar. Bobby buna hazırlıklı değildi. Daha önce bırakın kanserli çocukların acılarına tanık olmayı, insanı elden ayaktan düşüren hastalıklara yakalanmış olanların acılarına bile tanık olmamıştı. Oyuncak dağıtarak yatakların arasında dolaşırken Joe hastalarla hiç zorlanmadan şakalaşıyordu ama Bobby duygularını saklamakta güçlük çekiyordu. Joe kolunu Bobby'nin omzuna atıp onu bir kenara çekti. "Bak, Bobby. Bu çocuklar ne kadar hasta olduklarını biliyorlar. Bunu senin yüzünde de görmeye hiç ihtiyaçları yok. Buraya kendilerini daha kötü değil, daha iyi hissetmelerine yardım etmek için geldik. Bu yüzden lütfen toparlan. Onları mutlu edebilmen için mutlu olmanı isterler. Bunu yapabilir misin?"

Bobby başını salladı. "Hemşirelerin bankosundan bir not tahtası ve birkaç kalem ödünç alacağım." Koğuşa dönünce yüksek sesle, "Kimler çizgi roman seviyor?" diye sordu.

Sonraki bir saat boyunca hastaların favori karakterlerini hızla çizerek ve araya kendisinin, Joe'nun ve çocukların karikatürlerini de serpiştirerek yataktan yatağa dolaştı. Joe o zamana kadar Bobby'nin sanatsal becerisinin farkında değildi.

Hastane ziyaretleri Bobby ve Joe'nun düzenli aktiviteleri arasına girdi ve zamanla Bobby de hastaların yanında rahat hareket etmeye başladı.

Bir ziyaret sonrası arabaya dönerlerken Joe'ya, "Keşke daha fazlasını yapabilseydim," dedi.

"Yapabilirsin. Daha fazlasını, çok daha fazlasını yapacak eşsiz bir konumdasın. Olağanüstü yeteneklerin var. Nereden

geldiğini bilmediğin için bunun seni korkuttuğunu söylediğini ve sen ona sahipmişsin gibi değil, o sana sahipmiş gibi hissettiğini biliyorum. Ama gerçek şu ki bu yetenek senden başka kimsede yok.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Bobby.

“Söylemeye çalıştığım şu: Zekânın nereden geldiğinin bir önemi yok. Önemli olan o zekâyla neler yaptığın.”

Bobby arabanın yolcu koltuğunda arkasına yaslandı ve gözlerini arabanın tavanına dikip kaşlarını çattı. “Joe, günün birinde uyanacağım ve ya o gitmiş olacak ya da ben delirmiş olacağım. Translarımдан birine girip hiç çıkamayacağım.”

Joe onun kolunu tutup sıktı ve Bobby ıslanan gözlerini ona çevirdi. “Çok saçma, Bobby. Ama buna gerçekten inanıyorsan eğer, daha fazla ertelemekten önemli kararlar alman gerekiyor demektir.”

Bobby on iki yaşına geldiğinde enstitünün üniversiteyle özel bağı sayesinde hem fen lisans hem de lisansüstü diplomalarını en iyi dereceyle almıştı. On dört yaşında otomorfik formlar üzerine çığır açan doktora teziyle Harvard'dan matematik doktorluğu unvanı aldı, on altı yaşında kozmik nötrinolar üzerine yazdığı, bilim dünyasını şaşırtan ve Nobel Ödülü'nü hak ettiği konuşulan teziyle MIT tarafından astrofizik alanında doktora layık bulundu. Zaman geçtikçe Bobby'nin öğretmenleriyle ilişkisinde rol değişikliğinin yaşandığı daha da belirginleşmeye başladı. Doktora sırasında girdiği sözlü sınavlar Bobby'nin tahta başına geçip jürideki profesörlerin yıllardır nafîle boğuştuğu problemleri çözmesiyle son buluyordu.

Joe ve Bobby'nin ilişkisi her ikisinin de hayatını değiştirmişti. Bobby, Joe'nun hep istediği erkek evlat olmuştu. Joe zamanını, şefkatini ve bilgeliğini minnetle sindiren ve sevgisini karşılıksız bırakmayan Bobby'ye akıtıyordu. Direktör Varneys'in Joe konusunda temkinli olmaya devam etmesine ve ondan küçümseyici bir tavırla "hippi" diye bahsetmesine rağmen Uhlman'ın Manzini'yi seçerek büyük bir iş başardığı ortadaydı.

Joe, Bobby'nin on yedinci doğum günü için özel bir sürpriz ayarlamıştı. *Hayaldokuyan*'la Boston'dan Virgin Adaları'ndaki St.

John'a üç haftalık bir yelkenli yolculuğuna çıkacaklardı. Joe'nun izni alması hiç kolay olmadı. Konuyu Varneys'e Uhlman açtı.

"Sen delirdin mi?" dedi Varneys. "O hippinin Austin'i o uyduruk tekneyle tehlikeli sularda üç haftalık bir geziye çıkar-ması olacak iş mi?"

"Adam usta bir yelkenci ve yılın bu döneminde su sakın olur."

Uhlman'a dik dik bakarken Varneys'in sağ şakağındaki damarlar atmaya başladı. "Sen onu benim kıcıma anlat. Bu çocuğa çok büyük yatırım yaptık ve ondan beklentimiz çok fazla. Bir sevgi gurusuyla üç hafta baş başa kalması bile her şeyi mahvedebilir. Bu bana hiç doğru gelmiyor."

"Orin, bu Robert için özel bir on yedinci yaş günü hediyesi. Umabileceğin her şeyi başardı. Şimdiden iki doktorası var ve yenilerini almak için durmadan çalışıyor. Bunu yapmayı çok istiyor."

"Manzini daha bizden izin almadan ona söyledi demek? Harika, gerçekten harika!" dedi Varneys öfkeyle.

"Endişelenme. Karşılığını misliyle alacağız. Robert eve enerji toplayıp tazelenmiş olarak dönecek ve aklının alamayacağı kadar üretken olacak."

Masasının arkasında oturan Varneys öne eğildi ve önünde duran dosyalara vurarak, "Şartlarım var John," dedi. "Rota haritalarını istiyorum ve yolculuk boyunca bir sahil koruma botu onları en fazla beş mil uzaktan takip edecek. Bunu onlara söyleme ama ancak böyle izin verebilirim. Kaçırılmalarına, batmalarına ya da o hippin bozuntusunun bir anda kafasına esip çocukla Gana'da yeni bir hayata başlamaya karar vermesine göz yumamam. Tanrım. Bu çılgınlığa izin verdiğime bile inanmıyorum."

Joe, *Hayaldokuyan*'ı üç haftalık yiyecek, şarap ve her ikisinin de okuyacağı kitaplar, yüz kadar DVD ve uydu yayını çeken altmış inçlik bir televizyon ve bolca güneş kremiyle doldurdu. Bobby yolculuk konusunda çok heyecanlıydı ve tamamlanmamış bir görev yüzünden son dakika sorunu yaşamak istemediği için analiz ettiği kuantum fiziği problemlerini kendini bile şaşırtan bir hızla tamamladı.

“Hayatının en büyük macerasına hazır mısın yetenekli birinci kaptanım?” diye sordu Joe.

Bobby bir donanma askeri gibi esas duruşa geçerek, “Hazırım kaptan,” dedi. “Hazırdan da öte.”

Böylece yola çıktılar. *Hayaldokuyan* kırk dakika içinde Back Koyu'ndan ve Boston Limanı'ndan çıkıp uçsuz bucaksız Atlantik Okyanusu'na girmişti. Son birkaç yıl içinde Bobby de usta bir denizci olmuştu; o ve Joe tekneyi yönlendirmede içgüdüsel olarak birlikte hareket ediyorlardı. Joe kol saatini çıkardı ve Bobby'ninkini de istedi. “Artık bunlara ihtiyacımız yok,” diyerek saatleri suya fırlattı.

“Delirdin mi?” dedi Bobby.

“Her zaman yeni saatler alabiliriz. Ama bugünler sadece bir kez gelir. Her neyse, zaten bunu yapacağımı bildiğim için ucuz bir saat takmıştım.” Bobby sırttı.

Günler birbirine karışıyordu ve Joe haklıydı. Zaman önemsizdi. Rüzgâr onları serinletiyor, dalgalardan püsküren su tenlerini ve saçlarını tuza bularken güneş onları arındırıyordu. Denizde geçirdikleri ilk haftanın sonunda ikisi de yanık tenli sokak ser-serilerine dönmüştü ve bundan gurur duyuyorlardı.

Okyanusun yalnızlığı onları sarıp sarmalarken uzun ve hoşnut sessizliklere gömülüyorlardı. Ancak hararetli konuşmalar ve amaçsız şakalaşmalar da az değildi. Joe, Bobby'nin ne kadar büyüdüğünü düşündü. O sıska oğlandan eser kalmamış, Bobby yakışıklı bir genç adam olmuştu. Boyu şimdiden bir metre seksen

santimi bulmuştu; ince yapısı, doğal bir kestane ısıltısı taşıyan koyu kahverengi saçları, açık mavi çarpıcı gözleri, kemerli bir burnu, çıkık elmacık kemikleri, dolgun dudakları ve güçlü bir çenesi vardı. Ancak biçimli hatlarına, zaman zaman bakışlarına yansıyan ürkütücü soğukluğa rağmen, içinde ayırt etmenin çok kolay olduğu bir kırılmalı saklıyordu.

“Söylesene Bobby. Kızlar cephesinde neler oluyor?”

“Şey, işler bayağı kesat. Önemli olduğu dönemde yaşıtım kızlarla bir arada olma şansım olmadı. Onlarla ilgilenmeye başladığım dönemde de enstitüden çıkıp üniversitelere geçmiştim. Oralarda hep uzaydan gelen şu tuhaf çocuk oldum.”

“Sana öyle mi diyorlar?”

“Daha kötüsü,” dedi Bobby kafasını sallayarak.

“Peki ya şu aralar üniversitedeki kızlar?”

“Lisansüstü derslerine ya da profesörlerle bire bir çalışmalara katıldığım için yaşıtım birileriyle tanışmam zor. Benden çok büyük oldukları için beni ciddiye almıyorlar.”

“Sanırım aynı yoldan dönmen gerekecek. Lisansüstü öğrencisinin ama lisans birinci sınıf öğrencileriyle aynı yaştasın, bu yüzden onların takıldığı yerlerde takılmaya başlamalısın.”

Bobby gülümseyerek başını salladı.

Denizde geçen on günün sonunda *Hayaldokuyan*, Great Thatch Adası, Jost Van Dyke ve Tortola'nın önünden geçip Birleşik Devletler Milli Parkı statüsü sayesinde Karayipler'de gelişmemiş ve bozulmamış bir vaha olarak kalan St. John'a çeyrek mil mesafede demir atmıştı. Joe, Bobby'ye teknenin yanında dalış yapmayı öğretti. Sonra küçük filikayı alıp Trunk Koyu'nun, Cinnamon Koyu'nun, Cruz Koyu'nun, Turtle Koyu'nun ve Caneel Koyu'nun yumuşacık kumsallarına yanaştılar. Bobby o gün hangi kumsalda takılacaklarına; kızların güzelliğine, mayoların küçüklüğüne veya yokluğuna bakarak karar veriyordu. Joe'nun başlıca kriteri kumsalda tercihen bir grubun çaldığı bir açık hava

barının olmasıydı. St. John'daki üçüncü akşam yemeklerini Great Cruz Koyu'nun kumsalında taze deniz mahsulleri, muhteşem kalipso grubu ve meyve suyu tadına rağmen insanı ciddi anlamda çarpan ada kokteylleriyle ünlü iki katlı bir restoran olan Asolare'de yediler. Barda masalarının boşalmasını beklerken neşesiyle her zaman mıkırtısı etkisi yaratan Joe orta yaşlı, sarışın ve çekici bir turistle sohbet etmeye başladı. Kadının yerlileri aratmayacak kadar yanık tenli kızı, neredeyse şeffaf, beyaz bir elbise içinde annesinin yanında duruyordu. Bobby büyülenmişti. Birkaç dakika boyunca ne yapacağını bilemeyerek ve ağırlığını bir ayağından diğerine vererek durduktan sonra kızla konuşacak cesareti topladı.

"Affedersin? Dün Trunk Koyu kumsalında mıydın? Sanırım seni orada gördüm," dedi. Kate bir metre altmış yedi santim boyundaydı, az önce Hindistan cevizi yağı sürülmüş gibi parlayan uzun, kahverengi saçları, badem şeklindeki açık yeşil gözleri, dolgun dudakları ve koyu renk teniyle müthiş bir tezat oluşturan bembeyaz dişleri vardı. Bobby incecik elbisenin altında biçimli, atletik bir vücudun olduğunu görebiliyordu. Onu süzmemek için büyük çaba harcıyordu.

"Evet, oradaydık," dedi Kate.

Bobby'nin fotoğrafik hafızası zihninin yüksek hızlı bir toplayıcı gibi ayıkladığı canlı imgeleri peş peşe sıralamaya başladı. Ta kendisiydi; hani şu açık mavi, minicik, ipli bikinili kız.

"Gözüm seni bir yerden ısıırıyordu. Harika bir kumsal, değil mi?" dedi Bobby.

"Muhteşem. Burada, adada mı kalıyorsunuz?"

"Sayılır. Biraz açıkta demirlenmiş bir yelkenlimiz var. Tekneyle Boston'dan geldik."

"Çok havalı. Muhteşem olmalı."

"Ah, evet, inanılmazdı," diye karşılık verdi Bobby.

"Şu adam baban mı?" diye sordu kız, Joe'yu işaret ederek.

Bobby sadece bir an duraksadıktan sonra, "Evet," dedi. "O senin annen mi?"

"Öyle. Sanırım o şeyden üç tane içti bile," dedi kız gülerek. "Bu arada adım Kate."

"Benimki de Bobby. Burada ne kadar kalacaksınız?"

"İki gün daha."

Joe, Kate'in annesi Kim'e, "Belki akşam yemeğinde bize katılmak istersiniz," dedi. "Burada dört kişilik bir masa bulmak iki kişilik masa bulmaktan daha kolay."

Kim gülerek Joe'ya doğru eğildi ve "Çok eğlenceli olurdu, Joe ama akşam yemeği için bir grup arkadaşımızla buluşacağız," dedi. Bobby'nin keyfi kaçiverdi.

"Harika bir fikrim var," dedi Joe. "Yarın bizimle beraber tekneyle açılmaya ne dersiniz?" Kim incecik elbisesi ada esintisiyle havalanan kızına baktı. Kate gülümseyince o da, "Harika olur," dedi.

"Harika. Sabah 10.30'da sizi filikayla kumsaldan alırsız. Mayolarınızı almayı unutmayın," dedi Joe.

Restoranın hostesi masalarının hazır olduğunu haber vermek için Joe'nun yanına geldi. Joe ve Bobby, Kim ve Kate'e iyi akşamlar dilediler.

Masaya oturur oturmaz Bobby, Joe'ya, "Sen bir dâhisin," dedi. "Ve ne kadar rahatsın. Kızın kim olduğunu biliyor musun? Dün tekneden kumsala dürbünle bakarken gördüğüm şu kız. Hani şu minicik bikinili olan. O kumsalı seçme nedenimiz olan kız."

"Vay canına, ne talih."

"Bence benden hoşlanabilir, Joe," dedi Bobby.

"Neden hoşlanmasın? Gevşe ve kendin ol, yeter."

Bobby için gecenin geri kalanı bulanık bir hayal gibi geçti. Plaj grubunun yaptığı müziğin gürültüsü, nemli gecede açık yemek salonunu buram buram kaplayan begonvil kokusu, ada yemeklerinin tatlı ekşi lezzeti... Joe'yla birlikte filikaya doğru

yürürlerken Joe yüzünü göğe çevirdi. Yıldızlar enstitünün planetaryumundakiler gibi ıslıl ıslıl ama gerçektiler. Joe suya vuran ay ışığı yolunu takip ederek filikayı *Hayaldokuyan*'a döndürürken Bobby arkasına yaslandı.

Ertesi sabah saat 10.30 olmak bilmedi. Filika kıyıya yaklaşıırken Joe el salladı ve Kate ile Kim deniz üzümü ağaçlarının gölgesinden çıkıp kıyıya yürüdüler. Kate dar, beyaz şortunun üzerine bikini üstü ve açık pembe, askılı bir bluz giymişti. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Bobby kızın yanık tenli uzun bacaklarına hayranlıkla bakmamak için bütün zihin gücünü kullanmak zorunda kaldı. Yelkenliye çıkınca Joe önce onlara *Hayaldokuyan*'ı gezdirdi, sonra da gümüş buz kovalarında bekleyen Dom Perignon şişesini beş yıldızlı bir restoranın şarap garsonuna yakışacak bir ustalıkla açıp hepsine birer mimoza hazırladı. Şampanya kadehini güneşe doğru kaldırıp, "Bugünün şerefine," dedi. "Ne de olsa sadece bir kez yaşıyor."

Joe ve Bobby tekneyi Sör Francis Drake Geçidi'nden geçirip Tortola'ya doğru yelken açtılar. Dağlık adalar, gök mavisi deniz ve göz kamaştıran güneş nefes kesiciydi. Kate, Bobby'nin yelkenler için ona yardım etmesi ricasını memnuniyetle yerine getirdi. Çok yakınında durduğundan yelken halatlarını çekmek için yere eğildikleri zaman Bobby kızın vücudunun kendisinininkine yaslandığını hissetti. *Hayaldokuyan* doksan dakika kadar yol aldıktan sonra Virgin Gorda'nın doğu cephesindeki el değmemiş ıssız kumsalın birkaç yüz metre açığına demir attı. Bobby ve Kate dalmaya giderken Joe ve Kim, Sarah Vaughn eşliğinde şampanyalarını yudumlamaya devam ettiler.

"Joe... Kate ve ben kumsala yüzeceğiz. Siz de gelmek ister misiniz?"

"Hayır, sanırım biz teknede halimizden memnunuz." Bobby, Joe'ya minnetle baktı. Kate'le kumsala yüzüp toz gibi yumuşacık kumda yürümeye başladılar. Hilal biçimindeki kumsalın

bir ucuna varınca dev kayalara tırmanıp su seviyesinden hayli yüksekte açık denize bakarak oturdular.

“Tanrım, muhteşem,” dedi Bobby.

“Güzel ötesi,” dedi Kate.

Bobby’nin eli kızın eline uzandı. “Okula gidiyor musun?”

“San Diego’da Moda Enstitüsü birinci sınıf. Ya sen?”

“Boston’da okuyorum. Fen ve matematik lisansı yapıyorum.”

“Nerede?”

“MIT ve Harvard’ın kombine programında.”

Kate güldü. “Ah, özür dilerim. Karşımda çok sağlam bir beyin varmış desene.”

Gevezelik ederek biraz daha tırmandılar. Bobby kızın elini bırakmamak için elinden geleni yapıyordu. “Gerçekten çok sıcakladım. Haydi yüzelim,” dedi Kate alnını silerek.

Suyun kenarına yürüdüler. “Mayo izlerinden sen de nefret etmiyor musun?” Kate bikini üstünü çıkarıp kumun üstüne attı ve kendini camgöbeği suya bırakırken Bobby’ye de ona katılmasını işaret etti.

Bobby, Venüs’le oynamasına izin vermelerine karşılık tanrılara ne borçlanmış olabileceğini düşündü.

Kızın yanına, suya daldı, birlikte suyun altında, baş döndürücü renklerdeki resif balığı sürülerinin arasında yüzdüler. Yüzeye çıktıklarında yanık yüzleri güneşte ısıldıyordu.

“Muhteşem görünüyorsun,” dedi Bobby.

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Öyle olduğunu biliyorum. Harikası.” Kate güldü ve bir süre daha yüzdükten sonra dönüp, “Haydi yarışalım,” diye seslendi. Bobby iyi bir yüzücüydü ama onun kadar iyi değildi.

“Böyle yüzmeyi nereden öğrendin?” diye sordu.

“Yüzme takımında. Altı yaşımdan beri yarışıyorum.”

Bobby suda ağır ağır ilerleyerek kıza iyice sokuldu ve gözlerinin içine baktı. Kate onun gözlerinde daha önce hiç tanık

olmadığı bir yoğunluk hissederken Bobby kollarını onun beline sardı. Suyun kaldırma gücü ikisini de havada tutarken Kate çıplak memelerini Bobby'nin göğsüne yasladı. Öpüştiler ve sonra suda sırtüstü uzanıp el ele tutuşarak kendilerini dalgaların nazik ritmine bıraktılar. Güneş alçalmaya başlamıştı ama onları ısıtmaya devam ediyordu. Teknenin çanı üç kez vuruldu.

“Sanırım geri dönme zamanı Kate. Joe çağırıyor.” Kate'in bikini üstünü almak için kıyıya çıktılar ve *Hayaldokuyan*'a geri yüzdüler. Joe akşam yemeği için hazırlığa başlamıştı, Kim masayı kurmasına yardım ediyordu.

“Eğlendiniz mi bakalım?” diye sordu Kim.

“Harikaydı,” dedi Kate.

Teknede gün batımı insanın aklını başından alacak kadar büyüleyiciydi. Bobby ve Kate güneşin ufukta alçalmasını izlemek için baş başa pruvaya geçtiler. Bobby, Kate'in arkasında durup boynuna küçük bir öpücük kondurdu. Sonra vücudunu onunkine bastırdı, Kate de ona yaslandı.

Mumların aydınlattığı fenerlerin arasında yerel karidesler, ıstakoz ve Joe'nun meşhur sarımsaklı patates ezmesinden oluşan enfes bir ziyafet çektiler. Ana yemeğe kararında soğutulmuş bir Domaine Fournier Sancerre eşlik etti, tatlı olarak 1968 Chateau d'Yquem eşliğinde Vosges çikolatalarının tadını çıkardılar. Yemeğin başında Joe, *Hayaldokuyan* uluslararası sularda olduğu için içki içme yaşını aracın kaptanının belirlediğini duyurmuş ve sınırı on yedi olarak ilan etmişti. Herkesin mutlu bir çakırke-yifliğe ulaşması çok sürmedi ve saat on biri gösterirken herkes yataklarına çekilmeye hazırды. Bobby ve Kate yıldızlara bakmak için teknede son bir yürüyüş yaptılar.

“Benim için harika bir gündü. Tanıştığımıza çok sevindim,” dedi Bobby.

Kate burnunu ona sürterek kulağına, “Çok tatlısın Bobby,” dedi. “Çok tatlısın.”

Kate ve Kim aynı kamarayı paylaşacaktı. Joe ve Bobby'ninse ayrı kamaraları vardı. Saat üçte alkolün etkisi geçince Bobby uyandı. Yatağında, yaşananları düşündü. Tekrar uyumayı bir türlü başaramadı ve yarım saat çabaladıktan sonra temiz hava almak için güverteye çıktı. Minderli güverte girintisine sırtüstü uzanıp yıldızlara baktı ve aynı şeyi Peter ve Edith'in küçük arka bahçesindeyken de yapmayı sevdiğini hatırladı. Ama o günler şimdi beş ömür geride kalmış gibi geliyordu. Aynı anda hem mutluluk hem keyif hissederek serin deniz havasında uyuyakaldı. Kısa süre sonra Kate başında belirdi. Bobby'de özel bir şey olduğunu biliyordu, hissedebiliyor ama adını koyamıyordu. Uyurken giydiği ince geceliği çıkardı, güverte dolabından bir battaniye aldı, Bobby'nin yanına uzanıp üzerlerini örttü. Bobby'nin sol şakağını usulca okşayarak dudaklarını dudaklarına değdirdi. Bobby gözlerini araladı ve gülümsedi.

"Fazla giyiniksin," dedi Kate. Bobby battaniyeyi kaldırmadan tişörtünü ve iç çamaşırını çıkardı. Kız usulca üstüne tırmandı.

Bobby şafağın ilk ışıklarıyla uyandığında Kate'in ipeksi saçları yüzüne değiyordu, çıplak vücudunun sıcaklığını teninde hissediyordu. Battaniyenin altına kaçamak bir bakış atıp gülümsedi. *Ben dünyanın en şanslı erkeğiyim*, diye düşündü. Ayağa kalkınca sabahın serinliğiyle ürperdi. İkinci bir battaniye alıp omuzlarına attı ve kahve yapmak için teknenin küçük mutfağına gitti. Kahve demlenince iki büyük fincanı yarısına kadar doldurdu ve içine süt ve şeker yerine Bailey's Irish Cream ekledi. Yanına döndüğünde Kate'i uyur halde bulunca kızın fincanını yere bıraktı ve *Hayaldokuyan'ın* yan korkuluğunun arkasından denizi seyretmeye başladı. *Belki de her şey yoluna girer*, diye düşündü. *Belki kâbuslar son bulur ve aklımı kaçırmaktan ya da hiçbir iz bırakmadan kaybolacağımdan korkmaktan vazgeçerim*. O anda Bobby'ye her şey iyi görünüyordu. Denize bakarak, "Joe Manzini için sana şükürler olsun Tanrım," diye fısıldadı.

Kate'in yanına oturdu ve başının yan tarafına bir öpücük kondururken elini battaniyenin altına uzatıp omzunu okşadı. "Sana kahve getirdim," dedi. "Özel yapım. İngiltere'de buna 'yapışkan' diyorlar."

Kate araladığı gözlerini güneşin parlaklığı yüzünden tekrar kısmak zorunda kaldı. "Yapışkan mı?" Gülererek doğruldu ve Bobby'nin uzattığı kahve fincanını aldı. Sabah ışığında yüzü

ışılıyordu. “Keşke annemle hemen St. John’a dönmek zorunda olmasaydık,” dedi. “Ama bugün son günümüz ve daha üç adalık alışveriş yapmamız gerekiyor.”

“Keşke sonsuza dek burada kalabilseydik,” dedi Bobby.

St. John’a dönüş yolculuğu Bobby için fazla hızlı geçti ama Joe’nun gizli Bloody Mary formülü ve içi doldurulmuş omletleri sayesinde diğer herkes çocuklar gibi şendi. Öğle saatlerinde St. John açıklarına demir attıkları zaman Kate’le birbirlerine e-posta adreslerini ve telefon numaralarını verip vedalaşırken Bobby’nin hüznü gözlerinden okunuyordu.

“Surat asmayı bırak,” dedi Joe.

“Joe, inanılmazdı. Kelimelerle ifade edemem. Kate senin de gördüğün en güzel kız değil mi?”

“Kate hoş bir kız. Ama iyi haber şu ki henüz on yedi yaşındasın ve sözüme güven, yeniden ayağa kalkacaksın. Şimdi, bu akşam Great Cruz Koyu kumsalında bir *soca* plaj partisi var. Bence mutlaka orada olmalıyız.”

“*Soca* nedir?”

“Trinidad ve Tobago kökenli bir dans müziği türü. Dansa ‘kıvırtmak’ da deniyor; vücudunu kıvrıp bükme anlamında. Dünyanın en seksi dansıdır.”

Bobby’nin de daha sonra göreceği gibi Joe neden bahsettiğini çok iyi biliyordu. Yerel dansçılar neredeyse tamamen çıplak bir halde “kıvırtıyorlardı”. Bobby daha önce hiç böyle hareket eden kadınlar görmemişti. O ve Joe birkaç yüz turist ve yerliyle birlikte, kıvrılıp bükülen güzellerin arasında dolaşan mutlu bir insan trenine katıldılar. Kendilerini sahnenin hareketliliğine kaptırdılar ve yasak tanımayan dansçılarla kahkahalar eşliğinde kalçalarını tokuşturarak kucaklaşıp çılgınlar gibi eğlendiler.

“Joe, bu yolculuk başıma gelen en güzel şeydi,” dedi Bobby.

“İnanılmaz, değil mi?” dedi Joe.

“Aslında yanlış söyledim. Joe, sen başıma gelen en güzel şeysin.”

“Bobby, biz iyi bir takımız. Seni seviyorum evlat.”

Sonunda Joe’nun *Hayaldokuyan*’ın burnunu Bobby’nin ifadesiyle “yanlış istikamet”e, yani Boston’a çevirmesinin zamanı geldi. “Endişelenme, daha önümüzde bir sürü büyük macera var Bobby.” Eve dönerken karşılaştıkları birkaç hırpalayıcı fırtınaya ve Joe’nun zengin yiyecekleri ve alkolü fazla kaçırmasının sonucu yaşadığı hazımsızlık nöbetlerine rağmen kuzeye dönüş yolu harika geçti ve *Hayaldokuyan*, Boston Limanı’na tam zamanında giriş yaptı.

Uhlman, Bobby’yi karşılamak üzere enstitüde bekliyordu. “Nasılsın Robert?”

“Yeniden doğmuş gibi,” diye karşılık verdi Bobby.

“O kadar mı iyiydi?”

“İyiden de öteydi. Âdeta yeniden doğdum. Size teşekkür etmiş miydim Doktor?”

“Niçin?”

“Joe Manzini’yi bulduğunuz, ona ihtiyacım olduğunu anladığınız için.” Uhlman yanakları hafifçe kızarıırken başını salladı.

Uhlman'ın tahmin ettiği gibi Bobby geriye eskisinden de güçlü dönmüştü. Yeniden enerji toplamıştı. Biyokimya doktora tezini on sekizinci doğum gününden üç ay sonra tamamladı. İlk kez dokuz yaşındayken tanımladığı bir fikri geliştirmişti. Doktora tezinde bütün kimyasal etkileşimlerin matematiksel olarak ifade edilebileceğini ve bu yapıldığı zaman kimyasalların ve elementlerin bütün kombinasyon ve permütasyonlarının matematiksel olarak hızlıca çıkarılabileceği, dolayısıyla hangi durumların laboratuvar çalışmalarının zaman alan süreçlerine değeceği anlaşılabileceği için laboratuvar deneylerine ihtiyacın azalacağını savundu. Birkaç örnek de verdi ancak pek çok akademisyen bu tezi “özünde hayalperest ve gerçekçilikten uzak” bularak eleştirdi. Bobby, “Önerdiğim şey çok çalışma gerektirecek ve kolay olmayacak ama yarının sorunlarını çözmek istiyorsak dünün araçlarına bel bağlayamayız,” diyordu.

On dokuzuncu doğum günü yaklaşırken Bobby kendini MIT’de kabaca bir araya topladığı bir disiplinler arası moleküler biyofizik programına kaptırmıştı. Program, insanın hücre düzeyindeki sorunlarını nicel olarak ve istatistik mekaniğini kullanarak ele alıyordu. Direktör Varneys bundan hoşnut olmadığını Uhlman’a açık bir dille ifade etti.

“Austin raydan çıkıyor. Eskiden, olmasını istediğimiz yerde, teorik matematik, fizik ve astronominin içindeydi. Sonra bu biyoloji ve kimya zıvalıklarına saptı. Muhtemelen Manzini yüzündendir. Austin’i yeniden yola getirmelisin. Bu çocuk askerî alanda ve hava-uzay sahasında üstünlüğümüzü korumanın uzun vadedeki tek anahtarı. Zamanını bu şekilde ziyan etmesini istemiyorum.”

Uhlman onu yüzü heyecandan kızarak cevapladı. “Austin’in her şeye zamanı var. NASA ve NSA’in², önüne koyduğu bütün sorularda iş birlikçi davrandığını kabul etmelisin.”

“Bu yeterli değil. Dikkatinin tamamını istiyorum. Onu gerçeklerle yüzleştirmenin vakti geldi.”

“Onunla konuşurum,” dedi Uhlman.

“Bedava ekmek yok. Büyük bir yatırım yaptık ve karşılığını almayı bekliyoruz. Kimsenin şımartılmasına göz yumamam.”

Bobby, Joe’nun enerji düzeyinin düştüğünü ve ısıltısının solmaya başladığını her geçen biraz daha fark ediyordu. Joe solgun ve zayıf görünüyordu.

“Joe, senin neyin var? Tuhaf bir diyetle falan mı başladın?”

Joe güldü. “Sanırım dökme demir midem paslanmaya başladı. Ülser olduğuna hiç şüphem yok. Sancılardan kaçınmak için daha az yiyorum. Önümüzdeki ay yıllık muayeneme gidince doktoruma anlatacağım.”

Bobby, Joe’nun St. John’dan dönüş yolunda geçirdiği hazımsızlık nöbetlerini hatırladı. Joe’nun omzuna şaka yollu bir yumruk indirirken, “Midene hemen baktır Joe,” dedi. “Jack Daniels’ı tek başıma içmekten hoşlanmam.”

2 (İng.) (National Security Agency) Ulusal Güvenlik Dairesi. (ç. n.)

Joe doktora defalarca gitmişti. Boston ve New York'un önde gelen dört uzmanına görünmüştü. Hepsinin teşhisi aynıydı. Joe dört ay içinde pankreas kanserinden hayatını kaybedecekti. tti. Bunu Bobby'ye söyleme cesaretini bir türlü bulamamıştı. Ona hastalığını söyleme fikrinden, kendisini bekleyen sondan daha fazla korkuyordu. Ancak bu konuşmayı daha fazla erteleyemeyeceğini de biliyordu. Zihinsel becerilerini mücadelesinin son haftalarında onu ele geçirecek olan uyuşturucu ağrı kesicilere teslim etmeden önce işlerini düzene sokmaya çalışıyordu. Bobby'yle konuşmak ve bu dönemi atlatmasına yardımcı olmak onun için çok büyük önem taşıyordu. Konuşulması gereken çok fazla konu ve bunu yapmak için çok az zaman vardı.

"Hey, Bobby, bu hafta sonu kavaljem olup benimle birlikte *Hayaldokuyan*'la açılmak ister misin? Yoksa sırasını bekleyen ateşli bir kız mı var?" dedi telefonda.

Bilgisayar monitöründen uzaklaşıp arkasına yaslanırken Bobby'nin yüzü gevşedi, gözleri parladı. "Şey, bir porno filmi yönetmeyi ve aktrislerle birkaç iyi hareket öğretmeyi planlıyordum ama sanırım bunu önümüzdeki haftaya kadar erteleyebilirim."

Joe güldü. "İyi o zaman. Anlaştık. Sabırsızlıkla bekliyorum."

Hayaldokuyan Boston Limanı'ndan çıkarken Joe kaptanlık görevlerini Bobby'ye teslim etti. Artık yelkenlere asılmakta

güçlük çekiyordu ve yakında tekne onun olacağı için Bobby'nin *Hayaldokuyan*'ı kendi başına kullanmada ne gibi eksikleri kaldığını görmek istiyordu.

"Pekâlâ, evlat, bakalım bu gemiyi tek başına idare edebilecek misin? Bizi kıyıdan Marblehead, Manchester ve Magnolia boyunca götür, sonra Gloucester'a sap. Rocky Neck'e yanaşıp öğle yemeğini The Studio'da yiyelim."

"Tamamdır kaptan. Sen arkana yaslan, dümen bende."

Bobby biyofizik alanında doktora tezini tamamlamak üzereydi ve daha fazla diploma peşine düşme niyetinde olmadığı için üniversite çalışmalarını tamamlamanın heyecanı içindeydi. "Joe, öğrencilikle işim bitmek üzere. Bir iki aya kalmaz biyofizik doktoramı tamamlamış olacağım ve sonra gelsin çalışma hayatı. Bir iş bulup vergi mükellefi olma zamanım geldi."

Joe yüzünü buruşturdu. "Vergi mükellefi demek. Ne olursan ol, bir tek bu olma. Harcayacak doları çok olunca hükümet hepimizin başını bir sürü belaya sokuyor. Ama konuyu açmana sevindim, ben de seninle konuşmak istiyordum. Uzun zaman önce, bana hastanede ziyaret ettiğimiz çocuklar için daha fazlasını yapabilmeyi istediğini söylediğinde sana ne demiştim, hatırlıyor musun?"

"Zekâmın nereden geldiğinin önemli olmadığını, asıl önemli olanın zekâmla ne yaptığımı olduğunu söylemiştin."

Joe, Bobby'ye gözlerini kısarak baktı. "Aynen öyle. Pekâlâ, Bobby, dördüncü doktoranı tamamlamak üzeresin, bir tıp fakültesi profesöründen daha fazla anatomi biliyorsun ve zekânın ve enerjinin eşi benzeri yok. Çok büyük bir fark yaratabilecekken potansiyelini ziyan eden diğerleri gibi olma."

"Ne demek istiyorsun?" Bobby pusulaya baktı ve teknenin dümenini çevirdi.

"Zamanlarını ve yeteneklerini boşa harcadıklarını söylemeye çalışıyorum. Kimileri kendilerini katıksız bilim insanı sayarak

soyut teorilerle ziyan etti. Saçmalıktan başka bir şey değil bu. Teorileri silahlara uyarlandı ya da şişko kedilere çuvala para kazandırdılar. Neden bahsettiğimi anlıyorsunuzdur. Sence Varrneys senden ne istiyor?”

Bobby yan gözle Joe'ya baktı. “Bana birçok imkân sağladı.”

“Bu doğru ama geri ödemesini onun şartlarıyla yapmak zorunda olmamalısın. Sahip olduğun yeteneği sana OSSIS vermedi. Bunu birine borçluysan bile bu onlar değil. Kontrolü eline al Bobby, kimsenin seni kullanmasına ya da manipüle etmesine izin verme.”

Bobby sohbeti neşelendirmeyi umarak gülümsedi. “Beni korkutuyorsun Joe. Başka ne hata yapabilirim?”

“İlgi odağı olmanın cazibesine kapılabilirsin. Kapılan insanlar tanıyorum. Reklam, yaltaklanma, gösteriş istediler, kendilerini meşhur sandılar; aydın kesimin rock yıldızları oldular. Zamanlarını kokteyl ortamlarında ziyan ettiler. Bunun insana cazip gelmesini yadırgamıyorum, sonuçta güzel kızlardan, bedava içkiden ve harika mezelerden bahsediyoruz.”

Bobby kaşlarını kaldırıp başını yana yatırdı.

Joe güldü. “Yeterince iyi olsaydım ben de öyle yapardım.”

“Buna inanırım Joe,” dedi Bobby sırtarak.

Joe, Bobby'nin arkasında durup ellerini onun omuzlarına koydu. Bobby'ye doğru eğilip kulağına, “Evlad, sende çok özel bir şey var,” dedi. “Onu sakın ziyan etme. Kalbinin sesini dinle. Hepimizin bize ayrılan belli bir zamanı var. Seninkini iyi kullan.”

Hayaldokuyan Rocky Neck'teki marinanın açıklarına demir attı. Bobby ve Joe filikayla sudan yaklaşık üç metre yüksekte, eski, ahşap kazıkların üstüne kondurulmuş, derme çatma görünüşlü, şingil çatılı bir restoran olan The Studio'nun yüzen iskelesine kürek çektiler. Bobby yemek salonuna giden dik rampadan hiç zorlanmadan çıkarken Joe korkuluğa tutunarak yavaş yavaş ilerledi. Tepeye ulaştığında nefesi gözle görülür ölçüde kesilmişti.

Restoranın kızarmış deniztarakları ve ıstakoz dürümleri lezzetli ve sihirliydi. “Bütün sır şefin deniztaraklarını buladığı harçta,” dedi Joe. “İçine çok az şeker katacaksın. Asla aşırı kızartmayacak ve yumuşamalarına, yağ çekmelerine izin vermeyeceksin.”

“Ve deniztaraklarının tartar sosunu ya da ıstakozun mayonezini esirgemeyeceksin.”

Joe şarap listesinden bulabildiği en iyi Meursault’dan seçilmiş bir şişe sipariş etti ve Bobby’ye de tam bir kadeh doldurup Massachusetts’in içki yasalarını çiğnemeye ilk adımı attı.

“Halka açık bir yerde şarap içmem doğru olur mu?” diye sordu Bobby.

“Tıbbi amaçlıysa olur. Sindirime yardımcı oluyor. Fransa’da yaşıyor olsaydık sekiz yaşında şarap içmeye başlardın. Fransızların o kadar mutlu ve çekici olması hep bu sayede.”

Her zamanki gibi sohbet su misali aktı, Joe’nun komik hikâye rezervinin sonu yok gibiydi. Zekâsı her zamanki gibi kıvraktı ve alaycı mizah anlayışı Bobby için neşe kaynağıydı. Bobby işin püf noktasının Joe’nun hayatında diğer herkesten daha fazla komik tecrübe yaşaması değil, sıradan olaylara yönelik, gündelik hayatta mizah bulmasına izin veren sıra dışı algısı olduğunu uzun zaman önce fark etmişti. Joe’nun bu özelliğine bayılıyor ve ona benzemeyi umuyordu.

Hayaldokuyan’a dönünce yeniden dümene geçti. Açık okyanusta güneş kızıl bir ışık saçarak alçalıyor ve yaşam kaynağı turuncu top, denizin içinde erimeye başlarken her an biraz daha büyük ve parlak görünüyordu.

“Bobby, sana söylemem gereken pek hoş olmayan bir şey var. Güçlü olmalısın.”

Bobby güldü. “Yoksa bütün paranı borsada kaybettiğin için *Hayaldokuyan’ı* da satın yanıma taşınmak zorunda mı kalacaksın? Sorun değil Joe. Seni fakirken de severim.”

“Keşke o kadar basit olsaydı,” dedi Joe. Gözleri nemlenmişti.

Bobby'nin yüzündeki bütün renk çekildi. "Ne oldu?"

"Ölüyorum Bobby. Çok hızlı bir şekilde. Pankreas kanseri. Bana kimse yardım edemez. Sadece birkaç ayım kaldı."

Bobby ona sımsıkı sarılıp yüzünü boynuna gömdü. *Tanrım, hayır. Yine olamaz. Onun yerine beni öldür. Joe olmaz. Joe'yu benden alma.*

Joe'ya sımsıkı sarılırken Bobby'nin bütün vücudu titriyordu. Joe da elinden geldiğince dayanmaya çalıştı ama sonunda o da çözüldü. Okyanusa karanlık çökerken keder ve birbirlerine duydukları sevgiyle altüst olmuş iki karaltı, fiziksel yakınlıkları ölüme aralarına girecek yer bırakmayabilirmiş gibi *Hayaldokuyan*'ın güvertesinde uzun süre sarmaş dolaş kaldı.

Sonunda geri çekilen Joe oldu. "Lanet olsun. Bu kadar duygusallık beni susatıyor. Biraz konyağa ihtiyacımız var." Karanlıkta sendeleyerek teknenin mutfak barına gitti ve sinir sistemine aşırı duygusal yüklenme yüzünden elleri titreyerek iki büyük konyak kadehine Hennessy doldurdu. Bobby'nin yanına döndü, kadehlerden birini uzattı ve "Haydi, oturalım," dedi. "Bir iki battaniye getir. Hava soğuyor."

Joe ve Bobby iki güverte battaniyesinin altında birbirlerine sokularak oturdular. Bobby uzun bacaklarını uzatıp geminin dümenini ayaklarıyla idare etti. Yolculuğun kalanı boyunca sessizlik onlara yoldaş oldu.

Sonraki birkaç ay Bobby için çok yoğun geçti. Kendini biyofizik doktora tezine adadı ve haftada yedi gün, günde en az on sekiz saat çalışarak tezi *Hayaldokuyan*'la çıktıkları o son kaçınılmaz yolculuktan iki ay sonra tamamladı. Tezi öyle büyük bir çığır açtı ki bütün halinde *Cambridge Quarterly Review*'da yayımlandı ve iki yıl boyunca uzatmalı analizlerin, övgülerin ve bilim çevresinde uluslararası akademik tartışmaların konusu oldu. Bobby belgeyi tamamlar tamamlamaz Joe'ya tam zamanlı bakabilmek için enstitüden ayrılıp onun Brookline'daki evine taşındı. Joe'nun eski halinden eser kalmamıştı. En az on iki on üç kilo kaybetmiş ve yirmi yıl yaşlanmıştı. Esmer teni solmuş ve cansızlaşmıştı; çizgileri derinleşen yüzü çökmüş, vücudu küçülüp kırılğanlaşmıştı ve kemikli ellerinin damarları tıpkı yaşlı bir adamınki gibi belirginleşmişti. Zarif yatak odası hastane yatağı, serum askıları, hayati değerlerini gösteren monitörler, respiratörler, sürgüler ve tekerlekli sandalyeyle gerçek bir hastane odasına dönüştürülmüştü. Neyse ki maddi gücü sayesinde ömrünün son günlerini bir hastane ya da bakımevi koğuşu yerine kendi evinin konforunda geçirebiliyordu.

Joe güldü. "Görüyorsun ya Bobby. Tarz sahibi bir şekilde göçüp gitmek için kıyıda köşede biraz paranın olması her zaman işe yarar. Burada çam kokulu dezenfektan, linolyum zemin

kaplaması, iki tarafa açılan kapılar ya da asık suratlı hademeler yok. Havalı gidiyorum.”

“Bu mizah duygunu nasıl koruyabildiğini anlayamıyorum Joe.”

“Korumasaydım daha mı iyi olurdu?” Joe gülümsedi. “Harikulade bir hayatım oldu evlat. Daha uzun olabilirdi ama çok daha kısa da olabilirdi. Hele yaptığım çılgınca şeylerin bazılarını düşündüğüm zaman... Tek bir üzüntüm var.”

“Neymiş o?”

Joe, Bobby’nin elini tuttu. “Senin yapabileceklerini göremeyecek olmam. Yapabileceğini bildiğim şeyleri.”

Bobby başını iki yana salladıktan sonra öne eğdi. “Öyle söyleme Joe. Ben kayan bir yıldızım. Bugün varım, yarın yokum. Diğerlerinin çoğu gibi ben de tükenip gideceğim.”

Joe, Bobby’nin elini gücü yettiğince sıktı. Yüzü kızardı, sesi yükseldi, harcadığı fiziksel çaba yüzünden sesi hırıltılıydı. “Ah, hayır, tükenmeyeceksin Bobby. İnsan ne olacağını kendisi seçer.”

Bobby başını kaldırdı ve sevgi dolu donuk gözlerle Joe’ya baktı. Joe’nun sesi, tıpkı Bobby’nin elini tutuşu gibi yumuşadı. Gülümseyerek sözlerine devam etti. “Beni hayal kırıklığına uğrattırsan, çocuk, geri gelir ve sana öyle bir musallat olurum ki kötü rüya neymiş o zaman anlarsın.” İkisi de güldü ama bu sohbet Joe’yu yormuş gibiydi. Bobby bir bardak kırık buz Joe’nun dudaklarına uzattı ve bir miktar buz kırığını ağzına almasına yardım etti.

Joe’nun hayatının son birkaç haftası korkunçtu. Artık karından besleniyor ve damardan aralıksız morfin alıyordu. Bilinci bir açılıp bir kapanıyor, vaktinin büyük bir kısmını uyuyarak geçiriyordu. Bobby saatlerce yanı başında oturup dostunun tanınmaz hale gelen elini tutuyordu. Geceleri Joe’ya sadece üç metre uzakta, portatif bir yatakta uyuyordu. Onunla konuşmayı o kadar çok özliyordu ki Joe’nun bilincinin açılması için birkaç kez hemşireden morfin akışını durdurmasını rica etti. Beyin

uyuşturan ilaçlar kesildiği zaman Joe'nun çok şiddetli ağrı çektiğini görünce bu fıkirden vazgeçmesi çok sürmedi.

Joe'yla ilgilenen doktora, "Bu böyle daha ne kadar sürecek?" diye sordu.

"Artık sona çok yakınız evlat. Ciğerleri ve kalbi yirmi dört saat içinde duracak. Onun için elimizden gelen her şeyi yaptık," diye karşılık verdi doktor.

Bobby'nin gözleri büyüdü. "Hayır, yapmadınız. Herkes ölümüne göz yumdu. Ona kimse yardım etmedi."

"Modern bilimin yapabileceği her şeyi yaptık."

"O zaman modern bilim boktan bir şeymiş. Berbat bir şey. Kahrolası koca bir şaka. Joe lmemeliydi." Bobby yüzünü Joe'nun göğsünden geriye kalan cılız yükseltiye gömdü.

Doktor çantasını toplayıp çıkarken, "Sabah erkenden geri geleceğim. Vedalaşmaya hazır olmalısın. Sabah onu sadece birkaç dakikalığına kendine getirmeye çalışacağım," dedi.

O gece Bobby, Joe'nun kütüphanesindeki bara gitti. İngiliz *pub*'larındakilerden esinlenerek tasarlanmış bar, maun ağacından elle oyulup cilalanmıştı. Bobby raftan iki ağır kristal bardak aldı, buzla doldurdu ve üstüne Joe'nun en sevdiği tek malt viskiden, on sekiz yıllık Macallan'dan cömert bir miktar döktü. Bardakları Joe'nun yatak odasına götürdü, birini derin uykudaki Joe'nun karnına koyup kurumuş elini etrafına sardı.

"Bir şeyler içmek istersin diye düşündüm Joe. Tanrı biliyor ya, benim bir ikiye ihtiyaım var." şerbet hissi uyandıran İskoç iksirinden büyük bir yudum aldıktan sonra Joe'nun bardağını dostunun dudaklarına götürdü.

"Kokusunu alabildiğini ve bana teşekkür ettiğini biliyorum Joe." İşaret parmağını Joe'nun bardağına daldırıp viskiyi hasta adamın dudaklarında gezdirdi.

"şerefine Joe. Kaptanım her zaman sen olacaksın."

Ertesi sabah saat sekizde Joe'nun doktoru eve geri geldi. Bu işi bir an önce bitirip gününe devam etmek için sabırsızlandığı her halinden belliydi. Doktorun formalite icabı tavırları Bobby'nin canını sıktı. *Demek hepimiz için böyle bitiyor, diye düşündü. Hepsi bu kadar mı yani? Başarılı ve sevilen bir adamın sonu, birinin yoğun programında ona ayak bağı olmak.*

Doktor morfin akışını durdurdu ve Joe'ya bir iğne yaptı. "Bu onu kendine getirecek ama acıyı sadece birkaç dakika uzak tutabilir. Sonra hemen morfine geri dönmeliyiz yoksa acıdan yerinde duramaz."

Joe'nun gözleri yavaş yavaş açıldı. Bir doktora, bir Bobby'ye baktı.

"Joe, fazla zamanın yok," dedi doktor.

Bu kelimeleri duyunca Joe'nun yüz kasları gerildi, gözleri doldu. Olacakları anlamının yüzüne yansıttığı o hüüzün asla silinmemek üzere Bobby'nin zihnine kazındı. Joe'nun yanında durdu, eğilip alnını öperken sol elini sıkıca tuttu.

"Joe, hep yanıdaydım. Hiç gitmedim. Seni çok özledim." Joe gülümsedi.

"Neden viski kokusu alıyorum?" diye sordu.

Bobby, Joe başını çevirmek zorunda kalmadan görebilsin diye viski bardağını yüzünün önüne tuttu.

Joe kıkırdayarak, "Macallan 18. Sana kıymetli şeyler öğretebilmişim demek Bobby," dedi.

"Joe, Cruz Plajı'ndaki şu *soca* dans partisini hatırlıyor musun? Müthiş değil miydi?"

"Dün gibi hatırlıyorum Bobby. O kızlar yüce Tanrı'nın onlara bahsettiklerini nasıl sallayacaklarını çok iyi biliyorlardı."

Joe kasıldı, bakışlarını karşıya dikti. Alt dudağını ısırarak Bobby'nin elini sıktı. "Onu uyutmalıyız," dedi doktor, morfin iğnesini yeniden Joe'nun serumuna saplamaya hazırlanıyordu.

"Bekle," dedi Joe yüzünü acıyla buruşturarak.

Bobby yüzünü onun yüzüne yasladı ve başını ellerinin arasına aldı.

"Joe, beni hayatına aldığın için teşekkürler. Seni sonsuza dek seveceğim."

Joe'nun sesi, sıktığı dişlerinin ve telaşlı nefeslerinin arasından güçlkle ve cılız bir fısıltı halinde çıktı. "Bobby, sana söylediklerimi sakın unutma. Seni seviyorum evlat."

Morfinin insana mutluluk veren zehrini kanına karıştırmaya başlamasından sadece birkaç saniye sonra Joe'nun gözleri kapandı.

Bobby, Joe'nun cenazesine katılmadı. Joe'nun ölümünden üç hafta sonra OSSIS ajanları onu Boston'ın Roxbury bölgesindeki Dudley Sokağı'nda, ucuz bir otelde buldular. Bobby dağılmış ve alkole sarılmıştı. Ajanların onu geri götürdüğü enstitüde Vanderslice onu arındırdı, Verjee de bir detoks programı başlattı. Uhlman belirsiz bir süre enstitüde kalmak için gerekli ayarlamaları yaparak Boston'a uçtu.

"Robert, neler oluyor? Hepimizin ödünü patlattın."

Bobby, Uhlman'a bakmadı. "Joe'nun ölümünden ben sorumluyum."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bana Joe'yu verdiniz ve ben ölmesine göz yumdum."

Uhlman başını iki yana salladı. "Robert, saçmalıyorsun."

Göz temasından kaçınmayı sürdürerek Uhlman'ın olduğu tarafa bakarken Bobby'nin gözleri hissiz ve donuktu. "Joe on bir yaşındayken bana bir fark yaratabileceğimi ve zekâmı hastanenin onkoloji koğuşundaki çocuklara yardım etmek için kullanabileceğimi söylemişti ama ben öyle yapmadım. Bütün o soyut matematik ve bilim zırvalıklarıyla şen şakrak yoluma devam ettim. Üstünden sekiz yıl geçti. Sekiz yılda çok şey yapabilirdim. Sonunda Joe'ya bir faydası olabilirdi."

“O yıllarda sen eğitim alıyordun. Henüz araçları tanıyor, bilgi ediniyordun. Böyle şeyler zaman alır.”

Bobby yere bakarak kafasını salladı. “Bir şeyler yapabiliyordum. Çok fazla bekledim.”

“Joe’yu yaratıcı bir şekilde ilerleyerek onurlandırabilir ya da her şeyi bir kenara itip dağılabilirsin. İşte o zaman her şey çöpe gider.”

“Onu hayal kırıklığına uğrattım,” dedi Bobby güçlkle duyulan bir sesle.

Uhlman, Bobby’nin yanına gitti, iri eliyle çenesini tutup gözlerinin içine baktı. “Onu hayal kırıklığına uğratmadın ama bu saçmalıklarla kendini mahvedersen uğrattırır.” Konuşmasına bir tepki alamayınca canı sıkılan Uhlman’ın sesi sertleşti. “Şimdi kendini topla ve kendine acıtmaktan, kendini salmaktan vazgeç.”

Uhlman’ın sesindeki sertlik Bobby’yi uyuşukluğundan uyandırdı. Ona ürpertici bir dikkatle, ters ters bakarak bağırdı. “Doktor, Varneys’e söyleyin, canı cehennemde. İlgilendiği her şeyle işim bitti. Canımın istediğini canımın istediği zaman ve canımın istediği şekilde yapacağım. NASA, NSA ve bütün generaller başlarının çaresine bakabilirler.”

Uhlman irkildi ve gözlerini kaçırdı. Tıraşlı parlak kafası kıpkırmızı olmuş, sağ şakağındaki damarlar zonklamaya başlamıştı. “Senin için yaptığı onca şeyden sonra Direktör’e vermek istediğin mesaj buysa onu kendin şahsen iletebilirsin. Kuryeliğini yapmayacağım. O ve OSSIS olmasaydı hangi cehennemde olurdu sanıyorsun? Sahip olduğun bu bilgilere ulaşabilir miydin? Eline geçen bu fırsatlara? Elinin altındaki tesislere? Sence on dokuz yaşında Amerika’nın en iyi üniversitelerinden dört doktora alabilir miydin? ‘Orta yol’ diye bir şey var Robert ve senin onu bulmaya ihtiyacın var.”

“O lükse sahip değilim,” diye çıkıştı Bobby. “Bu zekânın nereden geldiğini ben de bilmiyorum siz de bilmiyorsunuz. Zekâm

bir anda kaybolabilir, her geçen gün kötüleşen kâbuslarım yüzünden aklımı kaçırabilirim, transım sonsuza dek sürebilir veya bir araba kazasında herkes gibi ölebilirim. Elimdekilere hâlâ sahipken zamanımı ziyan etmeyeceğim. Hastalıklara tedavi bulacağım. Beni ilgilendiren tek şey bu. Ve Joe da bunu isterdi.”

O öğleden sonra Uhlman rapor vermek için Varneys'i aradı.

Varneys alçak ve tehditkâr bir sesle şu yanıtı verdi: “Manzini'nin sorun çıkaracağını biliyordum. Bunu sana en başta söylemiştim. Fazla liberaldi. Fazla iyilikseverdi. Ve Austin'i zehirledi. Onu zehirledi, lanet olası.”

“Bırakalım Robert bir süre yatışsın. Yumuşayacaktır. Ona biraz zaman tanımalıyız,” dedi Uhlman.

Varneys'in sesi sıkıntılıydı. “Çocuk avucumuzun içindeydi ve biz her şeyi mahvettik. Lanet olası Manzini yüzünden. Kafasını tonla saçmalıkla doldurdu. Çocuk gözümüzün önünde bozuldu. Şimdi de Jonas Salk olmak istiyor. John, beni büyük hayal kırıklığına uğrattın. Durum çok ciddi.”

“Pekâlâ, ne yapmak istiyorsun?”

“Austin'i bana getir,” diye emretti Varneys. “Eldivenler artık çıkacak. Ya oyuna girip ihtiyacımız olan şeyleri yapar ya da bütün bağı kesilir. Burada bir hayır kurumu...” Uhlman, Varneys'in sözünü tamamlamasını beklemedi.

“Hayır, Orin. Şimdi zamanı değil. Çocuk kendinde değil. Kederden allak bullak halde. Ona altı ay zaman ver. O zaman bakarız. Acelemiz yok.”

Hattın diğer ucunda sessizlik oldu. Uhlman alnında biriken teri sildi.

“Sen bana ‘hayır’ mı dedin?” dedi Varneys.

Uhlman'ın sesi yeniden bal kıvamına döndü. "Orin, lütfen. Hepimiz bu işin iyi sonuçlanmasını isteriz. Biz Austin'den mantıklı davranmalıyız."

"Sana son bir kez daha kulak veriyorum. Ama şunu bil ki inandırıcılığını her geçen gün biraz daha kaybediyorsun."

Bunu izleyen birkaç ay boyunca Bobby kendini çeşitli hastalıkları ve bilimin imkânları dâhilinde tedavi bulmak için harcanan çabaları araştırmaya adanmıştı. Dehşete kapılmıştı. Araştırmalara milyarlarca dolar harcanmış ve tedavi bulunamamıştı, öyle mi? Onlarca yıldır tek bir önemli hastalığın tedavisi bulunmamıştı. Araştırmalar parça parça, odaksız ve koordinasyonsuz ilerliyor, aynı çabalar farklı yerlerde boşuna tekrarlanıyor, dikkatleri genel akademik ilgi alanlarına giren meselelere kayan araştırmacılar bir anda yepyeni konulara dalıyorlardı. Tedavi araştırmaları bir aciliyet duygusu taşımayan ama pek çok insanın hayatını bu işten kazandığı, kendi kendini var eden bir sektör görüntüsü çiziyordu. Dahası, dayatılan hedef hastalığa çare bulmak değil, bir tedavi, satılabilecek bir ürün yaratmaktı. Odak noktası, kalıcı çare yerine sürekli bir ilaç tedavisi gibi görünüyordu. İhtiyacı kökünden kazımak yerine o ilaçları satmaya devam etmek. Bu, insanların çıkarıcılığından şüphe duymak mıydı, yoksa gerçek miydi? Bobby emin olamıyordu.

Çabalarını önce otoimmün hastalıklara yoğunlaştırmaya karar verdi. Bulabildiği bütün tezleri, makaleleri, analizleri ve laboratuvar raporlarını derinlemesine inceledi. Çok az uyuyor, günde ortalama on dokuz saat çalışıyordu. Tavizsiz bir amaç

duygusuyla donandığı için zihni işine hiç olmadığı kadar odaklanmıştı. Soluk almadan çalışıyordu.

Bobby yeniden enstitüde yaşamaya başlamıştı ama bütün zamanını MIT'nin dünyanın hiçbir üniversitesinde bir benzeri olmayan süper bilgisayar laboratuvarlarında kampta geçiriyordu. Nöromüsküler hastalıkları araştırmaya başlamasından beş ay sonra kendine ait bölmesinde başı öne eğik, gözleri kapalı, derin düşüncelere dalmış bir halde oturuyordu. Son yirmi saatini o küçük odada okuyarak ve analizleri bilgisayarda işleyerek geçirmişti. Bölmesinin kapısı defalarca çalınmıştı ama Bobby hiçbirinin farkında değildi. Sonunda, finansal destek paketinin bir parçası olarak üniversite idarecilerine asistanlık yapan bir lisans öğrencisi kapıyı tıkatmakla yetinmeyerek küçük ofise girdi ve Bobby'nin dikkatini çekmek için omzuna dokundu. Bobby irkilerek arkasına döndü. Öğrenci onu rahatsız ettiği için özür diledi ama Bobby'nin onunla birlikte lisansüstü çalışmaları dekanı Jeffrey Bowles'un ofisine gitmesi gerekiyordu. Bobby ofise girdiğinde Bowles yalnız değildi.

"Robert, tanışmanı istediğim biri var. Değerli bir misafirimiz, aynı zamanda bu üniversitenin değerli bir dostudur. Seni General Aeurbach'la tanıştırayım," dedi Bowles.

Bowles'un geniş ofis pencerelerinden içeri süzülen sonbahar güneşi General'in yakasındaki üç pirinç yıldızdan geri yansıyor. Aeurbach'ın göğüs cebinde o kadar çok renkli kurdele vardı ki adam bir boya mağazasının renk paletini üstünde taşıyıcı gibi görünüyordu.

Aeurbach gülümseyince aralanan ince dudakları çarpık, sarı dişlerini açığa çıkardı. "Herkesin konuştuğu delikanlı sensin demek."

"Herkes kim?" diye sordu Bobby.

General'in açık yeşil gözleri canlandı. "Herkes, üstünde çalıştığımız sorunları çözmemize yardım eden bütün bilim in-

sanları ve matematikçiler. Senin izlenmeye değer biri olduğunu söylüyorlar.”

“İzlenmek istediğimden emin değilim.”

Tombul suratının solgun rengi bir anda pembe bir tona dönüşürken Bowles büyük bir hürmetle, “MIT’ye yıllardır kaynaklarını büyük ölçüde genişletme imkânı sağlayan devasa finansal destekte General Aeurbach’ın rolü çok büyük,” dedi. “Hatta bir süredir çalıştığın laboratuvar, General’in nazik destekleri sayesinde kaynak buldu.”

“Bu harika. Çok teşekkürler General,” dedi Bobby.

“Bu nedenle öğrenci, profesör demeden hepimize General’e elimizden gelen her şekilde yardımcı olmak yakışır.” Bowles kendi sözlerini hevesle onaylar gibi başını salladı.

Aeurbach yere eğilip aldığı evrak çantasını kucağına yerleştirdi. Bu küçük hareket bile yüzünün ve boynunun kızarmasına neden olmuştu. Çantasını açıp içinden bir dosya çıkardı ve “Sen burada devreye giriyorsun,” dedi. “Bu dosyada bizim için bir projede çalışan matematikçilerimizden birkaç soru var. Birkaç yerde çıkmaza girdiler ve senin katkılarından büyük fayda görebilirler. Bir de fizikçilerimizin önerilerine çıkan engelleri aşamadıkları bir denklem var.”

Bobby başını ağır ağır salladı. “Bunu yapamam General. Bütün zamanımı tek bir şeye harcıyorum. Dikkatimin dağılmasına izin veremem.”

General’in kaşları, özellikle beş yaşından beri devlet bursu alan yirmi yaşında bir genç tarafından akıl almaz bir şekilde geri püskürtülme ihtimali karşısında havaya kalktı. Sesini yükselterek, “Neymiş o şey?” dedi. “Ülkene yardım etmekten daha önemli ne olabilir?”

“Bütün çabalarım hastalıklara tedavi bulmak için efendim.”

Bobby'ye bakarken Aeurbach'ın gözleri iki çizgi halini aldı. "Bu sadece tek bir numara becerebilen bir midilli olmanı gerektirmez. Bir günde çok saat var."

Bobby sol şakağını kaşıdı. "Ve askerî alanda kullanılacak her şeye özellikle uzağım."

"Senden bomba yapmanı isteyen yok evlat. Sadece biraz aritmetik için yardımına ihtiyacımız var."

"Lütfen bana üstünlük taslamayın General. Sadece aritmetik değil. Uygulamaları o cevaplar mümkün kılar."

Yüzü asılan Aeurbach odada kötü bir koku varmış gibi burnunu kırıştırdı.

Yüzünde hiç renk kalmayan Bowles ise keskin bir nefes aldı. "Robert, bunu bir daha düşünmeni istiyorum. General'in bu üniversiteye gösterdiği cömertlikten doğrudan fayda gördün. Yardımı reddetmen –dürüstçe söylüyorum– uygunsuz olması bir yana, çok rahatsız edici."

Bobby izin istemek için doğru bir zaman olduğuna karar vererek herkese rahat bir nefes aldırdı. General, Bobby'nin gözlerinin içine bakarak elini uzattı ve "Biraz daha düşününce bizi anlayacağından eminim," dedi.

Boston'dan Washington'a uçuşları boyunca Uhlman'ın özellikle sessiz olması Bobby'nin dikkatinden kaçmadı.

"Direktör sizi görmeye hazır," dedi Orin Varneys'in, paralarını hak etmek için çok şeyi sineye çeker gibi görünen ellili yaşlardaki iki sekreterinden biri olan Doris.

Doris, Uhlman ve Bobby'yi yaldızlı, oymalı duvar süslemeleriyle kaplı geniş bekleme alanından çıkarıp iki duvarı keyifsiz görünümlü adamların sonu hiç gelmeyecekmiş gibi görünen portreleriyle süslü, uzun, mermer koridora soktu. Bobby, *muhtemelen görev başında ölmüş tipler*, diye düşündü. Sonunda üç metre yüksekliğinde, çift kanatlı ve bol vernikli maun bir kapıya ulaştılar. Doris kapıları gösterişli bir hareketle açıp Uhlman ve Bobby'yi içeri buyur etti. Elbette Uhlman bu safhalardan defalarca geçmişti ama Bobby gösterişin ve ortamın tadını çıkarıyordu.

Direktör Varneys'in ofisi her standarda göre etkileyiciydi fakat Varneys'in etrafına saçtığı müthiş otorite ve vakarın yanında sönük kalıyordu. Orin Varneys bir yetmiş boyundaydı ve kırklı yaşlarının ortasında görünüyordu. Her ne kadar biraz kilo almış olsa da üniversiteyi güreş bursuyla okuduğunu öğrenmenin kimseyi şaşırtmayacağı, kalıplı bir cüssesi vardı. Neredeyse köşeli kafası vücuduna göre fazla iriydi ve bir av kulübesinin duvarına asılmaya uygun görünüyordu. Seyrelmeye başlayan siyah saçları

yağlanıp arkaya doğru taranmıştı ve koyu renkli ufak gözlerinin arası bir balığinkiler gibi açıktı. Neredeyse dudaksız ağızı yanlamasına uzun bir yarığı anımsatıyordu ve iri kulakları şişmiş gibi görünüyordu. Dişleri özellikle küçük olmakla birlikte sanki normalden daha fazla ve muhtemelen çok fazla puro içmekten fena halde lekeliydiler.

Varneys, XVI. Louis tarzı abanoz rengi masasının arkasındaki koltuğunda doğruldu ve formalite gereğı, Uhlman ve Bobby'ye karşısındaki iki koltuğa oturmalarını işaret etti. O otururken misafirler de yerlerini aldılar ve Varneys gözlerini Bobby'ye dikti. Tek kelime etmeden. Koyu renkli parlak gözleriyle ona dikkatle bakmayı sürdürdü. Sol dirseğini masaya yaslayıp çenesini sol avucunun içine aldı ve bir süre de öyle baktı. Bu şekilde biraz fazla uzun bir zaman geçtikten sonra Varneys, "Demek sonunda Robert James Austin'le tanışıyorum," dedi. "John, neden Austin'le beni yıllar önce tanıştırmadın? Çok ayıp." Güldü. Uhlman da yüzüne mekanik bir gülümseme yerleştirmeyi başardı.

"Biliyor musunuz, Direktör, Washington'a gelirken yol boyunca, *ne kadar tuhaf*, diye düşündüm," dedi Bobby. "Hayatımda çok büyük bir etkiniz oldu ama birbirimizle ne karşılaştık ne de konuştuk. Ben beş yaşımdayken hayatıma girdiniz, şimdiyse yirmi yaşımdayım. Bunca yıl geçti. Şöyle bir düşününce bu hayli olağanüstü bir durum."

"Kamera arkasında kalmayı tercih ederim. En iyi performansımı orada sergiliyorum."

"Anlıyorum. Siz perde arkasındaki büyücüsünüz. Kukla ustası."

"Kendimi öyle görmüyorum. Ama benzetmeni anladım. Yapmam gereken bir işim var ve onu olabildiğince etkin bir şekilde yapmaya çalışıyorum."

"Size teşekkür etmek isterim Direktör. Benim için çok şey yaptınız, bunun farkındayım ve fazlasıyla takdir ediyorum. Bunu yabana atmadığımı bilmenizi isterim."

“Bütün bunlar çok iyi, çok hoş Robert ama işin aslı şu ki kimseye bedava ekmek yok. Ben bir hayır kurumu ya da yardım derneği yönetmiyorum. Bir patronum var. Amerikan halkı. Eğitimine, barınmana ve karnının doymasına çok yatırım yaptılar. Bu yatırımın karşılığını almaya hakları var.”

“O konuya girmeden önce size sormam gereken bir şey var Direktör. Sanırım nereden geldiğimi, kökenimi, biyolojik anne babamı biliyorsunuzdur. Bakıcı ailem beni birkaç haftalıkken aldıklarını ve hiçbir şey bilmediklerini söylemişti. Bahse girelim siz biliyorsunuzdur. Bu bilgiyi almaya hakkım olduğunu düşünüyorum.”

“Austin, bazen cehalet iyi bir şeydir. Sana bu konuyu kurcalamamı öneririm. Bakıcı ailen ölünce geçmiş dosyalarını istedim ve gizlilik nedeniyle mühürlettim. Geçmişin hiçbir zaman medyaya yem olmamalı, kimseyi ilgilendirmez.”

“Ama bu gizlilik beni de kapsamamalı.”

“Yanlış dalı kesiyorsun. Kurcalama.”

“Endişeniz için teşekkür ederim Direktör. Ama bu bilgiyi istiyorum.”

“Bu konuyu deşerek hata yapıyorsun Austin. Ama kararlıysan sana karşı koymam. Senin merakından daha büyük sorunlarımız var. Dosyalarının ilk cildini görmene izin veririm. Bilmek istediklerin o ciltte.” Varneys telefonunun dâhilî görüşme düğmesine bastı. “Doris, Austin dosyalarının ilkinin getirebilir misin?”

Bir dakika geçmeden Doris kapıyı tıklattı ve elinde en az on beş santim kalınlığında bir dosyayla içeri girip Varneys’in masasına doğru yürüdü.

“Konuşacaklarımız bitince bu dosyayı toplantı salonuma götürüp okumana izin vereceğim. Ama sakın içinden bir şey çıkarma. Şimdi asıl konuşmamız gerekenlere gelelim. Bowles ve General Aeurbach’la görüşmenizden haberdarım. Sana neler oluyor Austin?”

“Direktör, ‘bende zamandan bol bir şey yok’ ifadesini bilirmisiniz? İşte ben böyle değilim. Bana bir yetenek bahşedilmiş, şu anda benimle konuşma nedeniniz bu. Hiçbirimiz bu yeteneğe neden benim sahip olduğumu, onun nereden geldiğini ve ne kadar kısa ömürlü olabileceğini bilmiyoruz. Ve elbette hiçbirimiz ne kadar yaşayacağımızı da bilmiyoruz. İnsanın başına her şey gelebiliyor. Yani zaman hızla ilerliyor ve bu kaynağı bende olduğu sürece nasıl kullanacağım konusunda önceliklerimi belirlemek zorundayım. Dikkatimin dağılmasına izin veremem ya da zamanımı ziyan edemem.”

“Aynen öyle Austin. Ve o zamanı kullanmanın en doğru yolu ülkenin, dünyanın bilimsel açıdan en ileri, askeri açıdan da en güvenli ülkesi olarak kalmasına yardım etmek.”

“İşte burada ayrılıyoruz Direktör. General Aeurbach’a da söylediğim gibi, enerjimin yüzde yüzünü insan sağlığıyla ilgili meselelere odaklama kararı aldım.”

Varneys’in gözleri kısılrken Bobby sözlerine, “Son elli yıldır bir ilerleme eksikliği yaşanıyor,” diyerek devam etti. “Bu süre zarfında en iyi bilimsel yeteneklerin hepsi zaman ve enerjilerini hastalıklarla mücadeleye adanmıştı dünya tanınmaz bir yer olurdu. Çok fazla akıl hortumlanmış. Benim de bu probleme eklenmeye niyetim yok.”

Varneys’in sol eli titriyordu. Koltuğundan doğruldu ve hırıltılı bir sesle, “Bu Polyanna zırvallıklarını kafana kim doldurdu?” dedi. “Manzini mi? Eskiden iş birlikçiydin. Yardım etmekte tereddüt etmezdin. Şimdiyse Afrika’ya taşınıp lanet olası bir Albert Schweitzer olmaya hazırsın. Bu işte birinin parmağı var.”

Bobby, Varneys’e zamanın katılaştırdığı adamı bile irkiltlen bir dikkatle bakıyordu. Aniden ayağa fırlayıp sandalyesini kaba bir hareketle arkaya iterken, “Hiç kimsenin Joseph Manzini’yi kötülemesini dinlemek istemiyorum,” dedi. “Asla. Birbirimizi anlıyor muyuz?”

Varneys hatasını fark ederek koltuğuna oturdu ve sesini yumuşatarak, “Özür dilerim,” dedi. “Profesör Manzini’nin senin için ne büyük bir anlam ifade ettiğini biliyorum. Akıl hocan olmasına ben onay verdim. Zamansız ölümü beni şok etti ve senin için ne kadar yıkıcı bir kayıp olduğunu anlıyorum. Saygısızlık etmek gibi bir niyetim yoktu.”

Tekrar yerine otursa da Bobby’nin eli ayağı hâlâ titriyordu. “Özrünüz kabul edildi. Teşekkürler.”

Varneys zoraki bir gülümsemeyle devam etti. “Robert, konumumu izah etmekte çok başarılı olmayabilirim. Kavram olarak iyiliksever eğilimini takdir ediyorum. Ama seni keşfeden, sana bakıp seni büyüten, sana dünyanın en iyi kişiye özel eğitimini sağlayan ve bütün ihtiyaçlarını karşılayan benim kurumum OSSIS’ti. Bunu CDC³, NSF⁴, NIH⁵ ya da başka bir sağlık kurumu değil, biz yaptık. OSSIS’in projeleri için biraz geri ödeme almalıyım. En azından vaktinin bir kısmını bana ayır.”

“Yapmaya çalıştığım, yedi yirmi dörtlük bir iş. Size olmayan bir zamanı ayıramam. Çok üzgünüm.”

Varneys sessizce oturdu. Kalın ve güçlü kollarının dirseklerini masasına dayadı ve sorumluluğun ağırlığını desteklemeye çalışır gibi başını yumruklarına yasladı.

“Austin, mesele şu ki bize yardım etmek gibi bir niyetin yoksa seni desteklemeye devam etmeyeceğiz. Kaynaklarını derhâl keseceğiz. Enstitüyü ve iki üniversiteyi kaybedeceksin.”

Bobby duyduklarını inkâr edercesine başını iki yana salladı. “Orada destekçilerim var. Araştırmamın arkasında durmak isteyeceklerdir.”

3 (İng.) (Centers for Disease Control and Prevention) Hastalık Kontrol ve Korunma Merkezleri. (ç. n.)

4 (İng.) (National Sanitation Foundation) Ulusal Hıfzıssıhha Vakfı. (ç. n.)

5 (İng.) (National Institutes of Health) Ulusal Sağlık Enstitüleri. (ç. n.)

Varneys güldü. “Öyle mi dersin? Seni kulağından tuttukları gibi kapının önüne koyarlar. Bana güven.”

Bobby’nin suratı kıpkırmızı kesildi. “Günün birinde sizi dinlemediğime memnun olabileceğiniz hiç aklınıza geldi mi?”

Varneys ayağa kalkıp masasının üstündeki dosyaları toplamaya koyuldu. “Austin, dans etmeyi bırak. Yönetmem gereken bir kurum var. OSSIS kırk beş yıldır senin gibi birini bulup geliştirmek için emek veriyor. Sonunda bunu başardık ve sen şimdi bizi bir kenara itiyorsun. Bugün karanlık bir gün. Gitmem gereken bir toplantım var. Güle güle.”

“Dosyam, lütfen. Dosyama bakabileceğimi söylemiştiniz.”

Varneys kalın dosyayı masanın üstünden Bobby’ye doğru itti. “Otuz dakikan var. Hızlı okuyabiliyorsun. Şu kapıdan toplantı odasına geçebilirsin.”

Toplantı boyunca sessiz kalan Uhlman, “Robert, seni resepsiyon alanında bekliyorum,” dedi.

Bobby oturup dosyayı okumaya başladı. Önce bir şey anlamadı ama sonra netleşti. Bütün detaylarıyla karşısındaydı: minicik bir bebeğin Çocuk Sağlığı ve Refahı Hizmetleri Bürosu'nun resmî damgasıyla “no 2764” diye damgalanmış fotoğrafları, Alan Gottschalk adında pejmürde görünümlü bir adamın gözaltındayken çekilmiş fotoğrafları ve polis sorgusunun tam metinleri, karton ve muşambadan yapılmış bir gecekondu fotoğrafı, bölge savcısına ait bir vaka analizi, siyah bir çöp torbasının fotoğrafları ve içeriği hakkında bir DNA raporu.

Bobby bir Amerikan trajedisini sansasyonelleştiren gazete başlıklarını okudu: “ÇÖPTEKİ BEBEK”, “ÇÖP TORBASINDAKİ OĞLAN”, “ÖLÜME TERK EDİLDİ”, “KİM BU MEÇHUL BEBEK?”

Varneys'in dosyası ayrıca Doktor Drummond'ın no 2764'ün fiziksel durumuyla ilgili muayene raporunu, Natalie Kimball'ın kendi fotoğrafının da bulunduğu kişisel dosyasını (Bobby fotoğrafa bakınca kadının, bakıcı anne babasının cenazesinde neden yanına geldiğini anladı) ve bebeği neden kimsenin evlat edinmek istemediği konusunda kadının kaleme aldığı resmî açıklamayı da içeriyordu.

“Ne yazık ki çoğu anne baba aday, bilinmeyen ebeveynin medya tarafından kötülenmesinden etkilendi. Popüler varsayım,

çocuğun ana rahmine düştüğü dönemde ebeveynden birinin ya da her ikisinin birden ciddi madde bağımlısı olduğu veya annenin hamilelik süresince ağır alkol tükettiği, uyuşturucu kullandığı ya da korunmadan seks yaptığı yönündeydi. Diğerleri ebeveynden birinin ya da her ikisinin birden akıl hastalığı, öğrenme güçlüğü ya da zekâ geriliği çektiğini düşündüler. Böylece çocuğun üstüne bir belirsizlik bulutu çöktü. İnsanlar bir sorunu evlat edinmek istemiyor ve pek çok sorunun çocuğun gelişmesinin ileri safhalarında kendini gösterdiğini biliyorlar. Kimi anne baba adaylarıysa bebeğin terk edilmesinin nedeninin, annenin bebeğin şu ya da bu şekilde ciddi sıkıntıları olacağını bilmesi ve bu kadar sorunlu bir çocuğu yetiştirmenin beraberinde getireceği sorunlarla uğraşmak istememesi olduğuna inandıklarını dile getirdiler.”

Bobby okudukça küçülüyordu. Omuzları neredeyse masaya değecek kadar çökmüştü. Şok yerini çaresizliğe bırakırken gözleri doldu ve usulca sarsılarak, elleri titreyerek sessizce hıçkırmaya başladı. Sadece otuz dakikasının olduğunun bildiği için dosyayı gözyaşları arasında okumaya devam etti. Doris’in tam zamanında kapıda biteceğinden hiç şüphesi yoktu. *Çöp. Pis koku ve kemirgenler arasında, karanlıkta tek başına ölüme terk edilmiş.*

Doris içeri girdi ve Bobby’nin nasıl çöktüğünü görünce beti benzi soldu. Delikanlı yön duygusunu kaybetmiş ve dağılmış bir haldeydi; gözleri kan çanağına dönmüştü, yüzünde gözyaşlarının izleri duruyordu.

“Dosyayı almak zorundayım. Yoksa Direktör sizi hırpaladı mı genç adam? Bazen fazla baskıcı olabiliyor.” Anlaşılan Doris, Bobby’nin dosyasını hiç okumamıştı.

“Onunla ilgisi yok ama sorduğunuz için teşekkür ederim.”

Doris dosyayı alıp toplantı salonundan çıktı. Bobby ise hiç kıpırdamadan oturup gözlerini masaya dikti. Güçlkle ayağa kalktığında bacakları takatsizdi ve bütün vücudu sızlıyordu. Mide

bulantısı dalga dalga yükseliyordu. Bobby resepsiyon alanına döndü. Uhlman orada bekliyordu.

“Doktor, biliyor muydunuz?”

“Evet, biliyordum Robert.”

“Neden bana anlatmadınız?”

“Hiç sormadın ki. Hiçbir zaman sormayacağını umuyordum çünkü sorarsan sana yalan söylemek ile dürüst olmak arasında bir karar vermek zorunda kalacaktım.”

“Enstitüdeki odamı boşaltmak için ne kadar zamanım var?”

“Direktör bir hafta içinde çıkmanı istiyor.”

Boston’a dönüş uçuşu süresince Bobby ve Uhlman hiç konuşmadılar. Bobby sersemlemişti. Nihayet cip Bobby’nin yatakhanelerinin önünde durunca Uhlman da onunla birlikte indi.

“Robert, Direktör’le aynı fikirde olmadığımı bilmeni isterim. Seninle ilgili konularda ona karşı koymaya çalıştım ama vazgeçmiyor. Çok inatçı ve dediğim dedik bir adam. Ne yazık ki son kararı ben vermiyorum, o veriyor.”

Uhlman’a bakarken Bobby’nin gözleri nemliydi. “Benim için her zaman elinizden geleni yaptığınızı biliyorum. Sizinle çok uzun bir geçmişimiz var. Tanıştığımızda küçük bir çocuktum. Hatırlıyor musunuz? Annem ve babam beni her gün Mayo’daki ofisinizden almaya gelirdi. Birlikte yediğimiz öğle yemeklerini hatırlıyor musunuz? Anne ve babamın cenazesinde elimi tutmuştunuz.”

“Elbette hatırlıyorum.”

“Beni sizin kadar uzun zamandır tanıyan başka kimsem yok. Siz benim ailem gibisiniz. Hatta Joe’yu bana siz buldunuz. Lütfen Varneys yüzünden benimle bağınızı koparmayın.”

“Koparmayacağım Robert. Söz veriyorum.” Uhlman, Robert’i omzundan tutup kendine çekti ve onu sımsıkı kucakladı. Bobby de ona sımsıkı sarıldı.

“Bunca yıldır yaptığınız her şey için teşekkürler,” diye fırlıladı Bobby.

Uhlman cipe binerken dönüp Bobby’ye baktı. Bobby de kendine has sorgulayıcı tarzıyla ona dikkatle bakıyordu. Uhlman bakışlarını kaçırdı ve Ray’e onu havaalanına götürmesi için işaret verdi. Bobby araç yolun sonunda kaybolana kadar arkasından baktı. Uhlman’ı bir daha hiç görmeyeceğini biliyordu.

Bobby yatakhanedeki odasına girince kendini tamamen giyinik bir halde yatağın üstüne bıraktı. Bitkindi. Washington’da yaşananların ağırlığı üstüne çökmüştü. Kendini Edith ve Peter’in öldüğü zamankinden bile daha yalnız ve terk edilmiş hissediyordu çünkü o zaman en azından enstitüdeki ailesinin desteği arkasındaydı. Nihayet patlama noktasına erişen çatlak bir baraj duvarı gibi kendini koyverirken bitişik odalardan sesinin duyulmasından utandığı için yüzünü yastığa gömdü. *Annem ve babam benden neden o kadar nefret etmiş? Neden bana bir şans vermemişler, bir hafta, hatta bir gün bile olsa? Sevmeye layık olup olmadığımı görmek için neden lanet olası bir gün bile dayanmamışlar?*

Bobby bir süre sonra uyuyakaldı. Kâbusların tam gaz devreye girmesi fazla sürmedi, üstelik şimdi onu dehşete düşürebilecek bir materyal daha vardı. Kendi doğum sahnesinde yaşananları dışarıdan izler gibiydi; henüz ergenlik çağındaki uyuşturucu bağımlı annesinin soğuk, beton zeminde, kan lekeli bir battaniyenin üstünde yattığı terk edilmiş fabrika binası ürkütücü yenidoğan çığlıklarıyla cınlıyordu. Bebeğin ağlayışı, kocaman ve eski püskü binanın duvarları arasında o kadar önemsiz, cılız ve acınası kalıyordu ki. Yolunu sabırsızlıkla bekleyen kimse yoktu. Minnet ve hayranlık dolu, gözü yaşlı ebeveynler, görevlerini hevesle yerine getirmek için çabalayan doktorlar ya da hemşireler

de yoktu. Yeni sakinini ısıtacak bir kuvözün de olmadığı gibi. Sadece onu istemeyen ve ona ihtiyaç duymayan bir dünyaya zorla itilen minicik bir insan evladının telaşlı haykırışlarının bozduğu derin bir sessizlik vardı.

Annesinin bir arkadaşı olduğunu tahmin ettiği bir hemşirelik öğrencisi onu bir süpermarket poşetinden çıkardığı kâğıt havlular ve içme suyuyla temizlemek için elinden geleni yaptı. Göbek kordonunu ucuz bir makasla ve güçlkle kesti. Onu, eğitim gördüğü hastaneden aldığı ve üç kat katladığı çok büyük bir yatak çarşafına sardı. Sadece bir oyuncak bebeğinkine benzeyen yüzü açıkta kalmıştı. Annesi onu kucağına almak, hatta yüzüne bakmak bile istememişti, zaten kendisi de doğumdan sonra çok iyi görünmüyordu. Babaya gelince; pekâlâ, babanın kim olduğunu kim bilebilirdi ki? Orada duran, solgun yüzünden ter fişkırlarak huzursuzca kıpırdanan pejmürde delikanlı bebek onunmuş gibi davranmıyordu.

Hemşirelik öğrencisi, annenin pis, terli başını öptükten sonra telaşlı bir vedayla oradan ayrıldı. Geride bir biberon, iki kutu mama ve birkaç bebek bezi bırakmıştı.

Delikanlı mama kutularından birini açıp içindekini biberona boşalttı. Bebeği hemşirelik öğrencisinin gösterdiği şekilde tuttu ve yumuşak hareketlerle küçük ağzını açıp sıvıyı almasını sağlamaya çalıştı. Bir süre sonra sıvının bir kısmı nihayet bebeğin kursağından geçebildi. Delikanlı bebeğin yüzüne kendisiyle bir benzerlik bulmaya çalışır gibi bakıyordu. Sonra bebeği beton zemine koydu. Yağmurluğunun cebinden düzgün bir şekilde katlanmış, büyük boy, kalın, siyah bir çöp torbası çıkardı. Torbayı açtı, silkeledi ve tamamen açılması için kollarını içine sokup çevirdi. Bebek bezlerini, yarısı dolu biberonu ve diğer mama kutusunu torbanın dibine koydu. Sonra mumya gibi çarşafa sarılı duran bebeği yerden elleri titreyerek alıp torbanın içine yerleştirdi. Çocuk doğalı sadece birkaç saat olmuştu.

Yerde hiç kıpırdamadan yana dönük yatan anneye, “Gidiyorum,” dedi. Anne cevap vermedi.

Çöp torbasının boğucu karanlığı içinde nefes almak için debelenen bebek felç edici bir çaresizlik hissine kapıldı. Çöp varilinden yayılan çürük kokusu havayı kaplarken bir giriş yolu bulmak için bir o tarafa bir bu tarafa koşturan sıçanların şişkin gövdeleri Bobby’ye çarpıyordu. Rüzgârın ve yağmurun torbayı çekiştirdiğini ve torbanın her an düşecek gibi durduğu tüneğinden sıçanların kol gezdiği varilin içine devrilmesinin an meselesi olduğunu hissediyordu. Yapayalnızdı, çığlık attı.

Bobby yaşadığı dehşetten nefes nefese, göğsü, yüzü ve saçları ter içinde, elleri titreyerek uyandı. Ateşten yandığını hissederek kendini banyoya attı, giysilerini çıkardı ve aynı anda hem terleyip hem titreyerek banyonun soğuk zemininde yattı. Bayılmaktan korkarak klozete tutundu ve titreyen bacaklarının üstünde güçlkle doğrulup yatak odasının tuvalet masasına ulaşmayı başardı. Orada duran votka şişesini kafasına dikti ve gırtlaklı yanarak votkanın yarısını içti.

O gece için pes edip uyumaya çalışmayı bıraktı. Karanlıkta Harvard’ın toplu taşıma sistemine ulaştı. Başını ellerinin arasına gömüp oturduğu ön basamaklarda Massachusetts Binası’nın açılmasını dört saat boyunca bekledi. Nihayet bina açılınca uzun, mermer koridorda tuhaf bir çaresizlik ve iyimserlik kombinasyonu hissederek yürüdü. Kendi kendini yüreklendirdi. *Burada beni seviyorlar. Profesörlerin çoğuna çok uzun zamandır yardım ediyorum. Gitmemi istemeyeceklerdir. Buralarda olmama ihtiyaçları var. Beni dışarı atacak değiller ya. Ben ailenin bir parçasıyım.*

Ofisine girince Dekan Winterthur onu sevecenlikle selamladı.

“Merhaba Robert. Biraz keyifsiz görünüyorsun. İyi misin?”

Wintherthur dudaklarını aralamadan gülümsedi. “Anladığım kadarıyla Direktör Varneys’le tanışma şerefine erişmişsin.”

“Evet, siz bunu nereden biliyorsunuz efendim?” Bobby hursuzca kıpırdandı.

“Elbette beni arayıp anlattı. Varneys lafı dolandıracak biri değildir.”

“Sanırım size ilişigimi kesmenizi de söylemiştir.”

Winterthur gösterişli Edward dönemi tarzı masasının başına gitti. Yüksek arkalı, bordo deri kaplı koltuğuna iyice yerleşince Bobby’ye masanın karşısındaki ahşap misafir koltuklarından birine oturmasını işaret etti. Bobby oturunca, masası bir platformun üstünde durduğu için Winterthur’un ondan en az on on iki santim yukarıda kaldığını fark etti. Winterthur öne eğildi ve işaret parmağını masaya vurarak, “Robert, hiç kimse Harvard Üniversitesi’ne ne yapacağını söyleyemez,” dedi. “Hem de hiç kimse. Dünyadaki hiçbir üniversitenin sahip olmadığı bir bağış fonuna sahibiz. Hükümet desteğine ciddi ölçüde bağımlı olan MIT’deki kardeşlerimizin aksine bu bize büyük bir bağımsızlık veriyor.”

Bobby içtenlikle gülümsedi. “Çok rahatladım. Burada çalışmaya devam edebileceğim için çok mutluyum.”

Winterthur’un New England aristokrati yüzü ifadesizdi. “Ben öyle bir şey söylemedim. Varneys’in bize ne yapmamızı söylemediğini söyledim. Kararı biz veririz. Ancak yine de, çok üzülerek de olsa Harvard desteğini çekmek zorunda.”

“Ama neden?”

“Çünkü bu şartlar altında yapılacak en doğru şey bu. Harvard otuz yılı aşkın bir süredir enstitüyle iş birliği içinde. Sen bize enstitü aracılığıyla geldin. Seni onlardan almamız hem sadakatsizlik hem de enstitüye inmiş bir tokat olur. Dürüst olmam gerekirse şerefsizlik olur.”

Bobby yanakları al al olmuş bir halde başını salladı. “Burada birlikte çalıştığım profesörler de sizinle aynı fikirde mi?”

Winterthur arkasına yaslandı. “Bunun bir önemi yok. Bu konuyu onlarla tartışmadım ve tartışmam da. Bu kurumu onlar yönetmiyor, ben yönetiyorum.”

“Sayın Dekan, Bizans politikalarını bir yana bırakırsak Varneys’in üniversiteyle ilişigimi neden kestigini biliyor musunuz? Size söyledi mi?”

“Enstitünün araştırma amaçlarını desteklemeyi reddettiğini söyledi.”

“Peki ya size enstitünün amaçlarının askerî ve hava ve uzay uygulamalarıyla sınırlı olduğunu, benimse enerjimi hastalık araştırmalarına adanmak istediğimi anlattı mı?”

“Robert, bunun konumuzla bir ilgisi yok,” dedi Winterthur elini şöyle bir sallayarak.

Bobby kaskatı kesildi. Winterthur’a dik dik bakarak, “Saygısızlık etmek istemem ama bence çok ilgisi var,” dedi. “Bu üniversitenin, dünya sağlığını dar görüşlü bir bürokratin egosunu okşamanın önüne koyacağını ummuştum.”

Winterthur’un suratı Harvard bordosuna döndü. “Yirmi yaşındayken her şey siyah beyazdır Robert. Ama gençliğin illüzyonu budur. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm ama bir yolunu bulacağından hiç şüphem yok. Seni tanımak bir ayrıcalıktı ve bunun için enstitüye her zaman minnettar olacağım. Umarım burada, Harvard’da geçirdiğin zamanı hep iyi anarsın.”

Bobby destekçilerinin onu yalnız bırakmayacağını söylediğinde Varneys’in nasıl güldüğünü hatırladı. Karşısında yedi yaşından beri tanıdığı bir adam oturuyordu. Anne ve babasının ölüm haberini ona bu adam vermişti, Jefferson Binası’nda yerde ağlarken ona bu adam sarılmıştı. Aynı adam onu göz önüne çıkarıp önemli mezunlara, bağışçılara ve misafir hocalara defalarca sergilemişti. Harvard’ın, Bobby’nin, çalışmalarındaki hataları giderip yayımlarının övgü toplamasını sağladığı en ünlü profesörlerinin onun yeteneklerini övmesini dinlemiş bir adamdı.

Bobby birkaç dakika hiç ses çıkarmadan, yumruklarını sıkarak ve Winterthur'u buz gibi bakışlarla süzerek oturdu. Bobby'nin bakışlarındaki yoğunluğu hisseden Winterthur koltuğunda huzursuzca kıpırdandı. *Benden kurtulmak "yapılacaklar listesi"ndeki görevlerden sadece biri. Ben kapıdan çıktıktan en fazla altmış saniye sonra Varneys'i arayacağından hiç şüphem yok.*

Bobby koltuğundan kalktı. "Bir gün siz, eşiniz ya da çocuklarınızdan biri otuz yıl önce kökü kazınmış olması gereken bir hastalığa yakalandığınız zaman dostunuz Varneys'i arayın, bakalım size bir yardımı olacak mı? Onunla enstitünün öncelikleri ve kendi kararlarınız konusunda dertleşmek için çok uygun bir zaman olacak. Bu olduğunda bugün burada yaşayanları hatırlayın. Hoşça kalın Dekan."

Bobby, Harvard'ın bahçesinde, bir yerden ilk kez kovulmuş bir insan olarak ilerlerken sersem gibiydi. Kendini ölü ve görünmez hissediyordu. Etrafında bir hayat vardı ama o, o hayatın bir parçası değildi. Yuvası ve ona destek sağlayan herkes elinden alınmıştı. Varneys'in Uhlman'a hırlayışını duyar gibiydi: "Austin denen o çocuğu dize getireceğim. Aç kalacak. Her şeyi bildiğini sanıyor, göreceksiniz. Birkaç hafta içinde benim şartlarıma uymak için yalvararak kapıma gelecek. İşte o zaman sonsuza dek avucumuzun içinde olacak." Bütün ümitsizliğine rağmen bu düşünceler kararlılığını artırıyordu. Kendi kendine, "Varneys'in kazanmasına izin vermektense sokaklarda sosisli sandviç satarım," diye mırıldandı.

Harvard'ın ana kapısından Cambridge'in hareketli sokaklarına çıktı ve hararetli sohbetler eşliğinde hızlı hızlı hareket eden hayat dolu ve kararlı insanların arasında bir o yana bir bu yana itildi. Amaçsızca dolaştığı saatler boyunca çaresizlikten beyni uyuşmuş gibiydi. Sonunda kilometrelerce yürüdüğünü ve Boston'ın en kötü kısmında olduğunu fark etti. Olması gereken buydu sanki. Kaderini tanrıların ayaklarına sermeye hazırdı. Darp edilip soyulmanın kendisine ne kadar iyi geleceğini düşündü. Hızlı ve serinkanlı bir şekilde öldürülmenin. Azat edilmenin.

Kâbuslardan, korkulardan, yalnızlıktan kurtulmanın. *Beni seven herkes öldü.*

Dorchester'da dar bir ara sokak boyunca yürürken ucuz bira fiyatlarını pencerelerine yapıştırdıkları elle yazılmış levhalarla duyuran sayısız köhne barın önünden geçti. Sokağın daha aşağısında, yanıp sönen bir pembe neon tabelada bir kadın silüetinin yanında sırayla yer değiştiren "Pussycat Salonu" ve "Çıplak Dansçılar" sözcükleri okunuyordu. Bobby daha önce hiç striptiz kulübüne gitmemişti ama bundan daha uygun bir zaman düşünemiyordu. Ahşap kaplamalı, penceresiz, köhne binaya doğru yürüyüp ağır kapısını itti. "İçeri girmek beş papel, en az iki içki. Kızlara el sürmek yok," dedi kapıdaki fedai.

Bobby üstü kabaca arandıktan sonra dişleri çürümeye yüz tutmuş, orta yaşlı bir kadının müşterilerden bir camla ayrıldığı küçük bilekabinine yönlendirildi. Beş dolarını camın altındaki yarıktan içeri ittikten sonra eski, metal bir turnikeden geçti.

Kulübün duvarları siyaha boyalıydı ve yerdeki kahverengi halı o kadar pis görünüyordu ki Bobby olur da cebinden bir şey düşerse onu kesinlikle almaması gerektiğini aklının bir köşesine not etti. Odanın loşluğu, diğer detaylar düşünüldüğünde akıllıca bir iç tasarım kararıydı. Ortadaki büyük barın etrafı U biçiminde bir tezgâhla çevriliydi. Barın gerisinde, arkası el izleriyle kaplı aynalı bir duvarla tamamlanan bir sahne vardı. Tavanda düşecekmiş gibi duran birkaç spot asılıydı ve sahnenin iki ucuna birer pirinç striptiz direği yerleştirilmişti.

Bobby U biçimindeki tezgâhta bir yer seçip kendine bir viski sipariş etti ve içkisi önüne su sebillerinin yanında duranlara benzeyen incecik, plastik bir bardakla kondu. Tezgâhta Bobby'den başka sadece beş müşteri oturuyordu. Çekici dansçı, direğin etrafında formalite icabı dönüyor, rutinini neredeyse boş salona bakarak, kayıtsız bir tavırla sahneliyordu. Biraz sonra Bobby şaşkınlık içinde, yanında oturduğu tezgâhın aslında bir pod-

yum olduğunu anladı. Sahnede gösteride olmayan striptizciler, ince çorap ve g-stringlerden ibaret giysileri ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla kalçalarını abartılı bir şekilde sallayarak ve dudaklarını büzerek sırayla podyuma çıkıyordu. Tezgâh başında oturan müşterilerin her birinin önünde birkaç dakika durup kışkırtıcı hareketler yaptıktan sonra biraz şakalaşmak için yere çömeliyorlardı. Bobby çok geçmeden protokol gereği müşterinin kızların her birine, sergilediği hevese bağlı olarak bir ya da iki dolar bahşış vermesinin beklendiğini öğrendi. Kadınlar rahat ve teklifsizdi ve en mütevazı bahşışleri bile sıcakkanlı bir takdirle kabul ediyorlardı. Bobby Amerikan parasının değerinin yeni bir takdir türünü keşfediyordu.

“Hey, tatlım. Haydi, benimle VIP alanına gel, sana özel dans edeyim.”

“Ücreti ne kadar?”

“On beş dolar.”

“Ah, bütçemi aşıyor ama teşekkürler. Buna değeceğinden eminim,” dedi Bobby.

Bobby, müşterilerinin hali de kendinden farklı olmayan bu perişan kulübün “VIP alanı” olarak adlandırılmayı hak eden bir yerinin olmasını ironik bulmuştu. Yine de viskileri peş peşe yuvarladıkça striptiz kulüplerinin bu gezegenin en iyi icatlarından biri olduğuna karar verdi. Altı kadeh sonra, *striptiz kulübü fikrini ilk kez kimin –hangi inanılmaz dâhinin– akıl ettiğini düşünüyordu. VIP odası ve “özel dans” kavramlarını da aynı insan mı icat etmişti acaba? Bu insan hak ettiği kamusal takdiri görebilmiş miydi?* Bobby böyle bir büyüklüğün gölgesinde kendini çok önemsiz hissediyordu. “Her kimse çok zekiymiş, ciddi anlamda zeki.” Yüzde doksan alkollü içki ve sadece birkaç santim uzağındaki podyumdan geçen neredeyse çıplak, egzotik dansçılar kombinasyonu Bobby’nin üstünde iyileştirici bir etki yaratmıştı. Yatışıyordu. Düşünebiliyordu. Ve sonra, poposunu maksimum

düzeyde sergileyen etine dolgun bir kadın onu birlikte VIP'liğin hazlarını keşfetmeye ikna etmeye çalışırken, Bobby ani bir uyanış yaşadı. “Ne yapacağımı biliyorum,” dedi coşkuyla. “Tufts. İşte bu. Tufts.”

“Tatmam. Ben nazik ister. Kız arkadaşın var mı? Benimle VIP'ye gel, kız arkadaşın olayım.”

“Hayır, hayır, tat demedim. Tufts dedim. Tufts Üniversitesi.” Bobby kadına iki dolar ödedi ve verdiği ilham için teşekkür etti.

Ertesi sabah saat onda Bobby, John Manzini'nin hasta eşine bakmak için emekli olana kadar dokuz yıl boyunca Biyokimya Departmanı'na başkanlık ettiği Boston Tufts Üniversitesi'nin Lisansüstü Çalışmaları Dekanı Robert Walterberg'ü aradı. Telefonu Walterberg'ün sekreteri açtı.

"Alo, Dekan Walterberg'ün ofisi. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Dekan yerinde mi? Ben Robert Austin. Kendisiyle konuşabilirsem çok sevinirim."

"Siz kim oluyorsunuz efendim?"

"Yüksek lisans öğrencisiyim."

"Burada, Tufts'ta mı?"

"Hayır."

"Belki size bir başkası da yardımcı olabilir, sizi onlara yönlendirsem?"

"Teşekkür ederim ama gerçekten Dekan'la görüşmeliyim."

"Pekâlâ, o zaman mesajınızı kendisine iletceğim. Bırakabileceğiniz bir numara var mı?"

"Ben sizi tekrar arasam daha iyi olur. Cep telefonum servis dışı olacak."

Sekreter, mesajı Walterberg'e iletmeyi ihmal etti. İki gün sonra Dekan'la birlikte mesaj defterini ve geri dönmedikleri

telefonları gözden geçirirlerken, “Ah, evet,” dedi. “Robert Austin adında bir yüksek lisans öğrencisi sizi aramıştı. Ne hakkında olduğunu söylemedi, numara da bırakmadı. Bir de Pennsylvania Üniversitesi’nin Biyoloji Sempozyumu Galası için gönderdiği davetiyeyi ve Belediye Başkanı’nın hayvanat bahçesinin genişletilmesi için bağış toplama organizasyonu ile ilgili isteğini henüz cevaplamadık.”

Dekan Walterberg sekreterini durdurdu. “Lisanüstü öğrencisi için ne dedin? Adı neydi?”

“Robert Austin. Sesi çok genç geliyordu.”

“Tam adını bıraktı mı?”

Sekreter çağrılarını not ettiği defterin sayfalarını karıştırdı. “Ah, evet, ikinci kez aradığında Robert James Austin dedi.”

“Yani iki kez aradı ve sen bunu bana söylemedin?”

“Sesi çok genç ve çok gergin geldi, üstelik neden aradığını ısrarla söylemedi. Bana önemsiz gibi geldi.”

“Rebecca. Olur da tekrar ararsa telefonu kapatmasına sakın izin verme. Onu hatta tut. Kimin yanında ya da nerede olduğum veya ne yaptığım hiç önemli değil. Hemen beni bul ve bağla. Anlaşıldı mı?”

Bobby enstitü bahçelerinin en ücra köşesinde, bir ağacın altında oturuyordu. Biraz önce cep telefonu hattının iki gün içinde kapanacağı bildirilmişti. Adamın onunla konuşmakla ilgilenmediği aşikâr olduğu için Dekan Walterberg’ü tekrar aramaya utanıyordu ama asalak gibi davranmaktan başka seçeneği yokmuş gibi hissediyordu. Numarayı bir kez daha çevirdi.

“Sizi yine rahatsız ettiğim için çok üzgünüm. Benim, Robert Austin. Dekan yerinde olabilir mi?”

Rebecca, Walterberg'ü Yatçılık Kulübü'nde muhtemel bir bağışçıyı ikna etmeye çalıştığı bir kahvaltı toplantısında buldu ve Bobby'yi telekonferans yoluyla bağladı.

"Benim, Dekan Walterberg."

"Merhaba, sayın Dekan. Telefonumu cevapladığınız için çok teşekkür ederim. Sizi işinizden alıkoyduğum için ayrıca özür dilerim. Adım Robert James Austin. Lisansüstü öğrencisiyim."

Dekan, Bobby'nin sözünü kesti. "Bay Austin, düşündüğüm kişiyse kendinizi tanıtmaya da özür dilemeye de ihtiyacınız yok. Siz şu Robert James Austin misiniz? MIT ve Harvard'la bağlantılı olan Doktor Robert James Austin."

"Şey, hem evet hem hayır efendim. Robert James Austin olduğum doğru ama birkaç gün önce MIT ve Harvard'la ilişğim kesildi. Sizi bu yüzden aradım."

"Pekâlâ, sizinle görüşmek benim için bir zevk. Size nasıl yardım edebilirim?"

"Açık söylemem gerekirse, sayın Dekan, araştırmamı yapabilmek için yeni bir üniversiteye ihtiyacım var. Haberiniz var mı biliyorum ama MIT ve Harvard'a Newton'daki İleri Zekâ Çalışmaları Enstitüsü aracılığıyla geldim."

"Doktor Austin. Bu, telefonda konuşulamayacak kadar önemli bir mesele. Size yüz yüze görüşmeyi teklif ediyorum. Ofisime gelebilir misiniz? Mesela, yarın dışarıdayım ama perşembe sabahı saat on bir nasıl?"

Perşembe sabahı Bobby, Tufts kampüsüne saat dokuzda geldi. Geç kalma riskini almayacaktı. Ne kadar su içerse içsin dili damağı kupkuruydu. Ellerinin titrediğini fark etti. İşler yolunda gitmezse ne yapacağını bilmiyordu. Saat 10.55'te önünde beyaz sütunlu geniş bir giriş olan, Federal tarzda, kırmızı tuğladan

inşa edilmiş gösterişli bir bina olan Ballou Binası'ndan içeri girdi. Binanın planına bakarak Dekan Walterberg'ün ofisinin yolunu buldu. Dekan'ın koridorunda durdu ve derin bir nefes alıp kapıya baktı. Kendi kendine, "İşte başlıyoruz," dedi. Kapıyı açıp resepsiyon alanına girdi ve Rebecca onu sıcak bir tavırla karşıladı.

"Demek haklıymışım. Çok gençsin. Sesin öyle düşündürmüştü. Kaç yaşındasın gerçekten?"

"Yirmi."

"Kafasına koyduğunu yapan bir genç, üstelik çok da yakışıklı," dedi Rebecca içten bir gülüşle. "Annen olacak yaşta olmam ne kötü."

"Anne" kelimesi geçince aklına bir çöp variline atılması gelen Bobby'nin yüzü bir anda soldu.

"Seni içeri alayım. Seni bekliyorlar."

Rebecca, Dekan Walterberg'ün ofisinin kapısını açtı, Bobby içeri girdi. Odanın kalabalık olduğunu görünce şaşırdı.

Walterberg en başında oturmakta olduğu toplantı masasından kalkıp Bobby'nin yanına geldi. Elini uzatırken, "Hoş geldiniz Doktor Austin," dedi. "Bu odada bulunan herkes adına, sizinle tanışmanın bizim için bir zevk ve onur olduğunu söyleyebilirim."

Kıpkırmızı olan Bobby huzursuz bir tavırla kıpırdandı.

"Teşekkür ederim efendim. Bu toplantıya zaman ayırdığınız için size minnettarım. Ve bana küçük bir iyilik yapabilirsiniz efendim, lütfen bana Robert deyin. Doktor Austin denmesi beni biraz ürkütüyor."

Toplantı masasının etrafında toplanan adamlardan gergin gülüşmeler yükseldi.

"Sizi tanıştırayım Robert," dedi Dekan masada oturan ve en genci kırklı yaşlarının sonunda, en yaşlıysa yaşam desteğine hazır görünen yedi adamın her birini sırayla tanıtmadan önce. Adamların her biri Bobby'nin elini hevesle ve hürmetlerini

gösterecek şekilde hafifçe eğilerek sıktılar. Masanın etrafında toplanan bu insanlar matematik, fizik, biyoloji, kimya, astronomi, biyokimya ve bilgisayar bilimleri lisansüstü departmanlarının başkanlarıydı.

Dekan Walterberg, "Söylesene Robert, seni buraya getiren ne ve bizler senin için ne yapabiliriz?" dedi.

"Şey, efendim. Derinden sevdiğim bir insan olan akıl hocam burada birkaç yıl hocalık yapmış. Adı Joseph Manzini'ydi. Tufts'tan her zaman övgüyle bahsederdi."

"Robert, Joe'yu hepimiz çok iyi tanırız ve seninle ilişkisinden haberdarız. Joe bu üniversiteyle yakın bağını emekli olduktan sonra da korudu ve bir araya geldiğimiz zamanlarda senden çok bahsetti. Harika bir adam ve çok parlak bir bilim insanıydı."

"Benim için çok kıymetliydi," dedi Bobby bakışlarını masaya indirerek.

"Seni Joe'nun cenazesinde görmemek beni çok şaşırtmıştı," dedi Dekan.

Bobby kızardı. "O ara kendimi pek iyi hissetmiyordum. Katılamadım."

"Anlıyorum. Pekâlâ, seni dinliyoruz."

"Şey, Joe bana becerilerimi sosyal anlamda üretken bir şekilde, özellikle de tıbbi araştırmalar için kullanmamı telkin ederdi. Ölümünden bu yana bu benim tek odağım oldu ve öyle kalacak."

"Hayranlık uyandıracak bir karar."

"Sadece belli çevrelerde," dedi Bobby. "Enstitünün misyon beyanı askerî uygulamalar ve hava ve uzayla bağlantılı. Onlara niyetimi anlattığım zaman MIT ve Harvard'ın da arka çıktığı bir ültimatom aldım. Geçen hafta itibarıyla onlarla ilişğim kesildi."

"Akılları mutlaka başlarına gelecektir."

"Hayır, gelmez. Bu yüzden daha konuşacağım. Benim çalışabileceğim küçük bir bölmeye ve yüksek hızlı bilgisayarlarınıza, kütüphanenize ve laboratuvar arşivlerinize yirmi dört saat, yük-

sek lisans okulu ve tıp fakültesi araştırma laboratuvarlarına ve asistanlarınsa ihtiyaç halinde erişime ihtiyacım var. Ah, bütün kartlarımı açık oynamak adına söyleyeyim, bir de yurt odasına ihtiyacım olacak çünkü yarın tahliye ediliyorum.”

Bobby konuşurken Walterberg notlar almakla meşguldü. Sonra kafasını kaldırdı ve “Robert, önceki gün telefon görüşmemizde bana araştırman için yeni bir yuvaya ihtiyacın olduğunu söyleyince, bugünün toplantısına hazırlık amacıyla bu üniversitenin başkanıyla görüştüm,” dedi. “Beni seni Tufts ailesine katmak için gerekli bütün ayarlamaları yapmam için yetkilendirdi. Akademik açıdan hükümet dâhil bütün dış etkilere bağımsız olmakla gurur duyan bir kurumuz. Kaynaklarımız Harvard’ınkiler kadar gösterişli olmayabilir ama fakir değiliz. İhtiyaçlarını karşılayabiliriz.”

Matematik Departmanı’nın başkanı, Walterberg’in yorumlarına istemsiz bir tepki olarak hevesini içinde tutamayan bir çocuk gibi birkaç kez el çırpı.

Kıpkırmızı olan Bobby, “Sayın Dekan ve sayın başkanlar, size ne kadar teşekkür etsem az,” dedi. “Bu uzun zamandır aldığım en güzel haber.”

“Robert, çalışma planımız şöyle: Hemen yarın taşınabilmen için yüksek lisans yatakhanelerinde bir stüdyo hazırlatacağız. Pek ahım şahım bir yer değildir ama yeterli bulacağını tahmin ediyorum. Hemen geçerli olmak üzere sana gıda ihtiyaçlarını karşılayacak bir yüksek lisans bursu bağlayacak ve bir miktar cep harçlığı vereceğiz.”

“Bu harika olur sayın dekan. Çok cömertsiniz.”

“Bölme konusuna gelince, sanırım biraz daha iyisini yapabiliriz. Sana bilgisayar bilimleri laboratuvarında yeterince yer ve istediğin saatte rahatsız edilmeden çalışabilmen için tam bir mahremiyet sağlayacak bir ofis bulacağız. Elbette süper bilgisayarlarımıza ve laboratuvarlarımıza yirmi dört saat erişim

hiç sorun değil. Bütün bunları, şu anda bu toplantı masasında hazır bulunan Bilgisayar Bilimleri Bölümü başkanımız Profesör Charles Alan'la koordine edeceksiniz."

Profesör Alan elini kaldırdı ve Bobby'yi başıyla selamladı.

"Bu kulağa nasıl geliyor Robert?" diye sordu Dekan.

"Umarım bana duyduğunuz inanca layık olabilirim."

"Olacağından en ufak bir şüphemiz yok Robert. Amaçlarına hayranlık duyuyoruz. Tufts'a hoş geldin."

Yedi profesör yerlerinden kalkıp alkışlamaya başladı. Bobby masanın etrafında dolaşp hepsinin ellerini tek tek sıktı ve onlara içtenlikle teşekkür etti.

Binadan çıkarken görünmez bir dinleyiciye, "Pekâlâ Joe," dedi. "Oyuna geri döndük."

Bobby enstitüye döndüğü zaman odasının girişinin, demonte halde büyük boy taşınma kolileri, baloncuklu ambalaj ruloları ve bant makaralarıyla kapandığı gördü. Başını iki yana salladı. *Ne kadar da inceler.* Kartonları ayağıyla itip naylon rulosunu yolundan çekti. “Sadece bir okul. Kimin umurunda. Varneys’ten sonunda kurtuluyorum,” diye mırıldandı.

Anahtarını kapının kilidine soktu ama kapıyı açamadı. Anahtarını çılgınca çevirerek kapı koluna asılırken kapıya bir tekme savurdu. “İnanamıyorum. Pislikler kilidi değiştirmiş. Odama girmeme engel oluyorlar,” diye tıslayarak kapıyı bütün gücüyle omuzladı. Kapı bir anda açıldı. Bütün vücuduna yayılan ani ısı dalgası geri çekilirken ne kadar üzüldüğünü fark ederek başını salladı.

Yaklaşmakta olan migren krizini geri püskürtebilmeyi umarak bir şeyler yemek için Kopernik Binası’na yürüdü. Ona mı öyle gelmişti, yoksa o içeri girince kafeterya bir anda sessizleşmiş miydi? Herkes ona mı bakıyordu? Sıra ona gelince yemek dağıtan görevlilerden biri sıcak hindili sandviçine ekstra sos dökerek, “Demek bugün son günün,” dedi. “Endişelenme, sen çok iyi bir çocuksun. Her şey yoluna girer.”

Daha kadın sözlerini tamamlamadan Bobby’nin zihninin çarkları hızla dönmeye başladı. *Son günüm olduğunu nereden biliyor?*

O biliyorsa herkes biliyordur. Hepsinin bana neden dik dik baktığı şimdi anlaşıldı. Bobby herkese en uzak köşede bulabildiği en yakın masaya yöneldi. Tavan karolarını büyük bir ilgiyle inceleyerek yemeğini çabucak bitirdi. Sonra mümkün olduğunca hızlı bir şekilde, sağına soluna bakmadan kafeteryadan çıktı. Çıkarken bir grup enstitü hocasının bir arada durup konuştuklarını gördü. Ona baktıklarına ve ondan bahsettiklerine yemin edebilirdi.

Odasının mahremiyetine dönünce rahat bir nefes aldı ve robotik hareketlerle taşınma kolilerini hazırlamaya başladı. Duygulanmamaya çalışarak bir kısmı çocukluğundan beri orada duran özel eşyalarını kalabalık raflardan indirdi. Peter ve Edith'in ona enstitüye girdiği zaman verdikleri çerçeveli fotoğrafı indirirken kendini kötü hissetti. Yatağın kenarına oturdu ve bir yandan parmak uçlarıyla şakaklarını ovarken yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Gidin başımdan. Beni rahat bırakın, diye düşündü. Ama oturmasından çok kısa süre sonra kapıyı tıklatmaya başlayan her kimse kapıya bir kez daha vurdu, birkaç saniye durduktan sonra bu kez daha sert ve gürültülü bir şekilde üçüncü tura başladı. *Muhtemelen toplanıp toplanmadığımı sormaya geldiler. Odayı teftiş etmek isteyecekler. Muhtemelen eşyalarımı bir market arabasına doldurup bana otobanın yolunu gösterecekler.* Bobby elinin tersiyle, aceleyle gözlerini kurulayıp kapıyı açtı. Koridor enstitüden bir grup çocuk, Bobby'nin altı hocası, Doktor Verjee ve birkaç asistanla tika basa doluydu.

Çocuklardan biri, "Hey, Robert," diye seslendi. "Sana yardıma geldik, toplanmana yardım etmeye."

"Evet, sana yaptıklarını duyduk. Bu gerçekten boktan bir şey, gerçekten çok yanlış," dedi bir yüksek lisans öğrencisi.

Bobby'nin yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı ama çocukların bazılarının yüzlerindeki ifadelerden, kan çanağına

dönmüş gözlerini ve yanaklarındaki henüz kurumamış gözyaşı izlerini fark ettiklerini anladı.

“Ben de tam alerji atağı geçiriyordum,” dedi gözlerini ovalayarak. “Hepinize çok teşekkür ederim. Buna inanamıyorum.”

Kalabalık, odasına doldu ve yüksek lisans öğrencilerinden biri kendini şef ilan edip eşya toplama işini yönetmeye başladı. “Sen her şeyi bize bırak. Gerçekten çok dikkat edeceğiz.” Bir başka çocuk elinde büyük boy, kablolu bir hoparlörle içeri daldı. Bir dakika bile geçmeden bangır bangır Jay-Z çalmaya başlamıştı.

Doktor Verjee kolunu Bobby’nin omzuna atıp onu odanın bir köşesine çekti. “Buradan ayrılmanın benim sana yardım etmeye müsait olmayacağım anlamına gelmeyeceğini bilmeni isterim. İhtiyacın olduğunda beni her zaman arayabilirsin.” Bobby’ye bir kart uzattı.

Sabah saat onda enstitünün yük minibüslerinden biri Bobby’nin eşyalarını Tufts’a taşımak için yatakhaneşinin önüne çekildi. Araç yüklenirken enstitünün altın rengi ve mavi logosunu taşıyan parlak, beyaz bir golf arabası yaklaştı. Arabadan her zamanki gibi kusursuz bir kıyafetle Avalon Vanderslice indi.

“Robert, sana güle güle demeye geldim. Gittiğini görmek beni çok üzüyor.”

“Teşekkürler sayın müdür. Ben de çok üzgünüm ama olanları biliyorsunuz.”

“Hemen yeni bir bağlantı kurabildin. Tufts iyi bir kurumdur. Bir Harvard ya da MIT değildir ama iyidir. Bir ara enstitü, Tufts’la ortaklık kurmayı düşünmüştü ama Harvard ve MIT devreye girince gerek kalmadı.”

“Tufts bağımsız bir kurum Doktor. Bunun önemini yeni yeni anlıyorum.” Tekrar golf arabasına binerken Vanderslice’in yüzünde tatsız bir ifade vardı.

Bobby'nin Tufts'ın bilgisayar laboratuvarına varışının üstünden bir saat bile geçmeden resmî ziyaretçi geçidi başladı. "Araya girdiğim için özür dilerim ama merhaba demek istedim," serisinin ilki laboratuvarın başındaki Doktor Alan ona etrafı gezdirirken yaşandı. Sonrası çorap söküğü gibi geldi. Anlaşılan matematik ve fen departmanlarındaki bütün hoca ve yüksek lisans öğrencileri de tıpkı üniversitenin kıdemli yöneticileri gibi Bobby'yle tanışmak istiyorlardı. Akademik çevrede sadece yirmi yaşında edindiği itibardan habersiz olan Bobby bu ilgi karşısında şaşkıındı. Dekan Walterberg'e, "Sanırım sirklerdeki hilkat garibeleri gibi bir şeyim," dedi. Doktora tezleri olağanüstü içerikleri nedeniyle uluslararası akademik çevrelerde yaygın şekilde elden ele dolaşmıştı. Dünyanın dört bir yanında birçok yüksek lisans öğrencisi kendi doktoralarını Bobby'nin on dört ve on altı yaşlarındayken yazdığı ilk iki tezi analiz ederek kazanmışlardı. Ayrıca Bobby'nin on yaşından itibaren Harvard ve MIT profesörleri tarafından yazılmış tezlere hayati katkılar sağladığı da kulaktan kulağa yayılmıştı. Bobby ziyaretçilere karşı her zaman nazik ve içten davranmakla birlikte, birkaç günün sonunda Walterberg'e, "Buradaki insanlarla tanışmak çok güzel ama bu kadar bölünürken konsantre olmak neredeyse imkânsız," dedi. Durumun

kontrolden çıktığını fark eden Dekan, önceden planlanmamış ziyaretlere geçici bir yasak getirdi.

Bobby'nin Tufts'taki ilk yılının neredeyse tamamı bilgisayar laboratuvarında geçti. Araştırmasını yorulmak nedir bilmeden sürdürürken kendi matematiksel dilini de kurmaya başlamıştı. Hastalık araştırmalarındaki sorunlardan birinin bilimsel disiplinler arasındaki yapay ayrım olduğu inancı güçlenmişti. Yıllar önce öne sürdüğü bu tartışmalı tezin peşinden giderek, bütün bilimsel fenomenleri kapsayacak birleştirici bir dil yaratabilmek ve bu sayede biyokimyasal ve biyofiziksel etkileşimlerin matematiksel olarak ifade edilip mümkün olan her permütasyonda bilgisayar hızıyla işletilip manipüle edilmesini sağlamak için, "matematiğin kelime dağarcığı" olarak adlandırdığı şeyi geliştirmek için yorulmak nedir bilmeden çalıştı. Bobby hastalık araştırmalarının ilerlemesini bir an önce hızlandırmak için ihtiyaç duyduğu aracın bu dil olduğuna inanıyordu. Matematiği taşıdığı istikamet şaşırtıcı derecede karmaşık ve orijinaldi. Bobby'nin yenilikçi kuramsal problem çözümünde ilk kez dört yaşındayken IQ testleriyle saptanan en üst düzeydeki kabiliyeti artık meyve vermeye başlamıştı.

Dekan Walterberg, Bobby'yi Tufts, MIT, Harvard ve Amherst'ten fen ve matematik profesörlerini ağırlayacağı disiplinler arası bir sempozyumda sunum yapmaya ikna etti. Bobby bunu yeni bütünleyici dilini anlatmak için bir fırsat olarak gördü. Katılımcılara hitap ederken konuşmasına şu sözlerle başladı:

"Bütün öğeler diğerleriyle ilişkileriyle tanımlanır. O ilişkiler matematiksel olarak ifade edilebilir ve o öğelerin etkileşimi matematiksel olarak manipüle edilebilir. Bütün bilimlerin, fenomenlerin ve zamanın bir sürekliliği var. Bölünme olmadan. Ve matematik o sürekliliğin dili."

Bilgisayar dosyalarından projeksiyonların yardımıyla, üstünde çalıştığı şeyleri izleyicilerine aktardı. Doksan dakikalık sunumunun sonuna gelince derin bir sessizlikle karşılandı.

Bobby'nin morali bozuldu. Ona bakan ifadesiz yüzler denizine bakarak umutla, "Sorusu olan var mı?" diye sordu.

Birkaç dakikalık tuhaf bir duraksamanın ardından, Bobby'yi çok iyi tanıyan MIT Matematik Bölümü başkanı ayağa kalktı. "Robert, saygısızlık etmek istemem. Belki de sadece ben bu durumdayımdır. Ama bir buçuk saattir anlattıkların tamamen anlaşılmazdı."

"Aynısı benim için de geçerli. Yanıldığını söylemiyorum ama tek bir zerresini bile anlamadım. Nereden başlayacağını bile bilmiyorum," dedi Bobby'nin eski hocalarından biri olan Harvard Fizik Bölümü başkanı.

"Kesinlikle büyüleyici. Ama ilk beş dakikanın sonunda ipin ucunu kaçırdım," dedi Tufts Kimya Bölümü başkanı.

"Aklımı çorbaya çevirdin demek hafif kalır," diye ekledi Amherst'ün kimya alanında Nobel Ödülü sahibi profesörü.

"Anlıyorum," dedi Bobby. "Anlayan var mı?"

Katılımcılar hep bir ağızdan, "Hayır," derken hepsi "hayır"ı vurgulamak ister gibi kafalarını iki yana sallıyordu.

"O zaman özür dilerim. Anlaşılan sunumum fazla genel olmuş. Konuyu daha iyi anlatmanın bir yolunu bulmalıyım. Benim 'yeni dil' adını verdiğim bu şeyin problem çözme hızlandırma kullanılacak bir araç olmanın ötesinde bir amacı yok. Bunu anlamak biraz zaman alıyor, hepsi bu. Ama size yardımcı olabilecek birkaç materyal hazırlamıştım. Onları hepinize e-postayla göndereceğim."

Materyalleri alıcıların zihinsel kapasitesini aşıyordu. Bobby'nin geliştirdiği denklem ve formüllerin bir kısmının uzunluğu tek başına iki yüz sayfayı buluyordu.

Bobby'nin laboratuvarında kara tahtalarla kaplı duvarları, defter yığınları ve bilgisayar konsolu arasında sürekli yer değiştiren varlığı fazlasıyla güçlüydü. Etrafına saçtığı zihinsel enerji neredeyse elle tutulur cinstendi. Çocukluğundan beri konsantrasyon ve odaklanma düzeyi olağanüstüydü ve entelektüel dayanma gücü tükenmek bilmiyordu. Görünüşte kendi dünyasına kapandığı için sıklıkla arkasından gizlice yapılan esprilere ve alaycı yorumlara konu oluyordu. Oysa Bobby hepsinin farkındaydı. Buna enstitüdeki ilk yıllarından beri alıştı.

Derin düşüncelere daldığı masasının başında hemen her gün transa giriyordu. Artık transların her biri neredeyse iki saati buluyordu. Şimdiki zamana dönünce işe kaldığı yerden devam ediyordu. Bu genellikle üzerinde çalıştığı yolu terk edip sorunla uğraşmak için tamamen yepyeni bir yöne sapması anlamına geliyordu. Bu durumu gözlemleyen çalışma arkadaşları, transların Bobby'nin düşünce sürecinin, normal insan bilinciyle bağlantıyı kopararak erişilebilen daha yüksek bir bilişsel aktivite seviyesine yükseldiği bir uzantısı olduğuna inanmaya başladılar.

Benzersiz amacının peşinde yorulmak nedir bilmeyen Bobby, Joe Manzi'nin, "Yeteneklerini ziyan etme, fark yarat," telkinlerini bir kendinden vazgeçme mantrasına dönüştürmüştü. Sadece birkaç saat sonra yeniden işe koyulmak için geri döneceği yatakhaneğine gidip gelerek zaman harcamak yerine kanepesinde sık sık uyuyakaldığı küçük ofisi daireye dönüşmüştü.

Laboratuvar asistanlarından biri, "Doktor Austin, siz hiç uyumaz mısınız?" diye sordu. "Hep buradasınız."

"Uyumak bu dünyada yapmaktan en az hoşlandığım şey Mike. Uykuyla aram hiç iyi değil. Bu hep böyleydi."

"Güzellik uykusundan kimseye zarar gelmez Doktor."

"Benim uykumda güzelliğe yer yok. Bana inan."

Sadece yirmi iki yaşında, laboratuvarında deneylerin sonuçları üstünde düşünürken artık konsantre olamadığını fark etti. Kâbusları son birkaç ayda o kadar abartılı bir hal almıştı ki kesintisiz bir uyku Bobby için imkânsızlaşmıştı. Fiziksel ve zihinsel olarak bitkindi. Bir kaçış yolu bulmalıydı. Laboratuvardan çıkıp şehre indi.

PB 500
100 500

Boston sokaklarında yürürken çaresizlik içinde kafasını dağıtacak bir şeyler arıyordu. “Venu” adında bir dans kulübüne rastladı. Giriş ücretini ödedikten sonra kulakları sağır edecek bir müzik ve kendini eğlenceye vurmuş bir kalabalıkla dolu, disko ışıklarının yanıp söndüğü depodan bozma mekâna girdi. Kimse kimseyi tanımıyor ve buna aldırımıyordu da. Kalabalık bara yaklaştı, fosforlu mavi alkollü içkiden sayamayacağı kadar çok içtikten sonra dans pistinde yarı çıplak hosteslerin ikram ettiği tek atımlık Jagermeister’lara geçti. Gömleğinin düğmelerini açıp derin derin soludu. Alkol zihnini uyuştururken kendini dansa kaptırdı. Kendini uçar ve sığ hissediyor, bundan büyük keyif alıyordu. Yakışıklılığı ve uzun, ince fiziği kızların dikkatinden kaçmamıştı. İki tanesi dans ederken onu aralarına sıkıştırıp vücutlarını şehvetli hareketlerle vücuduna sürtmeye başladı. İyice kafayı bulan Bobby bir yandan kendini kızların ritmine uydururken bir yandan da ellerini vücutlarında dolaştırıyordu. Yüzünü saçlarına gömerken dar, saten bir pantolon içindeki bakiyeti Latin güzeline, “Lanet olsun, müthiş kokuyorsun,” dedi.

“Buna parfüm deniyor bebeğim.”

“Şişede böyle kokmadığı kesin,” dedi Bobby.

Kız gülererek ve sol kalçasını onunkine vurarak, “Sen uzman mısın?” diye sordu.

“Kimya. Bana güven, iyi bilirim,” dedi Bobby.

Beyaz, deri mini etekli, uzun bacaklı siyahi kız Bobby’nin kulağına, “Gerçekten iyi dans ediyorsun tatlım,” diye fısıldadı.

“Sizden ilham aldım.”

“Hepimiz ilham aldık. Yuvarlanıyoruz. Sen de yuvarlanmak ister misin?”

Bobby kaşlarını kaldırdı. “Yuvarlanmak mı? Ne demek istiyorsun? Gidiyor musunuz?”

“Hayır tatlım. Biraz E ister misin?”

Kafası ne kadar iyi olsa da ilaçların ruhuna potansiyel etkisine temkinli yaklaşan Bobby bu teklifi geri çevirdi. Kızlar ona sür-tünürken her an biraz daha hızlandılar. Bobby gözlerini kapattı ve alkolün etkisi su altı bombaları gibi faaliyete geçerken kendini tamamen müziğe bıraktı. Zihni St. John, Cruz Plajı’ndaki dans partisine ısınlanmıştı. Orada Joe’yla birlikteydi; kahkahalar atıyor, *soca* yarışmacılarıyla kalça tokuştururken ayyaş denizciler gibi kucaklaşıyorlardı. Joe’nun teni yanıktı ve göz kamaştıran tropik güneşte gözleri parlıyordu. Gülümsemesi kocaman ve ıslık ıslık. Müziğin sesi gittikçe yükselirken perküsyon coştukça coşuyordu. Bobby başını hızla sallayarak gözlerini göz kamaştıran disko ışıklarına açtı ve hostesin tepsisinden iki minik kadeh daha kapıp içkileri peş peşe kafasına dikti. Kollarını kızlara sarıp partiye daha samimi bir ortamda devam etmeyi teklif etti. O ve iki eğlence arkadaşı gece boyunca farklı kombinasyonlarla tek vücut oldular. Bobby iblislerinden kaçmayı sonunda başarmıştı. Üçü de yorgunluktan baygın düşünce Bobby on bir saat deliksiz uyudu.

Yakıt tazeleme mekanizmasını bulmuştu. Bunun yapay bir tatmin olduğunu biliyordu ama yeterliydi. Başka alternatifini olduğunu sanmıyordu. İlişkiler onun hakkının olmadığına inandığı tüketici lükslerdi. Joe’nun sözleri zihninde çınlıyordu ama biraz çarpılmışlardı: “Yeteneklerini ziyan etme. Hepimize ayrılmış belli bir zaman var. Kendininkini iyi kullan. Büyük

bir fark yaratabilecekken ziyan edenler gibi olma.” Bu sözleri sürekli bir disiplin ve nefsinden feragat gerektiren karanlık bir komuta dönüştüren Bobby dengeli bir hayata benzer her şeyi reddediyordu.

Ancak hepsi bu kadar değildi. Doktor Uhlman’ın Bobby’nin enstitüye kaydolmasına karar vermeye çalıştıkları dönemde Peter ve Edith’e anlattığı gibi, Bobby’nin sahip olduğu büyüklükte bir zekâ tecrit ediciydi. Zekâsı onu sınırlandırıyor, topluma büyük ölçüde yabancılaştırıyordu. Bobby’nin zekâsı sosyal yakınlık kurmasına engel oluyordu. Başka insanlarda, ondan büyülenenlerin bile yokmuş gibi davranmalarına neden olacak bir hayranlık ve rahatsızlığa neden oluyordu. Kim olduğunu bilenler Bobby’nin yakınındayken ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Ne söylemeliydiler? Havadan sudan sohbet etmeleri uygun olur muydu? Aptal gibi görünmekten çekiniyorlardı. Bobby’nin basit, normal insan etkileşimlerinin eksikliğini çektiğini ama doğuştan gelen çekingenliği ve gelişmemiş sosyal becerilerinin, inisiyatifi ele almasına engel olduğunu anlamıyorlardı. Bobby mesafeli, kopuk, “kendi dünyasında” ve genelde sabırsız bir insan olarak tanınıyordu.

Bobby daha MIT ve Harvard'la ilişiği kesilmeden çalışmalarını Otoimmün hastalıklara yönlendirmişti ve bu doğrultuda, milyonlarca insanı etkileyen seksenden fazla otoimmün hastalık arasında sayılan multipl skleroza odaklanmıştı. Otoimmün hastalıklarda vücut kendi bağışıklık sistemini kendi aleyhine çeviriyor ve antikorlarını yabancı düşman faktörlermiş gibi sağlıklı hücrelerin üstüne salıyordu. Başka bir deyişle vücut kendi kendini yok etmeye başlıyordu. Yıllar süren araştırmalara ve harcanan yüz milyonlarca dolara rağmen bilim bu hastalıklara neyin sebep olduğu konusunda hâlâ çok az şey ortaya çıkarmıştı. Bu nedenle, elde tipik olarak bağışıklık sistemini baskılama üstüne kurulu, vücudun bağışıklık tepkisinin genel tesirini düşürmek gibi nahoş yan etkileri olan ve dolayısıyla hastayı hastalığa karşı daha savunmasız kılan verimsiz tedavilerden başka bir şey yoktu.

Bobby deneylerle geçen on sekiz ayın sonunda büyük bir hüsrana yaşıyordu. Saptığı yolların hiçbirini onu seleflerinden daha ileri götürememişti. O akşam için çalışmaya son noktayı koymaya karar verirken, “Lanet olsun, bu gaddarlık,” diye söylendi. Sabahın ikisiydi, kötü bir soğuk algınlığı geçiriyordu ve önceki gün sabah dokuzdan beri laboratuvardaydı. Gök gürültülerinin eşlik ettiği şiddetli yağmur altında şemsiyesiz yürüdüğu için bir dakika bile geçmeden sıırıslıklam olmuştu. İssız kampüste

yürürken Tufts, çakan şimşeklerin bir yanıp bir sönen disko ışıkları misali aydınlattığı yüksek binalarıyla B sınıfı bir korku filmi setine benziyordu. Bobby aksırıp tıksırarak banyoya girdi ve ıslak giysilerini çıkardı. Terliklerini giyip, havlu sabahlığını üstüne geçirip portakal suyu içmek için ayaklarını sürüyerek mutfığa yürüdü. Buzdolabının kapı kolunu tutunca öyle güçlü bir statik şoku yaşadı ki eli kapıdan hızla ayrıldı. Bobby gözlerinde bir kıvılcım çakarak boşalan elektriğin kuvvetiyle arkaya doğru savruldu.

“Lanet olsun!” diye haykırdı. Kafasını iki yana sallayarak ve bu kez ayaklarını temkinli bir tavırla yerden kaldırmaya dikkat ederek oturma odasına döndü. Pencerenin yanına oturup şiddetli fırtınayı dikkatle izlemeye başladı ve bunu yaparken dalıp gitti. Gözlerini kapatıp düşünceler arasında kaybolurken bilişsel süreçleri kademeli olarak hızlandı ve sonra âdeta koşmaya başladılar. Zihni matematiksel bir otobanda hızla yol alıyormuş gibi kör edici, beyaz bir ışıkla yanıp sönen binlerce sayı ve bilimsel simgeyle doluydu. Dengesini korumaya çalışırcasına koltuğun iki yanına yapıştı. Sonra uçuş bir anda son buldu.

Aman Tanrım. İşte bu. Başından beri oradaydı. İlla kafama vurulması mı gerekiyordu? Neden fark etmedim ki? Bobby üstüne kuru giysiler geçirdi, bir şemsiye kapıp dairesinden hızla çıktı ve laboratuvara koştu. Elektrik. Yeni araştırma ve deneyleri o gece başladı ama daha bir ay dolmadan nihayet önemli bir keşfe çok yaklaştığından emindi.

Araştırma bir buçuk yılını aldı fakat Bobby yirmi üç yaşını doldurmasından kısa süre sonra bulgularını duyurmaya hazırды. Bilimsel sonuçlarını bin sayfadan daha fazla yer tutan formüle ve laboratuvar deneylerine dayalı kanıtla birlikte Amerika Birleşik Devletleri'nin ilk tıbbi araştırma yayını olan *New England Journal of Medicine*'e gönderdi. Bobby otoimmün hastalıkların altında yatan nedeni keşfetmişti. Neden, daha önce kimsenin aklına

gelmeyen bir şeydi. Bobby bu keşfi yaparken fizik, kimya, biyoloji ve matematiktekiengin beceri donanımından faydalanmıştı.

Vücudun antikorlarının sağlıklı hücrelere saldırmasının nedeninin o hücrelerin biyoelektrik akımlarında düzensizlikler sergilemesi olduğunu kanıtladı. Bu düzensizlikler antikorlar tarafından saptanıyor ve söz konusu hücrelerin saldırılıp yok edilmesi gereken yabancı düşman maddeler olarak algılanmalarına neden oluyordu. Otoimmün hastalıkların altında yatan nedeni bulan Bobby tedavinin ne olması gerektiğini biliyordu. *New England Journal of Medicine*'e gönderdiği metin, kan akışıyla vücudu dolaşıp hücresel biyoelektrik düzensizliklerini saptayacak ve etkilenmiş dokulara yerleşecek şekilde formüle ettiği karmaşık bir kimyasal bileşimle ilgili rapor ve verileri de içeriyordu. Söz konusu bileşim hücre zarları üzerinden potasyum ve sodyum değiş tokuşunu düzenleme süreciyle her türlü düzensizliği dengeleyecekti. Biyoelektrik akımdaki düzensizlikler bertaraf edildiği anda, etkilenmiş hücreler vücudun antikorlarına antijen olarak görünmekten, yani yabancı madde olarak yok edilmeye ayrılmaktan çıkacaklardı. Saldırı duracak ve pek çok örnekte verilen hasar vücut tarafından zamanla giderilecekti. Bu bileşim sıradan bir günlük ilaç gibi hap şeklinde alınabilecekti. Bobby bileşime ünlü pil markasından yola çıkarak ve ilacın vücudun biyoelektriği üstündeki etkisine gönderme olarak "Eversteady"⁶ adını verdi.

Bobby öncelikle multipl skleroza odaklansa da aynı yaklaşımın geniş bir otoimmün hastalıklar yelpazesinde de geçerli olabileceği ortadaydı. *New England Journal of Medicine*'in editörleri şaşkına döndüler. Bobby haklıysa tarihin en büyük bilimsel başarılarından birine imza atmış demekti. Tezi bin sayfa tutan

6 Bahsi geçen pil markası "her daim hazır" anlamına gelen "Eveready"dir. "Eversteady" de "her daim istikrarlı" olarak çevrilebilir. (ç. n.)

MUCİZE ADAM

kanıtlarıyla birlikte alıp uzunluğu nedeniyle beş ciltlik özel bir sayı yayımladılar. Sonraki yıl boyunca Bobby'nin çıkarımları yirmiden fazla önde gelen üniversitede ve dünyanın çeşitli yerlerindeki araştırma hastanelerinde denendi. Karar oy birliğiyle verildi. Bobby başarmıştı.

Bobby'nin keşfi dünyanın dört bir yanındaki medya organlarını harekete geçirdi. Ancak tıbbi başarının ötesinde, Bobby'nin kendisi de büyük ilgi uyandırmıştı. Bir haber spikeri soruyordu: "25 yaşında olduğunu anladığımız bu dâhi kim? Nereden geliyor? Anne ve babası kim? Kara listesinde sırada hangi hastalık var? Ve bu genç adam ne kadar akıllı?" Gazete muhabirleri, haber ajansları ve televizyon kanalları sürü halinde Tufts Üniversitesi'ne yağmaya başladılar. Hepsi Bobby'den beyanat almak ve onunla röportaj yapmak istiyordu. Dekan Walterberg bu durumu nasıl ele alacaklarını görüşmek için Bobby'yle bir araya geldi.

"Robert, üniversitenin basın departmanına fikir danıştım. Senin için televizyonda yayımlanacak resmî bir 'basın toplantısı' düzenlemek istiyorlar. Ardından *New York Times*, *Washington Post* ve *Los Angeles Times*'a ayrı ayrı bir dizi röportaj vereceksin. Bunu sekiz uluslararası alanın her birinden büyük bir gazete izleyecek. Ardından en çok üç ulusal söyleşi programına katılman planlanacak."

"Bunların hiçbirini yapmak istemiyorum Dekan."

"Ne demek istiyorsun Robert? Bu hem senin için hem üniversite için çok büyük bir halkla ilişkiler fırsatı. Buluşun büyük haber değeri taşıyor. Kamuoyu öğrenmek istiyor."

“Tufts istediği kadar reklam yapabilir. Bunu hak ediyor. Beni destekledi ve bana tesislerini kullanma imkânı tanıdı. Ama ben reklam istemiyorum.” Bobby, Joe’nun *Hayaldokuyan*’daki tembihlerini hatırlıyordu. “İlgi odağı olmanın cazibesine kapılma. Bir fark yaratabilecekken reklam, yaltaklanma, gösteriş istedikleri ve kendilerini ünlü sandıkları için yoldan çıkanlar oldu. Zamanlarını ziyan ettiler.”

Walterberg başını iki yana salladı. “Burada kahraman sensin. Bu noktaya ulaşmak için senelerdir çalışıyorsun. Dünya seni tanımak istiyor.”

“Ben ünlü biri değilim. Bilim insanıyım. Ve bana bahşedilmiş bir yetenekten kendime paye çıkaramam. Beyanatlar vermek ya da fotoğraf çektirmek hiç ilgimi çekmiyor. Lütfen Dekan, beni bu işe karıştırmayın. Konuşmaları siz yapın.”

“Beni değil, seni istiyorlar,” dedi Walterberg. “Onlara ne diyeceğim?”

“‘Eversteady’ ilacımın patentinin kurmakta olduğum ve ‘Evrensel Hizmet’ adını taşıyacak kâr amacı gütmeyen bir kuruma ait olacağını söyleyin. İcat edeceğim bütün ilaçlarda o şirketi kullanacağım. Bu ilaçlar herkesin. Var oluş amaçları bana ya da ilaç şirketlerine kâr sağlamak değil. Mümkün olduğunca ucuza erişilebilir olsunlar istiyorum.”

Bobby reklamdan kaçınıp mahremiyetini korurken Dekan Walterberg medyanın dikkatini çekmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Bir sivrisineğin bir piknik sofrasını kolayca bulması gibi, medyaya kısa sürede alışmıştı. Reklamlar çok büyük miktarlarda bağışın yolunu açmıştı. Dünyanın dört bir yanından çek yağıyordu. Bobby katkılarla bir yardım fonu kurdu: Edith ve Peter Austin Tıbbi Araştırmalar Vakfı. Üstünde Bobby’nin adının yazılı olduğu çeklerin fona yatırılması için özel bir banka protokolü hazırlandı çünkü Tufts’ın bütün talimatlarına rağmen

bağışçılar katkılarının üstüne Robert James Austin yazmaktan keyif alır gibiydiler.

“Robert, sana iyi haberlerim var,” dedi Dekan Walterberg. “Mütevelli Heyeti’yle görüştüm ve birtakım değişikliklerin yapılması gerektiğini onlar da onayladı. Ofisinde yaşadığın bir sır olmadığı için daha büyük bir ofise geçeceksin ve orası bir daireyi de içine alacak şekilde düzenlenecek. Ayrıca sana ‘profesör’ olarak hitap eden ilk kişi olmama izin ver lütfen.”

Bobby gülümseyerek, “Bir televizyon yarışmasında büyük ödülü kazanmış gibiyim,” diye karşılık verdi.

Walterberg heyecanla anlatmaya devam etti. “Dahası da var. Senin için iki laboratuvar teknisyeni daha alıyoruz ve kendine ait bir sekreterin olacak.”

“Pekâlâ, abartıyorsunuz Dekan. Kendi kahvemi yapmayı becerebiliyorum ve zaten telefonuma hiç bakmadığım için buna gerek yok.”

“Evet, var. Sandığından daha fazla. Halledilmesi gereken çok şey var ve gittikçe artacak. Sepetler dolusu açılmamış postan var ve IT görevlileri sesli mesaj kutunu hiç açmadığını söylüyor. Bağışlara teşekkür mesajı gönderilmeli, davetiyeler bir şekilde cevaplandırılmalı.”

Walterberg, Bobby’ye birkaç aday sundu. Bobby tercihini kırklı yaşlarının başındaki Susan Ryder adında bir kadından yana kullandı. Susan bir metre altmış santim boyunda, yetmiş kilo civarında ve açık sarı saçları kibarca “erkek tıraşı” olarak adlandırılabilir bir modelde kesilmiş bir kadındı. Bol pantolonlar, sade bluzlar ve düz ayakkabılar giyiyordu. Yüzü yuvarlak, hatları minyondu ve allığı ve koyu kırmızı rujuyla belirgin bir tezat oluşturan beyaz yüz pudrasının daha da belirginleştirdiği

açık renkli bir teni vardı. Mesleki referansları işindeki etkinliğini ve organizasyon becerilerini öne çıkarsa da Bobby'nin kararında dışa dönük, kıpır kıpır, pozitif kişiliği ve alaycı mizah anlayışı etkili oldu. Susan korkusuz, hayat dolu bir kadındı ve Bobby buna bayılmıştı. Açık sözlüydü ve zaman zaman münasebetsizce olsa da aklından geçenleri söylemekte tereddüt etmiyordu. Susan çok güçlü bir kadındı ama hep öyle olmamıştı.

Hayat ona iyi davranmamıştı. On altı yaşında annesi ile babasının bütün itirazlarına rağmen kendisinden on iki yaş büyük olan sevgilisinin yanına taşınmıştı. Çok geçmeden hamile kalmıştı ve daha on dokuz yaşındayken biri kız biri erkek iki çocuk sahibi olmuştu. Dayak yirminci doğum gününden önce başlamıştı. Adamın onu hırpalamadığı ya da aşağılamadığı gün yok gibiydi. Yirmi bir yaşına geldiğinde özgüveninden ve özsaygısından eser kalmamıştı. Çocuklar tek başlarına açabilecek kadar büyüyünce adam buzdolabının kapısına kilit vurdu; yiyecekler ancak onun izniyle alınabilecekti. İçkiden sızmış bir insandan izin alabilmek zor bir iş olduğu için çocukların yatağa aç girmesi olağan bir hal almıştı. Çocukların düzenli olarak tecavüze uğrayan ve dayak yiyen annelerinin şiddet kurbanı olduğunu anlamaları çok sürmedi. Sesi bastırmak için yatak örtülerinin altına gömülse de annelerinin hıçkırıklarını ve yakarışlarını duymaktan kaçamıyorlardı. Oğlu Richard on bir yaşına geldiğinde onu savunmak için babasının karşısına dikilince adam onun suratına ve kafasına öyle sert yumruklar indirmişti ki Susan oğlunun beyin hasarı almasından korkmuştu. Susan yirmi sekiz yaşına geldiğinde alkolikti ve zihinsel sığınağını daha da güçlendirmek için gözüne uyuşturucuları kestirmeye başlamıştı.

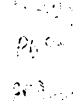
Hayatını sonsuza dek değiştirecek insanla bedava alışveriş kuponları ve sadece birkaç dolarla gittiği bir süpermarkette tanışmıştı. Anna onu süt ürünleri bölümünde donuk gözlerle parasının yumurtaya yetip yetmeyeceğini hesaplamaya çalışırken

görmüştü. Genç kadının ellerinin titrediğini, boş bakan gözlerinin dolduğunu görmüş ve ezilerek geçen bir hayatın çaresizliğini hissetmişti. O zamanlar Anna otuz beş yaşındaydı. Bir yetmiş boyundaydı ve doksan kilonun üzerindeydi. Grimsi saçlarını Elvis Presley modelinde şekillendirilmişti. Siyah, deri bir ceket, koyu renkli, geniş kesimli bir kot pantolon ve punk rockçılar ve motosikletçiler arasında çok popüler olan çelik burunlu Doc Martin tipi siyah botlar giymişti. Susan'ın çok şirin olduğunu düşünmüştü. Yaralı ama şirin.

Susan, Anna'yla bir hamburger restoranında içtiği iki kahvenin ardından çocuklarıyla böyle bir hayat yaşamak zorunda olmadıklarını anlamaya başlamıştı. Dışarıda daha iyi bir hayat vardı. O adamın, on altı yaşında yaptığı hatanın olmadığı bir hayat. Anna ona yardım edeceğini söyledi. Susan bunu tek başına başarmak konusunda umutsuz görüldüğü için kontrolü o ele alacaktı. Susan o zamanlar Anna'nın bir süre sonra hayatının aşkı olacağından habersizdi. Anna, Susan'a dairesine kadar eşlik etti. Oturma odasındaki eski püskü televizyon koltuğunda uyuyan ayyaş serseriye gördü. Onu hızla çekip ayağa kaldırdı ve iki hafta boyunca hastanede kalmasına neden olacak kadar sıkı bir dayakla aklını başına getirdi. Kafasında dört mobilya kırdı. Susan'a, "Endişelenme. Zaten uyduruk şeylerdi. Pisliğin kafasına vurunca bu yüzden o kadar kolay kırıldılar. Şanslı herifmiş. Sağlam olsalardı ölürdü," dedi.

Susan ve çocuklar Anna'nın dairesine taşındılar ve Anna'nın büyüdüğü kira kontrollü bir dairede mutlu bir aile olarak yaşadılar. Bobby, Susan'ı işe aldığı anda çocukları artık birer yetişkindi. Richard başarılı bir ordu mensubu olan genç bir adam, Grace ise sekreterlik okulunu bitirmek üzere olan cıvılcıvıl bir genç kadındı. Susan ve Anna'nın on beş yılı aşan aşk ilişkisi hâlâ sürüyordu. Bobby onları tanıdıkça birbirlerine bağlılıklarından ilham almaya başladı. Aşkları ilk günkü gibi hayat doluydu. Bobby,

Susan'a bir adamı sevmekten bir kadını sevmeye nasıl geçtiğini sorduğu zaman Susan, "On bir yaşından beri kadınlara çekim duyuyordum ama bu beni korkutuyordu," diye anlattı. "Utanıyordum. Bende bir sorun varmış gibi. O yola girersem annem ve babam beni asla affetmeyecekmiş gibi. Ve çocuk istiyordum, bir kadınla birlikte olursam bunu nasıl yapabilirdim? Bu yüzden duygularımı gömmek zorunda kalmıştım, çok derinlere. İlgi duyduğum ilk erkekle kaçmıştım. Dünyanın en büyük pisliği çıkacağını bilmiyordum. Ama bana her vuruşunda bunu hak etmişim gibi hissederdim. Çünkü kendime ihanet etmiştim."

Beş gündür onu ne gören olmuştu ne de ondan bir haber alan. Sonunda Bobby tıraşsız ve bir haftadır giysilerini hiç değiştirmemiş gibi pejmürde bir halde çıkageldi. Susan hemen yerinden fırlayıp onu ofisine kadar takip etti ve kapıyı arkalarından kapattı.

“Bobby, hangi cehennemdeydin?”

“Biraz gevşe anne. Sadece biraz kafa dinlemeye ihtiyacım vardı.”

Susan yüzü kıpkırmızı bir halde hızlı hızlı konuştu. “Bazen çok sorumsuz oluyorsun. Beni arayıp hayatta olduğunu söylemek seni öldürmezdi. Bu kadar zeki bir adam olarak derdin ne, anlamıyorum. Bir gün başını gerçekten belaya sokacaksın.”

“Ah, öyle,” dedi Bobby ayakkabılarını ayağıyla iterek çıkarırken.

Susan’ın işin peşini bırakmaya hiç niyeti yoktu. “Tanrı bilir nerelerde takılıyorsun. Sürtüklerle olduğundan eminim. Nerede uyudun? Ne tür kulüplere gittin? Oralar tehlikeli olabilir. Pek haşin bir adam sayılmayacağını biliyorsun, değil mi?”

“Başımın çaresine bakabilirim.”

“Ben tek başıma canına okuyabilirim ve Anna... Neyse, unut gitsin.”

Bobby kanepeye oturup çoraplarını çıkarırken güldü. “Ama bu haksızlık. Anna dünya ağır sıklet şampiyonluğunu kazanabilir.”

“Ağzından çıkanlara dikkat et evlat.”

Bobby tepesinde dikilen Susan’a bakmak için kafasını kaldırıırken gülümsedi. “Sakin ol Susan. Ne yaptığımı biliyorum. Ve arkadaşlıklarından keyif aldığım o genç bayanlar sürtük değiller, kusursuz muhakeme gücü olan seks düşkününü yaratıklar.”

Susan ellerini havaya kaldırdı. “‘Yaratıklar’ doğru kelime. Dediğim gibi, sürtükler işte.”

Bobby sırtıttı. “Yoksa benimle sadece önüne gelenle yatan hoppa kızların ilgilendiğini mi ima ediyorsun?”

Susan başını salladı ve Bobby’nin yanına oturdu. “Cici kızlara, senin dengin olan kızlara bir şans verseydin elbette onlar da seninle ilgilenirdi. Ama şu ‘ilişki yok’ deliliğine saplanıp kaldığın için kendini yeraltı dünyasının yırtıcı kadınlarıyla kısıtlıyorsun. Belki bir gün bu saçmalığa bir son verir ve sevmeye layık olduğunu kabul edersin.”

“İşte şimdi belden aşağı vuruyorsun. Senin çenenden kimse kurtulamaz Susan. Senin patronun benim, unuttun mu?”

“Ve korkudan titriyorum. Şimdi dairene gir ve temizlen. En son ne zaman yemek yedin?”

“Hatırlamıyorum.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Sana jambon, yumurta ve kahve hazırlayacağım. Tanrım. Siz erkekler hep aynısınız. Ne kadar akıllı olduğunuzun hiçbir önemi yok. Çocuk gibisiniz. Ne kadar içtin?”

“Senin asla anlayamayacağın kadar çok,” dedi Bobby.

Susan, Bobby’nin ayakkabılarını yerden alıp eliyle dairenin kapısını işaret etti. “Hemen duşa. Sonra da güzel bir şeyler giy. Unutma ki sana hayranlık duyan bir ekibin var. Serseri gibi görünmemelisin.”

Bobby tıraş olup, şampuanlanıp taranmış saçlarıyla yenisinden ortaya çıkınca Susan bir kez daha onun ne kadar yakışıklı olduğunu düşündü. Yakışıklılığı Bobby'nin sefahat molalarına kendi verdiği adla "mini tatil"lerinden tazelenmiş olarak döndüğü zamanlarda daha çarpıcı bir hal alıyordu.

"Pekâlâ, temiz ve ıslıl ıslılken ne kadar yakışıklı olduğunu bir bilsen. Bazen eşcinsel olduğuma pişman oluyorum," dedi Susan.

Bobby, "İstersen bende hâlâ biraz var," diye takıldı.

Susan güldü. "Ah, kapa çenenî. Çok kabasın."

Bobby, "En iyi kişilik özelliğim," dedi ve Susan'ın başına şaka yollu bir öpücük kondurdu.

Bobby kahvaltısına yumulurken Susan onu çocuğunun üstüne titreyen bir anne gibi seyretti. Tabakları kaldırdıktan sonra kendine bir kahve alıp tekrar masaya oturdu. "Beş gündür yoksun. Sorun ne?"

Bobby gözlerini kaçırdı ve çenesini sol eline dayayarak masaya doğru eğildi. Susan'ın gözlerine baktı ve yumuşak bir sesle, "Kâbuslar," dedi. "Çok kötüler. Şalterlerini indirmek zorundaydım. Sadece böyle indirebiliyorum."

"Başladıkları zaman kendini uyandıramıyor musun?"

"Uyandırıyorum, her defasında. Ama sonra beni bekledikleri için uykuya dönmeye korkuyorum."

Bobby gözlerini fincana dikerek kahvesinden bir yudum aldı. "Susan, sana bir şey gösterirsem deli olduğumu düşünmezsin, değil mi?"

"Seni asla yargılamam Bobby. Kadın seçimin, içki içmen ve kaba herifin teki olman dışında," dedi Susan.

Bobby gülümsemedi. "Senin kaçık olduğumu düşünmene dayanmam. Gelecekte yapacak çok işim var ve senin yanımda olmana ihtiyacım olacak."

Yatak odasına gitti. Geri döndüğünde elinde birkaç çizim defteri vardı. Birini Susan'a uzattı. Bazen bir kâbusun ortasında

uyanınca henüz zihnimde tazeliğini korurken gördüklerimi çizmeye çalışıyorum. Bir baksana.”

Susan defteri masaya koyup dikkatle açtı. Bobby’nin detaylı çizimlerinin ilk iki sayfasını acele etmeden inceledi.

“Aman Tanrım,” dedi. Oturdu ve defteri yüzüne yaklaştırıp çizimlere sayfa sayfa bakmaya devam etti. İmgeler iğrenç, tuhaf ve başka bir dünyaya ait gibiydi ve içerik hep ölüm, fiziksel çürüme ve sakatlanmaydı. Bu sefil görüntülerin arasına Bobby’nin hayatının farklı aşamalarındaki yüzü serpiştirilmişti.

“Bunlar dehşet verici. Ne diyeceğimi bilmiyorum.”

“Onları bir de rüyalarındaki gibi ses ve eylemle hayal et.”

“Hep bu kadar kötü müydü?” diye sordu Susan.

“Kendimi bildim bileli korkunçtu. Ama gittikçe kötüleşiyor. Durmadan kötüleşiyor.”

Birlikte geçirdikleri ikinci yılın sonuna doğru Bobby, Susan'ı ofisine çağırıp kapıyı kapattı. "Susan, benim için bir şey yapmanı istiyorum ama şu anda nedeniyle ilgili detaylara giremem. Bu konuda olabildiğince ketum davranmalısın, özel bir şey ve öyle kalması gerek."

"Elbette, ne olduğunu söylemen yeterli." Susan masanın karşı tarafındaki bir koltuğa oturdu.

"Senden özel bir dedektif tutmanı istiyorum. Kendi adını kullan," dedi Bobby çenesini çekiştirerek. "Aslında kendi adını da kullanma, bir isim uydur ve ödemeyi nakit olarak yap. Ondan birini bulmasını ve o kişinin, tabii hayatta olduğunu varsayarsak, nerede yaşadığı, sağlığı, mesleği, maddi durumu, medeni hali, ailesi, her şeyi hakkında detaylı bir dosya hazırlamasını isteyeceksin."

"Vay canına, çok tuhaf. Kim bu adam?"

Bobby masasına gitti ve ağzı mühürlü bir zarfı alıp Susan'a uzattı. "Adı ve dedektifin onu bulmasına yardımcı olacak detaylar bu zarfın içinde. İçeriği sadece dedektif görmeli. Bu konuda mahremiyetime saygı gösterirsen sana minnettar kalırım."

Susan ona dik dik baktı. "Bobby, yoksa başın belada falan mı?"

Boston telefon rehberindeki ilanları tarayan Susan “ulusal düzeyde hizmet sunduğu ve ülkenin her yerinden müşterilere yardımcı olduğu” için Bay Colony Dedektiflik Bürosu’nu seçti. Şirketin genel merkezine gidince dedektiflerden Rollie Carter’ın ofisine buyur edildi. Otuz beş yaşlarındaki Carter uzun boylu, zayıf bir adamdı ve asker tıraşlı sarı saçları aşırı jöle yüzünden kaskatı ve parlaktı. Amerikan askerlerine özgü yüz hatları, huzursuz mavi gözleri ve dudaklarına yapışmış gibi duran sırtışı lisenin değişmez bilmiş çocuğu resmini tamamlıyordu.

“Doğru adrestesiniz Bayan Jones. Herkesi her yerde bulabiliriz. Sadece bir maliyet ve zaman meselesi. Kimsenin elimizden kurtulamayacağı konusunda iddialıyım. İşimizin en iyisiyiz.”

“Bu en iyinin ücreti nedir?”

“Sadece yerini belirlememizi, bir adres bulmamızı mı istiyorsunuz, yoksa daha fazlasını mı?”

“Bay Carter, her şeyi istiyorum. Adres, telefon numarası, fotoğraflar, geçmiş bilgisi, finansal bilgi, doğduğu günden beri yaptığı her şey. Daha açık ifade etmem gerekirse bağırırsak hareketlerinin sıklığını ve ne kadar sıkı ya da gevşek olduğunu bile bilmek istiyorum.”

Rollie yarım bir gülümsemeyle, “Yani ‘deluxe paket’ dediğimiz şeyi istiyorsunuz,” dedi. “Böyle bir araştırma seyahat giderlerine sebep olabilir. Ama bu giderleri asgari düzeye indirmek için, yerini saptadığımız zaman, tabii eğer eyalet dışındaysa, ayak işlerini yerel bir temsilciye bırakabiliriz.”

“Burada ne kadar paradan bahsediyoruz?”

“Saat başına seksen beş dolar artı cepten yapılan her türlü harcama. Peşin olarak üç bin dolar depozito alırız. Onu bulduğumuz zaman hesabı güncellersiniz ve bakiye rapor ve fotoğrafları

teslim ettiğimiz zaman ödenir. Tasdikli olmadığı sürece çek yok. Belli başlı bütün kredi kartlarını kabul ediyoruz.”

“Nakit olur mu?”

“Uygundur.”

“Ne kadar sürer?”

“İstedığınız detay düzeyine erişmek, New York ve çevresindeyse üç hafta ya da daha kısa, ABD’nin başka herhangi bir yerindeyse beş hafta sürer. Denizaşırı bir ülkedeyse duruma göre değişir. Bu adamı neden bulmak istiyorsunuz? Size nafaka borcu mu var, yoksa bir davada şahit olarak mı lazım?”

Susan’ın gözleri kısıldı. “Bay Carter, ilanınızda şirketinizin ağzının sıkılığından bahsediliyor.”

“Özür dilerim Bayan Jones. Mesaj alındı.”

“Yarın depozitoyu getiririm.”

New York'un zarif Park Caddesi'nde ilerleyen gece mavisi bir Bentley limuzin, Fortune 500 şirketlerinden⁷ birkaçına ev sahipliği yapan, cam ve çelikten inşa edilmiş bir kapitalizm sarayı olan 550 numaranın önünde durdu.

Şoförün yanında oturan ürkütücü görünüşlü yakın koruma araçtan indi. Dikkatli bir gözlemci sol kolunun altında kalan, omuzdan askılı tabanca kılıfını fark edebilirdi. Kulaklıkları mikrofonuna bir şeyler mırıldanarak binanın lobisinde bekleyen güvenlik görevlisine o ve Bay McAlister'in içeri girmek üzere olduklarını haber verdi. Binanın girişine yaklaşırlarken bina güvenliği de onlara katıldı ve hızla, hizmet dışı bırakılıp "beklemeye" alınan asansöre bindirildiler. Güvenlik görevlisi asansörün sadece binanın en tepesinde, çatı dairelerinin yer aldığı altmış sekizinci katta duracağından emin olmak için kontrol paneline baktı.

Altmış sekizinci kat New York Menkul Kıymetler Borsası'nda kayıtlı ve dünyanın en büyük ilaç şirketlerinden biri olan Bushings İlaç'ın, Park Caddesi, 550 numarada kapladığı yirmi üç kattan biriydi. Yaklaşık iki bin metre kareyi kaplayan altmış

7 ABD'nin en yüksek ciroya sahip ilk beş yüz şirketinin, *Fortune* dergisi tarafından her yıl yayımlanan listesi. (ç. n.)

sekizinci kat sadece Bushings'in sekiz üst düzey yöneticisine ayrılmıştı.

McAlister'in kâinat güzellik yarışması finalistlerini andıran iki sekreteri, ihtişamlı özel resepsiyon alanında birbirine eş desenli ahşap masalarda oturuyorlardı. Aynı anda, "Günaydın Bay McAlister," dediler.

McAlister onları karşılıksız bırakarak, "Kahve," dedi. "Ve Turnbull derhâl gelsin."

McAlister'in emirlerini haykırmasından en fazla üç dakika sonra Mali İşler Müdürü Martin Turnbull, elinde kalın bir dosyayla ofise girdi. Tavan yüksekliği dört metreyi aşan devasa ofisin bir duvarını boydan boya kaplayan şelaleye bakarak cebinden çıkardığı buruşuk bir kâğıt mendil tomarıyla alnındaki ve burnundaki teri sildi. McAlister'in iki sekreterinden biri, Turnbull'un peşi sıra elinde som gümüşten büyük bir tepsiyle aceleyle içeri girdi.

Colum McAlister, Bushings'in CEO'suydu. Bir seksen beş boyunda, yaklaşık seksen kilo ağırlığında, bakımlı ve altmış üç yaşında birine göre formda bir erkekti. Her gün ofisinin özel spor salonunda özel antrenörünün gözetiminde yaptığı egzersizin faydası büyüktü. Teni yıl boyu bronz, gümüş rengi seyrelemiş saçları tıpkı manikürlü tırnakları gibi her an bakımlıydı. Cildinde sadece haftalık düzenli cilt bakımıyla sağlanabilecek, film yıldızlarına özgü bir ışıltı vardı. Saville Row'dan ısmarlama gömlekler ve takım elbiseler giyerdi, ayakkabıları İtalya'da özel olarak üretilmişti. Altın ve safir karışımı Cartier kol düğmeleri ve kravat iğnesi gri takım elbisesini ve adının baş harfleri işlenmiş açık mavi gömleğini kusursuz bir şekilde tamamlıyordu. Şahsına özel yaratılmamış tek giysileri baklava desenli çorapları, iç çamaşırı ve Hermes kemeri idi. Karısının altmışıncı doğum günü hediyesi olan pembe altından Patek Philippe saati bile yaklaşık iki yüz bin dolara özel olarak tasarlanmıştı. Dış görünüşü en ince

ayrıntısına kadar işlenmiş olsa da McAlister'ın doğuştan gelen kabalığı gözlerinden ve duruşundan okunuyordu. Brooklyn'in en kötü mahallerinden birinde büyüyen kavgacı sokak çocuğu, özenle cilalanmış dış kaplamasının hemen altında kendini göstermek için fırsat kolluyordu.

“Ne kadar kötü görünüyor Marty?”

“Kurul toplantıda yine başımızın etini yiyecek.”

“Ne halt etmemizi istiyorlar? Üretim hattımız yıpratılıyor. Üretimi sonlandırılan ilaçlar yüzünden ne kadar kaybediyoruz?”

“Tedavülden kalktıkları için on yedi ilacımız çöpü boyladı. O ilaçlara artık kimsenin ihtiyacı kalmadı ve altısında araştırma ve geliştirme maliyetlerimizi bile karşılayamadığımız için kâr-zararda büyük darbe aldık. Sonuç olarak sadece bu yıl satışlarımız yüzde yirmi bir düştü. Gerçek ‘sağılacak ineklerimizin’ bir kısmını kaybettik. Ama sadece biz değil, herkes kötü durumda.”

McAlister, Turnbull’a doğru öne eğilirken masasına sertçe vurdu. “Aynen öyle. Kurula vurgulamamız gereken de işte bu. O herif. Hepimizi öldürüyor.”

Turnbull, McAlister'in önüne bir liste koyarak, “Çok haklısınız. Bakın,” dedi. “Artık bedava bile dağıtamayacağınız ilaçların listesi.”

McAlister kâğıdı eline aldı ve kafasını sallayarak, “Collins adama ulaşmayı başardı mı?” diye sordu. “Anlaşma sağlayamaz mıyız?”

“Defalarca denedi. Ama Austin iş birliğine yanaşmıyor. Adama ulaşmak bile imkânsız. Geçit vermeyen bir kaltak var. Kadını kimse aşamıyor.”

“Kadını satın almayı denedik mi?” diye sordu McAlister.

“Hiçbir yere varamadık. O da bir başka iyilik ve doğruluk abidesi.”

“Adamla anlaşabilsek ve patentlerinden lisans alabilsek marjlarımızda indirimle gitsek bile idare edebiliriz.”

“Böyle bir şey olmayacak. Herifin Evrensel Hizmet denen şu lanet olası şirketi var ve ilaçlarını olabildiğince ucuza satabilmek için markasız ilaç üreticileriyle imtiyazsız anlaşmalar yapıyor.”

McAlister gözlerini kısarak dudağını dişledi. “Herif kaçık. Buluşunu bedava dağıtıyor. Kim böyle bir saçmalık yapar?”

“*Forbes*’ta Austin’in şirketi kâr amacıyla işletse on yıl içinde dünyanın en zengin adamı olacağını anlatan bir makale okudum.”

McAlister’in çenesi öne doğru uzandı ve sağ şakağındaki bir damar gözle görülür biçimde atmaya başladı. Turnbull bu tanıdık belirtileri görünce bir adım geri çekildi. McAlister’in öfkesi efsane olmuştu. Turnbull her zaman McAlister’in öfkesinin en şiddetli kısmını organizasyondaki başka bir insana yönlendirmeye çalışırdı, Bushings’te bu kadar uzun zamandır barınabilmesinin nedenlerinden biri buydu.

McAlister, Turnbull’a dik dik bakarak, “Bu kadar saçmalık yeter,” dedi. “Bana hiçbir faydan olmuyor. En kısa zamanda bir şey bulsan iyi olur. Austin çok genç. Başka neler yapabileceğini sadece Tanrı bilir. Vereceği zarar sınırsız olabilir.”

Gümüş rengi, eski, tozlu bir Hyundai “The Conch Shack” restoranında boş bir park yerine girdi. Bill Owens nihayet sürücü koltuğundan kalkmayı başarınca araba yerden beş santim yükseldi, rahat bir nefes aldığını hayal etmek zor değildi. Owens kalın kenarlı yayvan bir güneş gözlüğü takmış, cafcacılı renklerde zar, Martini kadehleri ve hula dansçıları desenleriyle süslü bir Hawaii gömleği giymişti. Gömleğin bedeni XXL olsa gerekti ama şiş göbeği içine zar zor sığmış gibi duruyordu. Kalın boynunda asılı duran fotoğraf makinesi göbeğinin üstüne dayanmıştı. Yüzü güneşte yanmış bir bal kabağı fenerine benziyordu. Karnı açtı. Yol kenarındaki küçük paket servis büfesini, balık ürünlerinin gıda zehirlenmesine yol açma olasılığını kestirmeye çalışarak süzdü. Sinekleri dışarıda tutmak için sürgülü sinek telleriyle donatılmış üç satış penceresinde asılı duran elle yazılmış menüleri okudu. Hamburger ve sosisli sandviçler de dâhil, menüdeki hemen her yemeğin yanında “taze” kelimesi yer alıyordu. *Bu ne demek acaba*, diye düşündü. *Taze sosisli sandviç?*

Sonunda, “Bir kâse deniz salyangozu çorbası, balık ve patates kızartması alacağım,” dedi. “Ne kadar tazedir?”

Pencerenin arkasındaki yaşlı adam yeni olduğu günler on yıl geride kalmış gibi görünen beyaz bir önlük takmıştı. “Bu sabah tuttuk. Deniz salyangozumuzla meşhuruz.”

“Burası meşhur mu?”

“En taze deniz salyangozları için The Conch Shack’e gelineceğini herkes bilir. Biz çoğundan eskiyiz, diğerleri bu işi bırakınca da burada olacağız.”

“Burası sizin mi?”

“Evet. Sıfırdan kendim kurdum. Yirmi seneyi geçti. Elbette her zaman bu kadar büyük değildi.” Owens başını bir sağa bir sola çevirerek büfenin en çok seksen metrekare olduğunu tahmin etti.

“Yani sahibi sizsiniz?”

“Sahibi, şefi, hatta bazen balıkçısı benim. İşe koyulup yemeğini pişireyim. Kulağın numaranda olsun.”

Owens arabasına yürürken The Conch Shack’in ön cephesinin birkaç fotoğrafını çekti, sonra yan tarafına dolaşp birkaç tane daha çekti. Restoran 1 numaralı eyalet otoyolunun Florida Keys boyunca uzanan ve onları ana karaya bağlayan iki yüz kilometrelik kısmını oluşturan Overseas Otobanı üstündeki Islamorada’daydı.

Owens yemeğini yedikten sonra tekrar paket teslim penceresine gitti.

“Enfesti. Haklıymışsınız. İnanılmaz tazeydi. Bu arada adım Bill Owens.”

“Tanıştığımıza memnun oldum. Ben de Alan Gottschalk.”

“Buralarda mı yaşıyorsunuz?”

“Yolun üç kilometre aşağısında,” dedi Alan. “Eskiden tek komşum timsahlardı. Şimdi herkes burada yaşıyor.”

“Yanımda götürebileceğim bir menünüz var mı? Eşe dosta reklamınızı yapayım.”

“Sana bir tişört bile satabilirim.” Alan gülerek menünün tartar sosu bulaşmış bir kopyasını Owens’a uzattı. “Tişört konusunda şaka yapıyorum. Belki seneye.”

Owens park yerinden çıkarken gizlice, paket sipariş penceresinde yeni müşterilerin siparişlerini not alan Alan’ın birkaç

yakın pozunu çekti. Dört haftadır Bay Colony’de yapılan araştırma Alan’ın Islamorada’da yaşıyor olabileceğine işaret edince Owens, Rollie Carter’ın ricasıyla arabayla Miami’den gelmişti.

Alan’ın Madeira Yolu’ndaki evini, Alan’ın giriş çıkışlarını görüntülemeyi de ihmal etmeyerek çoktan fotoğraflamıştı. Owens şehrin gayrimenkul kayıtlarında yaptığı aramada, Alan’ın yirmi beş sene önce deniz tarafında otların büyüdüğü bakımsız arazide iki odalı, köhne bir kulübe satın aldığını öğrenmişti. O günlerde Islamorada, Key West yolu üzerinde çok seyrek yerleşimli bir mola durağından başka bir şey değildi. Alan eve o dönemde önemli sayılacak bir meblağ –elli beş bin dolar– ödemişti. Owens, Alan’ın bu parayı nereden edindiğini bulamamıştı ama Rollie o kısmı çoktan saptamıştı.

Alan seneler içinde kulübenin etrafındaki tropik bitki örtüsünü temizlemiş, bir bahçe yapmış, kulübeyi tamir edip iki oda ve yarım banyoyu içine alacak şekilde büyüttü. Burası Alan’ın, kimsenin asla elinden alamayacağı, kendine ait, özgür ve temiz cennet parçasıydı. Ve şimdi, kulübeyi satın almasından yirmi yıl sonra Islamorada “Dünyanın Sportif Balıkçılık Başkenti” olarak tanınıyor ve bölgenin her yerinden tesisler, marinalar ve gayrimenkul projeleri fişkırıyordu. Alan’ın küçük evi, etrafında büyüyen lüks bir yerleşim projesinin ortasında kalmıştı ve evi ancak bazı komşularının garajları kadar olsa da deniz kıyısındaki dört dönümlük mülke herkes imrenerek bakardı.

Kulübeyi almasından bir sene sonra otobana bakan bir dönümü de satın almış ve gezgin işçilerin yardımıyla üstüne The Conch Shack’i kurmuştu. Arazi için yirmi bin dolar ödemiş, restoranı altı bin dolara inşa etmişti. Restoranı tek başına işlettiği seneler boyunca küçük mekânın aşçısı, garsonu, komisi, bulaşıkçısı ve satın almacısı olarak mütevazı hayat tarzına yetecek kadar para kazanabilmişti. Son yıllarda Islamorada turistlerin radarına girince işler açılmıştı. Islamorada’da hayat yavaş, iklim

tropikti. Keys, Florida'da don olmayan tek yerdi. Alan soğuk havadan da boğuk şehirlerden de bıkmıştı.

Owens, Alan'ın, evinin, The Conch Shack'in fotoğraflarının ve Islamorada'nın resmî gayrimenkul kayıtlarının kopyalarının, Alan'ın sürücü belgesinin, ev telefonunun, restoranın telefonunun, Alan'ın üç yıllık telefon faturalarının kopyalarının, restoranın menüsünün bir kopyasının da dâhil olduğu raporunu Rollie Carter'a e-posta yoluyla gönderirken kendi tarifini de ekledi:

“Şahıs bir metre seksen yedi santim boyunda. Sürücü belgesine göre altmış dokuz yaşında. Temiz, tıraşlı, orta uzunluktaki kır saçları seyreلمeye başlamış, kahverengi gözlü, dik duruşlu ve ince yapılı bir adam. Kemik çerçeveli gözlüğü var. Dinç görünüyor, uyanık, konuşkan biri ve iğneleyici olarak tanımlanabilecek bir mizah anlayışı sergiliyor. Yüzeysel olarak bakıldığında görünüşünde ya da gözlemlenen davranışlarında madde kullanımını düşündüren bir şey yok. Islamorada sakinleri arasında yürüttüğüm üç günlük soruşturmada, şehirde iyi tanınan, ilgisini çeken konularda sözünü sakınmayan ve kimi-leri tarafından huysuz olarak nitelendirilen bir kişiliğe sahip olduğunu öğrendim. Bununla birlikte, özellikle uzun yıllardır ihtiyaç sahiplerine yardım çalışmalarına katılmasının sonucu olarak iyi bir itibarı var. Hâlihazırda süren herhangi bir romantik ya da ailesel ilişkiye dair bir kanıt bulamadım. Evinin dekoratif içeriğini (dışarıdan) incelediğimde tahminî üç ve beş yaşlarında iki çocuğa ait çerçeveli fotoğraflar gördüm. Üç yıllık telefon kayıtları yerel alan kodu dışında, gelen ya da giden tek bir arama içermiyor. Florida eyaletinde sabıka kaydı bulunmuyor. Çöplerinde sıra dışı herhangi bir şey bulunmadı. Taşınmaz ya da kişisel malları üzerinde herhangi bir rehin veya aleyhine herhangi bir yargı kararı yok.”

Rollie, Owens'ın raporunu okudu ve kendisinin ve Alan'ın yerini saptama sürecinde görevlendirdiği diğer yerel temsilci-

lerin bulgularıyla birleştirdi. Araştırma Alan'ın bir dizi gúney şehrini denediğini, her birinde yarı zamanlı işlerde şalışarak ve kısa dönem kiralık evlerde yaşayarak birkaç ay kaldığını ortaya koyuyordu. Aradan yirmi yıl geçmiş olmasına rağmen Rollie ve temsilcileri Alan'ın Atlanta, Charlestown, Little Rock, Pensacola, Miami'den geçip Keys'te son bulan yolculuğunun izini sürmeyi başarmışlardı.

Susan raporu almaya gittiğinde Rollie, "Bayan Jones, bir sürü kayıp insan raporu yazdım ama bu seferki hepsini açtı," dedi. "Ne acayip bir hikâye. Ve adam hakkında ne çok haber var. Raporun bu kadar kalın olmasının nedeni bu, araya bir sürü basın kupürü sıkıştırdım. İşe bayağı bir 'lezzet' katıyor, anlarsınız ya."

"Bay Carter, çok ilginç ama daha fazlasını duymak istemiyorum. Lütfen dosyayı ağzı mühürlü bir zarfa koyar mısınız?"

Susan zarfı Bobby'ye verince Bobby ofisinin kapısını kilitledi. Zarfın bandını kesip siyah dosyayı çıkardı, masaya koyup ona bir süre baktı. Sonra okumaya başladı. İki saat sonra Susan'ı aradı ve yanına gelmesini rica etti.

"Raporu okudum. Bence bu dedektifleri tutarak iyi bir seçim yapmışsın."

"Sonuçta az para tutmadı. Aradığın şeyi bulabildin mi?"

"Evet, buldum. Aslında beklediğimden daha iyi." Bobby, Susan'ın sevecen, kahverengi gözlerine baktı. Yeryüzünde daha yakın hissettiği veya daha fazla güvendiği bir insan daha yoktu. Diğer her şeyi onunla paylaşmıştı ve ilişkilerinin açıklığı nedeniyle Susan bunu da öğrenmeyi hak ediyordu. Ama Bobby ona söylemeyi kaldıramayacaktı. "Yakında sana da anlatacağım Susan, söz veriyorum. Ama şu an doğru zaman değil. Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim."

O gece Bobby, Bay Colony raporunu laboratuvardaki ofisinin bitişiğindeki yaşama alanına götürdü. Dosyanın Alan'ın

iletişim bilgilerinin olduğu sayfasını açtı. Bilgisayarının başına geçip ona bir mektup yazmaya başladı. Yazması kolay bir mektup değildi ama tamamladığında sonuçtan memnun kaldı. Tek sayfalık mektubu katlayıp pullu bir zarfın içine koydu. Sonra bir köşeye itilmiş eski sandığın üstünde duran kitap yığınlarını kaldırıp raporu sandığın içine koydu. Sandıkta daha önce “Çöp Tenekesi Bebeği” hikâyesiyle ilgili internette araştırıp çıktısını aldığı ya da yayıncılara başvurup edindiği yüzlerce basın haberi vardı. Sandığı kapatıp kitaplarını üstüne yığmaya başladı. Sonra durdu, yere oturdu ve gözlerini Alan’a yazdığı mektubun durduğu zarfa dikti. Sandığı tekrar açıp zarfı da diğerlerinin yanına attı.

A ltı yıl sonra ekim ayının ılık bir günüydü. Yapraklar sonbahar renklerine bürünmeye başlamıştı. Bobby elinde büyük bir Bloody Mary'yle yatakta uzanıyordu. Öğleden sonra saat birdi ve uyanalı sadece bir saat olmuştu. Odanın içinde parlayan güneş yüzünden gözlerini kısıtı ve ışığı engellemek için sol elini büküp alnına dayadı. Âlem dönemlerinden birindeydi ve bir önceki gecenin yoldaşı yatak odasında uyuyordu. Bobby etrafına baktı. Bu daire için tipik bir manzaraydı bu. İçerikleri tüketimin çeşitli aşamalarında kalmış şarap ve likör kadehleri her yerdeydi. Sehpa ve yerde tıka basa dolu küllükler vardı. Kanepe saldırıya uğramış gibiydi. Minderleri her yerdeydi. Etrafa çeşitli kadın giysileri saçılmıştı. Dairenin havasızlığına içki, tütsü, ot ve seks kokusu karışmıştı. Bobby'nin Front Caddesi'ndeki, kendine ait çatı katında geçirdiği sayılı zamandan biriydi bu.

Bobby içkisini yudumlarken bu dairenin bir günah yuvasından başka bir şey olmadığını düşündü. Buraya sadece mecburi inişlerinde yalnız kalacak bir yere ihtiyaç duyduğunda geliyordu. Diğer zamanlarda Tufts'taki ofisinin bitişiğinde yer alan küçük dairede yaşıyordu. Susan'ın dırdırına son vermek için, kadının tabiriyle “bir hayatı varmış gibi yapabilmek” için burayı kiralamıştı. Tek odalı daire lüks değildi ama Bobby'nin o güne dek sahip olduğu en hoş yeri. Evi Susan bulmuştu ve Bobby'nin

otoimmün hastalıklar buluşunun neden olduğu medya sirkinden sonra her geçen gün biraz daha korumak zorunda kaldığı mahremiyeti için kontratta da onun adı yazıyordu. Bobby evi hemen benimsemişti çünkü açık oturma bölümünün büyük bir kısmı, zemini meşe parke kaplı, pencereleri yerden tavana kadar uzanan geniş, açık bir alandan oluşuyordu. Bobby'nin tabiriyle bir ev "klostrofobik olmaya ancak bu kadar uzak" olabilirdi. Daire duvara yaslı duran büyük çizim defterleri, elektrikli piyano, iki tekerlekli kara tahta, CD'lerle dolu kutular ve sonsuz sayıda bilimsel derginin yanı sıra Joe'nun ona verdiği yüzlerce kitabı da barındırıyordu.

Bobby aynaya baktı. O mu daha kötü görünüyordu, hırpalanmış kanepe mi, karar veremedi. İki gün süren son âlemi üç aylık yoğun bir çalışmanın sonunda basınç supabı olmuştu. Bobby televizyonu açıp uzaktan kumandayla kanal kanal do-laştıktan sonra yirmi dört saat haber yayını yapan bir kanalda karar kıldı. Bir süre ekrana boş boş baktıktan sonra tam kanal değiştirecekken, haber spikeri heyecanla yeni bir hikâyeye atladı:

"Bir son dakika haberi. Stockholm'deki Nobel Ödül Komitesi birkaç dakika önce bu yıl tıp ve kimya alanlarındaki Nobel ödüllerinin her ikisinin de, gen çoğaltma konusunda müsküler distrofi tedavisinin yolunu açan devrimsel keşifleri nedeniyle Doktor Robert James'e verileceğini duyurdu. Komitenin duyurusunda şu ifadelere yer verildi: 'Bu araçlar diğer insan hastalıklarıyla mücadelede bütün bilim toplumu için yepyeni bir paradigma oluşturacak kadar olağanüstü bir önem taşıyor.'" Bobby arkasına yaslanıp derin bir iç geçirdi. Bunun ne anlama geleceğini biliyordu. Spiker, "Şimdi Stockholm'de duyurunun yapıldığı Nobel Vakfı'nın genel merkezinde hazır bulunan muhabirimiz Richard Shaffer'a bağlanıyoruz," diye devam etti.

"Teşekkürler Sally. Burada çok büyük bir coşku var. Bugün açıklanan ödüller Austin'in beşinci ve altıncı Nobel ödülleri olacak.

Kimya ve tıp alanlarındaki ilk iki ödülünü yirmi beş yaşında, seksenden fazla otoimmün hastalığın tedavisinin yolunu açan bilimsel plan ve metodolojiye örnek teşkil eden multipl skleroz tedavisiyle almıştı. İki yıl sonra halk arasında Lou Gehrig hastalığı olarak da bilinen ALS hastalığının tedavisiyle biyokimya alanında Nobel Ödülü kazanarak bütün dünyayı şaşırtmıştı. Üç yıl sonra, bu kez selektif elektromanyetik hücresel rejenerasyon metodolojisiyle biyofizik alanında bir Nobel daha kazandı. Austin'in bu kez ödül törenine şahsen katılıp katılmayacağı merak konusu. Geçmişte hiçbir törene katılmadı ve komiteden nakit para ödülünü doğrudan araştırma vakfına iletmelerini rica etti. Bu yıl da aynı şeyi yaparsa toplam tutar seksen milyon doları aşacak."

"Teşekkürler Richard. Gerçekten inanılmaz. Ancak reklamdan ve şöhretten uzak duran otuz iki yaşındaki münzevi dâhi hakkında çok az şey biliniyor. Elimizde fotoğrafları bile yok ve MIT ve Harvard'dan önceki yıllara ait hiç kayıt yok gibi görünüyor. Yarın akşam saat on birde 'Aramızdaki Mucize Adam' özel haberi için ekran başında olun."

Bobby içkisini kafasına dikti. Aldığı her ödül ve yaptığı her keşif basının onu bir hikâye ya da özel habere konu etmesi için itici bir güç oluyordu. Kurcalama yine başlıyordu. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama geri dönüp baktığında, çocukluğuna dair bütün kayıtları toplatıp OSSIS'in koruması altında mühürlendiği için Orin Varneys'e minnettardı. Geçmişini ortaya çıkarabilseler medyanın nasıl bayram edeceğini düşününce içi ürperiyordu. Bu düşünce bile sehpa da duran yarısı bitmiş Macallan 18 şişesini kapıp yerde duran bir kadehi doldurmasına ve büyük bir yudum içmesine yetti. Oturma odasının köşesinde, kitap yığınının altında duran eski sandığa huzursuz bir bakış attı. Sonra Joe'nun en sevdiği kehribar rengi viskiye bakarken dalıp gitti. O gecenin ilerleyen saatlerinde sandığı açtı ve altı yıl

önce Gottschalk'a yazdığı mektubu çıkardı. Bu kez onu postaya verecekti.

Sonraki yıl boyunca, tek bir haber kanalının özel haberinde Bobby'yi tanımlamak için kullandığı o isim kendine her geçen gün biraz daha fazla yer edindi. Bobby ise dünya medyasında yaygın bir şekilde "Mucize Adam" olarak anılmaktan mahcuptu.

Evinin tel kapısı arkasından çarparak kapanırken Alan Gottschalk kıyıdan gelen mis gibi serin havayı içine çekerek gülümsedi. Elinde daha az önce doldurduğu dumanı tüten sade kahvesiyle posta kutusuna doğru yürüdü. İki yıl önce barınaktan kurtardığı kahverengi, iri bir kırma olan köpeği Jackson da peşindeydi. Alan'ın bahçesindeki uzun deniz otları tuzlu esintide usul usul salınıyordu. Mavi gökyüzündeki tek tük bulutlar kopuk beyaz kurdeleleri andırıyordu. Alan en sevdiği sesin sahibi martılara bakmak için kafasını kaldırıncâ parlak güneşten kamaşan gözlerini kısmak zorunda kaldı. Keys'in ikliminden ve güzelliğinden asla bıkmıyordu. Eski hayatının karanlığından kurtulma şansına kavuştuğu için her gün şükrediyordu. Posta kutusunu açtı, birkaç parçadan oluşan postasını alıp mutfağa döndü ve ekmek kızartma makinesindeki iki dilim ekmek fırılınca zarfları masanın üstüne attı. Ekmekleri kızartıcıdan dikkatle çıkardı, yağladı ve eli çabuk bir aşçının ustalığıyla tavaya iki yumurta kırdı. Sandviçi hazır olunca onu bir tabağa yerleştirip masaya oturdu. Kahvesini yudumlayarak kahvaltısını ederken postayı elden geçirdi. Telefon faturası, elektrik faturası, yerel süpermarketin reklam broşürü, iade adresi olmayan düz, beyaz bir zarf. Alan zarfı ve içindeki katlı kâğıdı açıp okumaya başladı.

Sayın Gottschalk,

Sizi bulabildiğim için çok mutluyum ve bunu yapmaya çalışırken size verdiğim her türlü rahatsızlık için özür dilerim. Yıllar önce bana büyük incelik göstermişsiniz. Büyük bir cesaret ve ahlak örneği sergilemiş ve bu süreçte hayatımı kurtarıp beni ilk yuvama kavuşturmuşsunuz. Size sözcüklerin ifade edemeyeceği kadar çok şey borçluyum ve her zaman borçlu kalacağım. Bir gün sizinle tanışmayı umuyorum ama şimdilik tamamlamam gereken işler var. Başarılarım sizin eserinizdir.

En içten duygularımla,

Robert James Austin, namıdiğer “Küçük Ahbap”

Not: Mahremiyetim benim için çok önemli olduğundan iletişimimizi gizli tutmanız beni çok mutlu eder.

Alan mektubu bir daha okudu. Sonra kâğıt parçasına gözlerine inanamayarak baktı. *Bu bir tür sapıkça şaka falan mı? Bunu bana kim yapar ki?* Mutfak masasında oturup boş gözlerle pencereden dışarı baktı. Tıpkı bir film izler gibi, otuz yıl önce yaşanan olaylar gözlerinin önünde tuhaf bir netlik ve detayla canlandı. Hayatını sonsuza dek değiştiren o olaylar... Bebeği medyanın daha sonra alaycı bir tavırla “Riverview Konakları” olarak adlandırdığı derme çatma gecekondu mahallesindeki evine götürüşü... Deli Mary’nin ucuz votkasıyla dezenfekte ettiği deri altı sıringasından uyduruk bir biberon yapışı, komşularının bebeği benimseyip bakımı için gereken her şeyi şehrin parklarında dalgın bakıcıların başıboş bıraktığı bebek pusetlerinden çalmaları ve bebeğe iki hafta baktıktan sonra polisin onları bulması... Gözleri kapalı, omuzları çökmüş bir halde sandalyesinde otururken anılar daha dün yaşanmış gibi capcanlı bir şekilde üstüne çullandı.

Ekip arabaları siren ve fren sesleri eşliğinde karakolun önünde durdu. Çocuk Sağlığı ve Refahı Hizmetleri'nden iki sosyal hizmet görevlisi çoktan gelmiş bekliyordu. Alan kucağında bebek, etrafında dört polis memuruyla arabadan indirildi. Kucağında, orada olmaya çok alışık ve halinden çok hoşnut bir bebek tutan, üstü başı dökülen sefil adama bakarlarken sosyal hizmet görevlilerinin gözleri kocaman açıldı. Görevlilerden daha kıdemli olanı –Natalie Kimball– bebeği Alan'dan almak için uzandı. Alan bebeği uzanır pozisyondan yüzü kendisine bakacak şekilde dik çevirdi. Bebeğin açık mavi gözlerine bakarak, “‘Küçük ahabp’ çok yakışıklısın ve şimdiden ne kadar da büyüdün,” dedi.

Bebeği göğsüne bastırıp başının tepesine bir öpücük kondu. Sakallı yüzünü bebeğin sağ kulağına yaklaştırıp, “Sen çok özel bir oğlansın. Bunu sakın unutma. Seni seviyorum ‘küçük ahabp’,” diye fısıldadı.

Bebeği ona uzatırken Kimball neler olduğunu anlamak istercesine Alan'a bakıyordu. Alan'ın gözleri şiş ve yaşlıydı. Yenilmiş ve yıpranmış görünüyordu.

“Görünüşe bakılırsa ona çok iyi bakmışsınız. Umarım ka-
nun bunu dikkate alır.” Kimball bu sözleri söyledikten sonra kucağında bebekle karakol kapısına yürüdü.

Alan'ı tutuklayan polis memuru Jackson koşarak yanına geldi ve “Bakın,” dedi. “Bebeği iyice muayene ettirmeniz çok önemli. Anne ve babasını ya da doğduğu hastaneyi bulmamıza yardımcı olacak her şeyi öğrenmeliyiz. Bu kaçık serserinin bebeği nereden çaldığını bilmiyoruz ama öğreneceğiz.”

Kimball, “Çocuk kaçırmaktan daha kötü bir şey yok,” dedi. “Hele bir yenidoğanı. Dehşet verici. Anne ve babası büyük acı çekiyor olmalı.”

“O serserinin bebeği bir çöp konteynerinde bulunduğunu söylediğine inanabiliyor musunuz?”

“Çöp konteyneri mi?”

“Evet, bir çöp konteynerindeki bir çöp torbasının içinde.”

Kimball yorgun bir tavırla salladığı başını öne eğdi ve “Bu doğruysa Tanrı hepimizi affetsin,” diye mırıldandı.

Kimball polis karakolundan ayrılırken “küçük ahabap” avazı çıktığı kadar ağlıyor ve iki haftalık bir bebeğin var gücüyle çırpınıyordu.

Jackson ve bir diğer polis memuru, Alan’ı kayıt masasına götürdüler. Masanın arkasındaki teğmen, Jackson’a suçlamanın ne olduğunu sordu.

“Çocuk kaçırma ve ağır hırsızlık,” dedi Jackson.

Alan bir sorgu odasına alınmak için karakolun içine sokuldu. *Bana nasıl bakıyorlar. İnsan bile değilmişim gibi.*

Alan’ı sorguya çekenlerin arasında Joe Parsoni de vardı. Elli bir yaşında, bir yetmiş iki boyunda ve doksan kilo civarındaydı. Şiş bir suratı ve kronik yüksek tansiyon ile aşırı alkol tüketiminin neden olduğu ciddi rozesea rahatsızlığı yüzünden sürekli kırmızı, yuvarlak bir burnu vardı. Parsoni’nin emekliliğine tam dört sene kalmıştı. İşteki her gününden nefret ediyordu. Polis teşkilatında geçirdiği yirmi yılın sonunda, şüphelilerden bahsederken kullandığı ifadeyle, hayatını etrafını “evrenin pislikleri”yle çevreleyerek ziyan ettiği sonucuna varmıştı.

Diğer sorgu görevlisi, John Jay Ceza Adaleti Akademisi’nde psikoloji eğitimi alan ve dedektiflik rozetini yakın zamanda takan Dedektif Jack Warden’dı. Uzun boyu ve 1940’lı yılların film yıldızları arasında çok popüler olan tarzda, keskin bir çizgiyle sola ayırıp yapıştırdığı koyu renk saçlarıyla neredeyse klasik anlamdaki yakışıklılığının tek defosu çopur teniydi. Tasarımcı imzası taşıyan tel güneş gözlüğü, kolalı gömleği ve üç parçalı takımlarıyla ofisin moda öncüsüydü. Warden avukat olmak iste-

mişti ancak iki bebek ve Mezopotamya deltasından daha verimli, genç bir eşe bakma mecburiyetinin finansal baskısı onu devletin sağlık sigortasından yararlanabilmek için hayallerini askıya alıp polis teşkilatına katılmaya itmişti.

Dedektif Parsoni şişko, yağlı yüzünü Alan'inkine iyice yaklaştırdı ve bir yandan tükürükler saçarak bağırırken bir yandan da bir boz ayı gibi tepesinde dikilip sandalyesini iki eliyle sarsarak onu kışkırtmaya çalıştı.

"Bana bak serseri. Benimle oynama. Çocuğu satmak için çaldın. İtiraf et." Parsoni geri çekildi ve Alan'a bakarak tüylü, iri yumruklarını ovalamaya başladı. "İtirafını senden eninde sonunda alacağız. Kendini akıllı sanıyorsun. Ama değilsin. Ezğin tekisin. Zamanımı boşa harcama. Gidecek bir evim ve ailem var. Sense bir hiçsin."

İki saatlik acımasız sıkıştırmanın sonunda Alan'ın işi bitmişti. Parsoni ve Warden'a açık açık söyledi.

"Verecek başka cevabım yok. Size söyledim, son bir kez daha söyleyeceğim. Raporunuza yazın. 'Küçük ahbap'ı yaklaşık iki hafta önce büyük, siyah bir çöp torbasında, 3. Cadde ile A Caddesi arasında bir çöp konteynerinde buldum." Sonra elini cebine attı.

Parsoni, "Silahı var!" diye haykırarak Alan'ın üstüne atıldı ve bir beyzbol yakalayıcısının eldivenleri kadar iri elleriyle Alan'ın suratına peş peşe üç sert yumruk indirdi.

Warden, Parsoni'yi kollarını sararak kavradı. "Kes şunu. Üstünün arandığını ve dedektörden geçtiğini biliyorsun. Kendine gel." Parsoni'yi Alan'ın üstünden çekip uzaklaştırdı.

Parsoni burnundan soluyarak, "Warden, kafanı kıcından çıkar," dedi.

Saldırı sonrası boynunun hâlâ hareket edebilir durumda olduğundan emin olmak için kafasını bir sağa bir sola çevirirken Alan'ın gözleri kapalıydı. Sonra gözlerini açıp yere kan tükürdü.

Dudağı da burnu gibi kanıyordu. Bunu görünce gözleri parlayan Parsoni, “Şimdi bu alt tabakayla bir yere varabileceğiz,” dedi. Warden, Alan’a bir tomar kâğıt peçete uzatıp metal çöp sepetiniayağının dibine bıraktı.

Alan, Warden’a baktı. “Şuradaki Cro Magnon sözümü kesmeden önce anlattığım gibi, ‘küçük ahabap’ 3. Cadde ile A Caddesi arasındaki bir çöp konteynerinde buldum.” Sonra gözlerini Warden’dan ayırmadan temkinli bir tavırla tekrar cebine uzandı. Warden başıyla onay verdi. Alan cebinden buruşturulmuş, siyah bir çöp torbası çıkardı.

“Bebek bu torbanın içindeydi.”

Warden torbayı Alan’dan alırken çok şaşkıındı. “Bu torba mı?”

“Evet, bu torba. ‘Küçük ahabap’ bu torbanın içindeydi.”

Warden torbayı açıp sorgu masasının üstüne yaydı ve eliyle vurup düzelterek tam boyutuna getirdi. Ona daha önce hiç çöp torbası görmemiş gibi bakıyordu. Sonra onu kaldırdı ve dikkatle açıp içine baktı. Ardından torbayı düzgün bir şekilde katlayıp üstünde Kanıt A yazan şeffaf bir kanıt torbasının içine koydu.

“Bu saçmalığa inanmayacaksınız, değil mi?” dedi Parsoni, Warden’a. “Birkaç kez daha okşanırsa bu masalı anlatmak yerine gerçekleri anlatmaya başlar. Neden sen kola almaya gidip beş dakika sonra dönmüyorsun? O arada ben de burada ilerleme kaydederim.”

Alan, “‘Küçük ahabap’ bulduğum yerde bıraksaydım şu anda burada olmazdım,” diye devam etti. “Ama ölmesine izin veremezdim. Benim için, onu oraya her kim bıraktıysa onun gözündeki gibi çöp değildi. Bebek arabasına ve diğer eşyalara gelince... Herhangi bir şeyin çalındığını gören şahidiniz var mı? Hiç sanmam. Beni rahat bırakın ve gidip biraz park cezası kesin. Ve hazır çıkmışken bana şu beleş avukatlardan bir tane bulun.”

Parsoni’nin şakaklarındaki damarlar şişmişti. Alan’ın ayaklarının dibindeki çöp sepetine doğru tükürdü ama fena halde

ıskaladığı için tükürüğünün büyük bir kısmı Alan'ın pantolonuna isabet etti. Sepete öyle sert bir tekme indirdi ki sepet içindekiler dökülürken kapının diğer tarafına, odanın ortasına kadar uçtu. Alan yerinden kaldırılıp bir nezaret hücreğine alındı.

Aradan birkaç gün geçti. Birkaç hafta. Jackson, *neler oluyor*, diye düşünüyordu. *Bir yerlerde, hâlâ kendileri aramaya devam ettikleri için henüz bir bildirimde bulunmamış acılı ebeveyn olmalıydı. Lanet olsun, bebek beyaz. Kusursuz, beyaz bir bebek. Onu mutlaka arayacaklardır. Onları bulacağız. Sadece birkaç gün daha.*

Karakolun başındaki Yüzbaşı Palmer'a dosyayı bir süre daha bekletmesini söyleyip duruyordu. "Bana soluklanmam için zaman verin," dedi. "Bu arada mahkemenin serseri için atadığı ucuz avukata da cehenneme kadar yolu olduğunu söyleyeceğim."

Jackson acılı ebeveynin ortaya çıkacağından, kayıp bildiriminde bulunacaklarından ve çocuk kaçırma suçuyla Alan Gottschalk'tan şikâyetçi olacaklarından emindi. Kendisi o dünya tatlısı beyaz bebeği o deli bozuk berduşun elinden kurtaran ve anne babasına kavuşturan kahraman polis olacaktı. Bu olay, kariyerinin uzun zamandır beklediği dönüm noktası olacaktı. Her şey an meselesiydi. *İhtiyacım olan tek şey, şu kahrolası anne babanın ortaya çıkıp çocukta hak iddia etmesi, sonrası tamam. Ben tamamım*, diye düşünüyordu.

Doktor Drummond'ın bebeğin bir hastanede ya da tecrübeli bir hemşire veya ebe yardımıyla doğmadığı sonucuna varması, kayıp ya da kaçırılmış bir çocuk iddiasıyla ortaya çıkan kimsenin olmaması, polis memurlarının bir yargıya varmakta acele ettikleri izlenimini yaratmıştı. Alan'ın mahkeme tarafından atanan avukatı hatalı tutuklama, kötü niyetli kovuşturma ve vatandaşlık haklarının ihlali iddialarıyla Amerikan Sivil Özgürlükler Birliğiyle iletişime geçmekle ilgili bir şeyler zırvalıyordu.

Alan'ın tutuklanmasından beş hafta sonra hâlâ çocuklarının kaçırıldığını ya da kayıp olduğunu iddia eden kimse olmamıştı.

Çöp torbasının içinde bulunan saç ve tükürük örneklerinin be-beğinkiyle uyuştuğunun DNA testiyle doğrulanması, Memur Jackson'ın hayallerine inen son darbe oldu. Yüzbaşı Palmer, Memur Jackson'ı ofisine çağırdı.

"Jackson, bu vaka tam bir fiyasko ve bu departmanın son on yıldır düştüğü en utanç verici durumlardan biri oldu. Em-niyet müdürü bugün beni aradı, burnundan soluyordu. Belediye başkanı ensesinde boza pişiriyormuş."

Jackson, "Kimin aklına gelirdi ki bu? O ayyaşın gerçeği söylediğini kim bilebilirdi?" diye geveledi.

Palmer sakinleşmek bilmiyordu. "Gerçeği öğrenmek senin görevin. Bu işi yüzüne gözüne bulaştırdın."

Yüzü ve boynu haşlanmış istakoz rengine dönen Jackson, yüksek tansiyon yüzünden kafası oracıkta infilak edecekmiş gibi görünüyordu. Palmer'ın ofisinden çıkmak için harekete geçti.

"Bir dakika Jackson. Sana çıkabileceğini söylemedim. Dahası da var," dedi Palmer. "Artık Amerikan Sivil Özgürlükler Bir-liği tarafından temsil edilen senin şu Bay Gottschalk'ın yaptığı anlaşılmaya göre hem belediye başkanı hem de emniyet müdürü adama Riverview Konakları'nda bizzat sunulmak üzere kamu özü yayımlayacaklar, üstelik adam şehre dava açmaması için altı haneli bir anlaşma bedeli alacak."

Seçim yılıydı ve Amerikan Sivil Özgürlükler Birliği'nin evsiz bir insan adına açacağı, ulusal düzeyde dikkat çekecek herhangi bir dava, belediye başkanı ve şehir konseyinin isteyeceği türde bir reklam olmazdı. Üstelik bu adam sıradan bir evsiz değildi. Alan Gottschalk bir kahramandı. Yere göğe sığdırılamayan bir kahraman.

Medya organlarının elinde acımasızca kullanabilecekleri bir hikâye vardı. Hikâye neredeyse bir hafta boyunca yerel gazete-lere, televizyon ve radyo istasyonlarına hâkim olmuş ve ulusal boyuta taşınmıştı. #2764'ün kaderine neyin yol açmış olabileceği

konusunda akıl yürüten televizyon programlarına, özel haberlere, bloglara ve köşe yazılarına konu olmuştu. Gottschalk'a "AYYAŞ KAHRAMAN", "ALTIN SERSERİ" ve "EVSİZ ŞÖVALYE" gibi isimler takılmıştı. İşler denizaşırı ülkelere taşınmadan önce çalıştığı, şimdi kepenkleri indirmiş bir fabrikadaki eski personel kayıtlarından alınan fotoğrafı hikâyenin patlamasından yirmi dört saat sonra her yere yayılmıştı.

Amerikan Sivil Özgürlükler Birliği anlaşmasının bir parçası olarak Riverview Konakları'nda yapılacak olan özür töreni belediye başkanının ofisi tarafından belediye başkanı, şehir konseyinin bütün üyeleri ve emniyet müdürü için politik bir fotoğraflama operasyonuna dönüştürüldü. Organizasyona hazırlanılırken şehrin temizlik departmanı, televizyonda o kadar şok edici görünmemesi için Riverview Konakları'na "çekidüzen verecek" işinin ehli bir ekiple çalıştı. Belediye başkanı metin yazarına evsiz ve işsizlerin olumsuz şartları ve yeniden seçilmesinin ardından yönetiminin Riverview Konakları sakinlerine ve "bu şehrin ihtiyaç sahibi bütün iyi insanlarına" yardım etmek için neler yapacağı hakkında uzun bir söylev yazdırdı.

Alan geçmişten silkinmeye çalışırken ürperdi. Fincanını dudaklarına götürürken titreyen eli kahvenin bir kısmının Bobby'nin mektubunun üstüne dökülmesine neden oldu. Alan kâğıdı eski bir belgeymiş gibi özenle silip nazikçe üfleyerek kuruttu. Yavaşça ayağa kalkarken mektubu zarfına koyup ceketinin cebine yerleştirdi. Sersemlemiş bir halde işinin yolunu tuttu.

Bobby kapıyı itip şarküteriden çıkarken kapının üstünde asılı duran pirinç çan şangırdadı. Her gün tükettiği beş kahvenin ilki olan yedi yüz mililitrelik kahvesinden bir yudum aldı. Önceki hafta yağan yoğun karın kalıntılarından neden olduğu yansıma yüzünden parlaklığı daha da artan güneş karşısında gözlerini kıstı. Rüzgâr yoktu ve sıcaklığın donma noktasının biraz altında olması Boston'da şubat ayı için ılık bir gün yaşanmasını sağlıyordu. Bobby temiz havayı içine çekip gülümsedi. Böyle kış sabahlarını çok severdi.

Tufts'a doğru yürürken ana kapıların önünde büyük bir kalabalığın toplandığını gördü. Bu, son birkaç aydır aşına olduğu bir manzaraydı. Güneş gözlüğünü taktı ve beyzbol şapkasının siperliğini iyice aşağı çekti.

Tepe ışıkları yanıp sönen beş polis arabası çapraz bir şekilde Tufts'ın ana girişinin önüne sıralanmıştı ve en az on beş polis memuru ve bir düzine kampüs güvenlik görevlisi kampüs girişini kapatmayı kafaya koymuş elli ya da daha fazla göstericiyi zapt etmeye çalışıyordu. Yerel televizyon kanallarından birinin canlı yayın aracı da olay yerindeydi. Göstericilerden bazılarının ellerinde "Artık Austin'i Durdurun" ve "Bırakın Kararı Tanrı Versin" yazılı pankartlar vardı. Diğerleri ellerindeki pankartları sallayarak, "Austin belasını bulacak!" diye tezahürat yapıyorlardı.

Bobby kalabalığı yarararak ilerlerken sınıfına gitmeye çalışan herhangi bir öğrenciye benziyordu. Seneler boyunca medyadan ve poz vermekten sakındığı için küçük çemberi dışında kimse nasıl göründüğünü bilmiyordu. Eline üstünde “Tanrı’nın Bir Planı Var” yazan bir broşür tutuşturulurken birinin üniversitenin süslü ferforje kapılarına kırmızı boya atmış olduğunu gördü.

Bobby’yi hor görmeleri dışında göstericilerin pek fazla ortak noktası yoktu. Fakat Bobby’nin başarıları Hristiyan bilim insanlarını, Yehova Şahitleri’ni, kökten dinci Müslümanları, Scientology tarikatı mensuplarını ve pentakostalistleri birleştirmeyi başarmıştı. Ancak en büyük birlik, sözde askeri kılıklar içinde ritmik bir şekilde, “İsa karşıtı burada çalışıyor!” diye haykıran öfkeli bir gruptan oluşuyordu. “Bilimsel müdahalenin cezalandırılması”nın kısaltması olan RASI adında radikal bir örgütün üyeleriydiler. RASI, buyrulmuş doğal hayat düzeni ve Tanrı’nın ilahî planına ters düştüğüne inandığı modern bilime şiddetle karşı çıkıyordu. Seneler içinde RASI pek çok araştırma laboratuvarının ve ilaç şirketinin önünde kamp kurup ciddi hasara neden olmuştu.

Her şeyi değiştiren, Bobby’nin yakın zamanda aldığı çifte Nobel Ödülü olmuştu sanki. Öncesinde Bobby üniversitede varlığını göze batmadan sürdürebiliyordu ve araştırmasının mahremiyeti sorun oluşturmuyordu. Muhabir ve meraklıların birtakım baskınları olmuyor değildi ama bunlar seyrek gerçekleşen ve bir keşfin ya da ödülün duyurulmasından sonraki birkaç gün içinde kendiliğinden yok olan girişimlerdi. Ancak daha önceki dördünün üstüne eklenen son Nobel ödüllерinin ağırlığı Bobby’nin keşiflerinin uluslararası yankısıyla birleşerek medyanın ve halkın ilgisini yepyeni bir düzeye taşımıştı. Tufts kampüsünün güvenlik personelinin kısıtlı kaynakları altüst ediliyordu. Tufts artık Boston turist haritalarında vurgulanan ve tur otobüslerinin düzenli güzergâhına “Mucize Adam’ın Evi” başlığıyla eklenen bir çekim noktasıydı.

Dekan Walterberg, Bobby'yi ofisine çağırdı. Ofisinin penceresinden dışarı bakarak ana giriş kapısını işaret etti. "Robert, Mütevelli Heyeti ve ben bu göstericilerle olanlar konusunda çok endişeliyiz. Dün bu tiplerin on tanesi ellerinde pankartlarla yan çitlere tırmanıp kampüse yayıldı ve öğrencileri sorgulayarak seni ve laboratuvarını bulmaya çalıştı. Ortak alanda tuhaf bir tören yaptıktan sonra M-80'lerle bilim binasının bir modelini havaya uçurdular. Patlama kampüsün yarısının pencerelerini titretti."

"Bu delilik. Çok üzgünüm," dedi Bobby bembeyaz bir suratla.

Walterberg pencereden kampüse bakmayı sürdürdü. "Öğrencilerin ve tesisin güvenliğinden endişeliyiz ve dürüst olmak gerekirse senin için kaygılanıyoruz." Bobby'ye döndüğünde sıkıntılı görünüyordu. "RASİ grubu potansiyel olarak çok tehlikeli, FBI'nın izleme listesinde yer alıyorlar. Güvenlik personelimiz bu işin altından kalkacak donanımına sahip değil. Personel sayısını ikiye katlayacağız ve kampüsün çevresini dikenli telle çevirmeyi düşünüyoruz. Tamamen yeni güvenlik prosedürlerinin uygulamaya konması gerekiyor."

Bobby başını iki yana salladı. "Bu kampüs bir kaleye dönüşmemeli."

"Magazinciler de kontrolden çıktı," dedi Walterberg. "Görünen o ki fotoğrafların için yabana atılmayacak ödüller teklif ediliyor."

Bobby misafir koltuklarından birine çöküp kolçağa yaslandı. "Hiçbir zaman bir kargaşaya ya da soruna neden olmak istemedim. Durum muhtemelen gittikçe kötüleşecek."

Walterberg kendine bir koltuk çekip Bobby'nin yanına oturdu. "Robert, sakın yanlış anlama. Sen bu üniversitenin başına gelen en iyi şeysin. Burada olmandan gurur duyuyoruz ve samimi olmam gerekirse varlığın profilimizi ve itibarımızı inanılmaz derecede yükseltti. Artık birinci sınıf öğrenci ve profesörleri kendimize

ekiyoruz, hiçbir okulun gölgesinde değiliz. Mezun bağışları e katlandı. Seni desteklemek için ne gerekirse yaparız.”

“ok cömertsiniz ve bunu çok takdir ediyorum. Ancak ben spot ışıkları altında çalışmam. Eninde sonunda biri mutlaka zarar görecek. Buradaki varlığımın buna ya da binalarınızdan birinin havaya uçmasına neden olacağını bilerek yaşıyamam. Bunu söylemekten nefret ediyorum, Dekan ama sanırım daha mahrem bir yere taşınmak için gerekli ayarlamaları yapmaya başlamamın zamanı geldi.”

Bobby ve Walterberg birlikte bir hareket planı yaptılar. Bobby profesör olarak listelerde yer almaya devam edecek (o listede yer alması Tufts için prestij açısından önemliydi, ayrıca araştırma vakfından maaş almayan Bobby’ye gelir sağlayacaktı) ama bundan böyle kampüste yerleşik olmayan fahri profesör statüsüne geçecekti. Bobby’ye yeni konumundan uzaktan kumandalı bir arayüz üzerinden Tufts’ın süper bilgisayarlarına sınırsız erişim sağlanacak, o ve ekibi “ihtiyaç halinde” Fizik Bilimleri Departmanı ve Tıp Fakültesi’ndeki laboratuvarları kullanmaya devam edeceklerdi. Tufts, Bobby’nin, istediği Tufts laboratuvar asistanını ya da diğer personeli almasına itiraz etmeyecekti ancak söz konusu kişiler vakfın bordrosuna gireceklerdi.

Bobby doğru kararı verdiğini bilse de kendi araştırma tesisini kurmanın lojistiği konusunda endişeliydi. Her zamanki gibi Susan’a sığındı.

“Sana gündelik rutininin kafanı biraz uzaklaştıracak küçük bir iş vereceğim. Sıkıldığını fark ettim,” dedi glmseverek.

Susan gözlerini devirerek, “Burada yapacak iş bulmak zor,” dedi.

Bobby pencereyi işaret etti. “Dışarıda yaşanan çılgınlık nedeniyle Tufts’tan en kısa zamanda ayrılıp kendi tesisimizi kurmalıyız. Mahrem, gözlerden uzak ve tecrit edilmiş bir yer

olmalı ama Boston'a çok uzak olmamalı. Ve orayı bir an önce işler hale getirmeliyiz."

Susan, Bobby'ye gözlerini kısarak baktı. "'Biz' deme şeklin benî endişelendirdi," dedi. "Bunu neden bana söylüyorsun? Bana sadece bilgi veriyorsun, değil mi?"

Bobby gülümsedi. "Hayır, hayatım, işin sorumlusu sen olacaksın. Bu işi sen halledeceksin."

Susan'ın sesi bir anda yükseldi ve kelimeler ağzından yuvarlanır gibi döküldü. "Şaka mı yapıyorsun? İş tanımımda 'laboratuvar taşıyıcı' diye bir madde olduğunu hatırlamıyorum. Bunu yapabileceğimi de nereden çıkardın? Bu çok büyük bir iş."

Bobby, Susan'ın yanına gitti ve elini onun omzuna koydu. "İşinin en güzel yanı da bu. Becerilerine inancım sonsuz olduğu için görev tanımın sürekli gelişiyor. Yeri bulmak ve taşınmak için doksan günümüz var. Bunu başarabilirsin Susan. Şu çocuk kitabındaki, 'Bence yapabilirim, bence yapabilirim,' diyerek dağın en tepesine çıkan o küçük, inatçı tren gibisin."

"Eksik olma. Beni şişman bir lokomotifle benzettiğin için."

Bobby güldü. "Ben şişman demedim."

Susan inledi. "Şu bana olan inancın neden hep senin işine geliyor acaba?"

Bobby masasına oturup dikkatini bilgisayarına çevirirken gülümsedi ve "Seni seviyorum Susan," dedi. "Teşekkür ederim."

Susan internette Tufts'ı içine alan elli kilometrelik alandaki gayrimenkul ilanlarını taradı. Uzun süren bir araştırmanın sonunda Bobby'nin hareket komutunda belirttiği özelliklerin –mahrem, gözlerden uzak ve tecrit edilmiş– bir konutu işaret ettiği sonucuna varmıştı, zira ticari mülkler şaşmaz bir şekilde kolayca erişile-

bilen ve rahatça görülebilen ana yolların üstünde yer alıyordu. İki haftalık bir arayışın sonunda aşağıdaki ilana denk geldi:

Beverly, Massachusetts'te –prestijli Prides Crossing bölgesi– yüksek potansiyelli, tadilata uygun, çitli ve kapılı 32 dönümlük arazi, geniş tek katlı ev.
İhtiyaçtan acil satış fiyatıyla.

Susan emlakçıyı aradı ve mülkü görmek için randevu aldı. Arabayla eve giderlerken emlakçının bile yolu bulmakta zorlanması Susan'ı cesaretlendirdi. Ana yoldan çıkınca tabelaları yetersiz bol virajlı ara yollarda, hiçbir yere çıkmayan patikalarda ve çıkmaz sokaklardan oluşan bir labirentte kayboldular. Aracın GPS'i hiçbir işe yaramıyordu. Sonunda yol tarifi için emlak bürosunu iki kez aradıktan sonra, siyah BMW'yi bir seferde sadece bir aracın geçebileceği kadar dar, isimsiz bir toprak yola soktular. Görünürdeki tek tabelada "İzinsiz Girmek Yasaktır, İzinsiz Girenler Hakkında Yasal İşlem Başlatılacaktır" yazıyordu. Emlakçı tabelayı görmezlikten gelerek, amaçsızca kıvrılarak uzanan yola saptı. Beş yüz metre kadar sonra yol onları görüntüde konut hissi uyandırmayan çok yüksek, metal, elektronik kapıların önüne çıkardı. Kapıda ne bir numara ne bir posta kutusu ne de mülkü ayırt etmeye yarayacak başka bir işaret vardı. İki tabela asılıydı. Birinde "Özel Mülk", diğesindeyse "Bekçi Köpeklerine Dikkat" yazıyordu. Kapının yanındaki yüksek direklere güvenlik kameraları yerleştirilmişti ve ziyaretçilerin içeri alınmayı talep edecekleri bir "çağrı kutusu" vardı.

Emlakçı, "Burayı inşa eden kişi kafayı güvenlikle bozmuş," dedi. "Mülkün tamamı üç buçuk metre yüksekliğinde ticari sınıf tel örgüyle çevrili."

"Sahibi neden korkuyormuş ki?" diye sordu Susan.

“Mülkün icra sorumlusu bize mal sahibinin ithalat-ihra-cat yapan Rus bir iş adamı olduğunu söyledi. Sebze ve çiçek bahçelerini talan edebilecek her türlü yabancı hayvanı dışarıda tutmak istemiş.”

“Bir natüralist,” dedi Susan gözlerini devirerek.

Emlakçı bir uzaktan kumandanın düğmesine basıp kapıları açtı. “Endişelenmeyin, bekçi köpekleri artık yok.”

İki dakikalık bir araba yolculuğunun sonunda orman yerini temizlenmiş bir araziye bıraktı ve mülkün “tadilata uygun” olarak nitelendirilmesinin nedeni açıklık kazandı. Geniş çimenlik neredeyse ölmek üzereydi ve evin etrafındaki çalılık öylesine kontrolden çıkmıştı ki doğanın evi sahiplenmesi an meselesiydi.

“Sizin de gördüğünüz gibi çimenliğin sulama sistemi bir süredir çalışmıyor ve iyi bir bahçe temizliği ve budama şart,” dedi emlakçı.

“Öyle mi diyorsunuz?” dedi Susan kaşlarını kaldırarak.

Ev 1980’lerin sadece “bomba sığınağı” olarak tarif edilebilecek mimari tarzına uygun şekilde inşa edilmiş çok geniş, tek katlı, sıva kaplama bir yapıydı. Bina çarpıcı bir şekilde askerî bir korugana benziyordu. Binanın her köşesi ve giriş cephesi Normandiya’nın kumsallarına tepeden bakan beton tahkimatı andıracak şekilde yuvarlanmıştı.

Susan binanın soyulan boyasına ve diğer bakımsızlık işaretlerine bakarak gülümsedi. “Bu çirkinlik abidesinin büyüklüğü tam olarak nedir?”

Emlakçının kaşları çatıldı. “Aslında bu mimari tarza tahmin ettiğinizden daha fazla talep var. Bazı insanlar özellikle bunu arıyor.”

“Sanatoryumdan hademelerini de getiriyorlar mı, yoksa tek başlarına gelmelerine izin var mı?”

Emlakçı espriyi duymazlıktan geldi ve mülkün bir başka kısmını işaret ederek, “Yüz kırk metrekairelik misafirhaneyi

katmazsak ev yaklaşık altı yüz elli metrekare,” dedi. Susan ana binanın biraz uzağında bakımsız gül bahçeleri olduğunu tahmin ettiği alana bekçilik eden daha küçük bir korugan olduğunu gördü.

Emlakçı ön kapıyı açarken, “Evin iskeletinin sağlam olduğunu göreceksiniz. Tek ihtiyacı biraz sevgi ve ilgi,” dedi.

“Az önce DDT⁸ mi dediniz?”

Evin içi yirmi beş yıldır boyanmamış gibi duruyordu. Sert ahşap zemin çok kötü hasar almıştı ve tavanın en az on farklı yerinde büyük su lekeleri vardı.

Evin kolayca tatminkâr bir araştırma tesisine dönüştürülebileceği aşikârdı. Ayrıca kullanılabilir durumda büyük bir bodrum katı vardı ve misafîrhane de gelecek vadediyordu. Susan emlakçıya, “İnanılmaz çirkin olmakla birlikte burası patronumun işini görebilir,” dedi. “Fiyatı nedir?”

Emlakçının cevabı, “Bir milyon sekiz yüz bin dolar olarak listelendi,” oldu.

“Peki ya gerçek fiyatı?”

“Arazi tek başına o kadar eder.”

Susan’ın içten ve sesli kahkahası ikna ediciydi. “On altı dönüm imar ve sulak yaşama alanı kısıtlamaları yüzünden, bu çevrede değil. Ve biri bu evi sadece arazisi için isterse, bu mimari çarpıklığı yıkıp enkazı taşımak için bile çuvalla para dökmek zorunda kalır.”

“İlginizi çekmediyse başka yerlere bakabiliriz. Size zevkinize daha fazla hitap edebilecek başka mülkler gösterebilirim.”

“Bu ev ne zamandır satışta?”

“Dokuz ay oldu. İlk liste fiyatı iki milyon yüz bin dolardı.”

“Sanırım bir milyon yüz bin dolara izin koparabilirim. Tamamı nakit ödenmek üzere.”

8 Çok etkili ve zehirli bir böcek ilacı. 1930’lardan 1970’lere kadar yaygın olarak kullanıldıktan sonra yasaklanmıştır. (ç. n.)

“Çok saçma. Bunu asla kabul etmezler.”

“Siz onlara sorun. Bu mülkün nereden baksanız iki yıl daha rafta bekleyebileceğini ikimiz de biliyoruz ve o zaman geldiğinde hali daha da harap olacak. Termitler mülke tamamen zarar vermeden önce onu satmaya bakın.”

İki hafta süren sıkı bir pazarlığın ardından, on beş gün içinde kesin olarak el sıkışmak üzere bir milyon üç yüz yetmiş beş bin dolara anlaşmaya varıldı. Mülkün dönüştürülme çalışmaları ve tadilat nihai satışı izleyen iki hafta içinde başlayacaktı. Bobby durumdan hoşnuttu.

Bobby'nin vakfının mülkü satın almasından dört ay sonra, o ve personeli taşınmaya hazırıldılar. Evin içi bir bilgisayar araştırma laboratuvarına dönüştürülmüştü. Oradaki ekipman ile Tufts bilgisayar laboratuvarına erişimi sağlayan uzaktan kumandalı arayüz bir araya gelince Bobby'nin elinin altında olağanüstü bir hesaplama gücü olmuştu. Bilimsel ve tıbbi laboratuvarlar kurulması çok maliyetli olacağı için Tufts'in laboratuvarlarını kullanmaya devam edecekti. Güvenlik nedeniyle Prides Crossing'deki mülkün dışında herhangi bir isim ya da tabela yoktu, hiçbir yerde adres belirtilmiyordu ya da posta gönderisi yapılmıyordu ve binanın tadilatını yapan müteahhitler de ekip de mülkü kimin kullanacağını bilmiyordu.

Laboratuvarın işler hale geldiği ilk günün akşamında, tesiste sadece Susan ve Bobby kaldı. Bobby üç bilgisayar klavyesinin başında oturmuş, ekipman testleri yapıyordu. Susan araya girip resepsiyon alanındaki bir şey için yardımını istedi.

Defalarca üsteledikten sonra Bobby'yi onunla gitmeye ikna etti. “Bir şeyi ayarlamam gerek,” dedi odada duran yüksek bir merdiveni ortaya çekip tırmanırken. “Şimdi merdiveni tut ve elbisemin altına bakma.”

“Ama üstünde pantolon var,” dedi Bobby.

“Biliyorum ama bunu hep söylemek istemişimdir.”

Susan merdivene tırmanınca Bobby'nin takılması henüz tamamlanmamış bir ışık armatürünün üstünü örttüğünü sandığı bir muşamba parçasını çekti. Muşamba yere düşünce ortaya bir tabela çıktı. Joseph Manzini Araştırma Laboratuvarı. Bobby'nin gözleri parladı. Susan'ın merdivenden inmesine yardım etti ve sonra onu kucaklayıp etrafında döndürdü.

Susan gülerek, "Tarzan, kendine zarar vermeden beni hemen yere bırak. Şimdi dürüst ol. İsim konusunda çok mu cüretkâr davranmışım? Sana sürpriz bir hediye olsun istedim," dedi.

"Bu harika. Joe da burada bizimle olacaktı gibi hissettim. Ve bu benim aklımdaki isimden çok daha iyi oldu."

"Neymiş o isim?"

"Alamo."

Bobby'nin daha önceki çalışmaları otoimmün ve nöromüsküler hastalıklar ve genetik alanındaydı. Şimdiyse dikkatini bakteriyel, viral ve parazitsel hastalıklara çeviriyordu; bu kez vücudun kendi işlev bozukluğu yerine dışarıdan bir gücün saldırısına uğradığı bambaşka bir senaryo söz konusuydu. Bobby'nin gözüne kestirdiği ilk hastalık, yılda beş yüz milyon insanı etkileyen ve çoğunluğunu küçük çocukların oluşturduğu üç milyon insanın ölümüne neden olan sıtmaydı. Her otuz saniyede bir çocuk sıtmadan hayatını kaybediyordu. Sıtma hastalığına, kurbanı dişi anofel sivrisinekleri tarafından bulaştırılan tek hücreli bir parazit neden oluyordu. Bobby bu tek hücreli parazitin insan vücudunun bağışıklık sistemini çökertmede olağanüstü kabiliyetli olduğunu öğrenmişti. Bu kabiliyeti hastalığı önlemeyi amaçlayan aşıları başarısızlığa uğratmıştı, sıtma karşıtı birtakım ilaçlar üretildiyse de tek hücreli parazit bu ilaçlara direnç kazanacak şekilde değişim göstermekte uzmanlaşmıştı.

Kendini araştırmaya adan Bobby, kendine insan vücuduna dışarıdan bir gücün saldırmadığı önceki çalışmalarında hiç aklına gelmeyen soruları sormaya başladı. *Bütün canlı varlıkların en ilkeli olan tek hücreli bir organizmanın en karmaşık ve sofistike yaşam biçimi olan insan vücudunu alt edebilmesi ne kadar tuhaf,* diye düşündü. Tek hücreli canlı gibi basit bir organizma sadece

yirminci yüzyılda yarım milyar insandan fazlasını öldürmüş ve insanoğlunun onu yenmek için iki yüz yıldır verdiği aktif mücadeleye meydan okumuştı. Bu kadar sıradan bir mikrop insan vücudunu sömürülecek ve yağmalanacak bir araca indirgeyecek uyumu ve direnci nasıl gösterebiliyordu? Bu tek hücreli parazit gücünü nereden alıyordu? Ona içinde barındığı insan vücudunu alt ettirecek bu sonsuz değişim, ilerleme ve mutasyon becerisini sağlayan neydi?

Bobby savaşların sadece piyade erler tarafından kazanılmadığını bilirdi. Sıradan askerleri yönetecek komutanlar, general-ler, strateji uzmanları ve taktikçiler de gerekliydi. O zaman bu parazitin komutanı kimdi? Arkadaki asıl güç neydi? Bunları düşündükçe Bobby'nin kâbusları kötüleşiyordu. Yorulmak bilmeden araştırmaya ve sayısız deney yapmaya devam etti. Ama hiçbirini bir yere varmıyordu. Aylar geçtikçe her virajda direncin gücünü daha fazla hissediyordu. Ona aktif olarak karşı konulduğuna, yolunun engellendiğine inanıyordu. Gündüzleri hezime uğruyor, geceleri de kâbuslarına yeniliyordu. Aktif bir rakiple mücadele halinde olduğuna inancı her geçen gün artıyordu. Bobby'nin davranışlarındaki değişimi Susan da fark etmişti. Genç adam karamsarlaşmış, içine kapanmış, insanlardan daha da uzaklaşıp keyifsizleşmişti. Gün içinde uzun uzun ortadan kaybolmaya başlamıştı.

Bir gün Susan karşısına dikiliverdi. "Bobby, nerelerdeydin?"

"Kumsalda."

"Yılın bu zamanında mı?"

"Bence en iyi zamanı. Kumsal boş. Güzel ve ıssız."

"İşe fazla ara vermeye başladın."

"Kumsalda çalışıyorum."

"Bilgisayarsız mı?"

Bobby elini umursamaz bir tavırla salladı. "Düşünüyorum. Sadece düşünüyorum. Bazen bir şeyi net olarak görebilmen için

uzaklaşman gerekir. Fazla miyoplaştım ve olmuyor. Sorunun özüne inemiyorum. Yeniliyorum Susan. Dürüst olmak gerekirse canıma okunuyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Kurulmuş bir bariyeri yıkıp geçmem gerek, yoksa bu hastalığı asla tedavi edemeyeceğim. Denediğim hiçbir şey işe yaramıyor. Çok güçlü bir dirençle karşı karşıyayım.”

Susan ona kaşlarını kaldırarak baktı. “Sen neden bahsediyorsun Bobby?”

“Unut gitsin. Aklımı kaçırdığımı düşüneceksin.”

“Bu saatten sonra bunun seni durdurmasına izin verme.”

Susan’ın esprisi Bobby’nin neşesini yerine getirmedi. “Birtakım sonuçlara vardım. Artık bazı şeyler benim için netlik kazandı.”

“Mesela?”

“Mesela burası tehlikeli bir evren. Dışarıda gerçekten kötü güçler var ve insanlardan ya da hükümetlerden bahsetmiyorum. Hastalıklar kaza değil ve her şey doğal bilimsel fenomenlerle izah edilemez.”

“Sen ne diyorsun Bobby?”

“Evren selim ya da nötr değil. Sadece bilim ya da akılcılıktan ibaret değil. Her şeyin bir karşılığı, bir karşıtı var. Gerçekliğimizi tanımlayan güçler var ve muhalifler var. Tek hücreli parazitin her otuz saniyede bir çocuğu öldürmesine engel olunamamasının bir nedeni var. Yeryüzündeki en karmaşık, ileri ve gelişmiş organizmanın –insan vücudunun– bağışıklık sisteminin, tek hücreli bir paraziti yenememesinin bir nedeni var. O tek hücreli organizmanın bir sihirbaz gibi ilaçları daha icat edildikleri anda yenebilecek şekilde mutasyon geçirmesinin bir nedeni var.”

“Neymiş o neden?”

Bobby’nin sesi gittikçe artan gerilimine uygun şekilde yükseldi. “Çünkü dışarıda bir yerde güçlü bir olumsuz ve yıkım kuvveti –yüce bir kötülük– var ve bütün bunların arkasındaki

güç o, Susan. Bu bir tesadüf ya da sadece bilim değil. Sanırım bütün hayatım boyunca kâbuslarımda hep bu gücü hissettim. Günün birinde beni de yok edecek. Üstümü çizecek. Biliyorum.”

Susan nefesini duyulabilir bir şekilde serbest bıraktı ve başını iki yana sallayarak, “Sana şu kadarını söyleyeyim Bobby, bu söylediklerin kulağa gerçekten tuhaf ve paranoyakça geliyor,” dedi.

Bobby gözlerini kaçırdı. “Şey, özür dilerim ama ben böyle düşünüyorum. Bu duyguya ilk kez yaklaşık beş yıl önce kapıldım. Yeni araştırmam üstünde çalışırken daha da netleşti. Belki yanılıyordum ama doğrusu yanıldığımı hiç sanmıyorum.”

Susan onu hiç bu kadar keyifsiz gördüğünü hatırlamıyordu. “Bobby, Tanrı’ya inanıyor musun?”

Bobby anlık bir sessizliğin ardından, “Neden bilmiyorum ama inanıyorum,” dedi. “Ya sen?”

“Bir inanıyorum, bir inanmıyorum. Küçükken inanırdım çünkü bana inanmam öğretilmişti. Ama sonra büyüyüp annem ve babamla birlikte kiliseye gittiğimde orada ilgimi çeken kızlar görmeye başladım. Onlarla selamlaşırken yüzüm kızarmasın diye çabalardım. Bunun için, beni farklı yarattığı için Tanrı’yı suçlardım. Sonra birlikte yaşadığım o zavallı herif bana şiddet uygularken ve oğlumu neredeyse öldürürken bizi korumadığı için Tanrı’dan nefret ettim. Var olmadığına karar verdim. Bana göre kocaman bir yalandan ibaretti. Ama şimdi Tanrı’ya inanıyorum, hem de çok.”

“Neden?” diye sordu Bobby.

“Çünkü Anna’yla tanıştıktan sonra onu bana Tanrı’nın gönderdiğini anladım. Bundan eminim. Anna’yı bize o getirdi. Anna onun meleğiymi.”

Bobby sağ şakağını ovaladı. “Pekâlâ, ne yazık ki Tanrı’nın birtakım ciddi rakipleri var. Bu evrende her şeyin bir kutupsal karşıtı var. İyiye inanıyorsan kötünün varlığını inkâr edemezsin ve kötü hiç de pasif değil.”

Susan ellerini Bobby'nin omuzlarına koydu ve gözlerinin içine bakarak yumuşak bir sesle, "Bobby, bilmiyorum," dedi. "Belki haklısın, belki de düpedüz keçileri kaçırdın. Ama her hâlükârda sen en büyük şanssızsın. Bu yüzden lütfen kumsal gezilerine biraz ara verip laboratuvara dön. Olduğunu sandığın o şey her neyse onu yen."

Colum McAlister sadece kütüphanesinin duvarına gizlenmiş panellerden geçilerek ulaşılabilen özel odasında koltuğun ucuna ilişmiş, karşısındaki monitörlere bakıyordu. Videoyu tekrar oynatırken gülümsedi. FDA başkan vekili yaşına göre şaşırtıcı bir dayanıklılığa sahipti ama dürüst olmak gerekirse övgünün büyük bir kısmını MacAlister'ın o akşam, Adirondack'teki gözlerden uzak malikânesi Lands End'de düzenlenen o özel eğlence için ayarladığı lateks tulumlar içindeki iki genç kadın hak ediyordu. McAlister diski evin dört bir köşesine gizlenmiş kameralara bağlı olan güvenlik gözetim kayıt cihazından dikkatle çıkarıp kasasına, alfabetik sıralı dosyasındaki diğer disklerin yanına kaldırdı. New York'un bakir kalmış kuzey kısmındaki Saranac Gölü'ne uzanan bu özel yarımada nüfus ticareti ve kurumsal şantaj zanaatını uygulamak için kusursuz bir ortam yaratmıştı. Bir zamanlar, on dokuzuncu yüzyılın çalıp çırparak zengin olmuş sanayi devlerinden birinin lüks inziva "kampı" olan Lands End artık McAlister'ın "hassas durumlar" olarak adlandırmayı tercih ettiği oyunlarına ev sahipliği yapıyordu. Ve yarın aynı malikâne, McAlister'ın ortak çıkarlarıyla ilgili mevzuları tartışmak için davet ettiği önde gelen beş ilaç şirketinin CEO'larını ağırlayacaktı. CEO'ların her biri kendisi için belirlenen saatte şirket helikopterleriyle gelecekti. Sözlü olarak

iletilen davetin ardından ilgili bütün görüşmeler de yine sözlü olarak ve masumane bir şekilde yürütülmüştü. McAlister daha sonra kanıt olarak kullanılabilecek her türlü yazılı belgeden ya da telefon görüşmesinden kaçınmıştı.

Ertesi gün öğlen saat 12.30'da tamamı malikâneye ulaşan CEO'lar manzarayı hayranlıkla seyrederek arazide dolaşıyorlardı. McAlister ana binanın gözetleme kulesinde yer alan daire biçimindeki gözlemevinde kimsenin onu göremeyeceği bir konumdaydı. Bu çarpıcı mimari yapı ona arazinin tamamını ve çevresini içine alan üç yüz altmış derecelik bir görüş sağlıyordu. McAlister misafirlerini seyrederken Martin Turnbull da yanındaydı.

"Aptallık yoklaması yapsak mı? Ne dersin Marty? Şunlara bak. Bir avuç kibirli ahmak. Milken yakayı ele vermeseydi ve Adalet Bakanlığı'nın dizginlerini elimizde tutabilseydik o şirketlerin yarısını satın alabilirdim."

"Sevecenliğinizi koruyun Colum. Karşılıklı suçlamalara gerek yok. Buraya bir amaç için geldiler. Özel davetiniz için uzun bir yol teptiler. Bunun anlamı çok büyük."

McAlister, Turnbull'a dik dik baktı. "Bana akıl öğretme Marty."

Ceketine altın iplikle "Lands End" logosu işlenmiş bir uşak, CEO'ları devasa ağaç evin gözlerden uzak yemek salonlarından birine buyur etti. Misafirlere tercih ettikleri içkilerin ikram edilmesinin ve McAlister'in uygun gördüğü bir süre bekletilmelerinin ardından ev sahibi bir anda yoktan var olur gibi ortaya çıktı ve üst düzey yöneticilerin her birini tek tek isimleriyle selamladı. McAlister en sevdiği tek malt viskiyle dolu kadehini havaya kaldırıırken misafirlerine baktı ve hangilerinin Chardonnay içtiğini zihnine not etti; ona göre beyaz şarap sadece kadınlara ve hanım evlatlarına yakışırdı. McAlister en dost canlısı sesiyle, "Yoğun programlarınızda bugün bize katılmak için zaman yarattığınız için teşekkür ederim," dedi. "Kadehimi amaç birliğimize ve or-

tak hedef yolunda birlikte hareket edersek ulaşacağımız refaha kaldırıyorum.”

Öğle yemeği zengin bir açık büfeden oluşuyordu ancak daha ilk yarım saatin sonunda McAlister personeline masayı toplamaları için işaret verdi. Masadan ayrılırken misafirlerin çoğunun tabağı hâlâ doluydu. Misafirler yerden tavana kadar yükselen doğal taş şöminesiyle bir ahşap işçilik şaheseri olan iki katlı kütüphaneye buyur edildiler. Herkes geniş masasının etrafındaki yerini alınca McAlister toplantıyı başlattı.

“Bugün tartışmak istediğim pek çok konu var ve elbette zemin herkesin istediği her konuyu gündeme getirmesine açık ama dürüst olmam gerekirse bana göre bizi en çok ilgilendiren konu Robert Austin.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Veranicus İlaç’ın yetmiş dört yaşındaki CEO’su Jessup Halsey.

“Austin tek başına işimizi mahvediyor ve hepimiz bu konuda bir şeyler yapmak için tedbirli bir duruş benimsemeliyiz.”

Halsey başını iki yana salladı. Seyrek ancak zarif gri saçları, yetmişlik bir Superman gibi dalgalı bir perçemle sağ gözünün üstüne düşüyordu. “Ne yapabileceğimizi hiç bilmiyorum. Adam dâhi. İcatlar yapıyor. Söyleyecek ne var ki?”

McAlister küçümseyici bir gülümsemeyle, “Jessup, seninki borsa senetlerinin değerini yerle bir eden bir adama karşı hayli pasif bir tavrı,” dedi. “Aramızda herhangi bir görüşü olan var mı?”

“Colum, ben seninle tamamen aynı görüşteyim,” dedi Philadelphia’lı ellilik aristokrat Lincoln Rayor. Büyükbabası, Tyler Drun’ın kurucusu olan Rayor, Paul Stuart marka ince çizgili takım elbisesi içinde orta yaşlı bir GQ mankeni gibi yanık tenli ve bakımlıydı. “Arkamıza yaslanıp bu şahsın şirketlerimizi yok etmesine seyirci kalamayız. Austin’e karşı tekellilik şikâyetinde bulunmanın fizibilitesi konusunda şirket dışından avukatlarla bir görüşme yaptım bile.”

“Tekelcilik şikâyeti mi? Niçin?” dedi Anthony Bello gırtlaktan gelen boğuk bir gülüşle. Toplantıda bulunan üst düzey yöneticilerin en genciydi. Çalıştığı risk sermayesi yatırım şirketi, saygın Meyer Bessel Laboratuvarları’nın kontrolünü borçlanmalı satın alma yoluyla ele geçirip onu CEO olarak atarken Bello’nun ilaç sektörü konusunda bilgisiz olmasını dert etmemişti. Bir zamanlar yeni ilaç araştırmalarını destekleyecek büyük nakit rezervlerine sahip kârlı ve istikrarlı bir şirket olan Meyer Bessel, bugün bir ıskarta tahvil borcu dağıtımında hayatta kalmak için mücadele veriyordu. Bello’nun alnından geriye doğru taradığı yağlanmış siyah saçları dikkati bir kemirgeninkine benzeyen gözlerine ve sivri burnundaki çarpıcı bene çekiyordu.

Lincoln Raynor sözlerini vurgulamak için kollarını kaldırınca pırlanta ve altın karışımı Asprey kol düğmeleri avizenin ışığında ışıldadı. “Austin ayrım gözetiyor. Hiçbirimizle iş yapmıyor. Sadece isimsiz üreticilerle muhatap oluyor, ilaçlarının perakende fiyatlarını kontrol ediyor ve fiyatları yapay şekilde düşük tutuyor. İşin bu yönünden bir dava malzemesi çıkarabiliriz.”

“Kulağa saçma bir iddia gibi geliyor bu,” dedi Bello gülümseyerek. “Bence bir yere varamaz.”

“Çok yol katetmesi gerekmiyor zaten,” dedi Raynor. “Tek yapmamız gereken Austin’le uğraşıp dikkatini dağıtmak, vakfına mahkeme harçları için bir servet ödetmek, hızını kesmek. Bize dikkat etmesini sağlayacağız, oyunu kuralına göre oynaması gerektiğini anlayacak. Bir doz gerçeklik almasının zamanı geldi.”

Kütüphanede toplanan gruptakilerin birkaçı koltuklarında huzursuzca kıpırdandı. Kenderson Cooper’ın CEO’su Charles Farner obez vücudunu içki masasına doğru yönlendirdi. İki buz küpü attığı uzun su bardağını neredeyse ağzına kadar viskiyle doldururken balon balığına benzeyen kafasından boğuk bir ses yayıldı. “Adalet Bakanlığı’na güvenemeyiz. Austin’in kahrolası

bir popülaritesi var. Ama daha önemlisi, Adalet Bakanlığı'na işimize burnunu sokması için bahane sunarken dikkatli olmalıyız."

Raynor yüzünü buruşturdu. "Haydi ama Charley, kendi gölgenden korkma. Senelerdir Washington'dakilerin ceplerini biz dolduruyoruz. Washington'ın bize ihtiyacı var ve Austin'den bir kuruş bile alamayacaklarını biliyorlar."

McAlister araya girdi. "Bir yere takılıp kalmayalım beyler. Tekelcilik şikâyeti bir fikir ve kesinlikle peşinden gitmeye değer. Başka önerisi olan?"

Bello sesini yükseltti. "Ben Austin'in yeni ilaçlarını onaylama hızlarına itiraz etmek için şirketime FDA bağlantılarını kullandırırım. Bütün projelerini hızla sonuçlandırıyorlar. Bu hızı kesmeliyiz. Ürünlerini piyasadan ne kadar uzak tutarsak bizimkileri kökleri kazınmadan olabildiğince satmak için o kadar zaman kazanırız."

Jessup Halsey bir anda ayağa kalktı ve bir vahiy anı yaşamış gibi başını yana yatırdı. Değer kaybeden hisse senetlerine kafa yorarak geçirdiği onca zamandan sonra bir anda aydınlanmış gibi hevesle ilan etti. "İyi bir noktaya değindin. Ertelenen her ay bizim için yüz milyonlar anlamına gelebilir."

McAlister, "Nihayetinde kamu algısı büyük önem taşıyor," diyerek araya girdi. "Bu yüzden stratejik reklam ajanslarımızdan biriyle bir araya gelerek halkın zihninde Austin'in keşifleriyle ilgili şüpheler yeşertecek bir 'bilgi kirliliği' kampanyası başlatma konusunu görüştüm. Halkın Austin'in keşiflerini sahiplenip bizim 'denenmiş ve doğru' yöntemlerimize sırt çevirmek konusunda temkinli davranması gerektiğini fark etmesini sağlayacağız. Kampanyanın dayanağı, ilerlemenin zaman aldığı olacak. Kes-tirme yolların tehlikeli olduğu. Bir şey gerçek olamayacak kadar iyiye gerçek olmadığını söyleyeceğiz. Talidomit bebeklere ve 'mucizevi ilaçlar'ın neden olduğu diğer kâbusların fotoğraflarına odaklanacağız. Ve tezimizi desteklemek için Austin'in ilaçları ve

üretimlerinin kalitesi hakkında 'olumsuz tepki' raporları yara-
tacağız. En iyi adamlarımız şu anda metinleri yazıyor. İnternet
ekibimiz bunları her yere yayacak ve çok geniş bir alanda gö-
rölmelerini sağlayacak. Haber kaynaklarının bu tür raporların
üstüne atlayacağından emin olabilirsiniz, ne de olsa her zaman
tartışmalı konu arayışındalar. Austin'e ciddi anlamda zarar ve-
rebiliriz. Halkla ilişkiler görevlilerimiz işlerini iyi biliyorlar. Bu
iş bir bebeğin elinden şekerini almak kadar kolay olacak çünkü
Austin kendini savunmak için medyayla etkileşime girmeyecektir."

"Zekice," dedi Raynor. "Yapmamız gereken bu. İnandırı-
cılığının ve saygınlığının altını oymak. Azizliğini yok etmek.
Birimiz özel hayatını da araştırmalıyız. Bir yerlerde mutlaka
bir pislik olmalı."

Teifling İlaç'ın yetmiş yaşındaki CEO'su Fritz Obermeir
bastonundan destek alarak güçlükle doğruldu; uzun, ince vücudu
ilerleyen artrit sonucu iki büküm olmuştu. Kıvrık parmağıyla
oturanları suçlayıcı bir tavırla işaret ederek derisi kayışa dönen
başını salladı. "Hepiniz aklınızı mı kaçırdınız? Bu utanç verici.
Austin Tanrı'nın bir armağanı. Dünyayı değiştiriyor. Başka hiç
kimsenin yapamadıklarını yapıyor. Bu seviyeye incek kadar mı
açgözlüüz?"

McAlister masaya elini sertçe vurdu. Ayağa kalktı, bir za-
manlar "Lands End"i inşa eden sanayi devine ait olan heybetli
masasına doğru yürüdü. Sol alt çekmeceyi açtı ve içinden za-
rif oymalarla süslenmiş büyük, ahşap bir kutu çıkardı. Kutuyu
CEO'ların oturduğu toplantı masasına götürüp kendi sandalye-
sinin önüne bıraktı ve Davidoff marka puro saklama kutusunun
kapağını abartılı bir hareketle açtı. "Puro isteyen? Bunlar çok
özel. Sadece Cohiba değil; El Laguito fabrikasında Habanor
S.A. tarafından üretilmiş Cohibalar. Onlarca yıl boyunca Fidel'in
özel purolarının üretildiği yerden bahsediyorum."

Masanın etrafındaki yüzler aydınlandı. Hepsi sırayla McA-
lister'ın yanına gitti. Sonunda Obermeir bile gitti. McAlister

puroları saklama kutusundan özenle çıkarıp üst düzey yöneticilere tek tek ikram etti. Puro kesici elden ele dolaşırken kaliteli puroların her birinin ucu ihtiyatla kesildi. McAlister puroları yakması ve toplantıdaki misafirlerin her birine kül tablalarını dağıtması için uşağını çağırdı. Uşak, adamların her birinin bardağına 1949 Hugo Armanac doldururken McAlister bu içkinin Cohiba'nın kusursuz tamamlayıcısı olduğunu belirtti. Puroların ve içkinin kalitesi hakkında görüşlerini açıklamayı tamamladıklarında neredeyse bir saat geçmişti. Kütüphanenin yıpranıp tam havasını bulmuş deri kulüp koltukları ve kanepesine rahatça kurulan kodamanlar arasında Fritz Obermeir'in sözlerini hatırlayan kimse kalmamıştı.

McAlister kütüphanenin gösterişli şöminesini arkasına alarak Obermeir tek kelime bile etmemiş gibi konuştu. "Baylar, endüstrimizi seviyorum, sizlerin de sevdiğinizi biliyorum. Ben hayatımı bu sektöre adadım. İşe on yedi yaşında bir deponun yükleme alanında ayak işleri yaparak başladım. Ve şimdi Austin işimizi yok ediyor. Bu adamın kim olduğunu ya da nereden geldiğini kimse bilmiyor. Bazıları onun bir mutant olduğunu söylüyor. Belki de bir uzaylı, kim bilir? Ama kimin umurunda? Bir milyon insanın işine mal olacak ve on milyonlarca hisse sahibinin kara gün parasını yok edecek. Böyle devam ederse bize sadece tampon ve müshil ilacı üretmek kalacak. Bu yüzden gerçeklerle yüzleşmeliyiz. Şirketlerimizin yönetimi ve hisse sahiplerinin çıkarları bizlere emanet edildi. Bizim işimiz bu ve karşılığında çok iyi para alıyoruz. Austin bizim rakibimiz ve onu alt etmek zorundayız. Gerçekten durum bundan daha karmaşık değil. Desteğinizi alacağımı umuyorum."

Obermeir dışında orada bulunan bütün CEO'lar Robert James Austin'in düşman olduğu ve düşmanın durdurulması gerektiği konusunda görüş birliğine vardı.

Bobby, Susan'la konuşmasının ardından kabul edilmekten doğan yepyeni bir kararlılıkla laboratuvar araştırması için kollarını sıvadı. Ona muhalefet etmek için fırsat kollayan kökeni belirsiz bir güçle aktif bir çatışma içinde olduğunu artık biliyordu. Bu mücadelenin ölümüyle ya da aklını kaybetmesiyle son bulabileceğini kabullenmişti. Bunu anlamak onu güçsüz düşürmek yerine meydan okuma hissini kuvvetlendirdi. Bobby için sükûnetini ve konsantrasyon düzeyini olabildiğince uzun süre korumak ve hedeflerine ulaşmak hiç olmadığı kadar önem kazanmıştı.

Sürekli bir entelektüel meşgale halinde, normal bilinç hâlinde hayli kopuk bilişsel bir düzlemde çalışıyordu. Transları gittikçe sıklaşıyor ve uzuyordu. Sıklıkla orada değil gibiydi. Laboratuvar asistanlarına formalite icabı görev dağıtımını yaptığı personel toplantılarında sanki sadece bir parçası odada onlarla iletişim halinde oluyordu.

Bir öğleden sonra Susan, Bobby'nin en sevdiği öğle yemeğini ofisine getirdi. Bolonez soslu makarnasının üstüne Bobby'nin sevdiği şekilde rendelenmiş parmesan serperken, "Söylesene, gerçek Bobby Austin nerede?" dedi. "Bir gün dönecek mi?"

Bobby gülümsedi. “Gerçekten çok çalışıyorum. Bu işi başaracağım. Sanırım bir aç yaka buldum.”

“Umarım. Çünkü bazen *Ceset Yiyicilerin İstilas*’ını seyrederek gibi hissediyorum. Tepkini ölçmek için birkaç sarışın bomba getirmeyi düşünüyorum. Bilirsin, sen gerçekten sen misin, anlamak için.”

“Ya o anda o küçük hanımlarla oyun oynayacak ruh halinde olmadığım için testi geçemezsem?”

“Bu talihsizlik olur Bobby, çünkü o zaman üstüne benzin döküp seni tutuşturmak zorunda kalırım. Bu test sadece bir kez uygulanabiliyor,” dedi Susan gülümseyerek.

Bobby başını tamam dercesine salladı. “Ne tatlı. Çuvallamamaya gayret ederim.”

Bobby daha önceki sıtma aşısı geliştirme girişimlerinde sorunun savaşın yeterince hızlı başlamaması olduğuna karar vermişti, yani parazite insan vücuduna girdiği anda saldırlılmıyordu. İnsan vücudundaki antikorlar parazite alyuvarlara ve karaciğere yayılacak zamanı bulamadan saldırmalıydı çünkü parazitler bir kez yayıldı mı artık çok geçti.

Bobby vücudun savunma eyleminin tek hücreli parazit sivrisineğin tükürüğünün bir parçası olarak vücuda girdiği anda başlatılması gerektiği sonucuna ulaştı. Bunu yapmanın yolunun genetik olarak iki şeyin varlığını derhâl saptayacak şekilde programlanmış bir virüs içeren bir aşı yaratmaktan geçtiği tezini yürüttü. O iki şey sivrisinek tükürüğü ve tek hücreli parazitin nükleik asitleriydi. Bu başarılı ve virüs, antikorların zaten sahip olduğu paraziti yok etme becerilerini güçlendirecek şekilde tasarlanırsa o zaman insan vücudu, enfekte olmuş sivrisinekler tarafından kaç kez ısırılırsa ısırılırsın koruma altında olurdu. Bobby’nin virüsü insan vücudunda durmaksızın çoğalarak her zaman mevcut ve hazır olacaktı.

Bilgisayar analizi bu hipotezin fizibilitesini onaylayınca Bobby gerekli laboratuvar deneylerini tasarladı. Bu çalışma Tufts biyoloji, kimya ve tıp laboratuvarlarında bir maraton başlattı. Çok fazla deney yapılması gerektiği için Bobby laboratuvardaki personel sayısını dörde katlayıp otuz ikiye çıkardı.

Bir sabah Prides Crossing'deki tesise geç gelen Bobby resepsiyondan ve personelin çalışma istasyonlarıyla dolu hareketli açık ofis alanından herkesi telaşla selamlayarak geçti. Özel ofisinin kilitli kapısını açtı ve içeri girince arkasından kapattı. Ofisin karanlık bir köşesinden çıkan iri yarı, siyahi adam, Beretta M9'unu Bobby'ye doğrultup doğrudan kafasına nişan aldı ve tetiği iki kez çekti.

Bobby kafasındaki bütün kan çekilirken aynı anda mesanesinin sızdırmaya başladığını hissetti.

Saldırgan, "Bam, bam, öldünüz," dedi.

Hâlâ tek parça olduğunu fark eden Bobby, "Neler oluyor?" diye bağırdı.

"Az önce hayatınızı kurtardım. Kelime dağarcığınızda 'teşekkür ederim' yok mu?"

"Sen de kimsin? Buraya nasıl girdin?"

Adam sağ göğüs cebinden çıkardığı eski, deri cüzdanı açtı. Kimlikteki fotoğraf ona aitti ve Merkezi İstihbarat Teşkilatı'ndan Calvin Perrone olduğunu söylüyordu.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Doktor Austin."

Bobby sarsılmış bir halde, "Beni nasıl buldunuz?" diye sordu. "Burası çok gizli bir yer ve etrafı tellerle çevrili."

“Evet, ben de gördüm. Çok etkileyici. Haydi, yürüyüşe çıkalım.” Perrone bir eliyle Bobby’nin kolunu sıkıca tutarken boştaki eliyle kapıyı açtı. Hızlı adımlarla yürüyerek Bobby’yi personelinin arasından ve ön kapıdan geçirdi.

“Beni yere seren bir güvenlik görevlisi göremedim. Ben mi bir şey kaçırdım?” Bobby’yi kendi arabasına yönlendirdi. “Binin ve motoru çalıştırın.”

Bobby’nin gözleri kısıldı, alnı kırıştı ama ondan isteneni yaptı. Perrone ellerini Bobby’nin sol kulağının dibinde sertçe birbirine vurarak, “BOM!” diye bağırdı.

Bobby’nin yüzü acıyla çarpıldı. “Bunu neden yaptın şimdi?”

“Bir kez daha hayatınızı kurtardım. İnin ve egzozun oraya, arabanın altına bakın.”

Bobby ellerinin ve dizlerinin üstüne çöküp arabanın altına baktı. Sonra kafasını kaldırıp boş gözlerle Perrone’ye baktı. Perrone, “Görmüyorsunuz, değil mi Doktor? İşte burada,” diyerek arabaya tutturulmuş mıknaatlı bombayı yerinden söktü. “Bakalım ofisinizin dışına yerleştirilen bombayı bulabilecek misiniz? Binanın yarısını havaya uçurabilecek güçte.” Bobby’nin bulamadığı bombayı Perrone elbette buldu.

“On beş dakika içinde hayatınızı üç kez kurtardığıma göre artık bana bir kahve ikram edebilir misiniz?”

“Mutfakta bir kahve makinesi var,” dedi Bobby uysal bir tavırla.

Perrone’yi mutfağa buyur etti. Perrone kendine bir fincan kahve doldurdu ve süt almak için buzdolabının kapağını açtı. Üstüne kalın uçlu, siyah keçeli kalemle “RA” harfleri karalanmış beyaz şarküteri kâğıdına sarılı sandviçi işaret ederek, “Şu sandviç kimin?” diye sordu.

“Benim.”

Perrone güldü. “Bu laboratuvarıda ne çok sır var böyle. Bakalım öğle yemeğiniz hoş ve taze miymiş?” Sandviçi dolaptan

çıkartıp kâğıdını açtı. Sandviçin iki yarısını ve hindi dilimlerini ayırdı, ardından her iki tarafındaki İsviçre peyniri dilimlerini kaldırıp üstünde düzgün harflerle “Zehirlendiniz” yazan küçük kâğıt parçasını açığa çıkardı.

Bobby gözlerine inanamayarak başını salladı. Perrone ofisine doğru harekete geçince Bobby de onu takip etti.

Kapı üzerlerine kapandıktan sonra Bobby, “Bütün bunlar ne anlama geliyor?” diye sordu.

“Herkes sizi seviyor Doktor Austin ama herkes sizi sevmiyor.”

Bobby, “Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu.

“Her zaman ilk onda olduğunuzu biliyor musunuz?”

“Neyin ilk onunda?”

Perrone sırtıttı. “Delilerin öldürmek istediği Amerikalılar listesinin ilk onu. Birkaç sene önceki çifte Nobel numaranızdan sonra birkaç hafta boyunca ilk beşte kaldınız. Başka hastalıklara tedavi bulmayı düşünüyor musunuz?”

“Uğraşıyorum,” dedi Bobby.

“İyi. O zaman birinciliğe oynarsınız. Bu, başkanın üstündeki baskıyı biraz azaltacaktır.”

“Siz delirmişsiniz. Bence bunların hepsi tuhaf bir hurafeden başka bir şey değil.”

Perrone saldırgan bir tavırla öne doğru bir adım attı ve yüzünü Bobby’ninkine arada birkaç santim kalacak kadar yaklaştırdı. “Siz az önce bana ne dediniz?”

“Öyle demek istemedim,” dedi Bobby. “Tuhaftan kastım, CIA’daki adamlara, herhangi bir CIA’ciye tuhaf denmesi gibi tuhaf.”

Perrone her an saldırmaya hazır, gergin bir vücutla Bobby’ye dik dik bakmaya devam etti. Sonra yüzünü kocaman bir gülümseme kapladı. “Biliyorum. Sadece dalga geçiyordum.” Bobby’nin omzuna şaka yollu ama Bobby’ye olması gerekenden çok daha sert gelen bir yumruk indirdi.

Perrone, “Bunları uydurduğumu mu sanıyorsunuz?” diye sordu. “Onu öldürmek” için beklerken Bobby’nin ofisine sakladığı evrak çantasından bir dizüstü bilgisayar çıkardı. “Alın bakalım, siteler bilgisayarına önceden yüklendiği için bu şeylere kolayca erişebiliyorum. Keyifli okumalar. Lakırdılar için çeviriye ihtiyacınız olursa şu düğmeye basın, sizin için İngilizceye çevirsin.”

Okudukça Bobby’nin dili damağı kurudu.

Perrone’nin ses tonu ciddileşti. “Yani Doktor, ciddi anlamda güvenliğe ihtiyacınız var çünkü görünüşe bakılırsa şu anda sıfır güvenlikle yaşıyorsunuz. Ve bu tesisi hiç kimsenin bulamayacağını sanıyorsanız yanıyorsunuz. Anlaşılan ajanlarım bu sahte bombaları ve zehri yerleştirirken hiç zorluk yaşamamış, tıpkı benim sizi vurmak için ofisinize ulaşmakta hiçbir zorluk yaşamamam gibi.”

Bobby başını iki yana sallayarak, “Pekâlâ,” dedi. “Siz CIA’siniz ve bunu yapabilecek uzmanlığa sahipsiniz ama internetteki deliller için aynı şeyi söyleyemeyiz.”

“Sizin yerinizde olsam buna bel bağlamazdım. Bu fanatikler sofistike kaynaklara sahip olabiliyorlar.”

Perrone’ye bakarken Bobby’nin kaşları çatıldı. “CIA bana neden yardım etmek istiyor?”

“Washington’da sıcak bir gündem maddesisiniz Doktor. Ulusal bir değersiniz.”

“Anlıyorum,” dedi Bobby. “Mevcut yönetimin gözetiminde nalları dikmem hiç hoş olmaz.”

“Kendinizi hafife almayın Doktor. Bu hiçbir yönetim için hoş olmaz. Siz partilerin sınırlarını aşan birkaç isimden birisiniz.”

Bobby hükümetin işine müdahalesini minimum düzeyde tutmak istediği için Perrone’yle laboratuvar için son teknoloji güvenlik sistemini CIA teknisyenlerinin tasarlaması ancak tavsiye listesinden Bobby’nin seçeceği özel bir güvenlik firması tarafından kurulup izlenmesi konusunda anlaştı. Ek olarak laboratuvar tesisi

ve çevresini bomba köpekleriyle devriye gezecek bir güvenlik hizmeti edinecekti.

Bobby, Perrone'ye, "Yani bu sistemle endişe etmemizi gerektirecek bir şey kalmadı, öyle mi?" diye sordu.

"Ben öyle bir şey demedim Doktor. Sistem sizi yüzde doksan beşe kadar korur. Gerçekçi olursak, bu tesisi diğer yüzde beşe karşı koruyabilecek herhangi bir koruma tedbiri yok."

"Kim bu 'diğer yüzde beş'?"

Perrone gülümsedi. "Şey, elbette benim çocuklar. Ve diğer çok sağlam hükümet casusları. Bizim ya da denizaşırı ülkelerin. Ama hepimiz sizin tarafınızdayız. Özel sektöre gelince, gerekli uzmanlığa sahip çok az ekip var. Ama gerçekten işini harikulade yapabilecek kiralıklar da var. Bizi her an tesisinizde istemiyorsanız bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yok."

"Teklifiniz için teşekkürler Calvin. Yüzde beşe karşı işi şansa bırakacağım."

Haftalar sonra Bobby hem Tufts hem Manzini laboratuvarlarında görünmeyince Susan rahat bir nefes aldı. Bobby'nin irtibatı koparma dönemi geç bile kalmıştı. Sıtma projesi üstünde aralıksız çalışmanın stresiyle gittikçe şiddetlenen kâbusların neden olduğu uykusuzluğun üst üste binmesi sonucu Bobby'nin çökmesinin an meselesi olduğunu biliyordu. Her gün dairesini kontrol ederek zorunlu iniş yapıp yapmadığına bakıyordu. Nihayet, altı günün ardından evin dağınıklığından Bobby'nin döndüğünü anladı. Ancak bu kez iki farklı şey gözüne takıldı. Öncelikle çok sayıda büyük boy resim kâğıdı yırtılıp oturma odasına gelişigüzel saçılmıştı. Susan kâğıtları inceleyince Bobby'nin çizdiği dehşet verici imgeleri gördü. Sayfaların çoğu olduğu gibi duruyordu ama aralarında buruşturulmuş olanlar da vardı ve buruşturulmuş kâğıtlardaki çizimler özellikle rahatsız ediciydi. İkinci olarak, oturma odasının ortasında yan devrilmiş bir sandık vardı. Susan bu sandığın normalde üstünde kitap yığınlarıyla odanın bir köşesinde durduğunu hatırlıyordu. Sandığın etrafına, geniş bir daire çizecek şekilde dergi ve gazete yığınları ve kupürler saçılmıştı.

Bobby odasında uyuyordu. Komodinde boş bir votka şişesi duruyordu. Onu uyurken görünce mutlu olan Susan, rahatsız etmemek için oturma odasına döndü. Sandıktan çıkan dağınıklığın ortasında durdu. Karşı koyamadı, yaptığı şeyin bir işe burnunu

sokmak olmadığına karar verdi çünkü her şey ortalıkta, açıkta bırakılmıştı. Materyallerin ortasına oturup gördüklerini bir saat boyunca okudu. Rollie Carter'ın raporu yığının arasında yoktu. Sonra oturma odasını topladı, bulaşık makinesini doldurdu, kül tablalarını boşalttı, çizimleri düzenledi, kanepenin yastıklarını düzeltti, sandığı kaldırıp içinden çıkanları geri doldurdu.

Bobby sonunda yalpalayarak oturma odasına girince Susan, "Ve dâhi çocuk ortaya çıkar," dedi. "Berbat görünüyorsun. Sana kahve yapayım."

Bobby akşamdan kalmış olmasına rağmen gözleriyle oturma odasını taradı ve Susan'ın sadece ortalığı toplamakla kalmadığını, sandığın içeriğine de dokunduğunu gördü.

"Susan, evimi topladığın için teşekkürler," dedi rahat görünmeye çalışarak. "Gerçekten hiç gerek yoktu. Herhalde kâğıtları da sandığın içine atmışsındır."

Susan, Bobby'ye baktı. Onu o kadar iyi okuyabiliyordu ki. Bobby gergindi. "Evet, kâğıtları okuduktan sonra sandığın içine doldurdum."

Bobby derin bir nefes aldı. "Okudun mu? Bunu neden yaptın? Onlar benim özel belgelerimdi."

"Madem o kadar özeldiler, herkesin görebileceği bir şekilde oturma odasının dört bir yanına saçmasaydın."

"Herkesin görebileceği şekilde mi? Burası benim dairem. Kimsenin buradaki bir şeyi görmesi gerekmiyordu. Lanet olsun Susan. O benim özel meselemdi. Anahtarının olması her şeyin incelemene açık olduğu anlamına gelmez."

"Bobby, özür dilerim. Ama çok merak ettim. Kendimi tutamadım. Senin için önemli olan her şey benim için de önemli. Ve her an bir şeyin ya da birinin sana zarar vermesinden endişeleniyorum, neler olduğunu bilmek istiyorum. Annelik içgüdüm yüzünden."

"Böyle öğrenmeni istememiştim. Gerçekten çok kızdım."

“Çok üzgünüm Bobby.”

“Pekâlâ, olan olmuş. Okumuşsun. Ne düşündün? Şaşırdın mı?”

“Hikâye hayli korkunç ve şok ediciydi ama böyle şeyler oluyor,” dedi Susan.

“Bütün söyleyeceğin bu mu?”

“Ne hakkında?”

“Benim hakkımda.”

“Bunların seninle ne ilgisi var Bobby?”

“Sen neden bahsediyorsun Susan?”

“Bilmem. Olayı kaçırdım. Neler oluyor?” diye sordu Susan.

“Neler mi oluyor? Onca şeyi okuyup esas meseleyi atlamış olabildiğine inanamıyorum. Susan, #2764 benim. Çöp Konteyneri Bebeği benim.”

Oturma odasındaki koltuklardan birine yığılırken Susan'ın yüzü bembeyazdı. Bobby'ye bakakalmıştı. “Sen az önce ne dedin?”

“Çöp torbasındaki bebek benim. Okuduğun çocuk benim. Hayatımı Alan Gottschalk kurtardı. Bulmak için özel dedektif tuttuğun adam.”

“Adını hiç bilmiyordum. Dedektif için bana verdiğin şeylere ya da onların raporlarına hiç bakmadım çünkü sen bakmamamı rica etmiştin.”

“Pekâlâ, artık öğrendin. Ben buyum.”

“Neden bunu bana hiç söylemedin?” diye sordu Susan.

“Hiç kimseye söylemedim ki.”

Susan ve Bobby kaybolmuş ifadelerle birbirlerine bakarlar-ken derin bir sessizlik oldu. Sonra Susan kollarını ona sardı. Bobby'ye sımsıkı sarıldı ve vücudundaki gerilimi hissetti. Susan başını göğsüne yaslar-ken Bobby fanilasının ince kumaşına işle-yen gözyaşlarının ıslaklığını hissedebiliyordu. “Keşke yaşadığın bütün bu acıları senden alabilseydim. Senin Anna'n olmayı çok isterdim. Seni onun beni koruduğu gibi korumayı çok isterdim.”

“Bunu bana neden yaptıklarını anlayamıyorum. Beni tek başıma ölüme terk etmelerini. Bende ne vardı ki?” dedi Bobby.

Susan, Bobby’yi saran kollarını çözdü, sırtını dikleştirdi ve birkaç adım geri çekilirken, “Otur,” diye buyurdu.

Bobby itaatkâr bir tavırla kanepeye çöktü. Yolunu kaybetmiş bir ergene benziyordu. Susan dizleri birbirine değecek kadar yakınına oturdu ve “Bobby, insanlar pek çok nedenden türlü korkunç ve çaresizce şey yaparlar ve eğer uyuşturucu ya da alkolün etkisindeyseler ya da ruhsal sorunları varsa kötü şeyler yaşanır,” dedi. “Ama kesin olan bir şey var; sadece birkaç saatlik bir bebek yanlış bir şey yapmış olamaz. Senin utanmanı ya da suçlu hissetmeni gerektirecek hiçbir şey yok. Kusurlu olan onlar, sen değilsin.”

Bobby ayağa kalktı ve odanın içinde amaçsızca dolaşmaya başladı. Kafasını sallayarak, “Ama açıklanmayan çok şey var Susan,” dedi. “Bana bir baksana. Bu nasıl oldu? Çöpe atılan bir bebeğin böyle çıkması ihtimali nedir? Bu çok tuhaf. Bazen bunca yıldır arkamdan söylenenlerin doğru olduğunu düşünüyorum.”

Susan, Bobby’nin omuzlarını tuttu ve sözlerini vurgulamak için sıktı.

“Aradığın cevapları bulmanın tek yolu kaderine bakmak. Bence sana bu yeteneklerin verilmesinin bir nedeni var. Senin bir nedenden kurtarıldığına inanıyorum. Hayatında olup biten her şey bir nedenden oldu. Yalnız değilsin. Sevimyi hak ediyorsun ve sevilmişsin de. Edith ve Peter seni sevmiş, Joe seni sevmiş ve ben seni seviyorum.”

Bobby, Susan’ın sözünü kesti. “Ve ben de her gün seni her görüşümde bunun için endişeleniyorum. Beni seven herkes öldü. Sence bu senin geleceğin hakkında ne söylüyor? Bana çok yaklaşılan herkes ölüyor.”

“Bu delilik,” dedi Susan gülümseyerek ve Bobby’nin gözünün önüne düşen bir saç tutamını arkaya itti. “Benden kurtulmak için

elimi kolumu bağlayıp beni Şangay'a giden bir gemiye bindirmen gerek. Aksi takdirde birlikte hayat kuracağın o özel kadını bulana kadar benden sana rahat yok. Ve bir aptal sarışından bahsetmiyorum. Onaylayacağım birini kastediyorum."

"Şansına küs."

"Ve inan bana, onu bulduğun zaman o da seni sevecek. Ama önce geçmişinin iblislerini serbest bırakmalısın. Onları şu sandığa kaldırıp kapağı sıkıca kapatmalısın. Omzunun üstünden arkana bakarak yaşayamazsın. İleriye bakmalısın Bobby."

Calvin Perrone, Langley, Virginia'daki CIA genel merkezinde yer alan küçük ofisinin dar penceresinden hızlanan yağış nedeniyle karın birikmeye başladığı geniş otoparka bakıyordu. Çalan telefonu açtı ve hattın diğer ucundaki bilmiş kadın, Direktör'ün onu derhâl görmek istediğini bildirdi. Perrone kulaklarına inanamadı. CIA'in direktörü onu, Porto Rikolu bir anne ve siyahi bir babadan doğmuş, Bronx'ta büyüyüp Queens'teki St. John's Üniversitesi'nden ortalamayla mezun olmuş, ağzına geleni düşünmeden söyleyen mavi yaka kökenli bir adamı odasına çağırıyordu. Teşkilatın, işe alım uygulamalarını, daha önce sakınılan onun gibi "tipleri" kapsayacak şekilde genişletmekten başka şansının kalmayacağı kadar gözden düştüğü bir dönemde işe alınan Calvin Perrone, şimdi Direktör'ün gizli mabedine davet ediliyordu. Direktör onun varlığından haberdardı demek. Calvin şeytanın bacağını kırmıştı. Calvin'in CIA ajanı olarak çalıştığı on yıllık dönemde CIA üç direktör değiştirmişti ve Calvin hiçbirleriyle ne karşılaşmıştı ne de onlarla iletişime geçmesine izin verilmişti. Hâlihazırda o konumda bulunan kişi Senato tarafından sadece altı ay önce onaylandığı için henüz kurumda yeniydi.

Calvin masasının çekmecesinde bulundurduğu aynasını çıkardı. Öğle yemeğinden herhangi bir kalıntının göze batmadığından

emin olmak için dudaklarını yayvan bir palyaço gülümsemesiyle açıp dişlerini inceledi. Çöp sepetinden yemeğiyle birlikte attığı peçeteyi buldu ve yağlı görünmesin diye yüzünü sildi. Aynayı dik tutup kravatını düzelttikten sonra takım elbisesinin en azından yer yer nasıl görüldüğünü kontrol etmek için aynayı farklı açılarda tuttu. Ofisinden çıkıp üstündeki tabelada “Kısıtlı Erişim” yazan en soldaki asansöre yürüdü.

“Siz Ajan Calvin Perrone olmalısınız.” Direktör’ün özel resepsiyon alanındaki kadın aynı anda hem otoriter hem küçümseyici bir ses tonuyla konuşmayı başarabiliyordu. “Direktör sizi hemen kabul edecek.”

Perrone ofise girdiğinde Direktör sırtı ona dönük bir halde aşağıdaki CIA kampüsüne bakan cam duvarın önünde duruyordu. Perrone hızlı bir hesapla Direktör’ün ofisinin kendi ofisinin en az on katı büyüklüğünde olduğu sonucuna vardı. Direktör uzun boylu bir adam değildi ama inanılmaz geniş omuzları vardı. Perrone içinden, *bir bar kavgasında yanında olmasını isteyeceğin bir adam*, diye geçirdi. Direktör arkasına dönmeden, “Oturabilirsiniz Ajan Perrone. Rahatınıza bakın,” dedi.

Perrone bir koltuğa yerleşirken Direktör ağır adımlarla camdan duvarın önünde yürümeye başladı. “Bana Austin’le toplantınızı anlatın.”

Perrone’nin zihni hızla çalışmaya başladı. *Yani mesele bu mu? O deli bilim insanıyla oynadığım rezil kedi fare oyunu.*

“Bilmek istediğiniz nedir efendim?”

“Her şeyi bilmek istiyorum. Hiçbir detayı atlamadan.”

Perrone Direktör’e sahte ateş etme, bombalama ve gıda zehirlenmesi sahnelerini ve girişiminin Prides Crossing’deki tesis için bir güvenlik sistemi tasarlanması ve kurulması konusunda anlaşmayla sonuçlandığını anlattı. O anlatırken Direktör sessizliğini korudu.

“Nasıl görünüyordu? Sağlıklı görünüyor muydu?”

Perrone ajanlara özgü bir kesinlikle karar verdi. “Onunla daha önce hiç karşılaşmadığım için şu andaki durumunu karıştıracak eski bir verim olmamakla birlikte iyi görünüyordu. Belki gözleri biraz yorgundu ama bakımlıydı ve genel olarak sağlıklı bir görüntüsü vardı. Ancak size özellikle güçlü bir adam olmadığını söyleyebilirim.”

“Ah, demek öyle. Bunu nereden anladınız?”

“Fazla zayıf ve alt kolunu tuttuğum zaman orada bir kas kitlesi ya da güç hissetmedim.”

“Peki, ruh hali nasıldı?”

“Adamın bambaşka bir hamuru var efendim. Çok dikkatli ama aynı zamanda her şeyiyle orada değilmiş gibi biraz kopuk bir hali var. Bazen bana bakarken bakışları beni delip geçiyormuş gibi hissettim. Daha önce bana öyle bakan olmamıştı. Kesinlikle sıra dışıydı.”

“O zaman güvenlik sistemini neden biz kurmuyoruz? Bu fırsatı nasıl kaçırdınız?”

Perrone bu iğnelemeyi çenesine inen sert bir yumruk gibi hissetti. Demek bu “iyi iş çıkarmışsın” türünde bir tebrik toplantısı değildi. *Direktör’le bu ilk ve muhtemelen tek temasım ve bana işi batırdığımı söyleyecek.* Perrone oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanırken sırtını dikleştirdi. “Seçme şansım yoktu efendim. Austin operasyona hükümetin hiçbir şekilde dâhil olmaması konusunda ısrarcıydı. Güvenlik sistemini teşkilatın tasarlaması ve sistemin kurulması ve arazinin gözetimi için bizim onaylanmış listemizden bir şirketi kullanmasını kabul ettirmek için çok dil döktüm. İnanın bana, hükümet hakkında derin şüpheler taşıyor. Bu konuda son derece olumsuz.”

Perrone, Orin Varneys ona dik dik bakan köpek balığı gözlerini üstünden hiç çekmeyecek sandı. Sonunda Varneys, Austin’in bu tür bir bakış açısına sahip olmasının mümkün olduğunu onaylar

gibi başını salladı. “Olan olmuş. Hangi şirketi seçerse oraya adamlarımızı yerleştireceğiz. Durumu kontrol altına almalıyız.”

“Anlaşıldı Direktör. Yardım edebileceğim her konuda lütfen beni de göz önünde bulundurun. Bu noktada Austin’le belli bir ilişki kurabildiğime inanıyorum.”

Perrone ofisine dönünce kravatını gevşetti, ceketini çıkardı ve Google’da “CIA Direktörünün Senato Onay Oturumu”nu arattı. Sonra oturumun dökümlerini okudu ve o dönemde OSS’in direktörü olan Orin Varneys’in CIA direktörlüğüne altı ay önce, ağırlıklı olarak Robert James Austin’le bağlantısının gücü nedeniyle atandığını öğrendi. Varneys, Senato önünde yaptığı konuşmada şunları söylemişti: “Hiçbir tereddüt duymadan, kesin olarak şu kadarını söyleyebilirim ki Robert James Austin, OSSIS’te kurduğum ve uyguladığım program ve prosedürler sayesinde keşfedildi, kuruma alındı, yetiştirildi, geliştirildi, eğitildi ve bütün bunlar olmasaydı Doktor Austin bugün bildiğimiz haliyle var olamazdı.”

CIA tarihinde hiçbir direktör kendini dünyaya Bobby gibi bir değer kazandırmayı kişisel olarak sahiplenmenin cazibesinin ya da derine işleyen etkisinin yakınından geçebilecek herhangi bir şeyle bağdaştırmayı başaramamıştı. Varneys’in Bobby’nin enstitü kaynaklarıyla bağlantısını kendisi tıbbi araştırmaya muhalif olduğu için kesmiş olması onay görüşmelerinde su yüzüne çıkmayan bir ironiydi. Senato, Varneys’in CIA direktörlüğünü hızla ve oy birliğiyle onaylamış ve kongre kayıtlarında “ulusun, OSSIS’in direktörlüğünü yaptığı dönemdeki olağanüstü hizmetlerinden ötürü kendisine minnet duyduğundan” bahsedilmişti.

Sonuçların tıp dergilerinde yayımlanmasından aylar önce akademik çevrelerde dedikodular dolaşmaya başlamıştı. Bobby'nin "her an tetikte ve eyleme geçmeye hazır olduğu" için "Bekçi Virüs" adını verdiği virüsün yapmak için tasarlandığı şeyi başaracağı konuşuluyordu. Sıtma belası yakında tarihe gömülecekti. Ancak Bobby'nin analiz ve laboratuvar raporları yayımlandığında gerçeğin bu tarihî katili ortadan kaldırmaktan çok daha büyük olduğu anlaşıldı. "Bekçi Virüs"ün arkasındaki metodoloji, taşıyıcı yoluyla bulaşan her türlü hastalığa, başka bir deyişle insanlara sivrisinekler, keneler, pireler ya da diğer haşereler yoluyla yayılan bütün hastalıklara uygulanabilirdi. Bobby'nin formül ve çözümleri bütün detaylarıyla ansefalit, tifo, uyku hastalığı, veba, dang humması ve Şark çıbanı gibi hastalıklara uygulanmayı bekliyordu. Ek olarak, "Bekçi Virüs" üzerinde oynanarak amibik dizanteri gibi insan vücuduna protozoa ve diğer tek hücreli parazit organizmalar aracılığıyla bulaşan başka hastalıklara da uyarlanabilirdi. Buluşun olası etkisi kapsam olarak sarsıcıydı. Bobby'nin çığır açan diğer başarılarında olduğu gibi, bulgular yine önce dünyanın dört bir yanındaki pek çok hastanede, daha sonra da sahada denenip doğrulandı.

Bu keşifler daha öncekileri aşarak Robert James Austin adını dünyanın nüfus yoğunluğu en fazla ve ekonomik imkânlardan en yoksun yerlerinde yaşayan milyonlarca insanın zihnine kazıdı.

Ancak bu çıkır açan buluş, Bobby'nin hem beden hem de ruh sağlığında büyük hasar bırakmıştı. Bir türlü çıkamadığı ciddi bir tükenmişlik haline girmişti. Bezgin ve hırpalanmış görünüyordu, telaş uyandıracak kadar zayıflamıştı ve zorlamadan uzak kıvrak zekâsı kısılmış gibiydi.

Dünya medyası onu bir türlü bulamadığı için çılgına dönmüştü. Tufts'a saldırmışlar ama elde ettikleri bilgilerle tatmin olmadıkları için dört kola ayrılıp çılgınlar gibi Manzini Laboratuvarı'nı aramaya başlamışlardı. Susan, Bobby'yi saklıyor, Prides Crossing'in misafirhanesi ve şehirdeki dairesi arasında bir kaçak gibi getirip götürüyordu. Ancak Bobby'nin tükendiğinin ve gerçek bir ortam değişikliğine ihtiyacı olduğunun farkındaydı, bu yüzden Calvin Perrone, Prides Crossing'deki laboratuvarın kapısında bitip Bobby'ye arzu edeceği herhangi bir yerde emniyetli ve özel bir "sığınak ev" tatili teklif edince bunun mutlaka kabul edilmesi gereken bir teklif olduğuna karar verdi.

"Bana iyi doktorların nereye gitmek istediğini söyleyin, size mahremiyeti kusursuz ve eksiksiz bir yer sağlayalım," dedi Perrone.

"Bobby bana sizden bahsetti Calvin ve hislerini siz de biliyorsunuz. Devletten herhangi bir bedava ikram peşinde değiliz. Vakıf bunun parasını ödeyebilecek durumda. Doktor Austin senelerdir tatile çıkmadı ve kimsenin bunu ona çok göreceğini sanmam."

"Kesinlikle anlıyorum. Bu kısmı daha sonra hallederiz. Ama bizim sağlayabileceğimiz mahremiyet ve güvenliği size kimse sağlayamaz. Bana yeri söylemeniz yeterli."

"Hiçbir şekilde ve siz dâhil hiç kimse tarafından rahatsız edilemeyeceğini ya da mahremiyetinin hiçbir şekilde ihlal edilemeyeceğini anlıyorsunuz, değil mi?" dedi Susan.

“Amaç da bu değil mi zaten?”

“Teşkilatınız bunu neden yapıyor?”

“Bu en tepeden gelen bir teklif, kurumumu aşıyor. İnsanlar Doktor için endişeleniyor.”

Susan, Bobby'nin dairesine gidip valizini toplamaya başladı. “Mayoların, şortların ve yazlık rahat giysilerin nerede duruyor?”

“Bütün mal varlığım dolapta ve çekmecede olanlardan ibaret.”

“Unut o zaman. St. Thomas'ta alışveriş yaparız.”

“St. Thomas mı?” dedi Bobby.

“Evet, yarın sabah yola çıkıyoruz. Her şey ayarlandı. Tamamen gizli kalacak. Buna bayılacaksın. Anna'yı da getiriyorum. Ondan daha iyi bir koruma bulamazsın.”

“Check-in masasındaki insanlar biletimi ve pasaportumu görürken ve ben St. Thomas'ta gümrükten geçerken ne kadar gizli kalabilir ki?”

“O şekilde uçmayacağız. Otostop çekiyoruz. Bana güven. Gevşemeye bak.”

Ertesi sabah bir taksi Bobby'yi almaya geldiğinde Susan ve Anna çoktan yerlerini almışlardı.

“Uçuşumuz kaçta?” diye sordu Bobby.

Susan onun sorusunu duymazlıktan geldi ve şoföre onları Bedford'daki Hanscom Havaalanı'na götürmesini söyledi.

“Uçmak için tuhaf bir yer,” dedi Bobby. “Uçuşumuz kaçta?”

“Oraya ne zaman ulaşırsak,” diye karşılık verdi Susan.

Bobby ona dik dik baktı. “Havayolu hangisi?”

Susan ona kaşlarını kaldırarak baktı. “Bobby, lütfen arkana yaslanıp gevşeyebilir ve soru sormayı kesebilir misin? Her şeyi bana bırak. Biraz şekerleme ya da başka bir şey yap.”

Taksi küçük havaalanının önünde durunca Susan, Perrone'nin ona verdiği cep telefonu numarasını aradı ve sonrası için talimatları aldı. Taksi şoförüne yedi numaralı pistin tam karşısındaki bekleme alanına doğru devam etmesini söyledi. Taksi ıslıl ıslıl bir Learjet 45XR'nin yanında durdu. Uçağın üstünde havayolu ismi ya da herhangi bir işaret bulunmuyordu, tescil numarasından başka bir işaret yoktu. Uçağın dışında üniformalı bir mürettebatın yanında lacivert takım elbiseli ve güneş gözlüklü, uzun boylu, iri yapılı iki adam bekliyordu.

"İşte üst sınıf yolculuk diye buna denir," dedi taksi şoförü.

Bobby gözlerini kıstı. "Susan, neler oluyor? Vakfın özel uçaklara ayıracak parası yok ve şu iki adam hiç de hostese benzemiyor."

"Bobby, lütfen. Bir kere olsun biraz gevşe. Bu ayarlamaları ben yaptım, her şeyi en ince ayrıntısına kadar hallettim ve her şey yolunda. Lütfen işime karışma. Laboratuvarda değilsin. Artık tatilin başlıyor."

Uçak St. Thomas'taki küçük bir askerî havaalanına indi. Pistte hazır bekleyen siyah arazi aracına kadar gitti. Bütün adayı boydan boya geçtikleri hissini uyandıran otuz dakikalık bol sarsıntılı bir yolculuğun sonunda araç, çok büyük olduğu daha ilk bakışta anlaşılan bir mülkün ana giriş kapısına yaklaştı. Kimlikler onaylandı, araç her iki yanına gösterişli palmyelerin sıralandığı, mercan taşından inşa edilmiş Akdeniz tarzı saray yavrusu gibi bir malikânenin ön cephesini kaplayan yuvarlak bir araç yolunda son bulan kıvrımlı bir yolda ilerledi. Arabadan inince malikânenin beyaz pantolonlar, kırmızı beyaz çiçek desenli gömlekler giymiş personeli tarafından coşkuyla karşılandılar.

"Villa Azur Rêve'e hoş geldiniz. Adım George Harkens ve bu harika evin sorumlusu benim. Tatilinizin keyifli geçmesini

dilerim. Çantalarınız için endişelenmeyin, personelimiz onlarla ilgilenecek. Lütfen benimle gelin.”

Evin kumsala baktığını ancak oymalı mercan merdivenden çıkıp açık resepsiyon avlusuna girince anladılar. Bobby ve beraberindekilerin yorgun Boston kemikleri ile güneşte ısınmış kum arasındaki tek şey, duvarları mozaik kaplı yüzme havuzunun ötesinden Karayip Denizi'nin şifalı camgöbeği sularına kadar uzanan bir dizi bakımlı, kademeli bahçe terasıydı.

Susan, “İnsanın aklını başından alacak kadar güzel,” dedi.

“Asla eve dönmüyorum, haberiniz olsun,” dedi Anna.

“Size Azur Rêve’i daha sonra gezdireceğim. Elbette bir şey dâhil arzu edebileceğiniz her türlü konfora sahip olduğumuzu göreceksiniz. Ama şimdi susamış olmalısınız.”

Çok çekici, genç bir kadın bir anda yoktan var olmuş gibi, üstünde üç süslü kokteyl olan bir tepsiyle karşılarına çıkıverdi.

Bobby yüzüne yayılan bir gülümsemeyle, “Şimdiden gevşemeye başlıyorum,” dedi.

Azur Rêve tam anlamıyla Bobby’nin ihtiyacı olan şeydi. Kumsalda okyanusa bakarak ya da kilometrelerce yürüyerek uzun saatler geçiriyordu. Sıcaklayınca arındırıcı köpüklerin arasına dalıp vücudunu sörf tahtası gibi kullanarak dalgalarla oynuyordu. Susan ve Anna harika tatil arkadaşlarıydılar ama Bobby dünyadan kopmanın ve sıcak kumun üstüne serdiği bir çarşafın üstünde, başını sert zemine dayayıp vücudu D vitamini depolarken dalgaların sesini dinleyerek uyuyakalmanın tadını çıkarıyordu. Akşamüstleri havuza gidiyor ve uzun uzun yüzüyordu. Gün içinde güzel yemekler yiyor, peş peşe sıralanan ada kokteyllerinin tadını çıkarıyordu. Akşamları malikânenin ışıklandırılmış bahçelerinde sesleri dinleyerek ve Karayip gecelerinin armağan ettiği kokuları içine çekerek yürümekten keyif alıyordu. Kâbusları kesilmişti ve işi düşünmüyordu. Fiziksel olarak güçlenmeye, zihinsel olarak kendine gelmeye başladı. Tazelendikçe dış görünüşü de gözle

görölür biçimde iyileşiyordu. “Yanık tenli bir Yunan tanrısına benzemeye başladın,” dedi Susan.

“Bayağı iyi göründüğünü itiraf etmeliyim,” dedi Anna.

“Burada özgür hissediyorum. Yıllardır böyle hissetmemiştim. Keşke her zaman böyle hissedebilseydim.”

“Hissedebilirsin. Bunu hak ettin. Kimseye borcun yok. İnsanlığa yirmi ömürlük katkıda bulundun. Her şeyi boş ver Bobby. Yaşamana bak. Üstüne düşeni yaptın,” dedi Susan.

“Yaptıklarımı yapmaya daha ne kadar devam edebilirim bilmiyorum. Ama henüz vazgeçmem. Bu doğru olmaz.”

“Olur. Bırak. Normal bir hayat yaşamamanın zamanı geldi. Dünya sana borçlu, senin hiçbir borcun yok.”

“Henüz değil Susan. Zamanı gelecek.”

Muhtemelen yirmi yedi yaşından büyük olmayan genç bir kadın, St. Thomas'ın başkenti Charlotte Amalie'nin sayısız turistik dükkânından biri olan Traders Paradise'in bir koridorunda plaj çantalarını inceliyordu.

Bu kadar ince ve atletik görünümlü bir kadın için dikkat çekecek kadar biçimli bir vücudu vardı. Bir yetmiş boyu bir Broadway dansçısının bacaklarıyla tamamlanıyordu, bacakları teknik anlamda gövdesine göre fazla uzundu ama bu bacaklara hiçbir erkeğin itirazı olmazdı. Sırtının yarısına kadar inen koyu renkli ipeksi saçları, zümrüt yeşili gözlerini vurgulayan açık yeşil, şal desenli bir saç bandıyla tutturulmuştu. Kalçalarına hayli aşağıdan sarılı duran turuncu desenli şeffaf pareo, bantları boncuk işleriyle süslenmiş deri terliklerine kadar iniyordu. Pareosunun altından açık sarı bikini altı seçiliyordu. Yanık tenli kollarında satışı çıktığı hissini verecek kadar çok bilezik, zarif parmaklarının her birinde sade, gümüş yüzükler vardı. Bohem kılığı onda ayartıcı ve doğal duruyordu.

Bobby ada kılığına takviye yapma göreviyle girdiği dükkânda hediyelik eşyaların arasından geçip giysilerin yanına ulaştı. Kızın durduğu koridora girince yüksek bir rafta duran plaj çantalarını aşağı çekmek için parmak uçlarında yükselen kızı hemen fark etti. Kız yukarı uzanırken sırtı zarif bir kavis çizmiş, bacak kas-

ları gerilmişti. Çantalardan birini ucundan yakaladı ama onunla birlikte koca bir yığın kafasına devrildi.

“Dur, sana yardım edeyim,” dedi Bobby telaşla kızın yanına giderek.

Kız çantaları toplamak için eğilirken kıpkırmızı bir suratla, “Bazen çok sakar oluyorum,” dedi.

Bobby ona yardım etmek için çömeldiği anda kızın parfümünün güneş losyonundan tenine sinmiş Hindistan cevizi yağı kokusuna karışan baş döndürücü etkisi zihnine kazındı.

Kız daha erişilebilir bir rafa istiflenmiş plaj çantalarını incelemeye devam ederken Bobby de erkek giysilerini gözden geçirmeye ve hızla bir şeyler seçmeye başladı. “Seni birkaç dakika alıkoyabilir miyim?”

Kız başını çevirdi ve ona ilk kez baktı. Bobby neredeyse elektrik akımı gibi bir enerji hücumu hissetti. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. “Bu dükkânı gömlekleri ve tişörtleri için tavsiye ettiler ama bana neyin yakışacağı konusunda hiçbir fikrim yok. Gülünç duruma düşmemem için bana yardım edebilir misin?”

Kızın kahkahasını dolgun dudaklarının arasından kusursuz dişlerini açığa çıkaracak işveli bir gülümseme izledi. “Fikrimi söylerim ama seni uyarıyorum, zevkim biraz yadırganabiliyor.”

“Pekâlâ, benim seçtiklerim bunlar. Ne dersin?” dedi Bobby.

“Şaka yapıyorsun, değil mi?”

Bobby incinmiş gibi bir ifade takındı.

“İyi bir restorandan geri çevrilmek gibi bir amacın yoksa onları hemen aldığın yere bırak ve raflardan derhâl uzaklaş.”

Kız dikkatini sergilenen giysilere vererek dar koridorda Bobby’nin yanına geçti ve raftan bir şeyler çekmeye başladı.

“Sana bu kadar zahmet vermek istememiştim,” dedi Bobby.

Kız, Bobby’ye döndü. Zarif ama belirgin kaşların ve uzun, yoğun kirpiklerin çevrelediği zümrüt gözleri Bobby’ninkilere

çevrilmişti. “Bugünkü iyiliğim bu olsun. Bütün St. Thomas halkı şiddetli renk çarpışmasının insanın takatini kesen etkisinden korunmuş olacak. Ayrıca bana çantalar konusunda yardım etmen büyük incelikti.”

Birkaç dakika sonra, “Bakalım bunlar nasıl duracak,” dedi. Giysileri Bobby’nin üstüne tutup dikkatle değerlendirdiyordu. “Çok iyi diyebilirim. Tamamdır. Küçük çocukları korkutmayacaksın.”

“Bana inanılmaz derecede nazik davrandın. Sana soğuk bir içecek ısmarlamama izin ver. Az önce köşenin diğer tarafında kalan Hibiscus Sokağı’nda büyük bir açık hava barının önünden geçtim.” Bobby heyecanlı bir liseli gibi hızlı hızlı konuşuyordu. “Bunca dükkân arasında tek başına duran kocaman, çılgın bir bar.” Elini uzattı. “Adım Bobby.”

Kız onun eline hafifçe dokunurken gülümseyerek, “Christina Moore,” dedi.

Bobby duraksadı ve bir çırpıda, “Bobby Nitsua,” dedi.

“Çok isterdim ama gerçekten alışverişimi tamamlayıp otele dönmeliyim.”

Bobby hayal kırıklığına uğramıştı. Joe olsaydı ne yapardı? O ikna kralıydı. “Lütfen, ısrar ediyorum. Beni çaput soyтарыsına dönmekten kurtararak bütün St. Thomas’a iyilik yaptın, buna vahşi doğa da dâhil. Hızlıca bir şeyler içer, kalkarız.”

Christina, Bobby’ye baktı. Bu giysi seçme bahanesi bir kız tavlama numarası mıydı, diye merak ediyordu. Ama itiraf etmeliydi ki genç adam çok yakışıklıydı ve gözleri büyüleyiciydi. Hiç böyle bir netlik ve derinlik görmemişti.

“Çaput soyтарыsı. Sık duyulan bir benzetme değil. Çok fazla kelime oyunu oynuyor olmalısın,” dedi.

Bobby güldü. “Sanırım daha fazla dışarı çıkmalıyım.”

“Tamam, hızlı bir içki,” dedi Christina.

Bobby’nin St. Thomas’ta en çok sevdiği şeylerden biri, ana karadaki Amerikan şehirlerinin aksine burada her yerde alkol

izni olmasıydı. İnsanlar ana caddede her saat, beşte dördü yerel rom, beşte biri meyve suyundan oluşan yedi yüz mililitrelik içkilerini yudumlayarak dolaşabiliyorlardı. Bobby ve Christina, Hibiscus Sokağı'nda yer alan ve karaya vurmuş gibi görünen dokuz metre uzunluğundaki batmış bir yolcu gemisinin aynalı barının krom taburelerine yerleştiler.

Kendisi çoktan birkaç kadeh içmiş gibi görünen barmen, "Size ne ikram edebilirim?" diye sordu.

Bobby, "Barınıza özel ünlü bir içkiniz var mı?" diye sordu.

"Pekâlâ, benim favorim seneler içinde deneme yanılma yoluyla geliştirdiğim kendi tarifim. Adını 'Billy Kokteyli' koydum. Beğenmezseniz benden olsun."

"Bu teklife hayır diyemeyeceğim," dedi Bobby.

"İki olsun," dedi Christina.

Bobby barmenin bir eliyle kendi uzun bardağındaki içkisini yudumlarken diğeriyle içkiyi karıştırmasını seyretti. Beş farklı lezzette romdan oluşan "Billy Kokteyli", yüzde yetmiş beş buçuk oranında alkol içeren Bacardi romla tamamlanıyordu. Tamamen alkollü içkilerden oluşan bu kokteyl, zararsız bir meyve suyu tadındaydı.

"Ne kadar süre buralardasın?" diye sordu Bobby, Christina'ya.

"Geleli sadece birkaç gün oldu. Bir hafta kadar daha kalacağım. Ya sen?"

"Ben geleli bir hafta oldu ama iki hafta daha buralardayım. Asırlardır tatil yapmamıştım ve bayağı tükenmiştim. Ama yavaş yavaş tamir oluyorum."

Kadehlerini tokuşturdular. "Nerede kalıyorsun?" diye sordu Billy.

"Bolongo Tatil Köyü. Hoş bir yer ve iyi bir fiyat yakaladım. Ya sen?"

"Ben bir arkadaşımın evinde kalıyorum. Adanın diğer tarafında, sahilde harika bir evi var."

“Kulağa bayağı havalı geliyor,” dedi Christina.

“Öyle gerçekten. Bir daha dünyaya gelirsem kendime öyle bir ev almak için uyuşturucu baronu olacağım.”

“Arkadaşının işi bu mu?”

“Hayır. Hükümet için çalışıyor. Daha da kazançlı bir iş yani,” dedi Bobby gülümseyerek.

“Gerçek dünyada ne iş yapıyorsun Bobby?”

“Bilim araştırmacısıyım. Kulağa bayağı sıkıcı geliyor, değil mi?”

Christina güldü. “Değişik bir şey duymak iyi geldi. Tanıştığım bütün erkekler bankacı olduklarını söylüyor.”

“Doğru. Monopoly tahtasında uyuşturucu baronluğuna varmadan bir önceki adım.”

Christina bir kez daha güldü. Gözleri ışıldıyor, yüzü Bobby’nin hissedebildiği bir sıcaklık yayıyordu. “Kariyer seçimleri konusunda yargılayıcı olmamak lazım. Nerede yaşıyorsun?”

“Boston. Sen?”

“New York’ta büyüdüm ama yüksek lisans için California’ya taşınmıştım. Şimdi de Brown’da bir doktora bursu için Rhode Island’a geçtim.”

“Ne eğitimi aldın?” diye sordu Bobby.

“Üniversitede, Sarah Lawrence’ta yani, bir tür hippiydim. Aynı anda performans sanatları ve matematik okudum. Stanford’daysa matematik ve kimya yüksek lisansı yaptım. Doktora alanım da matematik.”

Bobby ıslık çaldı. *Bu tanrıça matematik doktorası yapmış demek. Vay canına!* “Müthiş. Hiç böyle bir çift ana dal duymamıştım.” Bobby içkisinin yarısına gelmiş ve etkisini hissetmeye başlamıştı.

“Annem New York’ta benim de okuduğum Müzik ve Güzel Sanatlar Lisesi’nde dans öğretmeni idi. Sanatçı yönü inanılmaz güçlüdür. Babam da matematikçiydi. Gerçek bir dâhiydi ama ben çok küçükken öldü. Sanırım ikisinden de bir şeyler almı-

şım. Her neyse, benden bu kadar bahsettiğimiz yeter.” Christina gözlerini içkisine dikti.

Bobby bardağındaki zihin uyuşturan karışımdan büyük bir yudum aldı ve cesaretini toplayıp, “Umarım yanlış anlamazsın ama sana hiç şüphesiz gördüğüm en güzel matematikçi olduğunu söylemek zorundayım. Ve bir sürü matematikçi gördüğümden hiç şüphen olmasın.”

Christina’nın yanakları kızardı. “Çok tatlısın. Ama akademik çevrelerde güzel bir dış görünüş bir kadın için her zaman olumlu bir değer olmuyor.” İçkisinden bir yudum alırken düşünceliydi. Sonra saatine baktı ve “Aman Tanrım,” dedi. “Saate baksana. Çok üzgünüm ama cidden hemen gitmeliyim. İçki için çok teşekkür ederim.” Bar taburesinden indi.

Bobby hasar kontrolü için hızla devreye girdi. “Belki bir gün kumsalda takılır ya da birlikte öğle yemeği yeriz, ne dersin? Telefon numaranı alabilir miyim?”

“Telefonum bozuldu. Beni otelden ararsın. Tanıştığımıza çok memnun oldum Bobby.”

Christina giderken Bobby kızın nazik esintiyle ona doğru süzülen parfümünün kokusunu son bir kez daha aldı.

Bobby malikâneye döndüğünde hem heyecanlıydı hem de biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Susan'a akıl danıştı. "Şehirde inanılmaz bir kızla tanıştım."

"Ona ne şüphe," dedi Susan.

"Sanatçı ruhlu, zeki, muhteşem ve altın kalpli."

"Ve bütün bu saydıklarını ne kadar zamanda saptadın?"

"Dükkânda birbimize yardım ettik, sonra da bir şeyler içtik. Sen bile ondan etkilenirdin. Stanford'da matematik doktorası yapıyormuş."

Susan şaşırmış gibiydi. "George nerede? Seni tutuşturmak için ondan biraz benzin istemem gerek. Sen Bobby Austin değilsin. Bobby Austin bugüne kadar üniversite mezunu bir kızla çıkmadı."

Bobby gülümsedi. "Susan, sana anlatıyorum işte. Bana baktığı zaman daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissettim. Aklım başımdan gidecek gibi oldu. İnanılmaz bir kız."

"Ben onunla ne zaman tanışıyorum?"

"Sorun da bu ya. İçkiden sonra beni başından attı. Beni resmen silkeledi."

"Yani bana gezegen tarihindeki en büyük bilim insanının –ki kendisi aynı zamanda çok yakışıklı bir adamdır– ilk randevuyu bile koparamadan sepetlendiğini mi söylüyorsun?"

“Kim olduğumu bilmiyordu. Ona adımın Bobby Nitsua olduğunu söyledim. Kızlara kim olduğumu hiçbir zaman söylemem.”

“Nitsua mı? Bunu bir anda mı uydurdun?”

Bobby elini şöyle bir sallayarak soruyu geçiştirdi.

“Bobby, striptizcilerle, fahişelerle ve kulüp kızlarıyla çıktığın ve kimliğini saklaman gerektiği zaman tamam ama bir ilişki yaşamak için doğru kişi olabileceğini düşündüğün bir kızdan bahsediyorsak... Nesin sen, deli falan mı?” Bobby, Susan’a kaybolmuş bir çocuk gibi bakıyordu. “Ah, pekâlâ,” dedi Susan. “Dünyadaki bütün zekâyı toplamışsın ama sende sağduyudan eser yok. Bunu unutmuşum.”

“Yarın sabah onu arayacağım,” dedi Bobby.

“Tamam, ya da belki de ona bugün bir ara mesaj gönderebilirsin.”

“Telefon numarası yok. Bana telefonunun bozuk olduğunu söyledi. Ona otelden ulaşmayı deneyebilirim.”

“Harika, Romeo. Harika.”

Ertesi sabah saat tam dokuzda Bobby, Bolongo Tatil Köyü’nü arayıp Christina Moore’u istedi. Nefesini tutarak o isimde bir misafirlerinin olmadığını söylememeleri için dua etti. Telefon altı kez çaldıktan sonra telesekreter devreye girince Bobby telefon numarasını da içeren bir mesaj bıraktı. Günü son derece gergin geçirdi ve Christina aradığı zaman çağrıyla kaçırılmamak için yüzmeye bile gitmedi. Ama arayan olmadı. Saat 17.00’de oteli bir daha aradı ve yine aynı durum yaşandı. O akşam yemekte Bobby’nin ağzını bıçak açmadı. Hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. Sonunda Susan ve Anna’ya, “Sanırım benimle ilgilenmiyor,” dedi. “Keşke bana bir fırsat tanısaydı.”

Anna çatalını masaya bıraktı ve “Bobby, kadınları kovalamak konusunda az buçuk tecrübem var,” dedi. “Bir kadını istiyorsan bir köşede durup onun sana gelmesini beklememelisin. Ortaya

atılıp peşine düşmekten korkamazsın. Ona onunla gerçekten ilgilendiğini göster. Kaybedecek bir şeyin yok.”

Bobby başını onaylar gibi salladı ve masaya vurdu. “Haklısın Anna. Bazen bir erkeğin aklını başına getirmek için bir lezbiyen gerekiyor,” dedi kıkırdarak.

Ertesi sabah saat sekizde George’u aradı. “Biri beni hemen Bolongo Tatil Köyü’ne götürebilir mi? Orada bir işim var.”

“Hiç dert değil. Steven’a söyleyeyim, sizi götürsün.”

Saat 08.40’ta Bobby, Bolongo Tatil Köyü’nün lobisine girdi. Kahvaltı salonunun yerini sordu. Kendine bir masa buldu ve Christina’nın kahvaltıya inmesini beklemeye karar verdi. Saat 10.30’a kadar bekledi. Sonra genç kadının odasını aradı, cevap alamadı. Kumsala indi ve rahat görünmeye çalışarak şezlongların ve şemsiyelerin arasında dolaşmaya başladı. Sonunda onu hilal biçimindeki kumsalın karşı ucunda, açık pembe bir bikiniyle muz yerken ve büyük bir şişeden su içerken gördü. Kalp atışlarının derhâl hızlandığını ve nabzının âdeta kafasının içinde attığını hissetti. Hem mutlu hem heyecanlıydı ama bir yandan da gergindi. *Kendimi toplamalıyım. Liseli çocuklara döndüm. Bana ne oluyor böyle?* Bütün cesaretini toplayarak ve kendini reddedilmeye hazırlayarak kızın yanına yürürken olabildiğince kendinden emin ve rahat görünmeye çalışıyordu.

“Merhaba,” dedi Christina’ya. “Sen buranın çok iyi olduğunu söyleyince ülkenin doğusundan gelecek birkaç arkadaşım için etrafa bir göz atmak istedim.” Daha kelimeler ağzından çıkarken kulağa ne kadar anlamsız geldiklerini fark etmişti. Christina ona tek kelime etmeden baktı. Tuhaf bir sessizlik anının ardından Bobby bu kez, “Aslında sana birkaç sesli mesaj bırakmıştım, onları almamış olabileceğini düşündüğüm için uğrayıp merhaba demek istedim,” dedi.

“Bunun nedenini sorabilir miyim Bobby Nitsua?” Besbelli Bobby’yi sıkıştırmaya çalışıyordu ve küçücük bikinisi, güneşte

parlayan bronz teniyle göz alıcı görüntüsü durumu daha da zorlaştırıyordu.

“İşimi kolaylaştırmaya hiç niyetin yok, değil mi?” dedi Bobby.

“Kolay olduğumu söyleyen olmadı.”

“Önceki günkü karşılaşmamızdan büyük keyif aldım ve seni yine görmek istedim. Senin de aynı şeyi hissedeceğini ummuştum. Anlaşılan yanılmışım.”

“Laboratuvarda da sonuca varmakta böyle aceleci mi davranırsın Doktor?”

Bobby gülümsedi. “Pekâlâ, sana bir özür borçluyum. Adım Nitsua değil.”

“Yani Japon değil misin?”

“Kimliğimi saklamaya o kadar alıştım ki artık ayrılmaz bir parçam oldu.”

“Ve tercih ettiğin yöntem anagram mı?” Bobby kıpkırmızı oldu. Christina ise yerini geniş bir gülümsemeye bırakan bir kahkaha attı. Kızın doğal güzelliği Bobby’nin aklını başından almaya devam ediyordu.

“Tanıştığımıza çok memnun oldum Doktor Austin.” Christina bir kahkaha daha attı. “İnsanların düşündüğünden çok farklısın. Herkes seni mağaradan bozma bir laboratuvarda yaşayan ve küçük çocukları yiyen, şişman, kel, inek, miyop bir dev sanıyor.”

“Umarım seni hayal kırıklığına uğratmamışımdır.”

Christina yine gülümseyerek, “Ateş basmış gibi görünüyorsun,” dedi. “Biraz su iç.” Şişesini ona uzattı. Bobby bu hareketi bir yakınlık işareti olarak yorumladı. “Umarım üstündeki mayodur.”

“Şu anda mayo oldu.”

“İyi, haydi denize.”

Christina profesyonel bir dansçıya yaraşacak zarif bir hareket ve enerjiyle şezlongundan kalktı. Bikinisinin üstünü düzeltirken, “Kahretsin, kum ne kadar sıcakmış,” dedi ve suya doğru koştu.

Bobby de işareti alıp onun yanında koşmaya başladı. İki kristal berraklığındaki camgöbeğı iksire aynı anda daldılar.

“Yüzme biliyorsun, değıl mi? Seni boğup gezeğenin en nefret edilen kadını olmak istemem.”

Christina derin ve daha serin sulara doğıru kulaç atarken Bobby ona yetişmek için elinden geleni yaptı. Diğeryüzücüleri arkada bırakıp baş başa kalınca ikisi de sırtüstü döndü ve kendilerini suyun kaldırma gücüne bıraktılar. Hiç konuşmadan bir süre suyun üstünde süzıldüler. Güneş yüzlerini ve vücutlarının yukarı bakan kısmını ısıtırken su onları aşağıdan serinletiyordu. Sonunda Bobby, “Burası o kadar güzel ki neredeyse dayanamayacakmışım gibi geliyor,” dedi.

“Bitmesinden mi korkuyorsun?”

“Ben her zaman hayatımdaki güzel şeylerin bitmesinden korkarım. Hep biterler.”

Christina ona karşılık verdi: “Geleceğı inanmak zorundasın, yoksa bir geleceğın olmaz.”

Bobby, Christina'nın Azur Rêve'e ziyareti öncesinde Susan'a ve Anna'ya tembihler yağdırıyordu. "Bayanlar, Christina'nın yanında uslu duracağınız konusunda söz vermenizi istiyorum."

"Bu da ne demek?" dedi Susan.

"Ağırlıklı olarak, ona hakkımda onu benden soğutacak olumsuz bir şey söylememeniz, hatta ima etmemeniz gerektiği anlamına geliyor."

Bobby'nin gerginliğinin her anından keyif alan Susan, "Ne gibi?" diye sordu.

"Kâbuslar gören, transa giren, herhangi bir sosyal hayatı olmayan, sadece aptal sarışınlarla çıkan, çok fazla içen, saplantılı, hödük ve münzevi bir işkolik olmamla ilgili yorum yapmamak gibi."

"Yani gerçekte nasıl biri olduğunu çaktırmayacağız, öyle mi?" Susan sıırıyordu.

"Ben sana anlatayım tatlım," dedi Anna, Susan'a. "Bobby yaratmaya çalıştığı illüzyonu sürdürmesine yardım etmemizi istiyor."

Bobby başını iki yana salladı. "Desteginize güvenilebileceğimi biliyordum. Ama cidden, Christina'yı korkutup kaçırmak istemiyorum."

Susan ona gülümsedi. Bobby'nin bu kadını, sahip olduğu tek aileyle tanışmaya getirdiğinin farkındaydı. "Bobby, endişelenme, son derece sıcakkanlı olacağız. Sırların bizimle güvende." Anna içten bir kahkaha attı.

Bobby, Christina'yı Bolongo Tatil Köyü'nden aldı. Christina beyaz şortu ve gözlerini neredeyse maviye döndüren camgöbeği dar tişörtü içinde ışık saçıyordu. Pembe dudak parlaticısı ve hafif rimel dışında yüzüne bir şey sürmemişti. Saçlarını ona üniversiteye yeni başlamış bir kız havası verecek şekilde atkuyruğu yapmıştı. Sade kıyafeti esnek fakat yuvarlak hatlı vücudunu vurguluyordu. Bobby büyülenmişti.

"Muhteşem görünüyorsun," dedi.

"Ben sadece kumsalda geçecek bir güne uygun giyindim. Mayom içimde."

"Gerçekten mi? Hiç belli olmadığına göre bayağı küçük bir mayo olsa gerek."

"Sizin için bir sakıncası mı var Doktor?"

Bobby, George'tan, Christina'yla birlikte eve vardıkları zaman hemen ikram edilmesi için romlu kokteyl hazırlamasını rica etmişti. Bobby'nin arabası malikânenin önünde durduğunda o ve bir garson merdivenlerin başında hazır bekliyordlardı. George, Christina'ya elini uzatarak, "Villa Azur Rêve'e hoş geldiniz," dedi.

Bobby, Christina'ya malikâneyi gezdirip iki şezlong, bir şemsiye ve çeşit çeşit plaj havlularının onları beklediği kumsala inerken Susan ve Anna özellikle ortalıkta görünmediler. Mayo-sunu çoktan giymiş olan Bobby tişörtünü çıkardı. Bobby onun soyunmasını izlemiyormuş gibi yaparken Christina da şortunu ve tişörtünü çıkardı. "Sırtıma güneş kremi sürersen ben de senin sırtına sürerim," dedi. Şişeyi ondan alırken Bobby'nin gözleri parlıyordu. Krem döktüğü elini kızın biçimli sırtına değdirince saten misali pürüzsüz ve yumuşak tenini parmaklarının ucunda hissetti. Elini omurgasının kavisinde, iki yanında ve bikini al-

tının hemen üstünde kalan kusursuz gamzelerde dolaştırırken bir kadının sırtının bu kadar seksi olmasına hayret ediyordu.

“Orada iyi misin?” diye sordu Christina gülerek. “Kaybolmadın ya?”

“Sanırım bir an dalıp gittim.”

“Yoksa bir denklem mi düşünüyorsun?”

“Sayılır,” dedi Bobby gülerek.

Kumsal boyunca yürürlerken Christina, “Buraya asistanın ve kız arkadaşıyla geldiğini söylemiştin,” dedi.

“Asistanım Susan ve Anna’yla. Susan benim için bir asistandan çok daha fazlasıdır. Artık annem sayılır. İyi günde kötü günde.”

“Ya gerçek annen?”

“Biyolojik annemin kim olduğunu bilmiyorum. Birkaç haftalıktan itibaren bakıcı ebeveynlerin yanında büyüdüm. Ben on bir yaşındayken bir araba kazasında öldüler. O zamandan beri yalnızım.”

“Aman Tanrım. Çok üzüldüm. Bunu bilmiyordum.”

Bobby durdu, Christina’ya döndü ve ellerini tuttu. “Christina, sana söylediğim her şeyin aramızda sır olarak kalacağından kesinlikle emin olmalıyım. Sana karşı açık olabilmemin tek yolu bu.” Christina, Bobby’nin gözlerinin içine bakarak başını salladı.

Günün geri kalanını yüzerek, dalgalarla oynayarak, güneşlenerek geçirdiler ve Azur Rêve personelinin kumsala, suyun hemen kıyısına kurduğu beyaz örtülü masada geç bir öğle yemeği yiyip içkilerini yudumladılar. Gazpaço, ıstakoz salatası, çeşit çeşit peynir ve meyveler ve bir şişe buz gibi Pinot Grigio’yla kusursuz bir öğün oldu. Sonrasında Bobby, Christina’ya, “Muhteşemdi ama sanırım güneş beni çarpmaya başladı. Gölgede biraz dinleneceğim. Sen de bana katılmak ister misin?” diye sordu.

Christina’nın yanakları pembeleşti. “İyi bir fikre benziyor.”

Malikânenin kumsaldaki küçük kulübesine çekildiler. Sazdan çatısını rustik kirişlerin desteklediği, dört tarafı uçuşan beyaz

tüllerle kapatılmış, basit fakat zarif bir yapıydı. Parçalı geniş kanepede yüz yüze yatarlarken Bobby, “Çok sıra dışı gözlerinin olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

“Nedenmiş o?”

“Zümrüdün rengini ve berraklığını taşıyorlar, iri ve badem biçimindeler ama dış kenarları yukarıya doğru kıvrılıyor. Çok egzotik.”

“Bakıyorum da gözlerimi detaylı olarak incelemişsin,” dedi Christina.

“İyi bir gözlemci olmaya çalışıyorum.” Bobby kolunu Christina’nın beline uzatırken başını onunkine yaklaştırdı. Kızın tenindeki deniz tuzu kokusu başını döndürdü. Christina’nın da gözleri kapandı, dudakları aralandı. Öpüşürlerken genç kadın bir avucunu Bobby’nin yanağına koydu ve bikinili vücudunu onunkine yasladı. Bobby heyecanlı olması bir yana bambaşka bir duygu yaşadığını fark etti. Kendini rahat hissediyordu. Olması gereken yerdeymiş gibi.

Ertesi sabah Bobby, Christina'yı otelinden arayıp ona halletmesi gereken özel bir işi olduğu için o gün onunla buluşamayacağını söyledi. Steven'dan onu Red Hook Rıhtımı'na götürmesini rica etti. Rıhtımdan St. Thomas ile St. John arasındaki sekiz millik mesafe için feribota bindi. Bobby feribotta gittikçe yaklaşan St. John Adası'na bakarak otururken zihni onu Joe ve *Hayaldokuyan*'la çıktıkları o sihirli on yedinci doğum günü seyahatine götürdü. St. John Rıhtımı'nın yıpranmış tahtalarına adım atarken dün gibi canlanan anıların arasında kaybolduğunu hissetti, güçlü hafızasının fotoğrafik özelliği zirve yapmıştı. Asolare adlı restoran hâlâ yerli yerindeydi. Bara girip oturdu. Oraya son gidişinden bu yana hayatında ne çok şey değişmişti. Sanki her şey bir ömür geride kalmıştı.

Barmene, "Macallan 18 viski var mı?" diye sordu. "İki double istiyorum. Lütfen iki ayrı kadehe koyun, buzlu olsun."

Bobby viskisini yudumlarken etrafına baktı. Dekor değişmemişti. *Kate'in annesi ve Joe şurada duruyorlardı. Kate tam şurada. Ben de onun yanında.* Her şeyi hatırlıyordu, Kate'le yaptığı ve ona göre bütün hayatını değiştiren sohbetin her kelimesini. Bobby içkisini bitirdikten sonra barmene diğer kadehi kumsala indireceğini haber verdi. "Hiç sorun değil, bitince kadehi geri getirmeniz yeterli," dedi barmen.

Bobby su kıyısına kadar yürüdü ve körfeze baktı. Hayal-dokuyan *şuraya demirlenmişti. Joe'yla birlikte yemeğe gelip onlarla tanıştığımız o akşam botumuzu şuraya yanaştırmıştık.* Bobby o gece ne kadar heyecanlandığını, ertesi günün beklentisiyle doğru dürüst uyuyamadığını ve filika Kate ve Kim'in onları deniz üzümü ağaçlarının gölgesinde beklediği kumsala yaklaşırken kalbinin nasıl sıkıştığını hatırladı. Kuma oturup gözlerini kapattı. Anıların onu tamamen ele geçirmesine, göz kapaklarının iç yüzeyinin bir sinema perdesine dönüşmesine izin verdi. Bir süre sonra izlendiği hissine kapılarak utançla yerinden kalktı ve hilal şeklindeki kumsalın ıssız ucuna doğru yürüdü.

Suyun kenarında durup kadehini kaldırdı. Güneşin altın ışıkları bardağın kenarında kırılarak bir gökkuşağı yarattı. "Umarım beni duyabiliyordur. Birlikte geçirdiğimiz günlerin üstünden çok uzun zaman geçti. Hatırlıyor musun Joe?" İçkisinden bir yudum aldı ve güneşin parlaklığı karşısında gözlerini kısma ihtiyacı duyarak ama kendini açık tutmaya zorlayarak göğe baktı. Gözlerini açık tutmak, ışığın gücünü ve saflığını hissetmek istiyordu. Kıyıya vuran küçük dalgalar Bobby'nin ayaklarını usul usul okşarken yumuşacık dip akıntısı pürüzsüz, ince kumu ayak parmaklarının arasından okşarcasına çekerek sağlam duruşunun altını kazıyordu. Bir süre sonra Bobby farklı bir dalga türü hissetti. İçini yıkayan, karşı konulmaz bir hoşnutluk dalgasıydı bu. "Buradasın," diye mırıldandı. "Kaptanım burada." Hayatının en güzel macerasına çıkmış o on yedi yaşındaki çocuğun gülümsemesinin kapladığı yüzü bir anda yıllarca gençleştirdi. "Bütün çabam seni gururlandırmak Joe. Gerçekten. Kolay değil ama elimden geleni yapıyorum. Seni her gün özlüyorum. Seni özlemeden geçen tek bir günüm yok." Gözlerini sımsıkı kapatıp bir süre daha orada durdu. O kadar huzurluydu ki. Korunduğunu hissediyordu. Çok sevildiğini. Güneşin sıcaklığı gökyüzünde ilerleyen koyu renkli bir bulutun gölgesine girince gözlerini açtı. İçkisinden bir yudum

daha aldıktan sonra çömeldi. İçkinin kalanını yavaşça okyanus suyuna, tam denizin kıyıya vurduğu noktaya döktü.

Ertesi sabah Susan ve Anna'yla kahvaltı ederken Bobby alışılmadık bir dinginlik içindeydi.

"Sen iyi misin Bobby? Bugün huşu içinde gibisin," dedi Susan.

"Dün St. John'a gidişimi düşünüyordum."

"Güzel anılar desene?"

"Çok daha fazlası," dedi Bobby. Cep telefonu çalmaya başladı.

Christina'nın sesi, içinde, kumsalda yer alan çardaktaki yakınlıklarını anımsatan bir elektrik akımı etkisi yarattı. "Günaydın Doktor. Seni ağırlama sırası bende, bu yüzden seni bu akşam Bolongo Tatil Köyü'ndeki plaj partisine davet ediyorum. Bana eşlik eder misin?"

"Cevabını bildiğin sorular sormamalısın," dedi Bobby.

"İyi. Saat yedide burada ol ve sakın bana dans etmeyi bilmediğini söyleme. Lobide buluşuruz."

Bobby telefonu kapatınca Anna'nın, yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle Susan'a başıyla bir işaret yaptığını gördü. "Telefonda konuşurken yüzünün kızardığını hiç görmemiştim," dedi Anna, Bobby'ye.

"Çünkü ikiniz de henüz Christina'yla tanışmadınız," diye karşılık verdi Bobby.

Bobby o akşam saat yediden biraz önce Bolongo Tatil Köyü'ne girdiğinde kumsalda kalipso grubu çalıyor, insanlar ellerinde mutlulukla taşıdıkları alev almaya hazır içkileriyle loş lobide takılıyorlardı. Bobby, Christina'yı görmedi. Sütunlu verandadan

kumsala yürüdü. Tek aydınlatma Karayip göğüne serpiştirilmiş göz alıcı yıldızlardan ve esintide dalgalanırken saldıkları hoş kokulu dumanla kadim kabile ritüellerini çağrıştıran bambu meşalelerden geliyordu. Nemli tropik hava, begonvillerin ve hatmi çiçeklerinin denizin kokusuyla karışarak Bobby'nin beyninin derinliğine kadar işleyen baş döndürücü bir parfüm yaratan şehvetli rayihasıyla ağırlaşmıştı. Sonunda onu kumsalda, grubun yakınında müziğin ritmiyle sallanırken buldu. Yanına gitmedi. Onu sadece izlemek istiyordu. Sonra onu izleyen tek kişinin kendisi olmadığını fark etti. İster yalnız olsun ister eşi veya kız arkadaşıyla birlikte, orada bulunan erkeklerin çoğu Christina'ya bakıyordu. Kimileri bunu diğerlerinden daha az belli ediyordu ama kesinlikle ona bakıyorlardı. Ve bunda şaşılacak bir şey yoktu. Christina beyaz çapraz bantları dizine kadar çıkan ve yağla ovulmuş bronz teniyle çarpıcı bir tezat oluşturan deri sandaletlerinin üstüne beyaz ipekten mini bir etek ve yine aynı kumaştan, boyundan bağlı, sırtı açık bir bluz giymişti. Tepede toplayıp iki beyaz çubukla sabitlediği ışıltılı koyu renk saçları hem egzotik Asya havasını güçlendiriyor hem de narin boynunu vurguluyordu. Her zamankinden daha belirgin olan göz makyajı, Mısır'daki sanat eserlerinde tasvir edilen kadınları anımsatıyordu. Küçük bir pırlantayla süslediği açık göbeği bir jimnastikçinininki kadar düz ve kaslıydı. Müzik eşliğinde sallanırken vücudunun zarafeti kendini her açıdan doğruluyordu.

Bobby ona arkadan yaklaştı ve ellerini beline koyarak ona iyice sokulurken, "Bütün adanın en güzel kadını olmak nasıl bir his?" diye fısıldadı.

Christina dönüp onun gözlerine baktı. On beş metre uzaktan da çok güzeldi ama ona bu kadar yakın olmak Bobby'nin nefesini kesiyordu.

Christina gülerek, "Sen de fena sayılmazsın hani," dedi. "Şimdi bana bir içki alacak mısın, yoksa şuradaki adamdan mı

istemeliyim?” Çok belli etmeden, başıyla yakınlarında duran bir otel misafirini işaret etti.

Saat gecenin birini gösterirken kafayı bulan misafirler odalarına çekildikleri için kalabalık hayli dağılmıştı. Bobby ve Christina, tek sorumlusunun paylarına düşen romlu kokteyllerin olmadığı bir serserlikle kumsalda yürümeye başladılar. Christina, Bobby'nin elini bıraktı, sandaletlerini ayağından atıp koşmaya başladı. “Haydi, seni koca tembel. Beni yakalamayı dene!” diye bağırdı omzunun üstünden.

Bobby çok geçmeden ona yetişti ve bilek hizasındaki ılık okyanus suyunu sıçratarak el ele koştular. Grup müzik çalmaya devam ediyordu ama Bobby ve Christina uzaklaştıkça müzik denizin gece sesleri için cılız bir fona dönüştü. Bambu meşalelerin ışığı artık çok uzakta kalmıştı ve ikisi de sıçrayan sularla ıslanmıştı. Bobby soluklanmak için durdu ve Christina'yı nazik bir hareketle kendine çekti. “Tanıştığımıza o kadar seviyorum ki,” dedi. “Gerçekten konuşabileceğim ve yanında bu kadar rahat edebileceğim bir kadın tanımamıştım.” Onu önce usulca ve şaka yollu öpmeye başladı ama çekimlerinin alev alması çok sürmedi. Vücudu Bobby'nin vücudunun içinde erirken Christina ellerini genç adamın saçlarının arasına kaydırды. Bobby'nin elleri de onun sırtında dolaşıyordu.

Minik dalgalar usul usul ayaklarına vururken vücutlarını birbirine öylesine yaslamışlardı ki uzaktan bakıldığında silüetleri tek bir insana ait gibi görünüyordu. Christina heyecandan al al olmuş yüzünü, ruju dağılmış dudaklarını bir anda geri çekti.

“Ne oldu?” diye sordu Bobby.

“Gözlerine bakmak istedim. Gözlerine bayılıyorum Bobby.”

Bobby ve Christina taksilerinden inerken Azur Rêve’de duydukları tek ses, kıyıya amansızca vuran dalgaların sesiydi. Denizden gelen nemli esinti yerleştikleri havuz başına ulaştığında, malikâne bahçelerinin gece havasına Karayipler’e özgü o erotizmi katan baş döndürücü kokusuna bürünmüştü. Havuz dev bir safir gibi ışıltıyor, ılık sudan yükselen baştan çıkarıcı buhar, çevresinde yükselen palmyelerin arasında dağılıyordu.

“Tanrım, ne kadar güzel,” dedi Christina.

“Kesinlikle öyle,” dedi Bobby ona bakarak. “Haydi, mutfağa gidelim ama Susan ve Anna’yı uyandırmamak için sessiz olalım.” Sessizce villadan içeri girdiler ve dolu buzdolabından bir şişe şampanya, peynir ve ezme aldılar. Ganimetlerini havuzun yanındaki bir şezlongun üstüne yaydılar.

“Ah, lanet olsun. Mayomu giymem gerekecek.”

“Ama bu haksızlık, benim mayom yok,” dedi Christina.

Bobby gülümsedi. “O zaman biz de doğaçlama yaparız.” Hızla soyunarak Christina’ya da aynısını yapmasını işaret etti.

“Hey, dostum. Burada bedava gösteri yok.”

“Ah, haydi ama.”

Christina, Bobby’nin tamamen soyunmasını izledi ve mahcubiyetinden keyif duyarak tamamen giyinik bir halde yanına gitti. Şaka yollu inceler gibi etrafında dönerken, “Bir Chippendale erkeği sayılmazsın ama altı Nobel Ödülü kazanmış biri için hiç fena değil,” dedi.

Bobby’nin yüzü kızardı. “Sıra sende,” dedi eliyle Christina’nın da harekete geçmesini işaret ederek.

“Hayır,” dedi Christina. “Sanırım havuza şu eski filmlerde yaptıkları gibi kıyafetlerimle atlayacağım.”

Bobby’nin yüzüne yansıyan hayal kırıklığını görünce güldü. “Şu haline bak. Şeker dükkânına tam kapıya ‘kapalı’ tabelası asıldığı anda gelen çocuk gibisin.” Düğmelerini çözdüğü eteğinin seramik zemine düşmesine izin verdi. Boyundan bağlı bluzunu

tek bir hareketle çıkardı. Havuzun derin ucuna yürüdü ve sı-
caklığı kontrol etmek için ayağını suya soktu. Sonra gözlerini
Bobby'den ayırmadan, işveli hareketlerle külotunu indirdi. Bobby
onu büyülenmiş gözlerle izledi.

“Ömrüm boyunca bir sürü güzel kadın gördüm ama sen
bambaşka bir kategoridesin. Sen resmen tanrıçasın.”

“Bobby, bana yağ çekmeye çalışmayı bırak da yüzelim.”
Christina fidan gibi vücuduyla suyu hiç sıçratmadan yararlan-
arak havuza daldı. Havuzun bir ucundan diğerine pırıltılı yüzeyin
altından hiç zorlanmadan yüzerken suyun altında kalan ışıklar
vücuduna yarı saydam bir ışıltı veriyordu. Yüzeye çıktığında
zümrüt yeşili gözleri parlıyordu, arkaya yapışan uzun, koyu renk
saçları başını eski çağlardan fırlamış bir dişi savaşçının miğferi
gibi kaplamıştı.

Bobby'den sadece birkaç adım ötede, sığ suda ayağa kalk-
tığında göğüsleri çıkık, sırtı yay gibi kavisliydi ve tenindeki
su damlacıklarıyla Karayip ayı altında ışıldayan zarif dansçı
bacakları gergindi. Bobby suda ağır adımlarla ilerledi.

Havuz kenarında iki kişilik bir şezlongda uyuyan Bobby ve Christina neredeyse öğlene kadar uyanmadılar. Malikâneye girdikleri zaman avluda oturan Susan ve Anna tarafından karşılandılar. Bobby onları tanıştırdı.

“Susan, Anna, sizi Doktor Christina Moore’la tanıştırmak isterim. Christina, bu Susan, benim sağ kolum ve yakın arkadaşım. Ve bu da onun eşi ve benim iyi dostum Anna.” Christina çıplak ayakları, dağınık saçları, makyajsız yüzü ve kırışmış havlu bornozuyla karşılarında dururken çok mahcup görünüyordu. Bobby’nin ailesi olarak gördüğü insanlarla bu şekilde tanışmak istemezdi.

“İkinizle de tanıştığımıza çok memnun oldum,” dedi. “Hakkınızda çok şey duydum. Ama görüntüm için çok özür dilerim. Çılgınca bir on iki saat yaşadık.”

“Tatlım, senin gibi güzel bir kadının dış görünüşü için özür dilemesi asla gerekmez. Bobby senin muhteşem olduğunu söylemişti ve öylesin,” dedi Anna kocaman bir gülümsemeyle.

“Saçmalama,” dedi Susan. “Kumsala uygun bir kılıktasın. Ben de seninle ne zaman tanışacağımızı merak ediyordum. Birazdan hep birlikte öğle yemeği yemeye ne dersiniz?”

“Otele dönüp temiz bir şeyler giymeliyim.”

“O konuyu kafana takma. Dün geceki giysilerin temizlendi ve villanın personeli tarafından misafir odalarından birine yer-

leştirildi. İster inen ister inanma, burada kendilerine ait bir kuru temizleme makineleri var.”

“İnanılmaz,” dedi Christina.

“Burası altı yıldızlı bir otelden farksız,” dedi Anna da.

Susan, Christina’ya odasına kadar eşlik etti ve “Bana daha sonra kendinden bahsedersin,” dedi. “Dün gece iyi vakit geçirdiniz mi?”

Christina ağzı kulaklarına varırken, “Müthiş eğlendik,” dedi.

“Harika. Bobby’yi hiç bu kadar mutlu görmemiştim.”

“Bobby hayal ettiğimden çok farklı biri,” diye karşılık verdi Christina.

“Bobby çok yönlü bir insandır. Karmaşıktır. Sen onun içinde gömülü olan harika bir şeyi açığa çıkarıyorsun. Ama her şeyi zamanla kendin göreceksin. Bobby ondan bahsetmemden hiç hoşlanmaz.”

Villa personelinin Christina’nın eşyalarını bıraktığı misafir odası okyanusa bakan geniş bir köşe odaydı. Christina bornozunu üstünden atıp boy aynasında kendine baktı. “Bana ‘tanrıça’ dedi. Bana kimse tanrıça dememişti,” dedi kendi kendine. Parmaklarını vücudunda dolaştırırken gülümsüyordu.

Calvin Perrone ofisinde oturmuş, masasının üstünde duran yirmiye yirmi beş santim boyutlarındaki fotoğraf destesini inceliyordu. Gündüz ve gece çeşitli yerlerde çekilmiş ama hepsi aynı iyi kalitede en az elli fotoğraf vardı. Fotoğrafları kalın bir zarfa koyup zarfın ağzını yapıştırdı. Sonra ofisinden çıktı, sol uçtaki asansöre yürüdü ve artık aşına olduğu Direktör'ü görme prosedürlerinden geçti. Varneys'e zarfı teslim etti, Direktör fotoğrafları çıkardı ve Perrone sessizce otururken o, yaklaşık yirmi dakika boyunca onları sistemli bir şekilde inceledi. "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu.

"Evet efendim."

"Ses kaydı var mı?"

Perrone başıyla onayladı. "Evdeki, araçlardaki bütün konuşmalar, telefon görüşmeleri, havuz alanı, kumsaldaki bungalov ve plaj şezlonglarındaki her şey."

"Bana bantların eksiksiz dökümünü getirdin mi?"

Perrone dudaklarını bükerek Varneys'e ikinci zarfı uzattı. Varneys parmaklarını masaya vurdu. "Bantları dinledin mi?"

"Evet."

Varneys kaşlarını kaldırdı. "Görüşün?"

"Okumaya değer efendim."

"Gözetim seyahat boyunca devam edecek mi?"

“Elbette.”

Varneys yüzünde bir küçük bir gülümsemeyle, “Anlaşılan bizim oğlan ihtiyaç duyduğu istirahati ve huzuru bulmuş,” dedi. “Genel olarak durum nasıl?”

Perrone’nin alnı kırıştı. “Tehlike düzeyinin tırmandığını görüyoruz. Sıtma tedavisi kimi fanatikler için son damla oldu. Ve rahatsız edici bulduğum başka bilgiler de var.”

Varneys yeniden parmaklarıyla ritim tutmaya başladı. “Ne gibi?”

“İlaç sektörü.”

“Somut bir şey var mı?”

“Hayır.”

Varneys sol elinin işaret parmağını tabanca tutar gibi Perrone’ye çevirdi. “Gözünüzü açık tutun. Onlarla daha önce de sorun yaşadık. St. Thomas’ta güvenlik tatmin edici mi?”

“Gözümüzün önünden bir an bile ayrılmadı.”

“Ve konuştuğumuz şeyleri yerleştirebildiniz mi?”

Perrone heyecanla başını salladı. “O ve Ryder denen kadın ayak altından çekilince Prides Crossing tesisini ve Boston’daki dairesini tamamen döşeyebildik.”

“Christina, anladığım kadarıyla üniversitede alışılmadık bir çift ana dal yapmışsın,” dedi Susan, verandanın okyanusa bakan tarafında hep birlikte yedikleri keyifli öğle yemeği sırasında.

“Dans etmeyi ve piyano çalmayı severim ve o yeteneklerimi gerçekten geliştirme fırsatı buldum ama sonuçta matematik ve bilimde daha yetenekli olduğum için lisansüstü eğitimime o yönde devam ettim.”

“Christina’yı dans ederken gördüm,” dedi Bobby. “Bilimde daha iyiye benim işi bırakma zamanım gelmiş demektir.”

“Ah, tabii,” dedi Christina.

Anna, Christina’ya gülümseyerek baktı ve “Şiir gibi dans ettiğinden hiç şüphem yok,” dedi.

“Stanford’da okuduğun diğer şey neydi? Kimya mı? Neden doktoranı o alanda değil de matematikte yaptın?” diye sordu Susan.

“Matematik favorimdir. Bana oldum olası bir düzen hissi vermiştir. Ayaklarımın yere basmasını sağlıyor. Ayrıca bana sakinleştirici geliyor.”

“Tez konun neydi?” dedi Susan.

Bobby araya girdi. “Christina, lütfen sorguyu mazur gör. Susan son zamanlarda *Aptallar İçin Gestapo* diye bir kitap okuyor ve sanırım ondan hayli etkilendi.”

Christina kahkaha attı. “NSA’deki bursum beni Profesör Wilem Berkenthal’in yanında görevlendirdi. Stanford’da onunla negatif ardışık çekim teorisi üzerinde çalıştım. Büyük bir çıkış açtı, benim tezim de o teorinin çeşitli yönleri üzerineydi.”

“Teorisi işe yaramaz,” dedi Bobby.

“Ne? Ne demek istiyorsun?”

“Teorisi çöküyor. Onu olması gerektiği gibi dış değerlendirmeye tutsaydı kendisi de görürdü.”

“Neden bunu kendisine söylemedin? Bütün hayatını buna adanmış.”

“Benim işim bu değil.”

Christina dudaklarını sıkarak Bobby’ye dik dik baktı. Bunu gören Susan, Bobby’nin imdadına yetişti.

“Bobby’nin zamanını nasıl geçirdiğini anlamalısın. Saf ya da kuramsal bilimler için herhangi bir çalışma yapmaz. Her şey doğrudan hastalık araştırmalarına uygulanabilir olmalı. Bobby asla kendi konusundan sapmaz.”

“Bu doğru,” dedi Bobby hasar kontrolüne katkı sağlama hevesiyle. “Bu yüzden birinin kuramsal alanda yaptığı bir yanlışa denk gelsem bile müdahil olamıyorum. Dikkatimi dağıtacak şeylerin ardı arkası kesilmiyor. Ne yapacağım konusunda tercihlerimi uzun zaman önce yaptım.”

“Ve sonuçları anlatmaya gerek yok,” dedi Susan.

Christina gülümseyerek elini Bobby’nin elinin üstüne koydu. “Anlıyorum. Çok mantıklı. Ben sadece Doktor Berkenthal konusunda şaşırdım, hepsi bu. Onunla çalışırken kendimi paraladım. Günde on dört saat çalışıyordum.”

Anna konuyu değiştirerek, “Annenle yakın mısınız?” diye sordu.

“Artık çok yakınız. Onu seversiniz. O da şu sıcacık ve sanatçı ruhlu harika kadınlardandır. O kadar hayat doludur ki... Çingeneler gibidir.”

“Yeniden evlendi mi?” diye sordu Susan. “Bobby babanın sen çok küçükken öldüğünü söylemişti. Özür dilerim, fazla özel bir konuya mı girdim?”

Christina gözlerini kaçırdı ve önündeki tabağa bakarak, “Annem ben dokuz yaşındayken evlendi,” dedi. “Ama sonunda ben on dört yaşındayken onu terk etti ve ondan sonra bizim aramız da düzeldi.”

“Anladığım kadarıyla iki numarada pek iyi bir seçim yapmamış, yanılıyor muyum?” dedi Susan.

Christina suskun kalarak tabağındaki yemeğiyle oynamaya başladı.

Christina’nın St. Thomas’taki son günleri rüya gibi geçti; Bobby’yle birlikte adayı keşfediyor, her gün yeni bir kumsalı deniyorlardı. Son akşamında yemekten önce o ve Bobby birer kokteyl içmek için Susan ve Anna’yla Azur Rêve’de buluştular. Bobby ve Christina akşam için giyinip kuşanmış bir halde açığındaki oturma odasına doğru yürürlerken göz alıcı bir tablo oluşturuyorlardı. Bobby elini Christina’nın beline koymuştu. Ağzı kulaklarındaydı, Christina ise âdeta ılık saçıyor. Aralarındaki sihir barizdi.

“Vay, vay, vay,” dedi Anna. “Siz ikiniz film yıldızlarına benziyorsunuz.”

“Gerçekten çok güzel bir çiftsiniz,” dedi Susan.

Kokteyllerini yudumlayıp personelin hazırladığı enfes kanepleri atıştırtırlarken Susan, Christina’ya, “Rhode Island’da hangi konuda çalışıyorsun?” diye sordu.

“Brown’da Dieter Dierks’in yanında topoloji ve sayı teorisi üzerine çalışmak için bir proje desteği aldım. Dierks, Brown’da Bonn Üniversitesi’nden misafir profesör olarak bulunuyor.”

“Proje seni heyecanlandırıyor mu?”

Christina doldurulmuş mantarlardan birine uzanırken başını salladı. “İlginç olacağı benziyor.”

Susan küçük pipetle romlu kokteylinin kalan son yudumunu içti. "Benim daha iyi bir fikrim var. Neden Boston'a taşınıp laboratuvarda çalışmıyorsun?"

Christina'nın rengi soldu. "Bobby'nin laboratuvarında mı?"

"Aynen öyle," dedi Susan sırtarak. Bobby paniğe kapılır gibi oldu. Christina onun tedirginliğini fark etti. Bobby, Susan'a ters ters bakıp başıyla mutfağı işaret etti.

"Bize bir dakika izin verir misiniz?" diye sordu Bobby.

Mutfağa girince Susan'a çıkıştı. "Sen aklını mı kaçırdın? Bunu neden yaptın?"

Susan ona iyice yaklaştı ve sesinin duyulmaması için fısıldayarak, "Seni tanıdığım için," dedi. "Boston'a dönünce kendini her zamanki rutinine kaptıracaksın. Christina, Rhode Island'da yaşıyor, sense laboratuvarda. Onu bir daha hiç görmeyeceksin ve şans ellerinin arasından kayıp gidecek."

"Bunun doğru olduğunu hiç sanmıyorum," dedi Bobby. "Ama şansımı gerçekten öldürecek bir şey varsa o da Christina'nın laboratuvarda çalışmaya gelip beni o ortamda görmesi olur. O yönümü bilmiyor."

Susan başını iki yana salladı. "Bobby, sen sensin. Kim olduğunu gizleyemezsin. Ama sana söylüyorum, Christina fiziksel olarak yanında olmazsa bu fırsatı kaçırsın. Ben ne yaptığımı çok iyi biliyorum."

Bobby ve Susan masaya döner dönmez Christina, "Susan, bu inanılmaz derecede cömert bir teklifti ama bu işin yürüyeceğini hiç sanmıyorum," dedi.

Bobby sessiz kaldı.

Gece yarısına doğru Bobby ve Christina, Magens Körfezi'nde yol alan büyük bir katamaranda bir battaniyenin altında yan yana oturuyorlardı. Katamaranda onlar dışında sadece beş kişi vardı ve tekne herkese kendine ait bir alan kalacak büyüklükteydi. Bobby ve Christina ergenler gibi arsızca öpüşüyorlardı. "Her şey

o kadar güzeldi ki. Keşke yarın dönmek zorunda olmasaydım,” dedi Christina.

Bobby ona sıkıca sarılıp, “Laboratuvarımda çalışmak ister misin?” diye sordu.

Christina “Kim istemez ki? Profesyonel anlamda yani,” diye karşılık verdi.

“Profesyonelliği’ bir kenara bırakırsak?”

Christina cevap vermedi, vermesine gerek yoktu. Bobby’ye sokulup başını çenesinin altına yerleştirdi. “Sen o kadar yakınında olmamı ister miydin?”

Bobby onun omzunu sıktı. “Şaka mı yapıyorsun? Bayılırdım ama beni biraz endişelendiriyor. Şu son bir haftayı birlikte geçirdiğin adam gerçek ben değilim. Sen benim en iyi yanlarımı gördün. Aslında böyle değilim.”

Christina güldü. “Yani bana efsanedeki gibi, bir mağarada yaşayan, çocuk yiyen, asosyal bir dev olduğunu mu söylüyorsun?”

Bobby sesini alçalttı. “Şey, neredeyse. Takıntılıyım. Durmadan çalışırım. Münzeviyim, kendi dünyamda yaşarım, kopup giderim, transa meyilliyim, kâbuslarım eksik olmaz, çok içerim, kolay öfkelenirim ve liste böyle sürüp gidiyor.”

“Başardıklarını rahat bir adam olarak zevk dolu bir yaşam sürerek başarmadın. Bunu biliyorum.”

Bobby ayağa kalktı ve teknenin korkuluğuna yaslanarak ayın suya vuran yansımasına baktı. Bir süre sonra Christina’ya döndüğünde gözleri nemliydi. “Seni kaybetmek istemiyorum Christina. Beni çok fazla görürsen öyle olacağından korkuyorum.”

“Bu yüzden beni uzakta tutarak bu görüntünü koruyacaksın ve yüzeysel bir ilişkimiz olacak, öyle mi? İstedğin bu mu?”

Bobby başını ağır ağır salladı. “Seni istiyorum Christina. Tek istediğim bu.”

Christina onun yanına gitti ve ona aralarında sadece birkaç santim kalacak kadar yaklaşp dikkatle gözlerinin içine baktı.

“Sana bu haftayı birlikte geçirdiğin kadının her an böyle olduğunu düşündüren şey ne? Bunu hiç düşündün mü? Ben de çok çalışırım. Ve senin gibi ben de yaptığım işi çok önemsiyorum. Ama burada tatildegiz, bu yüzden gevşedik. Bu arada, sakın her zaman böyle göründüğümü sanma çünkü görünmem, bu yüzden bu halime alışmasan iyi olur.” Bobby’nin yüzünde cılız bir gülümseme belirdi. “Şimdi, erkekler konusunda sezgilerim güçlüdür. Senin gerçek kişiliğinden korkmuyorum. Bence ben seni anladım. Ve galiba tanıdıkça daha da fazla seveceğim.”

Bobby’nin yüzü aydınlandı. “Sen az önce ‘daha da fazla’ mı dedin?” Christina gülümsedi ve dudaklarını onun dudaklarına uzatarak sözünü kesti. “Aynen öyle, şapşal şey.”

Turnbull'u ofisine çağırduğında Colum McAlister keyifsizdi. New York sokaklarından yaklaşık doksan kat yüksekteki camdan duvarının önünde durup normalde muhteşem olan manzaraya bakarken düşüncelere dalmış gibiydi. Bugün fırtına gökdeleni acımasızca döverken tek görebildiği, cama vuran iri yağmur damlarıydı.

Turnbull odaya girdi ve McAlister'in varlığını fark edip onu selamlamasını sabırla bekledi. Odada iki üst düzey yönetici daha vardı: Bushings bilgi teknolojisi ve halkla ilişkiler departmanlarının yöneticileri McAlister'in az önceki tiradının sersemliğini henüz üstlerinden atamamışlardı. Sessizce oturmuş, bir sonraki salvoyu bekliyor ve odadan işlerini kaybetmeden kaçabilmeyi umuyorlardı. McAlister arkasına döndü ve onlara bakarak, "Doğru anladığımdan emin olayım," dedi. "Bana engellendiği için Austin'e karşı viral internet kampanyamızı yaymada herhangi bir ilerleme kaydedemediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Bir şey onu saptıyor ve çoğalmasını sabote ediyor. Onu bir şekilde ortadan kaldırıyorlar."

"Bunu kim yapabilir?" diye sordu McAlister.

"Sadece sofistike bir gözetim imkânına ve programlama kaynaklarına sahip birileri."

“Kim bunlara sahip olabilir ki? Austin’in ofisinden birileri mi?”

“İmkânsız.”

“Hem kampanyayı kimin yaydığı fark etmiyor, değil mi? Dışarıdaki insanlarımızı kullanmayı denediniz mi?”

“Elbette. Asıl tespit ettikleri, içerik. Engelleme içerik bazlı.”

McAlister elini sallayarak dışarı çıkmalarını işaret etti. Odadan kaçır gibi görünmeden en çabuk nasıl çıkabilirlerse öyle çıktılar.

Turnbull kaldı. “Austin sorunu gittikçe kötüleşiyor Marty. Onu raydan çıkarmak için ne yaptysak işe yaramadı. Şu ana kadar yetkili makamlardan bizimle iş birliğine giren olmadı ve az önce duyduğın gibi karalama kampanyasından korunuyor olması çeşitli nedenlerden ötürü tedirgin edici.”

Turnbull’un kırmızı yanakları son aylarda daha da kötüleşen tansiyon sorununun göstergesiydi. Pantolonunun cebinden çıkardığı buruşuk bir kâğıt mendille yağlı alnını sildi. “Bu hiç iyi değil Colum. Sıtma aşısı saha testlerini başarıyla geçiriyor ve şimdi bütün bilim insanları Austin’in oluşturduğu metodolojinin üstüne konuyor. Taşıyıcı yoluyla bulaşan bütün hastalıklar üç yıla kalmaz tarihe karışacak. Austin işlerini o kadar kolaylaştırdı ki artık iş çocuk oyuncağı. Hisse fiyatlarımız hızla düşüyor ve henüz resmî duyurular bile yapılmadı.”

McAlister başını salladı. “Durum gittikçe kötüleşecek. Austin birkaç ay önce küçük Karayip tatilinden döndüğünden beri başaridan başarıya koşuyor. Şu anda tüberküloz üstünde çalışıyor. Bunun bizim için bedeli çok büyük.”

“Tüberküloz şu anda gelir anlamında iki milyar demek. Bu sadece bize düşen kısım. Sektörde en az altıdan bahsediyoruz. Dünyanın üçte biri enfekte, senede iki milyon insan ölüyor,” dedi Turnbull.

McAlister penceresine vuran iri yağmur damlalarına baktı. “Bundan çok daha büyük. İlaça dirençli yeni tüberküloz türlerinin Hastalık Kontrol ve Korunma Merkezi ve Dünya Sağlık Örgütü’nün öngördüğü şekilde salgına dönüşmesi, beklediğimiz piyango olabilir. Resmen para basarız. Bu, AIDS’ten bile daha fazla eder.”

Turnbull başını salladı. “Tabii Austin işi mahvetmezse.”

McAlister, Turnbull’a dik dik baktı. “Austin işi mahvedene kadar demek istiyorsun. O adam söz konusu olunca ‘eğer’i değil, ‘ne zaman’ı konuşmalı.”

Turnbull başını iki yana salladı. “Ondan değerli bir şey koparmayı başaramadığımıza inanamıyorum. Bilgisayarlarını ne zamandır *hack*’liyoruz?”

McAlister elini sinek kovalar gibi salladı. “Bizim adamlarımız verilerinden hiçbir şey anlamıyor. Ne halt ettiğini kimse çözemiyor.”

Turnbull, “Muhtemelen *hack*’lendiğini asırlar önce anladı ve bizimle oynuyor,” dedi. McAlister’in yüzündeki azarlayan ifade yumruk etkisi yaratacak kadar sertti. “Şimdi ne olacak Colum? Yatıp ölmeyi mi bekleyeceğiz?”

“Bunu asla yapmayacağımı biliyor olmalısın,” dedi McAlister.

Boston'daki dairesinin kapı zili çalınca Bobby yerel restoranın teslimatçısının içeri girebilmesi için kapı açma düğmesine bastı. Kese kâğıdını adamdan alırken kâğıdın tabanının endişe yaratacak kadar hamurlaşmış olduğunu fark etti. Hızla mutfığa girdiği anda kese kâğıdı bir anda dağıldı ve akşam yemeği paslanmaz çelik tezgâhın üstüne yuvarlandı. Köftenin yoğun kıvamlı et sosunun olduğu köpük kap hızla tezgâha çarpınca içindekiler etrafa saçılıp yuvarlanan diğer kaptan dökülen İtalyan salatası sosuyla buluştu.

Bobby, “Ne rezillik,” diye inledi.

Tüberküloz araştırmasıyla boğuştuğu yoğun bir haftayı daha geride bırakmıştı. Martini karıştırıcısını kaptı, buzla doldurup üstüne en az yüz yetmiş mililitre cin ve bir kapak dolusu sek vermut ekledi. Bir eliyle içkiyi çalkalarken diğeriyle kadehe uzandı. Ama karıştırıcının kapağı bir anda uçuverdi ve içkinin yarısı tezgâhta duran yağlı karışımın üstüne döküldü. “Harika. Kesinlikle harika,” diye homurdandı Bobby. Karıştırıcıda kalan içkiyi kadehine doldurdu, kuru köftesini ve patates püresini alıp tiksinti içinde mutfaktan çıktı. Telefon çaldı.

“Merhaba hayatım. Az önce mutfakta mahşeri yaşadım. Yorgunluktan ölüyorum. Yemeğimden artakalanları mideye indirip içkimi içeceğim ve biraz uyumaya çalışacağım.”

“Bu hafta sonunu sakın unutma,” dedi Christina. “Empresyonistler sergisine ve Debussy resitaline gideceğiz.”

“Korkarım ki programı iptal etmek zorunda kalabilirim. Laboratuvarıda bir şeyin tam ortasındayım.”

“Bobby, benimle programını iptal etmeyeceksin. Buna ‘yaşamak’ deniyor. Bunu sen de denemelisin.”

Sabah saat sekizde Bobby bir fincan kahve hazırlamak için yalpalayarak mutfığa girdi. Önceki gecedan kalan pisliğini temizlemek için can attığı söylenemezdi. Şaşkınlık içinde, paslanmaz çelik tezgâhta durumun o kadar da feci olmadığını gördü. İçkisi solvent görevi üstlenip yağı parçalamıştı.

Gün ilerlerken Bobby mutfaktaki olaya daha fazla kafa yordu. Bilgisayar öbeğinin başında çıktıkları gözden geçirirken, olanları Susan ve Christina’ya anlattı. “Size söylemiştim. Alkol sağlıklıdır. Martini lavabomu temizleyebiliyorsa içimde neler başardığını bir düşünün.”

Susan gözlerini devirdi. “Alkolikler bu yüzden o kadar sağlıklılar.”

Bobby güldü. “Aynen. Ama cin, yağı çözebiliyorsa sizce de insanların borularını temizleyecek bir maddenin olması gerekmez mi?”

Doğu 72. Cadde'deki ciddi görünümlü, kireç taşı cepheli bitişik nizam evin loş oturma odasında bir karaltı tek başına oturuyordu. Kendi mektuplarını yazmaya alışkın değildi ama mesaj kısıydı.

Dr. James Austin:

Laboratuvar Adresi: 17 Grapevine Yolu, Prides Crossing,
Beverly MA.

Ev Adresi: Susan Ryder aracılığıyla, 5 Adams Yolu, Daire:
4W, Boston MA.

Mektubun dokuz kopyasını ve alıcıların adres etiketlerini bastıktan sonra düz, beyaz zarfların her birine bir pul yapıştırdı. Alıcılarının bu bilgiyle ne yapacaklarını bildiklerinden emindi. Sonra aynı gün satın aldığı dizüstü bilgisayarını ve mini yazıcıyı küçük, siyah çantaya kaldırdı.

Mektupları ve çantayı yanına alıp evden çıktı, bir taksi durdurdu ve Manhattan'ın güney ucundaki Battery Park'a gitti. Mektupları bir posta kutusuna attıktan sonra Staten Island'a

MUCİZE ADAM

giden feribota binmek için Whitehall Caddesi'ne yürüdü. Devasa limanın yarı yolunda güverteye çıktı. Dondurucu soğuk yüzünden yalnızdı. Çantayı çalkantılı, derin suya attı ve Manhattan'a giden ilk feribota yetiştii. Bir saat sonra Colum McAlister, evinde konyak ve puro keyfi yapıyordu.

Prides Crossing'deki ilk yılının sonunda Christina, Bobby'nin yoğun çalışma temposuna alışmıştı. Bobby tüberküloz ve arterioskleroz araştırmalarını aynı anda yürütüyor, birinden diğerine geçiyordu. Tıpkı üç yaşındayken Peter ve Edith'in oturma odasında farklı konularla ilgili tezlerin ortasında durup hepsini aynı anda sindirdiği zamanlarda olduğu gibi. Kendini araştırmaya kaptırdığı için sağlığını gittikçe daha fazla ihmal eder olmuştu. Fiziksel benliği zihinsel benliğinin kapsamına girmiş gibiydi. Çok az uyuyor, insanlarla iletişimini minimum düzeyde tutuyor, kötü besleniyor ve çok alkol tüketiyordu. Şimdiki zamandan her an biraz daha kopuk görünüyordu ve gün içinde saatlerce transa girip çıktığı oluyordu. Her ne kadar laboratuvara ilk gelen ve Bobby dışında en son çıkan Christina olsa da Bobby, Susan'dan ona kendisinininkine uzak bir ofis ayarlamasını istediği için genç kadını nadiren görüyordu. Zihni başka bir yerdeydi ve dikkati dağılsın istemiyordu.

Bir sabah sürpriz olsun diye yolda bir fırına uğrayıp yaban mersinli kek ve kapuçino alan Christina, Bobby'nin kapısını tıklattıktan sonra başını içeri uzattı. Geceyi laboratuvarda geçiren Bobby uzandığı kanepede ince bir battaniyenin altında uyuyordu. Saçları da yüzü gibi terden nemliydi. Solgun ve ateşi çıkmış gibi görünüyordu. Bir anda elektrik verilmiş gibi yerinden sıçradı ve

göğsünü tutarak nefes nefese kanepenin kenarına oturdu. Sersem bir haldeydi ve korkudan kaynaklanan bir uyuşukluk içindeydi. Christina hemen elindeki fırın torbalarını bıraktı.

“Her şey yolunda Bobby. Ben buradayım.” Bobby battaniyeyi omuzlarına sararken yaşadığı ürpertinin etkisiyle titriyordu.

“Beni rahat bırak,” dedi boğuk bir sesle.

“Derin derin nefes al ve yavaşça bırak.”

“Beni böyle görmeni istemiyorum. Git buradan.”

“Nefes al. Olabildiğince derin. Sonra nefesini tut. Ve çok yavaş bırak. Bunu yapmaya devam et. İyi olacaksın.”

Bobby’nin yere diktiği bakışları boştu. “Kâbuslar. Kötüleşiyorlar. Beni durdurmaya çalışıyor. Beni öldürmek istiyor.”

Christina genç adamın alnını okşadı. “Kimse sana zarar vermeyecek. Söylediğim gibi nefes almaya devam et.”

Birkaç dakikâ boyunca Bobby’nin, talimatlarını yerine getirmesini izledikten sonra onu ofisin bitişiğindeki banyoya soktu. Terli giysilerini çıkarmasına yardım edip sıcak suyu açtı. Sıcak su Bobby’nin vücudundan aşağı süzülürken kabinin cam duvarları buharla kaplandı. Bir süre sonra Christina başını içeri uzatıp, “Şimdi suyu biraz soğutacağım,” dedi. Bobby düşün altında dururken Christina suyun ısını kademeli olarak düşürerek onu canlandıracak bir kıvama getirdi. Su üstüne yağmaya devam ederken Bobby de sonunda sakinleşmeye ve gevşemeye başladı. Christina genç adamın ofis dolabında bulduğu temiz giysileri banyoya getirdi. “Giyindiğin zaman yaban mersinli taze kekim ve kapuçinom var. Ben gidip onları ısıtayım.”

Bobby kahvaltı için masaya otururken, “Beni gerçekten o durumdan çıkardın,” dedi. “Bunu nasıl yapacağını nereden biliyordun?”

Christina tereyağına uzanırken yumuşak bir sesle anlattı. “Kâbuslar ve panik ataklarla ilgili bazı tecrübelerim oldu.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Bobby.

“Bir ara konuşuruz.”

Bobby genç kadının elini tutup sıktı. “Hayır, şimdi anlat.”

“Her zaman göründükleri kadar basit olmuyorlar.”

“Bu bir cevap değil.”

“Başka zaman Bobby.”

Masayı toplarlarken Christina’nın elleri titriyordu. “Kendini çok zorluyorsun. Kendini çok büyük bir baskı altına sokuyorsun. Bu hiç sağlıklı değil. Böyle devam edemezsin.”

Bobby’nin cevabında esneklikten eser yoktu. “Başka seçeneğim yok Christina. Her gün insanlar ölüyor. Elimden geldiğince hızlı hareket etmeliyim.”

O öğleden sonra Susan, Christina’yı tatsız bir yüzle masasında otururken buldu. “Sorun ne tatlım? Yüzünden düşen bin parça.”

“Bobby için endişeleniyorum. Son zamanlarda nasıl olduğunu biliyorsun. Üstelik paranoyası gittikçe şiddetleniyor. Onu öldürmek istediğini söyledi. ‘O’ dediği kim ki? Sen biliyor musun?”

Susan başını salladı. “Evet, biliyorum. Ama bunu sana kendisi anlatmalı. Zamanla anlatacaktır. Sadece deli olduğunu düşünmeni istemiyor, hepsi bu.”

Christina’nın rengi soldu. “Deli mi peki?” dedi yumuşak bir sesle.

Susan, Christina’nın karşısındaki bir sandalyeye oturup ona doğru eğildi. “Bobby’nin bir korku evindekinden daha fazla iblisi var. Geçmiş çok karanlık. Defalarca yalnız bırakılmış.”

“Ne yapmalıyım?”

Susan elini genç kadının elinin üstüne koydu. “Güvenini kazan. Birbirinizden gizliniz olmamalı. Onun sana açılmasını sağla, sen de ona açıl.”

“Bana gösterecek bir sandığı olduğunu söyledi.”

Susan başını yana yatırdı. “Sana sandığının içindekileri göstereceğini mi söyledi?”

“Evet. Dairesindeki sandığı.”

“Bu çok büyük bir adım. Bobby onu kimseye göstermemiştir. Bir keresinde ben içindekileri kazayla görünce çılgına döndü.”

Christina önüne bakarak gergin bir tavırla tırnağını çekiştir-meye başladı. “Benim de sırlarım var,” dedi. “Utandığım şeyler.”

Susan ona iyice sokuldu. “Hangimizin yok ki? Ama hayatta öğrendiğim bir şey varsa o da sevginin sırlardan daha güçlü olduğudur. Bazen öyle değilmiş gibi görünür. Ama öyledir.”

Calvin Perrone bir elinde şampanya kadehi, diğerinde karidesli bir kanepede otururken kariyerinin nasıl iyi yönde ilerleme kaydettiğine hayret ediyordu. Direktör'ün Washington'daki teşkilat üyeleri için verdiği Noel partisine koruma değil, konuk olarak gelmişti.

Parçaların yerine oturmaya başladığı zamanı hatırladı; daha iki yıl önce, karanlıkta sadece cep feneriyle yolunu bulmaya çalıştığı o geceyi. Jinekoloğun küçük ofisine girmiş, vakit kaybetmeden dosya odasını bulmuş ve dosya dolabının uyduruk kilidini birkaç saniyede açmayı başarmıştı. Aradığı hasta dosyasını bulunca sayfaların tek tek fotoğraflarını çekmiş ve on dakika bile dolmadan dışarı çıkmıştı. Daha önceki izinsiz girişleri gibi bu ziyareti de fark edilmemişti. Ertesi sabah ilgili bilgileri analizine dâhil etmişti. Direktör'ün kendisi tarafından başbakan olarak görevlendirildiği DK Projesi'nin araştırmasını tamamlamak için ihtiyaç duyduğu son veri de yerini bulmuştu. O ve dört ajandan oluşan ekibin, Direktör'ün gözden geçireceği aday sayısını ona düşürmeleri üç ay sürmüştü. On ayrı dosyayı büyük, siyah bir klasörde bir araya getirip hızla Direktör'ün ofisine gitmişti. Her şeyi dün gibi hatırlıyordu.

“Bana ne getirdin?” diye sordu Varneys.

“Daha önce anlaşılmaya varılan eleme kriterlerine dayanarak, dikkate alacağınız insan sayısını ona indirdim efendim,” diye karşılık verdi Perrone.

“Kriterleri hatırlat.”

“Potansiyel adayların ön saptaması için yedi temel filtre kullandık.”

Yaş: 25-31

IQ: minimum 145

Eğitim: fen bilimleri ya da matematikte en az bir doktora
Sosyal statü: heteroseksüel, bekâr, hiç evlenmemiş, hâlihazırda ciddi bir ilişkisi olmayan, çocuksuz

Beden sağlığı: mükemmel, son üç nesilde kalıtsal bir hastalık kaydı olmamalı

Psikolojik profil: geçmiş üç nesil için de geçerli olmak üzere zihinsel bir sağlık sorunu olmamalı

Fiziksel görüntü: ortalama üstü

“Dosyaları göreyim,” dedi Varneys. Perrone on dosyayı içeren klasörü Varneys’in masasına koydu. Direktör, “Bu biraz zamanımı alacak,” dedi. “Yarın sabah 8.30’da tekrar bir araya gelelim.”

Asansör kendi ofis katına inerken Perrone gülümsüyordu. DK projesi başarılı olursa, Varneys’le ilişkisinin oturacağından emindi.

Ertesi sabah Varneys’in özel toplantı salonuna alındı. On dosya büyük, oval masaya yayılmıştı. Her dosyanın üstünde, dosyada kişisel bilgileri bulunan adayın bir fotoğrafı vardı. Varneys odaya girer girmez, “Burada bazı güvenilir adaylar var. İyi iç çıkarmışsın Ajan,” dedi.

Perrone rahat duruştaydı. “Teşekkürler Direktör. Çok çaba gerektirdi. İşe son üç yıl içinde devletten burs alan bütün doktora

ve doktora üstü öğrencilerine ait verileri tarayarak başladık. Bu gördükleriniz, saptadığımız dokuz yüze yakın aday arasından nihai listeye giren on kadın. Eksiksiz incelendiler.”

“Sence bu on aday arasından bir numara hangisi?”

Perrone bunun bir etki yaratmak için uygun bir an olduğunun farkındaydı. “Bence şu,” dedi masadaki fotoğraflardan birini işaret ederek. “Elden geçirdiğimiz bütün adaylar arasında en yüksek IQ’unda; yüz elli beş. Ayrıca insanın aklını başından alacak kadar güzel ve diğerleri gibi asosyal bir inek değil. Bence en uygun aday o.”

Varneys güldü. Çok az gülüşünün kaynağı olan derinlerden gelen boğuk bir gülüştü bu. “Seninle hemfikir olmaya yatkınım ama geçmişi beni düşündürüyor. Dengesizlik sergileyebilir.”

“Kürtajdan mı bahsediyorsunuz?” diye sordu Perrone.

Varneys başını iki yana salladı. “Sence bir kürtajdan daha fazlası yok mu? Daha on dört yaşındaymış. Hem de üvey babası. Yıllarca adamın tecavüzlerine maruz kalmış.”

“Jinekolojik raporu kürtajın, doğurganlığını ya da bebeği gerektiği kadar taşıma becerisini etkilemediğini gösteriyor,” dedi Perrone.

“Raporları okudum Ajan. Ben kürtaj sonrası yaşadığı çöküntüden bahsediyorum.”

“Ama gayet iyi toparlanmış. Psikiyatri raporları bu konuda çok net.”

Varneys odanın içinde dolaşmaya başladı. “Lisedeyken biraz vahşi bir kızmış, değil mi?”

“Vahşiymiş, evet, ama aynı zamanda çok parlakmış. Ve üniversitede derslerine dört elle sarılmış. Hocaları onu hâlâ yere göğe sığdıramıyor.”

Varneys konuşmadan pencereden dışarı bakarken düşünceli görünüyordu. Perrone sabırla bekledi. Varneys sonunda, “Umarım kaçığın teki çıkmaz,” dedi.

“Bence Christina Moore bu iş için biçilmiş kaftan,” dedi Perrone kendinden emin bir tavırla.

“Ama bunu yapar mı?” diye sordu Varneys.

Perrone kafasını salladı. “Asıl soru bu.”

“İş sana düşüyor Ajan Perrone. Bunu yapmasını sağla.”

On gün sonra Christina, Stanford’daki lisansüstü öğrenci yurdunun girişinden postasını aldı. Her zamanki gibi bakılacak çok fazla şey yoktu: birkaç katalog, bir kredi kartı ekstresi ve bir cep telefonu faturası. Dikkatini çeken, NSA’in adı ve adresini taşıyan zarftı. Küçük stüdyo dairesine girer girmez zarfı açtı. NSA antetli mektupta şöyle yazıyordu:

Bayan Moore,

Mevcut NSA bursunuzla bağlantılı birtakım önemli mevzular hususunda, aşağıda bahsi geçen isimle en kısa sürede bir araya gelmeniz gerekmektedir. Size zahmet vermemek için görüşme Stanford kampüsünde ayarlanacaktır. Bu mektubu alınca lütfen aşağıdaki isimle bağlantıya geçin.

Saygılarımla,

Calvin Perrone (819-549-8121)

Bursunda bir sorun olmasından endişelenen Christina verilen numarayı aradı. Perrone telefonu üçüncü çalışta açtı.

“NSA’den Bay Perrone’yle mi görüşüyorum?” diye sordu Christina.

“Kim arıyor?”

“Ben Christina Moore. NSA bursum hakkında sizinle iletişime geçmemi istediğiniz mektubunuzu aldım.”

Perrone gülümsedi. Genç kadının sesinden gergin olduğu, bursunun sonlandırılmasından ya da azaltılmasından endişelendiği anlaşılıyordu. Hattın diğer ucunda elinde mektubuyla duran güzel

kadını düşündü. Perrone'nin ağına çok kolay düşmüştü. Perrone antetli bir kâğıdın ne kadar güçlü olabildiğini düşündü. "Ah, evet, Bayan Moore. Yarın birkaç meseleyi halletmek için Stanford kampüsünde olacağım. O zaman buluşmamız mümkün mü?"

"Bursumla ilgili bir sorun mu var? Mektubunuz beni biraz telaşlandırdı."

"Size her şeyi bir araya geldiğimizde anlatacağım Bayan Moore. Yarın öğleden sonra saat üçte Berringer Binası'nın yüz yirmi dokuz numaralı odasında buluşalım mı?"

Christina yüz yirmi dokuz numaralı odaya girdiğinde Perrone ve iki ajan onu bekliyordu. Üç kişi olduklarını görünce Christina'nın kaşları yukarı kalktı ve adamların cüsselerinin, kılıklarının ve tavırlarının NSA burs idaresi personelininkilere hiç benzemediğini anında fark etti. Perrone elini uzatarak öne çıkarken gülümsüyordu. "Merhaba Bayan Moore. Ben Calvin Perrone. Bunlar da ortaklarım," dedi diğer iki adamı takdim etmeden. "Neden konferans masasına yerleşip rahat bir şekilde konuşmuyoruz?" Hep birlikte oturdular. Christina NSA'in mektubunu masaya, önüne koydu.

"Bay Perrone, lütfen bana bu mektubun ne anlama geldiğini açıkla mısınız?"

Perrone ellerini masanın üstünde kavuştururken hafifçe kızardı ve Christina'ya doğru eğilerek, "Bayan Moore," dedi. "Bursunuzda herhangi bir sorun yok."

"O zaman mesele nedir? Bu mektubu neden aldım?"

Perrone huzursuz bir şekilde sandalyesinde kıpırdandı. "Size karşı dürüst olacağım Bayan Moore. Mektup sizi bu toplantıya telaşlandırmadan getirmek için bir araçtı. Sizinle ulusal güvenlikle ilgili önemli bir konuyu görüşmeliyiz."

"NSA'den misiniz, değil misiniz?"

"Değiliz."

“Yani bu mektup bir yalandı.” Masadan kalkmaya hazırlanırken Christina’nın yüzü kıpkırmızıydı.

“Adım gerçekten Calvin Perrone ama NSA’de değil, CIA’de çalışıyorum.” Calvin kimliğini çıkarıp Christina’ya gösterdi. Masadaki diğer iki adama işaret verince onlar da kimliklerini çıkardılar.

Christina tekrar arkasına yaslandı. “Neler oluyor?”

Perrone rahat görünmeye çalışıyordu. “Bayan Moore, buraya Robert James Austin hakkında konuşmak için geldik. Bu ismi zaten bildiğinizi tahmin ediyorum.”

“O ismi kim bilmez? Ne olmuş ona?”

“En iyi tahminimiz, Austin’in zekâsının bir tür genetik mutasyonun sonucu olduğu yönünde. Bundan emin değiliz ama ancak bu kadarını tahmin edebiliyoruz. İşin aslı şu ki zekâsı benzerini bir daha, hiç göremeyebileceğimiz, bozulmaya açık bir kaynak.”

“Söylemeye çalıştığınız şey nedir?”

“Hepimiz gibi o da her an ölebilir,” dedi Perrone tatsız bir sesle.

Christina’nın yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. “Bu yakın zamanda yaşadığınız bir aydınlanmanın sonucu mu?”

Perrone kaşlarını çatı. “Söylemeye çalıştığım şey şu: O öldüğü zaman bu olağanüstü ve dünyayı çarpıcı bir şekilde iyi yönde değiştiren kaynak yok olacak. Bu kaynağın yerine yenisini koymak imkânsız. Ve şu kadarını söyleyeyim: Dışarıda onu öldürmek için fırsat kollayan kaçıklar olduğu için ömrünün ne kadar süreceğini kimse bilmiyor.”

“Anlattıklarınız büyüleyici şeyler Bay Perrone ama bunun benimle ne ilgisi var?”

Perrone sandalyesini Christina’ninkine yaklaştırdı. “Austin çok özel bir adam. Bekâr. Normal yollardan flört etmiyor. İşine büyük bir saplantıyla bağlı olduğu için bir kadınla gerçek bir

ilişki kurmaya yanaşmıyor. Kısacası çocuk sahibi olması pek mümkün görünmüyor. Zekâsının sonraki nesle aktarılabilir olup olmadığını bilmiyoruz. Ama olasılık var. Bu adamın çocuk sahibi olmasını istiyoruz.”

“‘Biz’ kim?”

Perrone sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını iyice açarak, “Dünya, Bayan Moore,” dedi. “Dünyanın bu adamın çocuk sahibi olmasına ihtiyacı var.”

“O zaman neden ondan sperm örneği alıp gönüllü kadınları gebe bırakmıyorsunuz? Öyle kadınlar bulmakta sıkıntı çekmeyeceğinizden eminim.”

Perrone başını öfkelenmenin ötesine geçmiş gibi abartılı bir şekilde salladı. “Austin iş birliği yapsaydı bu mantıklı olabilirdi. Ama yapmıyor. Hükümete patolojik şekilde gıcık oluyor.” Christina’ya doğru eğilerek ekledi: “Çok şüpheli bir adam.”

Christina kaşlarını kaldırdı. “Gerçekten mi? Neden acaba?”

Perrone ayağa kalktı ve konuşmasını odanın içinde dolaşarak sürdürdü. “Bu nedenle gebelik ancak ‘eski yöntemlerle’ mümkün olabilir. Teşkilatımız rastgele bir kadında Austin’in genetik materyalinin seyreleceği görüşünü taşıyor. Çünkü tahmin edileceği gibi, onunla boy ölçüşebilecek kimse yok. Ancak söz konusu kadın entelektüel açıdan olabildiğince güçlü bir aday olursa bu seyrelme asgari düzeye çekilebilir.”

“Nereye varmaya çalışıyorsunuz?” diye sordu Christina kelimeleri yutarak.

Perrone şimdi sandalyesinin yanında duruyor ve ona tepeden bakıyordu. Gülümseyerek, “Potansiyel adayları saptamak için çok çaba sarf ettik ve bir numaralı tercihimiz sizsiniz,” derken Christina’ya piyango kazandığını açıklar gibiydi.

Christina’nın yüzü kıpkırmızı oldu ve Perrone’ye bakarken sesi yükseldi. “Şaka yapıyorsunuz, değil mi? Bu çılgınca bir şaka olmalı.” Başını hızla iki yana sallayarak, “Çok iyisiniz Perrone,”

dedi. “Gerçekten çok iyisiniz. Ama halletmem gereken birtakım laboratuvar deneylerim var.” Kalkmak için harekete geçti. Tepesinde dikilen Perrone ona nazik bir hareketle oturmasını işaret ettikten sonra yanına oturdu.

Sesi ciddi idi. “Bu projemiz insanlık tarihinin gidişatını iyi yönde değiştirebilir.”

Christina’nın gözleri büyüdü. “Proje mi? Buna bir de isim mi taktınız?”

Perrone yüzünü onunkinin birkaç santim uzağına kadar yaklaştırdı. “Evet. Gizli olmakla birlikte, sizinle paylaşabiliriz. DK Projesi.”

Christina güldü. “Acaba ben neden bunun ‘Düpedüz Kaçıklar’ın kısaltması olabileceğini düşünüyorum?”

Perrone kaşlarını çatı. “Bu, ‘Dünyayı Kurtar’ın kısaltması.”

Christina yüzünü avucuna yaslayıp gözlerini kapattı. “Austin’in ona bir kısrağ hizmeti sağlamaya çalıştığınızdan haberi var mı?”

Perrone kesin bir tavırla başını iki yana salladı. “Hiçbir fıkri yok ve olmamalı da. Yoksa delirebilir.”

“Pekâlâ, en azından onun akli başındaymış. İyi günler Bay Perrone.” Christina ayağa kalktı, NSA mektubunu buruşturup masanın üstüne attıktan sonra çıkmak için arkasını döndü.

“Siz bencil bir insansınız Bayan Moore. Çok bencilsiniz,” dedi Perrone onun peşinden giderken. Kapıya sadece birkaç adım kala Christina hızla arkasına döndü ve gözleri öfkeyle yanarken, “Bu ne cüret Perrone?” dedi. “Beni uyduruk bir nedenle buraya getirdiniz ve ancak sizin kadar deli bir ekibin aklına gelebilecek bu deli saçması planı önüme koydunuz. Sonra ben bunu kabul etmeyince bencil bir insan oluverdim. Sizce ben bunca yıl barınaktaki bir köpek gibi üremek için mi okudum? Bunca diplomayı, doktorayı ve bursu bunun için mi aldım? Siz beni ne sanıyorsunuz?”

Perrone derin bir nefes aldı. “Öyle değil, sakın olun, hiç alakası yok.”

“Öyle çok alakası var ki,” dedi Christina kapı tokmağına uzanırken.

Perrone, “Lütfen, bir dakika bekleyin,” diye yalvardı. “Bakın, işi yüzüme gözüme bulaştırdım. Konuyu bu şekilde ele almamalıyım. Ama lütfen, oturun ve bana on dakikanızı daha verin. Sadece on dakika, bütün istediğim bu. Lütfen.”

Christina başını iki yana salladıysa da toplantı masasına geri oturup kendini toplamaya çalıştı. Perrone odanın ışıklarını söndürdü, tavandan bir projeksiyon perdesi indirip teşkilatın Bobby’nin başarılarını ve dünyanın dört bir yanında yüz milyonlarca insanın hayatına etkisini vurgulama amacıyla derlediği çarpıcı videoyu oynatmaya başladı. Video, Bobby’nin keşiflerinden önce yaşanan insani acıların boyutunu ve genç bilim insanının nasıl bir fark yarattığını anlatıyordu. Ekran, ona duydukları saygı, hayranlık ve sevgiyi çoğunlukla minnet dolu gözyaşlarıyla ifade eden, hayatın her kolundan, her yaştan ve milletten minnettar insanların yüzleriyle doluydu. Bobby’nin henüz kırk yaşına bile gelmeden insanlığa sağladığı katkının boyutları sarsıcıydı ve uyandırdığı umut ve yenilenme ruhu insanın içini ısıtıyor, herkese moral veriyordu. Tanınmış bilim insanları Austin’in zekâsına ve adanmışlığına vurgu yapıyor ve aynı düşünceyi dile getiriyorlardı: “Robert Austin bir dâhiden çok daha fazlası, onu tanımlayacak kelime yok ama bunun için Tanrı’ya şükürler olsun.”

Video son bulunca Christina Moore, Calvin Perrone ve diğer iki CIA ajanı bir süre karanlıkta hiç konuşmadan oturdular; havada insanca duyguların ağırlığı hissediliyordu. Hatta sert görünüşlü ajanlardan biri gözlerini sildi. Tek kelime edilmedi. Perrone ışıkları açtı. Christina ayağa kalktı, sadece mülakatlarda giydiği kusursuz siyah takımını düzelterip kapıya doğru yürüdü. Perrone bozguna uğramış gibi çökkün bir ifadeyle masaya ba-

kıyordu. Christina kapıya ulaşınca arkasına döndü. Şiş ve ıslak gözlerle, "Pekâlâ," dedi. "Temel kurallar şunlar. Onunla tanışacağım. Hepsi bu kadar. Onunla bir kez buluşmaya razı olacağım."

Perrone, Christina'nın yanına fırladı. "Bu harika. Bütün istediğimiz bu. Hiçbir mecburiyetiniz yok. Sadece ona bir bakın. Hayli yakışıklı bir adam olduğunu siz de göreceksiniz."

"Bu buluşma nerede gerçekleşecek?" diye sordu Christina. "Onu bize bırakın."

Perrone'nin anılara yolculuğu Direktör'ün ağır elinin omzuna inmesiyle son buldu. "Bakıyorum da şampanyanı almışsın. İyi bir başlangıç. İyi vakit geçiriyor musun Ajan Perrone?"

"Fazlasıyla, efendim. Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Bunu hak ettin. DK Projesi'nde kendini ispatladın. Hassas bir görevdi ve sen o görevi hakkıyla yerine getirdin."

"Size o konu hakkında bir soru sorabilir miyim?"

"Cevap vermeyebilirim ama sen sor."

"Proje için direktif nereden geldi? Beyaz Saray'dan mı?"

Direktör'ün yanaklarının bir anda kızarması sorudan rahatsız olduğunu gösteriyordu. "Direktif benden geldi."

Perrone, Varneys'i yumuşatmak için bir şey söylemeye hazırlanırken, Washington'ın ona uzun zamandır iyi davrandığı izlenimini uyandıran uzun boylu, zarif giyimli, yaşlıca bir adam yanlarına gelip, "Direktör, mutlu Noeller ve tebrikler," dedi.

"Tebrikler mi?" dedi Varneys.

"Duymadınız mı? Yarın duyurulacak. Sizin oğlan iki Nobel daha kazandı. Sıtma aşısı ve yaptığı diğer parazit hastalığı çalışması için. Ayrıca matematik alanında bir de Abel Ödülü kazandı."

Varneys, Senato İç Güvenlik Komitesi Başkanı'nın onda olmayan bir bilgiye sahip olmasından duyduğu utancı gizlemek için elinden geleni yaptı. Aldırmaz bir tavırla, "Abel Ödülü," diye tekrarladı.

Senatör cin toniğindeki buzları kadehin içinde döndürdü ve çok gizli bir bilgiyi paylaşmaya hazırlanır gibi Varneys'e doğru eğilerek, "Söylentiye göre Alfred Nobel'in eşinin bir matematikçiyle ilişkisi varmış ve Al matematiği ödül dışı bırakarak intikamını almış. Matematik alanında ödül verilmemesi bu yüzdenmiş. Abel bu boşluğu doldurmak için kurulmuş."

"Evet, elbette. Bunu biliyordum," dedi Varneys parmaklarını birbirine sürterek.

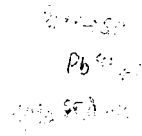
"İşin en iyi kısmı," dedi Senatör gülerek, "Abel komitesinin açıklaması."

Varneys, *o açıklamayı şimdiden nasıl görebilmiş*, diye düşündü. Bilginin en değerli şey olduğu bir şehirde Senatör'ün yüzündeki ifade üstünlük duygusunu ortaya seriyordu. Senatör, "Orin, yayımlandığı zaman onu mutlaka okumalısın," diye devam etti. "Gülünç. Ona ödülü yeni matematik dili nedeniyle hak ettiğini bildikleri için verdiklerini, her ne kadar o dili hiç kimse anlamasa da bir gün anlaşılacağını umduklarını söylüyorlar."

Varneys Senatör'ün koluna vurarak, "Haydi oradan," dedi.

Perrone, Varneys'in ayrık gözlerine ve zoraki gülümsemesinin ortaya çıkardığı küçük dişlerine bakarken adamın piranaya benzediğini düşünenin sadece kendisi olup olmadığını merak etti.

Senatör yanlarından uzaklaşırken Perrone, Varneys'e döndü ve kadehini kaldırarak, "Kime teşekkür etmemiz gerektiğini hiçbirimizin unuttuğunu sanmıyorum," dedi.

Sabır ve planlama, Colum McAlister'in kıymet vermeyi çok uzun zaman önce öğrendiği erdemlerdi. Lands End'deki ofisinde monitörlerin karşısına oturmuş, açık kasasından çıkardığı alfabetik sıralanmış video diskleri karıştırıyor ve şu isimlerin küçük ekrandaki ilk gösterilerinin kopyalarını çıkarmaya hazırlanıyordu:

Neil Foster, Sağlık ve İnsan Hizmetleri Bakanlığı Müsteşarı

Randall Lindsay, Gıda ve İlaç Kurulu Başkan Vekili

Graham Waters, Senato Yargı Komitesi Başkanı

Michael Petersen, Temsilciler Meclisi Bütçe Komitesi Başkanı

Gülümsedi. *Politikacıların iradesi ne kadar zayıf. Her şeyi istiyorlar.* Senelerdir, eğilimleri, tutkuları ve zaafı her neyse, McAlister bunları onlara bazen Lands End'de ama sıklıkla Washington'da, New York'ta, Aspen'da, Los Angeles'ta –en iyi fırsat her nerede karşısına çıkarsa– özenle planladığı tuzaklarla sağlıyordu. Her biri saygın ve savunmasız birer kamu görevlisi olan talihsiz yıldızları suçlu duruma düşürecek maskaralıkların videoları saklanıyor ve McAlister'in alfabetik dosyasında yerlerini alıyordu. McAlister

“güvence portföyü” adını verdiği bu dosyayı uzun zamandır oluşturmuyordu. Genelde dosyaların içerikleri uzun senelere yayılıyor, McAlister’in işe yarar olabileceğini tespit ettiği ve basamakları hızla tırmanan şahısların kariyerlerinin ilk yıllarıyla başlıyordu. İşler planlandığı gibi gittiği sürece videolar McAlister’in sırrı olarak güvende ve kilit altında kalıyordu. Çoğu zaman keskin zekâsıyla ürettiği daha incelikli nüfuz ilişkisi araçlarıyla yetinebiliyordu. Ancak yıllar içinde videolar paha biçilmez olmuş ve Bushings’e pek çok mevzuat ve yasal düzenleme bağlamında ihtiyaç duyduğu avantajı sağlamıştı. Şimdi geline bu noktada McAlister bütün imkânları sonuna dek kullanması gerektiğini düşünüyordu.

FDA’nın başkan yardımcısı, ağzını tıkayıp onu bağlayacak, aşağılamalara maruz bıraktıktan sonra boynuna tasma takıp itaatkâr bir köpek yavrusu gibi ortalıkta dolaştıracak, fetiş kostümlü, genç, dominant kadınları tercih ederdi. Senato Yargı Komitesi’nin başkanıysa çocuk gibi davranmaktan hoşlanırdı. McAlister “senatonun aslanı”nı altında bebek bezi, başında bebek bonesiyle gözleri heyecandan büyümüş halde emzik emerken görse Amerikan halkının ne büyük bir şok yaşayacağını düşünüp gülümsedi. Kartpostallardaki kusursuz görünümlü Amerikan ailesiyle muhafazakâr bir cumhuriyetçi olan Bütçe Komitesi Başkanı’ysa çocuksu görünüşlü erkeklere düşküncü; ne kadar genç ve çelimsiz olurlarsa o kadar iyiydi, özellikle de çiftler çiftler geldiklerinde. Ve son olarak McAlister’in izlemekten en çok keyif aldığı isim, Sağlık ve İnsan Hizmetleri Bakanlığı Müsteşarı’ydı. Adam kendinden yirmi yaş genç karısının genç ve zengin erkeklerle seks yaptığı ve onları izleyerek kendini tatmin ederken yetersizlikleri yüzünden alaylarına maruz kaldığı boynuzlama sahnelerinden zevk alırdı. McAlister çoğaltmak için seçtiği videoları tekrar izlerken halinden son derece memnundu. “Hepsi bir kariyeri bitirmeye yeter,” diye mırıldandı.

O gece Bobby asansörden inip hiçbir özelliği olmayan koridorda ilerlerken ve 4W numaralı dairenin kapısını açıp ışıkları yakarken gece saat on biri geçmişti. Beş gündür ilk kez Prides Crossing'de kalmak yerine dairesine gelmişti. Tek bir hareket hissi uyandıran bir akıcılıkla oturma odasının perdelerini kapattı, kendine bir içki doldurup ayakkabılarından kurtuldu. Kanepeye yığıldığında bitkindi. *Bu kötü koku da ne*, diye düşündü. Kokunun izini sürerek mutfığa girince çöp kovasını neredeyse iki haftadır boşaltmadığını fark etti. Ağzına kadar dolu çöp torbasını alıp binanın koridoruna çıktı ve çöp bacasına yürüdü. Ancak bacanın kapağı bantla kapatılmış, üstüne “Arızalı. Çöplerinizi Bodrum Katındaki Konteynere Atın” uyarısı yapıştırılmıştı.

Patlama öylesine güçlüydü ki ateş topu dördüncü katın bütün camlarını kırarak sokağın karşısına uçup on beş metre uzaktaki binanın ön cephesinin tamamını kavurdu. Birkaç dakika içinde polis üç blokluk alanı kordon altına almış, yollar itfaiye ve acil durum araçlarıyla kapatılmıştı. Medya, patlamaya Adams Yolu beş numaranın Susan Ryder adına kiralanmış 4W numaralı dairesinin mutfağından kaynaklanan gaz sızıntısının neden olduğunu ve dairede bulunanların böyle bir patlamadan sağ kurtulamayacağını duyurdu.

Varneys, Perrone'ye, “Neler oluyor?” diye kükredi.

“Gözetim kamerası kayıtlarından, geçen hafta binaya bir kablolu televizyon tamir ekibinin girdiğini biliyoruz. Emin olmamakla birlikte çatıdaki boru takımını açmış ve Austin’in dairesinin havalandırma kanallarına bir şekilde patlayıcı madde yerleştirmiş olabileceklerini düşünüyoruz. Muhtemelen video kılavuz aracılığıyla uzaktan kumanda edilen telsiz bir araç kullanılarak. Bombayı patlatmak için Austin’in girişini beklerken binayı gözetim altında tutmuş olmalılar. Hayli sofistike bir operasyon olmuş.”

Varneys kafasını salladı. “Ama Austin’in nasıl biri olduğunu nereden biliyorlar? Hiçbir yerde fotoğrafı yok ki.”

Perrone, Varneys’in sert bakışları karşısında sesini olabildiğince alçalttı. “İlla bilmeleri gerekmiyor. 4W’de ışık yandığını görmüşlerdir. Bir şekilde dairenin aslında Ryder’ın değil, Austin’in olduğunu biliyorlardı.”

Varneys’in sesi soğuk ve monotondur. “Ve ekibin hiçbir şey anlamadı.”

“Kablolu yayın kamyonunun geldiğini yakaladık.”

Varneys odanın içinde dolaşmaya başladı. Birkaç kez ileri geri gidip geldikten sonra Perrone’nin karşısında durdu. “Ama binaya giren adamlar kablolu yayın şirketinden değildiler, öyle değil mi?” Bu, cevabını beklediği bir soru değildi. “Ve ajanların binaya girerken adamların kimliklerini kontrol etmediler.”

“Protokol uygun değildi efendim. Bu gizli bir operasyondur, tecrit söz konusu değildi. Daire ve dördüncü katın koridoru yirmi dört saat gözetim altındaydı. Bu girişimin saptanmamasının tek nedeni havalandırma bacalarının kullanılması.”

Varneys açık elini masasının köşesine vurdu ve çıkan ses Perrone’nin yüzünü buruşturmasına neden oldu. Varneys’in hızlı ama kesik kesik bir hırıltıyla, “Gözetleme kelimenin tam anlamıyla bir fiyasko ve zaman kaybıydı,” dedi. “Austin bozuk bir çöp

bacası yüzünden çöpünü atmak için bodrum katına inmeseydi şu anda ölüydü. Maaşımızı şanslı olduğumuz için almıyoruz.”

Perrone huzursuz bir tavırla yerinde kıpırdandı. “Hayır, efendim.”

Varneys ona dik dik bakarak, “Şimdi, patlamadan kimin sorumlu olduğunu biliyor muyuz?” diye sordu.

“Şu ana kadar anlayabildiğimiz kadarıyla RASI,” dedi Perrone. “Bünyelerinde eski askerler olduğu gibi, dışarıdan adam tutacak maddi imkânları da var.”

Varneys yeniden odanın içinde dolaşmaya başladı. “Austin’in orada yaşadığını nasıl öğrendiler?”

“Bunu henüz bilmiyoruz efendim.”

Varneys bütün ağırlığıyla koltuğuna çökerken nefesini sesli bir şekilde serbest bıraktı ve koltuğu pencereye çevirip kasvetli gökyüzüne baktı. Perrone kaskatı bir halde duruyor ve sorgusunun sonuna geldiğini umarak sessizce bekliyordu. Bir süre sonra Varneys tekrar ona döndü. “Bilmediğin ne çok şey olması şaşırtıcı, değil mi?” Perrone bir sonraki salvoyu yere bakarak bekledi. Varneys yenilgiyi kabullenmiş gibi uysal bir sesle, “Austin bunu nasıl karşıladı?” diye sordu.

Perrone’nin yüzü aydınlandı. “İyi haber şu ki dairesinin gözetim altında olduğunu bilmediği için bizi suçlamıyor. Ama o anlaşılması güç bir adam. Metanetli davrandı. Tuhaf yorumlar yaptı.”

“Ne gibi?”

“Çöplerle her zaman özel bir ilişkisi olduğunu söyledi. Bunun ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikrim yok.” Varneys, Bobby’nin alaycı yorumunu anlayarak homurdandı. Perrone sözlerine devam etti. “Ve sonra ona bunu RASI’nin yaptığını düşündüğümü söylediğim zaman, ‘En büyük sorunum bu olmalı,’ dedi.”

“Ona ne demek istediğini sordun mu?”

“Sadece gülümsemekle yetindi ve uğradığım için bana teşekkür etti. Bilirsiniz işte, başından savar gibi.”

“Tanıdığımız başka kimseyi gördün mü?”

“Ryder denen kadını ve Christina Moore’u. İkisi de patlama yüzünden gergindi.” Perrone sırtıttı. “Ryder beni Moore’la tanıştıtırırken Moore karşımda eriyecek sandım.”

Varneys, Perrone’ye toplantının bittiği mesajını vermek için ayağa kalktı. “İki şey var, Ajan. Failler Austin’in ölümüyle ilgili bir duyuru görmeyince boş bulunup bir yerlerde kendilerini ele verecek bir şey söyleyebilirler çünkü o dairede aslında kimin yaşadığını biliyorlar. Bu yüzden RASI’ye olabildiğince sızmamız gerek. İkinci olarak, şu andan itibaren Prides Crossing’de çalışan bütün erkeklerin Austin gibi beyzbol kepi ve güneş gözlüğü takmasını istiyorum. İstisnasız hepsinin.”

Bushings'in en üst düzey yöneticilerinin haftalık toplantısı sona erip diğer herkes toplantı salonundan çıkınca Turnbull kapıyı kapattı ve McAlister'a heyecanla, "Şu Ryder denen kadının dairesindeki patlamayla ilgili haberleri gördünüz mü?" diye sordu.

McAlister onun sorduğu şeyden tamamen bihaber gibiydi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Susan Ryder'in evindeki patlamadan."

"Kimin umurunda? Kim ki o kadın?"

"Kim mi?" dedi Turnbull. "Austin'in sağ kolu. Size bahsettiğim bekçi o. Ev onun eviymiş. Daire tamamen harap olmuş. Akşam yemeğinde Austin'i ağırlamıyor olması çok yazık olmuş doğrusu. Buharlaşıp giderdi. Pek çok sorunumuz çözülmüş olurdu."

McAlister üstünlük taslayan bir gülümsemeyle, "Gaddarlaşmayalım," dedi. "Kılıfta hâlâ oklarımız var. Görüşmeler yapmak için birkaç günlüğüne Washington'a gidiyorum. Kuralları koyan insanlara karşı iyi niyetimizin altını desteklemeliyiz."

Turnbull'un yüzü aydınlandı. "Tanrım, umarım işe yarar. Biraz nefes almaya ihtiyacımız var."

McAlister toplantı salonunun bir ucunda asılı duran Çin işi antika aynaya doğru yürüdü, kravatını dikkatle düzelterip saçlarını birkaç farklı açıdan inceledi. "Eski dostlarımla masaya oturup

desteklerini almaya çalışacağım. Neil Foster, Michael Petersen ve Randall Lindsay'le kaliteli zaman geçirmek istiyorum. Ve umarım Graham Waters da bana zaman ayırabilir."

Turnbull başını salladı. "Gerçekten ağır toplara oynuyorsunuz."

McAlister yeni beyazlatılmış kaplamalarını açığa çıkaracak şekilde gülümsedi. "Bu yüzden çuvalla parayı ben kazanıyorum Marty."

Patlama, etkisini göstermişti. Ölümün kıyısından dönen Bobby'nin paranoyası tıpkı telaşı ve inziva arzusu gibi hatırı sayılır şekilde arttı. Önceden beden ve ruh sağlığına en büyük tehdidin soyut güçlerden geldiğine inanırken dairesindeki patlama hafife aldığı daha alelade düşmanlara karşı anonimlik pelerinini kaybettiğini fark etmesini sağlamıştı. Artık teşhis edilebilir ve erişilebilir bir hedef olduğu aşikârdı. Tesadüfen hayattaydı. Artık her günün eskisinden de fazla önemi vardı. İşi her geçen gün daha büyük bir saplantıya dönüşüyordu. Biri ya da bir şey onu öldürmeyi başarmadan önce ne çok şey halletmesi gerektiğinden başka bir şey düşünemez olmuştu.

Patlamanın sersemliğini haftalarca üstünden atamayan Christina da üstüne çöken kaygıdan bir türlü kurtulamıyordu. Her zaman Perrone'nin Bobby'nin hayatının risk altında olduğunu söylerken durumu abarttığını düşünmüştü ama bu kez Bobby'nin ne kadar savunmasız olduğunu idrak etmişti. Onu kaybetmenin kıyısından dönmüştü.

Bobby'nin ofisinin kapısını tıklatıp içeri girdi. Bobby sırtı kapıya dönük halde sandalyesinin ucunda oturuyordu ve çenesini açık avucuna dayamış, bilgisayar ekranına bakıyordu. Çok dalgın olduğu için ne Christina'nın geldiğini duydu ne de yanına yaklaşırken varlığını hissetti.

“Bobby, bugün cuma, öğleden sonra oldu bile.”

Bobby irkilerek yerinden sıçradı.

“Bana böyle sessizce yaklaşma. Lanet olsun.”

Christina güldü. “Biraz fazla mı gerginiz acaba?” Parmaklarını şefkatle Bobby’nin saçlarının arasından kaydırdı. “Şöyle yapalım. İkimiz de laboratuvardan saat yedide çıkalım. Ben akşam yemeği için biftek ve patates kızartması yapayım ve şu sakladığımız Chateau Latour şişesini açalım.”

Bobby gülümsedi, yüzündeki gerilim dağılmaya başlamıştı bile. “Hani şu benim sevdiğim gibi üstünde sarımsaklı tereyağı erittiğin biftekten mi bahsediyoruz?”

“Evet, ondan bahsediyoruz,” dedi Christina bilgisayar ekranına bakmak için eğilirken. “Bu sabah çalıştırdığım şu değişkenleri eklemeyi denedin mi?”

“Daha sonra. Ama ilginç görünüyorlar.”

Christina, Bobby’nin arkasında durup onun boynuna masaj yapmaya başladı. Genç kadın kaslarını yoğururken Bobby gözlerini kapatarak rahat bıraktığı başını öne eğdi. Christina genç adamın vücudundaki gerilimin azaldığını hissetmesine rağmen masaja bir süre daha devam etti, ta ki Bobby ayağa kalkıp karşısında durana ve gözlerinin içine bakana kadar. Dudakları buluşurken Bobby onu kendine çekti ve elini onun kazağının altına kaydırıp belinin girintisine yerleştirdi. Christina’nın ısınan teninin kokusuna karışan parfümü Bobby’nin içinde bir sıcaklığın yükselmesine neden olurken genç kadının kalp atışları hızlandı. Bobby ondan hiç ayrılmadan kazağını çıkardı, kot pantolonunu indirdi. Christina da bir yandan onun gömleğinin düğmelerini çözüyor, bir yandan da pantolonun fermuarını indiriyordu. Bobby onu kucaklayınca Christina bacaklarını onun beline sarıp girişini kolaylaştırdı. Birkaç dakika sonra bitkin ve sarmaş dolaş bir halde yerde yatıyorlardı.

Karıştırıcının içinde sek Bombay cinle yapılmış martini, büyük boy kokteyl kadehlerinin kenarındaysa gümüş kürdanlara dizilmiş üç zeytin hazır bekliyordu. Dairesinin yok edilmesinden sonra Bobby, Prides Crossing'ın çok az eşyayla döşenmiş misafirhanesine taşınmıştı. Yemek odasının ışıkları sonuna kadar kısılmıştı ve masa kırık beyaz bir masa örtüsü ve ferforje şamdanların içinde yanan mumlarla süslenmişti. Christina kanepeye yerleşen Bobby'ye içkisini uzattı. Saatlerce bilgisayar ekranına bakmaktan gözleri kızaran Bobby iç geçirdi. "Bana seni verdiği için Tanrı'ya şükürler olsun. Ve tabii cin için de."

Christina güldü. "Çiftlikte zorlu bir gün geçirdin desene?"

Bobby gülümsedi. "Hoş sürprizler olmadı diyemem."

Christina yanakları kızarak Bobby'nin yanına oturdu ve başını onun omzuna yasladı. Ona iyice sokulup yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Ne kombinasyon ama," dedi Bobby. "Dudakların, martini ve mutfakta pişen biftek ve patates kızartması. Buraya yürürken çimlerin diğer ucundan kokusunu alabildim."

"Cinin mi, bifteğin mi, benim mi?"

"Üçünüzün de," diye karşılık verdi Bobby.

"Favorin hangisi?"

Bobby gülümsedi. "Bunu sormana bile gerek olmadığını biliyorsun."

"Haklısın. Çünkü favorin cin. Beni kandıramazsın."

Bobby kolunu Christina'nın beline sarıp onu kendine çekti ve kulağına, "Bombay'i senden daha uzun zamandır tanıyorum," diye fısıldadı. "Eminim onu geçeceksin. Biraz zaman ver."

Akşam ilerlerken ve Chateau Latour'un dibine yaklaşırlarken Bobby haftalardır gevşemediği kadar gevşemiş görünüyordu. Christina bunun uygun zaman olduğuna karar verdi.

Tereddütle, "Seninle konuşmak istediğim bir şey var," dedi. "Bunu uzun zamandır istiyordum." Bobby'nin alaycı bir yorum yapmaya hazırlandığını gördü ama onu başını sallayarak susturdu.

"Tamam, uslu duracağım. Ne oldu?"

Christina yumuşak bir sesle duraksayarak konuştu. İfadesi tatsızlaşmıştı. "Tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim?"

Christina ona baktı, sonra gözlerini kaçırdı. "Şey, aslında tesadüf değildi."

Bobby ona alnını kırıştıarak baktı.

Christina sesi titreyerek ve her kelimedede zorlanarak sözlerine devam etti. "O dükkâna geleceğini biliyordum. Bu yüzden senden önce davrandım."

Bobby'nin sesi muzipliğini kaybetmişti. "Ne demek istiyorsun?"

Christina soruya soruyla karşılık verdi. "Pekâlâ, o dükkânı sana kim önerdi?"

O günü çok net hatırlayan Bobby, "Azur Rêve'deki George," dedi. "Ona birkaç parça giysiye ihtiyacım olduğunu söylemiştim. O da dükkânı tavsiye etti. Şoför Steve'den beni oraya götürmesini istedi."

"Doğru. Ve sen evden çıkarken George da onları arayıp haber vermiş olmalı."

"Onlar kim?" diye sordu Bobby.

Christina'nın gözleri doldu, yüzü soldu. "CIA'dekiler."

Bobby'nin suratı kıpkırmızı oldu.

"Calvin Perrone'nin ekibi."

Yüzüne şaşkın bir ifade çökerken Bobby'nin sesi yükseldi. "Perrone. Onun seninle ne alakası var?"

Christina tutarlı konuşmakta zorlanıyordu, Bobby'nin yakıcı bakışlarından kaçınarak, "Aslında o değil, patronu," dedi. "Perrone sadece Varneys'in, yani CIA'in başındaki adamın dediklerini yapıyor."

Bobby'nin burun delikleri genişledi, gözlerine vahşi bir bakış yerleşti. "Varneys! Orin Varneys mi? O adam ne zaman CIA'in başına geçti. O orospu çocuğu ben daha çocukken beni mahvetmeye çalıştı." Ayağa kalktı ve odanın içinde amaçsızca dolaşmaya başladı. "Christina, neler oluyor?"

Christina ağlayarak Perrone'den aldığı düzmece NSA mektubunu, DK Projesi'nin iç yüzünü, ona izlettikleri videoyu, yapmayı kabul ettiği şeyi ve Bobby, St. Thomas'tayken tanışabilmeleri için ona Bolongo Tatil Köyü'nde yer ayarladıklarını anlattı. Bobby yüzünü ellerinin arasına gömerek odanın köşesine çöktü. Birkaç dakika sonra kafasını kaldırdığında gözleri şişmişti. "Bunu bana neden yaptın Christina? Bana neden ihanet ettin?"

"Sana hiçbir zaman ihanet etmedim Bobby. Hiçbir zaman." Christina nefes almakta zorlanıyordu.

"Bunu nasıl söyleyebilirsin? Daha tanıştığımız ilk andan itibaren ihanet etmişsin bana. Her şey hesaplıymış. En başından beri yalanmış. Sen ve Varneys. Bunu bana neden yaptınız? Beni neden böyle incitmek istedin?"

Christina titriyordu. "Hiçbiri yalan değildi. Her şey gerçektir. Ben sadece seninle bir kez görüşmeyi kabul ettim. O kadar. Onlarla anlaşmam o dükkânda bitmişti. Sonrasında yaşanan her şey bendim, sadece ben. Onlar değil."

Bobby ona bir yabancıya bakar gibi bakıyordu. "Sana güvenmiştim."

Christina kollarını öne uzatarak Bobby'ye doğru yürürken takatsiz görünüyordu. "Ve bana güvenmekte haklıydın."

Bobby başını çevirdi. "Ellerinde fotoğraflarımız var, değil mi? Söylediğimiz her şeyin kaydı var. Muhtemelen videolar da vardır."

Christina odanın ortasında durup başını öne eğdi. "Bobby, kes şunu. Ben seni seviyorum."

Bobby çoktan kendi zekâsının soğukluğuna çekilmişti. Sözcükler dudaklarından bir çırpıda ve kesin bir tonlamayla döküldü. “Görev ne zaman bitecek Christina? Bir bebeğimiz olunca mı? Üç bebeğimiz olunca mı? Bitmesi için ne gerekiyor?”

“Bobby, kes şunu lütfen.”

“Ve bursunu Stanford’dan Brown’a ne zaman aktardılar? Bahse girerim onlarla çalışmayı kabul etmenden sonradır. Boston’a cidden yakını olmanı istediler, değil mi?”

Christina’nın gözleri çaresizlik kuyularına dönüşmüştü. “Bobby, lütfen,” diye yalvardı. “Dur artık. Seni çok seviyorum. Bunu yapma.”

Bobby elini onu geçitirir gibi salladı. “Sevgiymiş. Güven olmadan sevgi nasıl olabilir?”

“Sana hiç yalan söylemedim,” dedi Christina.

“Hayatım boyunca neredeyse hiç kimseye güvenmedim. Ama sana güvenmiştim Christina.”

Christina, Bobby’ye baktı ama sadece kendisine dik dik bakan kısık gözler gördü. Koşarak dışarı çıkarken kapı arkasından çarparak kapandı.

O pazartesi sabahı Susan laboratuvara geldiğinde Bobby orada yoktu ve Christina’nın ofisi boşaltılmıştı. Susan misafirhanenin kapısını çaldı, cevap veren olmayınca içeri girdi. Cuma akşamki yemekten kalanlar hâlâ tabaklardaydı. Bunu izleyen bir saat boyunca Bobby’nin cep telefonunu arayıp durdu ama cevap yoktu. Sonunda, saatler sonra Bobby telefonu açtı.

“Bobby, neredesin?”

“Concord’da bir oteldeyim.” Sesi boğuk ve yorgundu.

“Neden?”

“Uzaklaşmam gerekiyordu.”

Susan bir an durup bu cevabı sindirdi. “Christina’ya ne olduğunu biliyor musun? Ofisini boşaltmış.”

Bobby, "Senin haberin var mıydı?" diye çıkıştı. "Sen de bu işin içinde miydin Susan?"

"Ne?"

"İlk günden beri CIA'in casusuymuş. Onunla tanışmam tesadüf değilmiş, önceden ayarlanmış bir şeymiş."

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi Susan.

"İtiraf etti. Her şeyi Perrone ayarlamış. Sen yutmuşsun, ben de öyle."

Susan sesini yükseltti. "Bobby, paranoyan kontrolden çıktı. Bu deli saçması şeyi nereden uydurdun?"

Bobby'nin sesi de yüksek ve tizdi. "Cuma gecesi her şeyi itiraf etti. Christina, Varneys'in hastalıklı gelecek hayalini gerçekleştirmek için benim çocuğuma hamile kalmayı kabul eden bir CIA ajanı."

"Varneys mi?" Susan şaşırmış gibiydi. "Bana yıllar önce tanıdığını söylediğin şu adamdan mı bahsediyoruz?"

"Evet. Şimdi de onu CIA'in başına getirmişler. Buna inanabiliyor musun?"

Susan afallamış bir halde oturdu. Başı dönüyordu. *Demek Perrone o reddedilemeyecek kadar harika tatil teklifini bu yüzden yapmış. O adamla hiç işim olmamalıydı. Aptal yerine kondum. Başını ellerinin arasına aldı ve zonklamaya başlayan şakaklarını ovarak, "Bobby," dedi. "Yanına gelmeliyim. Otel nerede? Otuz dakika içinde orada olurum."*

Susan arabasını yol kenarındaki dikkat çekici hiçbir özelliği olmayan binanın önüne park edip üç yüz yirmi yedi numaralı odayı buldu. İçeri girdiği anda odanın beklemiş pizza ve likör kokusuyla iyice ağırlaşan havasızlığı yüzüne çarptı. Bobby üstü pizza kutuları, banyodan aldığı plastik bardaklar ve çeşit çeşit içki şişeleriyle dolu küçük çalışma masasının başında oturuyordu. Moralsiz görünüyordu, günlerdir tıraş olmadığı ve duş almadığı her halinden belliydi.

“Berbat görünüyorsun. Burası bildiğin çöplük.”

“Kimin umurunda?”

Susan kendine bir sandalye çekip Bobby’nin karşısına oturdu. “Bak, CIA’nın ne olduğu malum ve seninle onları tartışacak değilim. Ama Christina’yı çok iyi tanıma fırsatım oldu ve söylediklerini yutmuyorum. Bana olanları onun ağzından anlat.”

Bobby plastik bardaklardan birini aldı ve içinde ne varsa kafasına dikti. “Cuma gecesi anlattı. Güzel bir şarap içiyorduk, sonra çok ciddileşti ve üstündeki yükü atması gerektiğini söyledi. Attı da.”

“Tam olarak ne dedi?” diye sordu Susan.

“CIA zekâmı kopyalamak için benden çocuk sahibi olmasını istediği için, Perrone’nin talebiyle benimle tanışmayı kabul ettiğini.”

Susan kaşlarını kaldırdı.

“Onu ikna etmek için ona yürek parçalayan bir video izlettiklerini söyledi. Benimle sadece bir kez buluşmayı kabul ettiğini, daha fazlası için söz vermediğini anlattı.”

“Ona inanmıyor musun?”

Bobby başını iki yana salladı ve yarısı dolu olan yeni bir plastik bardağa uzandı.

Susan’ın yüzü kıpkırmızı oldu. “Ona en son ne dedin? Kellimesi kelimesine tekrarla.”

“Hatırlamıyorum.”

“Haydi oradan Bobby. Sen üç yaşındayken anne ve babanın kullandığı bilgisayarın seri numarasını bile hatırlarsın. Ona ne dedin?”

Bobby plastik bardaktaki her neyse onu bir yudumda içti ve gözlerini önünde duran yarısı yenmiş pizza kutusuna dikti. “Sanırım ona bana ihanet eden ve hayatımı mahveden yalancı, düzenbaz bir fahişe olduğunu söyledim.”

Susan hızla kalktığı sandalyeyi masaya çarptı. “Seni kendini beğenmiş orospu çocuğu! Suratına bir tokat indirmemek için kendimi zor tutuyorum.” Küçük odanın karşı ucuna yürüdü ve oradan Bobby’ye dik dik baktı. Sonra hızla yanına döndü, tepesine dikildi ve ona tiksintiyle bakarak, “Kendine gelsen iyi olur bayım,” dedi. “Kendini herkesten üstün görüyor ve ahkâm kesmeye bayılıyorsun. Şu koca dünyadaki tek iyi insanın kendin olduğunu sanıyorsun.”

Bobby kafasını kaldırıp ona baktı. “Senin bu alınganlığın neden? Yani o haklı, ben haksızım, senin için her şey bu kadar basit mi? Nasılsa kurban o, öyle mi?”

“Bobby, Christina sana kendi çocukluğundan hiç bahsetti mi? Gece korkuları ve seni o kâbusların etkisinden çıkarmak konusunda nasıl bu kadar bilgili olabildiğini hiç merak ettin mi?”

“Hiç bahsetmedi.”

“Pekâlâ, bana bahsetti. Belki bazı şeyleri kadınlarla konuşmak kadınlara daha kolay geliyordur. Ya da belki de hiçbir zaman onu karşına alıp onunla uzun uzun konuşmaya zahmet etmediğin içindir. Christina’nın üvey babası ona dokuz yaşındayken tecavüz etmeye başlamış. Bu beş yıl böyle sürmüştü. Sonra onu hamile bırakmış. Annesi adamı o zaman kapı dışarı etmiş. Christina kürtajdan sonra ruhsal çöküntü yaşamış. On dört yaşındayken iki kez intihara kalkışmış. O piç kurusunun yerle bir ettiği özgüvenini yeniden inşa etmesi yıllar sürmüştü. Yalancı bir fahişe olmakla suçlayarak kovaladığın kız bu... Biliyor musun Bobby, bu dünyada zorluklara maruz kalan ve acı çeken tek insan sen değilsin. Yarattığın büyük dağlardan insan iyi olur.”

Bobby gözlerini kapattı. “Aman Tanrım. Bilmiyordum.”

Susan yumuşamadı. “Christina sana bir şey anlatmışsa doğrudur. O kız sana öyle âşıktı ki sen ne zaman odaya girsen gözleri parlıyordu. Sana hak ettiğinden daha fazla âşıktı. Sense lanet olası aptalın tekisin.”

Bobby'nin öfkesi içini yakıp kavuruyordu. Olanları düşündükçe öfkeden delirecek gibi oluyordu. Langley'deki CIA Genel Merkezi'nin telefon numarasını tuşladı. Santral görevlisinin sesi bir giysi mağazasında çalışıyormuş gibi yumuşaktı. "Merkezî İstihbarat Teşkilatı. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Lütfen beni Direktör'ün ofisine bağlayın."

Birkaç saniyelik beklemenin ardından başka bir ses, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi.

"Direktör'ün ofisi mi?"

"Burası genel taleplerden sorumlu ofis. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Genel talepler beni ilgilendirmiyor. Ben Doktor Robert James Austin ve beni Direktör'ün ofisine bağlamanızı rica ediyorum."

"Robert James Austin mi dediniz?"

"Evet."

"Şu Robert James Austin mi?"

"Evet."

"Bir dakika lütfen."

Kısa bir duraksamanın ardından başka bir ses, "Direktör Varneys'in ofisi," dedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben Robert Austin. Direktör'ü derhâl görmek için bir randevu almak istiyorum."

“Bir dakika lütfen.” Bir bekleme daha. Ses geri döndü. “Affedersiniz, isminizi bir daha alabilir miyim?”

“Austin. Doktor Robert James Austin.”

“Teşekkürler efendim. Bir dakika bekleyin lütfen.” Aradan birkaç dakika geçti ve başka bir ses, “Direktör sizi kabul edecek Doktor,” dedi. “Kendisiyle ne zaman görüşmek istersiniz?”

“Yarın.”

“Direktör güvenlik nedeniyle ulaşım ayarlamanızı bizim yapmamızı öneriyor.”

“Buna gerek yok. Kendim ayarlarım. Saat iki uygun mudur?” Aradan birkaç dakika daha geçti ve ses yeniden hatta döndü.

“Direktör saat ikide meşgul olacak ama sizi saat üçte kabul edecek. Seyahat ayarlamanızı bizim yapmamız konusunda ısrar ediyor.”

“Direktör’ün hangi konuda ısrar ettiği umurumda değil. Saat üçte orada olacağım. Teşekkürler.” Bobby telefonu kapattı.

Ertesi gün saat 14.45’te CIA Genel Merkezi’nin kapısından içeri girince Direktör’ün ofisinin özel bekleme alanına götürüldü. Varneys’in asistanlarının imza taleplerini geri çevirdi. Saat tam 15.00’te Varneys’in, OSSIS’tekinin aksine içinde küçücük kalmasına neden olacak kadar geniş olan ofisine girdi. Varneys devasa masasının arkasında oturuyordu. Bobby içeri girince ayağa kalktı.

Gülümseyerek Bobby’ye elini uzatırken, “Vay, vay, vay. Robert Austin. Çok uzun zaman oldu. Beni son gördüğünde yirmi yaş gençtim ve çok daha iyi görünüyordum,” dedi.

Bobby’nin vücudu gergin ve kaskatı, yüzü çökük ve duygusuzdu ancak gözleri ateş saçıyordu. “Hayatımdan sonsuza dek çıkmanı istiyorum Varneys. Bunu anlamın için ne yapmam gerekiyor? Bana Christina Moore’la yaptığın şey vicdansızlıktı. Başıma gelen en acımasızca şeydi.”

Varneys gülümsedi. “Ah, bence bu hiç doğru değil. Hafızam beni yanıltmıyorsa çöp torbasındaki bir yenidoğanla ilgili küçük bir hadise hatırlar gibiyim.”

Bobby, Varneys’e adamın yirmi yıl önce onunla son karşılaşmasından beri hiç kimsede görmediği delici bakışlarla bakıyordu. “Bakıyorum da sırtımdan kendine gayet iyi bir yol çizmişsin,” dedi bakışlarını saray yavrusu ofiste dolaştırarak. “Senato onay oturumunun dökümlerini okudum. Ben olmasaydım şu anda hâlâ OSSIS’te IQ testlerini kontrol ediyordun.”

Varneys gözlerini kısarak masasında öne eğilirken sağ şakağında bir damar şişti. “Ne olmuş yani? Sen de benim sayemde bayağı yol katettin. Ben olmasaydım o hastalıkların hiçbirine tedavi bulamaz, o Nobel ödüllerini alamaz ya da onca bağışı toplayamazdın. En iyi ihtimalle bir yazılım şirketinin arka tarafındaki bir ofiste çalışan bir inek olurdun.”

“Defol,” diye hırladı Bobby. “Senato’ya tarihi yeniden yazmaktan gerçekte olanları unutmuşsun. Beni kapı dışarı atıp ölüme terk ettin. Unuttun mu?”

Varneys’in kendini toplaması birkaç saniye sürdü. Daha yumuşak bir sesle, “Haklısın Robert,” dedi. “Ettim. Ama ben senin enstitüyle ilişkisini keserken geri dönüp benim usulüme uymanı bekliyordum. Dönmemen beni şaşırttı. Dediklerini başardın. Yanılmışım. Çok uzun zamandır seninle gurur duyuyorum.”

“Ne kadar savunmasız olduğumu biliyordun. Kimsem yoktu. Herkesi benden kopardın.”

Varneys başını iki yana salladı. “Robert, buraya bana öfkeni kismaya ve benim nasıl bir pislik olduğumu söylemeye mi geldin? Eğer öyleyse bunu yaptın ve bu toplantı burada bitmiştir. Ama sakinleşirsen gerçek bir konuşma yapabiliriz. Son suçumun ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.”

Bobby’nin yüzü kıpkırmızı oldu, sesi daha da yükseldi. “Sen delirmişsin! Buna inanamıyorum. Beni baştan çıkarıp hamile

kalmayı için bir kadını hayatıma sokuyorsun ve bunun normal olduğunu düşünüyorsun. Büyük kukla ustası Orin Varneys için her şey bir günlük işten ibaret.”

Varneys masasının arkasından çıkıp misafir koltuklarından birine oturdu ve Bobby’ye de aynısını yapmasını işaret etti. Bobby oturmadan konuşmaya başlamadı. “Böyle sanıyor olabilirsin ama bu doğru değil. Tek yaptığım senin için doğru kadını, sana layık olabilecek kadını bulmaktır. Anlaşılan doğru bir seçim yapmışım. Şimdi ona âşık olduğun, o da sana âşık olduğu için mi suçlanıyorum? İkisi de birine ihtiyaç duyan iki insanı bir araya getirdiğim için...”

“Bunu senden kim istedi?”

“Gerçekçi ol Robert. Hiçbir şeyin yoktu. Striptizcileri, fahişeleri ve kokain çekmiş hatunları becermekten başka bir şey yapmıyordun.”

“Yalan üstüne kurulu bir ilişki daha iyi, öyle mi? Christina sizinle anlaşma yapmış.”

Varneys’in gözleri büyüdü. “Anlaşma mı?”

“Hamile kalmak üzere.”

Varneys başını iki yana salladı. “Yine yanıliyorsun. Sadece onu bir kere karşılaşmanıza vesile olabilecek bir duruma sokmamızı kabul etti. Sadece bir kez. Hepsi bu. Ve onu bu kadarını yapmaya ikna etmek için bile bencillikle suçlayıp gözyaşlarına boğmak zorunda kaldık. Hatırlarsan St. Thomas’taki dükkânda o sana değil, sen ona yaklaştın, sen ona asıldın. Christina senin peşine düşmedi. Sen onun peşine düştün. Seni geri aramadı bile. Sen onu gece gündüz aradın. Bunların hepsini unuttun mu yoksa? Bizimle ne anlaşma yapmış ama!”

Bobby yüzünü buruşturdu. “Ne yaptığınızı çok iyi biliyordunuz.”

“İşte bu konuda çok haklısın. Müthiş bir özelliğe sahiptin. O özellik belki bir sonraki nesle aktarılabilir, sadece belki. Ama

sen buna aldırmadın bile. Hâlâ seni yirmi yıl önce tanıdığım zamanki kadar inatçı ve dediğim dedik birisin. Dünya Sağlık Örgütü ve Ulusal Sağlık Örgütü yapay dölleme için sperm numunesi isteyince onları geri çevirdin, öyle değil mi?”

“Böyle şeylere inanmam,” diye karşılık verdi Bobby.

“Aynen öyle. Bu yüzden ben de senin bir çöpçatana ihtiyacın olduğuna karar verdim. Christina gibi bir kızla kendiliğinden tanışmayacağına adım gibi emindim. Ve evet, olur ya, kafanı o kibirli kıcından çıkarıp çocuk sahibi olmaya kalkışırsan anne adayının entelektüel açıdan olabildiğince güçlü bir kadın olması önemliydi. Christina’nın IQ’su yüz altmış.”

Bobby sessizdi. Bakışlarını yerden kaldırmıyordu. Varneys üstüne gitmeye devam etti. “Şimdi hem sana âşık olacak hem de saçmalıklarına katlanacak kadar kafayı yemiş harika bir kadını kaçırmayı başardın. Biliyor musun Robert, bu dünyadaki tek iyi insanın kendin olduğunu düşünmekten artık vazgeçmelisin.”

Bobby’nin bakışlarındaki öfke kaybolmuştu. Başını iki yana sallayarak, yumuşak bir sesle, “Benimle böyle konuşan iki kişi var; biri sensin, diğeri de Susan,” dedi. Sonra kendi kendine, “Annem ve babam, ne korkunç bir kombinasyon,” diye ekledi.

Varneys bitkin görünüyordu. Aşırı duygu yüklü alışverişler ona uygun değildi. Ağır adımlarla duvarı boydan boya kaplayan dolaplara doğru yürüdü, kapaklardan birine vurunca kapak açıldı ve arkasındaki bar açığa çıktı. Kendine büyük bir kadeh viski doldurdu. Bobby onun ne yaptığını görmüştü. “İskoç mu o?”

“Evet, sen de bir kadeh ister misin?” diye sordu Varneys.

“Lütfen.”

Varneys, Bobby’ye de büyük bir kadeh doldurduktan sonra kendi kadehine biraz daha viski ekledi. İki misafir koltuklarına oturup kehribar rengi iksirlerini hiç konuşmadan, yavaş yavaş yudumlamaya başladı. Bir süre sonra Varneys, “Biliyor musun, ironik bir durum bu,” dedi. “Sana akıl veriyor ve seni

eleştiriyorum. Oysa iyi bir baba olamadım. İki çocuğum var ve ikisi de benden nefret ediyor.”

Bobby, *neden öyle olduğunu anlayabiliyorum*, dercesine başını salladı. “Kaç yaşındalar?”

“Oğlum otuz üç. Uyuşturucu sorunu olan bir müzisyen. On yedi yaşındayken evden ayrıldı ve on iki yıl boyunca benimle konuşmadı. Kızım da otuz yedi yaşında. Büyük bir Los Angeles firmasında avukat. Ondan bir Noel’de, bir de doğum günlerimde kart alırım. Hepsi o kadar.”

“Biliyor musun, bayağı kontrolcü bir adamsın. Buna dayanmak zor geliyor olabilir.”

Varneys içkisinden bir yudum aldı. İkisi de kendi düşüncelerine dalmış bir halde konuşmadan oturdu.

Sonunda Varneys dalgınlığından bir anda sıyrılmış gibi, “Pekâlâ, durum şu,” dedi. “Kızın kalbini kırdın. Hayatının aşkını kaldırıp attın. Nereye kaçtığını bile bilmiyoruz. Ve dışarıda seni öldürmek isteyen insanlar var. Söylesene, şimdi ne yapacaksın?”

Susan, Christina'ya cep telefonundan ulaşmaya çalışınca otomatik sesli mesajdan numaranın kapatıldığını öğrendi. Derhâl arabaya atlayıp Christina'nın Marblehead'deki dairesine gitti ama genç kadın orada da yoktu. Ev sahibi, Christina'yı o hafta sonu arabaya valizlerini yükleyip giderken gördüğünü söyledi.

Susan telefonunun rehberini taradı ve başka bir numarayı aradı. Telefon açılınca, "Benim, Susan Ryder," dedi. "Şu anda o kadar öfkeliyim ki hakkınızda ne düşündüğümü söylemesem daha iyi olur. Bu yüzden size sadece yapmanızı istediğim şeyi söyleyeceğim. Neden olduğunuz tren kazasından sonra bu kadarını yapabilirsiniz diye düşünüyorum." Bir süre hattın diğer ucundaki sesi dinledi. Sonra karşısındaki kişinin konuşmasını keserek, "Bu konuyu konuşmak gibi bir niyetim yok," dedi. "Bana Christina Moore'u bulun yeter. Cep telefonu hattı kapatılmış ve dairesinden ayrılmış. Ama kendinize göre yöntemleriniz olduğundan eminim."

Perrone, "Lütfen telefonu kapatmayın," dedi. "Ne kadar üzgün olduğunuzu biliyorum. Varneys, Austin'le görüşmesini de anlattı ama ben iyi bir şey yaptığımı sanıyordum. Bu işten herkes kârlı çıkacaktı. Moore'u keşfettiğim anda onun Austin için biçilmiş kaftan olduğunu anladım. Ve kayıtlarına bakınca, başından geçen onca şeyin ardından özel birini hak ettiğini

düşündüm. Hem onlara iyilik yapıyor hem de Varneys'in isteğini yerine getiriyordum. Ve bir çocukları olursa belki de bir dâhi olurdu. Böylece dünya iki numaralı Austin'ine kavuşurdu. Bu işte bir sürü pislik yaptım ama bu gurur duyabileceğim bir şey olacaktı. Böyle geri tepmesini hiç beklemiyordum.”

“Bu sizin sorunuz Perrone ve içinde yaşadığınız çarpık dünyada size anlamlı geliyor olabilir. Ama şu anda bir önemi yok. Bana onu bulun yeter.”

İzi sürülebilecek bir kredi kartı kullanmadığı ve konumunu belirleyecek kendi adına kayıtlı bir cep telefonu kullanmadığı için, Perrone ve ekibinin Christina'yı bulması dört gün sürdü. Nerede olabileceğine dair ipucunu banka ATM'lerinden çektiği paralarda buldular. Perrone tek bir telefon görüşmesi yaparak Christina'nın hesap programını ATM'den bir seferde yirmi dolardan fazlasını çekemeyeceği şekilde değiştirtti. Böylece peş peşe ATM'lerden para çekmek zorunda kalacağını ve geride takip edilebilir bir iz bırakacağını düşünüyordu. Bu takip onları Maine'de Portsmouth ve Kennebunkport arasındaki küçük bir kıyı kasabası olan Ogunquit'e yönlendirdi. Perrone kasabayı tarayıp Christina'nın kaldığı yeri bulmaları için dört ajan görevlendirdi. Ajanlar onu “Peg Leg” adında bir motelde buldular.

Susan, Ogunquit yolunu iki saatten kısa sürede katederek akşam dokuzdan önce motele ulaştı. Peg Leg'in yerini tespit ettikten sonra yaklaşık beş yüz metre mesafede bir yol üstü moteline giriş yaptı. Ertesi sabah saat sekizde, Peg Leg'in karşı sokağına park ettiği arabasında kahvesini yudumlayıp tatlı çörek yiyordu. Eski şarkılar çalan bir radyo istasyonunu dinleyerek bekledi. Nihayet saat 11.00'i biraz geçerken Christina'nın ikinci kattaki bir odadan çıkıp arabasına gitmek üzere merdivenden indiğini gördü. Christina'yı çarpıcı sahili takip eden yol boyunca, Ogunquit Sanat Müzesi'nin park alanına girene kadar

uzaktan takip etti. Christina'nın müzeye girmesini bekledi ve sonra kendisi de peşinden gitti.

Susan bir süre galerilerden birinde geride durup Christina'yı uzaktan gözlemledi. Genç kadın çok farklı görünüyordu. Etrafa enerji ve ruh saçan o kendinden emin, cıvıl cıvıl güzellikten eser kalmamıştı. Christina yerini saçları arkaya taranıp olabilecek en yakışıklı şekilde toplanmış, solgun, genç bir kadına bırakmıştı. Çökkün ve yorgun görünüyordu ve hiç makyaj yapmamıştı. İncecik vücudundan neredeyse dökülen biçimsiz kıyafetleri güzelliğini başarıyla gizliyordu. Christina bir galeri sırasına oturup duvardaki tabloya boş gözlerle bakarken Susan ona arkadan yaklaştı. "Rothko'yu hiçbir zaman anlayamadım. Eserine saatlerce baksam da bende hiçbir şey uyandırmıyor."

Christina arkasına dönmedi. Tabloya bakmayı sürdürdü. "Çok sorunlu bir ressammış. Hatta üne kavuştuktan sonra kendini öldürmüş."

Susan, Christina'nın yanına oturdu ve elini onunkilerin üstüne koydu. "Merhaba tatlım. Seni aramaya çalıştım. Seni mutlaka görmem gerekiyordu."

Christina tek kelime etmedi. Susan'a bakmadı bile. Ona onu nasıl bulduğunu sormadı. Başını öne eğdi. Sonunda Susan'a döndüğünde yeşil gözleri yaşlarla doluydu. "Çok utanıyorum. Kendimi berbat hissediyorum. Keşke ölseydim." Bütün vücudunu sarsan hıçkırıklara boğulurken, Susan onu kendine çekti ve başını boynunun girintisine yaslayıp omzunu sıvazladı.

"Utanmanı gerektirecek hiçbir şey yok hayatım. Sen iyi bir insansın. Ve yanlış bir şey yapmadın. Hem de hiç." Christina'ya sarılıp başını okşamaya bir süre daha devam ettikten sonra, "Haydi, çıkıp hava alalım," dedi. "Sanırım bu binanın arka tarafında güzel bir deniz manzarası var."

Müzeyi kıyıya vuran dalgalardan koruyan büyük kayalıklara tırmanıp denize bakan büyük taşlardan birinin üstüne oturdular.

Christina yine titrek bir sesle, "Bobby'nin yaptığımı sandığı şeyi asla yapmazdım," dedi.

Susan kolunu genç kadının omzuna sardı. "Hayatım, Bobby hakkında bilmediğin çok şey var, onun da senin hakkında bilmediği çok şey var. O şeyler çok büyük fark yaratır. Bobby'yle konuşurken ona senin geçmişinden bahsettim çünkü bilmesi gerekiyordu."

Christina, Susan'ın kolunun altından sıyrılıp sırtını dikleştirdi. "Ne dedi?"

"Şok oldu. Kendini korkunç hissetti. Ama onu ve tepkilerini daha iyi anlayan için senin de Bobby hakkında bilmen gereken şeyler var. Bana dairesinde sakladığı gizli sandığı sana göstereceğini söylediğini hatırlıyor musun? Onu görme şansın oldu mu?"

"Hayır."

"Ne yazık ki o sandık da patlama sırasında her şeyle birlikte yok oldu. Ancak son birkaç günü araştırma yaparak geçirdim ve o sandıktaki şeylerin bir kısmının çıktısını aldım. Şimdi onlara bir göz atmanı istiyorum." Christina'ya kalın bir zarf uzattı.

Christina zarfın ağırlığını fark edince kaşlarını çatı. "Hep sine şimdi bakmam şart mı?"

"Önemli. Acele etmeden hepsini oku."

Yarım saat sonra Christina okumayı tamamlamıştı. "Bu korkunç bir şey ama konuştuklarımızla ilgisi ne?"

"Çöp torbasındaki bebek Bobby'ydi," dedi Susan yumuşak bir sesle.

Christina'nın yüzü bembeyaz oldu.

"Ve herkes onda bir sorun çıkacağını düşündüğü için onu kimse evlat edinmemiş. Bu yüzden bir süre sonra bakıcı aile yanına verilmiş. Dört yaşından itibaren özel bir yatılı okula gönderilmiş, toplumdan büyük ölçüde dışlanarak insanlardan kaçan bir ucubeye dönüşmüş. On bir yaşındayken anne ve babası, on dokuz yaşındayken Joe Manzini ölmüş. Sonra Bobby

kendini tıbbi araştırmalara adanmak istediği için Varneys onu enstitüden atmış. Yine tek başına kalmış. Yıllarca kendine her şeyi çok görerek köle gibi çalıştı. Durumu anladın mı?”

Christina bir şey demeden ona bakınca Susan sözlerine devam etti. “Sen onun bütün dünyasıydın. Hayatla bağlantısıydın, normallige ve mutluluğa en çok yaklaştığı yerdin. Senin rol yaptığını ve bunların hiçbirinin gerçek olmadığını düşünmek onu yıktı. Bu yüzden sana o kadar kötü davrandı. Çünkü senin onun için anlamın çok büyük.”

Christina köpüren denize baktı. “Neden bunları bana anlatmadı?”

“Kimseye anlatmadı. Bana bile. Ben tesadüfen öğrendim. Bunları sana anlatacağını söylemiş olması çok şey ifade ediyor. Ama senin de ondan aşağı kalır yanın yok. Sen neden kendini ona anlatmadın?”

“Anlatacaktım. Ama... Bunun kulağa korkunç geldiğini biliyorum ama çok utanıyordum. Bunca yıl sonra hâlâ utanıyorum.”

Susan başını iki yana salladı. “Bobby gibi. İkiniz için de çılgınca olmakla birlikte, doğrusu bu.”

İki kadın da sessizliğe ve kendi düşüncelerine gömüldü.

Sonra Susan, “Bobby, Varneys’i görmeye gitti,” dedi.

Christina’nın gözleri kocaman açıldı. “Bunu yaptığını inanmıyorum. Ondan o kadar nefret ediyor ki.”

“Bu sana bir şeyler anlatmalı tatlım. Bunca yıl sonra yüzleşmek için Varneys’i görmeye gitmesi senin onun için ne büyük anlam taşıdığını gösteriyor. Varneys senin Bobby’ye söylediklerini doğrulayacaktır, değil mi?”

Christina başını salladı, sesi yumuşamıştı. “Tabii yalan söylemezse. Ama ne fark eder ki? Her şey mahvoldu bir kere. Bir daha asla eskisi gibi olamaz.”

Susan, Christina’nın ellerini tutup sıkarken gözlerinin içine baktı. “Bu doğru değil. Sana uzun zaman önce söylediğim gibi,

sevgi sırlardan daha güçlüdür. Her şeyin bir nedeni vardır. Ben buna hep inandım ve bunu Bobby'ye de hep söyledim. Siz bir-biriniz için yaratılmışsınız. Sizi bir araya getiren şartların bir önemi yok, o buluşma sadece bir araçtı. Önemli olan tek şey birbirinizi bulmuş olmanız.”

Christina önüne baktı. “Beni çok kırdı.”

“Onu seviyor musun?”

Zümrüt yeşili gözler Susan’a çevrildi. “Bobby’yi her zaman seveceğim.”

“O zaman bana bir söz ver. Sana geldiği zaman... ki gelecek...”

Christina başını sallayarak Susan’ın sözünü yarıda kesti.

“Kalbimi açık tutacağım. Ama zamana ihtiyacım var Susan.”

“Onun da hayatım. Onun da.”

Bobby, Washington'dan döndüğünden beri duygusal açıdan yorgun ve pişmanlıktan altüst olmuş bir haldeydi. Christina'yı görmeyi ve onunla en azından konuşabilmeyi deli gibi istiyordu ama Susan onun henüz hazır olmadığını söyledi. Bu yüzden Bobby geçmişte hep yaptığı şeyi yaptı: Hayatındaki duygusal çalkantıdan kendini tamamen çekip hırpalayıcı, amansız bir çalışma ritmine gömüldü.

Bobby, tüberkülozun, yıkıcı gücüyle, kanseri ve AIDS'i gölgede bırakacak dünya çapında bir salgın hastalığa dönüşmeye sadece altı yıl uzak olduğunu tahmin ediyordu. Ona "hastalıkların uyuyan devi" diyordu. Bilim insanlarının hastalığın kökünü kazımaya yakın olduklarını düşündüğü günlerin üstünden fazla zaman geçmemekle birlikte, iki şey manzarayı çarpıcı şekilde değiştirmişti: çoklu ilaç direnci geliştirmiş, mutasyona uğramış akıllı nesil tüberküloz basili ve HIV yüzünden zayıf düşen bağışıklık sistemleri onları tüberküloza karşı özellikle savunmasız bırakan ve bulaşıcılık düzeyi yüksek olan bu hastalık için verimli üreme zeminine dönüşen on milyonlarca insan. Bobby laboratuvarında otururken şu anda dünyada tarihte hiç olmadığı kadar çok tüberküloz vakası olduğunu biliyordu; dünya nüfusunun üçte biri enfekteydi ve her saniye bir insan hayatını kaybediyordu.

Belki de bunun nedeni Bobby'nin kâbusların körüklediği uykusuzluğu ve Christina'nın onun yanında olup durumla baş etmesine yardım edememesiydi ama zorlu çalışma süreci aylara yayıldıkça Bobby şimdiki zamandan her an biraz daha fazla kopuyordu. Mikroskobundan *Mycobacterium Tuberculosis*'in en yeni ve en güçlü antibiyotiklere bile direnç kazanacak şekilde değişim geçirmesini izlerken kendini araştırmaları sırasında hiç tatmadığı bir duyguyu yaşarken buldu.

Öfkeliydi. Lamın üstündeki su damlasını işgal eden mikroskobik yaratıklara küçümseyici bir tavırla bakarak, "Şunlara bak," diye söylendi. "Kendinizi çok akıllı sanıyorsunuz. Bütün insan ırkını yok edeceğinizi sanıyorsunuz, değil mi?" Mikroskop tablasının üstünde duran küçük cam parçasına dikkatle bakarken huzursuzluğu her an artıyordu. Yıkıcı bir güç, gözlerinin önünde bir damla suda sessizce ve kimseye görünmeden karanlık bir mucize yaratıyordu. Bu yok edici enerjinin arkasındaki zekâ, etkinliği ve sapkın zarafetiyle Bobby'yi hayrete düşürüyordu. Hiçbir şey ziyan edilmiyordu. Tek bir yanlış adım yoktu. Her şey çabasız bir netlikle gerçekleşiyordu. Laboratuvar soğuyor muydu yoksa? Başını hızla çevirip arkasına baktı. Masaların ve konsolların altına bakmak için dizlerinin üstüne indi. Hiçbir şey göremiyordu ama biri ya da bir şey çok yakınında duruyormuş gibi, bir varlığın üstüne geldiğini hissediyordu. İçinde bir bulantı dalgası yükseldi ve terden sıırılsıklam olmasına rağmen ürperdi. Korkuyordu. İşin aslı uzun zamandır korkuyordu. Öğrendikçe ve her an her yerde var olan bu olumsuzluk gücüyle mücadele ettikçe korkusu artıyordu.

Bobby yeni bir antibiyotik yaratmanın zaman kaybı olacağını farkındaydı. Antibiyotik en iyi ihtimalle birkaç sene işe yarardı, sonrasında bakteri bağışıklığını bir sonraki ilacı alt edecek şekilde güçlendirirdi. Bir aşıya ihtiyaç vardı; ağız yoluyla alınacak ve her yaş grubunda işe yarayacak bir aşı. Bobby aşının,

büyük amaçları olan bu katile haddini bildirecek bir aşı olmasını istiyordu. 1920'lerde ve 1930'larda hayli ilerleme kaydeden ama sonrasında batı yarım kürede antibiyotiklerin gelişiyile bir kenara bırakılıp ihmal edilen bakteriyofaj bilimine döndü. Bobby'nin ilgisini en çok çeken kısım bunun işleyişiydi. Bir tür virüs olan faj, bakterinin metabolik mekanizmasını ele geçiriyor ve onu bakterinin içinde, bakteriyel hücrelerin kelimenin tam anlamıyla patlamasına neden olacak kadar çok yer işgal edecek yüzlerce yeni faj üretmeye zorluyordu.

Bakteriyofaj bilimi belli bir bakteriyle savaşmak üzere doğada zaten var olan bir virüsü bulmayı amaçlasa da Bobby bu tesadüfi süreçle ilgilenmiyordu. O, genetik mühendisliği aracılığıyla, zaten el altında olan bir dizi fajla oynayarak onları tüberküloza neden olan bakteri yelpazesini hedef alacak şekilde değiştirecekti. Bakterinin faj tarafından saptanmaktan kaçmasını önlemek için, tüberküloz bakterisinin fajın iştahını tetiklemeyi başarabilecek kendine has özelliklerini belirleme yoluna gidecekti. Yaklaşan salgına karşı aşı planının temelini bu oluşturunuyordu.

Bobby ve Christina ayrılalı üç ay olmuştu. Susan laboratuvara gidince Bobby'yi kendi ofisinde gergin bir şekilde volta atarak onu beklerken buldu. Bobby sıkıntılı bir sesle yalvardı: "Böyle yaşayamam. Geri gidemem. Onu görmeliyim. Sen onun nerede olduğunu biliyorsun. Bana söyle."

Christina'nın yokluğu çalışmalarının baskısıyla birleşerek Bobby'ye büyük zarar vermişti. Susan ona acıyan gözlerle bakarak başını salladı. Adresi bir kâğıda yazıp ona uzatırken, "Bunu yapmamam lazım," dedi. Bobby hızla ofisinden çıkarken Susan ona arkasından seslendi. "Önce duş al, tıraş ol ve üstünü değiştir. Berbat görünüyorsun."

Bobby, Providence, Rhode Island yolunu bir buçuk saatten kısa sürede katetti. Şehrin yıkık dökük kısmına gelince arabayı hiçbir dikkat çekici özelliği olmayan üç katlı binanın önüne park etti. Binanın önündeki ucuz görünümlü tabelada "Harmony House" yazıyordu. Bobby binanın cam ve alüminyumdan yapılmış kapısından geçip küçük resepsiyon alanına ulaştı.

En fazla on altı yaşındaki tombul, melek yüzlü genç kız, "Size nasıl yardımcı olabilirim bayım?" diye sordu.

"Christina Moore'u görmeye geldim."

Kız onu gülümseyerek süzdü.

"Adınız?"

“Doktor Austin.”

“İş için mi geldiniz?”

“Evet.”

Kız misafir kayıt defterini işaret ederek, “Şurayı imzalayın,” dedi. Bir program tablosu çıkardı ve parmağını sütunların üstünden kaydırırken, “Doktor Moore şu anda oditoryumda olmalı,” dedi. “Şu kapılardan geçin, sola sapın, koridorun sonuna kadar gidip sağa dönün.” Bobby içeri yönelirken duvara bir çiviyle tutturulmuş dikdörtgen biçimindeki plastik haznenin içinde duran broşürleri gördü ve bir tane aldı. Broşürün kapağında Harmony House’un misyonu şöyle tanımlanıyordu:

“Evlerinden kaçmış kızlara zihinsel ve bedensel sağlıklarının beslenebileceği, özgüvenlerinin tazeleneyeceği ve insan olarak hayasetlerini geri kazanabilecekleri güvenli ve sevgi dolu bir ortam sağlamak.”

Bobby oditoryuma doğru yürüdü, kapıyı açtı ve sessizce içeri girdi. En arka sıranın ucuna oturdu. Sahnede yaşları on iki ile on yedi arasında değişen yirmi kadar kız vardı. Bütün dikkatlerini karşılarında duran genç kadına vermiş gibiydiler. Christina dar bir tulum giymişti. Sımsıkı atkuyruğu yaptığı saçları sahne ışıklarının altında parlıyordu. Net ve otoriter bir sesle talimatlar veriyordu. Kızlar onun yaptığı dans hareketlerini dikkatle izliyor ve taklit etmeye çalışıyorlardı.

Dersin sonunda Christina onlara o öğleden sonra vereceği matematik dersine katılmalarını tembihledi. Bobby son kızın oditoryumdan ayrılmasını bekledi ve Christina diğer tarafa bakarken sahneye doğru yürüdü.

Rahat görünmek istemesine rağmen sesi gerginliğini ele veriyordu. “Bütün adanın en güzel kadını olmak nasıl bir his?” Kelimeler ağzından çıktığı anda pişman olmuştu.

Christina kaskatı kesildi. Yaptığı şeyi bıraktı ama arkasına dönmedi.

Bobby sahneye doğru yürümeyi sürdürerek, “Christina, yanıldım,” dedi. “Korkunç şeyler söyledim. Özür dilerim.” Şimdi Christina beş metre uzağında yüzü ona dönük halde duruyor ve sahnede ona tepeden bakıyordu. Dar tulumu vücudunun zarafetini ve gücünü vurguluyordu, yüzü o kendine has ışığıyla parlıyordu.

Badem şeklindeki gözlerinde yumuşaklıktan eser yoktu ve sesi sert ve duygusuzdu. “Seni görmeye hazır değilim. Buraya gelmemeliydin.”

Bobby durdu. “Sensiz ölüyorum. Seni o kadar özledim ki.”

“Neyi özledin? Bunu mu?” Christina elleriyle vücudunu işaret etti. “Beni kırdın Bobby. Çok kötü kırdın.”

“Çocukken başına gelenlerden haberim yoktu. Susan olanları bana anlatınca şok oldum.”

“Bunun bir önemi yok. Yaptığın şey kendimle ilgili yarım kalan bir işimin olduğunu fark etmemi sağladı. Bu yüzden buradayım.”

“Seni anlayabildiğimden emin değilim,” dedi Bobby.

“Bana yapılan şey için utanç duymaya son vermeliydim. Gerçek anlamda. Sadece zihnen değil, içimde de son vermeliydim. Burada olarak, bu çocukların aynı şeyi anlamasına yardım ederek öğreniyorum.”

Bobby kollarıyla kendini yukarı çekerek sahneye çıktı ve Christina’nın birkaç santim ötesinde durdu. Ellerini sıkıca tuttu. “Christina, seni çok seviyorum. Lütfen kendini bana kapatma.” Gözlerinin içine dikkatle bakarken aralarında bir enerji akışı oldu.

Gözlerini ilk kaçıran Christina oldu. Bobby genç kadının çenesini nazik bir hareketle kaldırıp dudaklarını hafifçe öptü. Yüzünü bir mücevheri tutar gibi avuçlarının arasına aldı ve bu kez alına bir öpücük kondurdu. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı. “Hiç kimse seni benden daha çok sevemez.” Christina

ona hafifçe yaslandı ama bu kadarı bile Bobby'nin, vücudunun sıcaklığını hissetmesi için yeterliydi.

“Seni sevmekten hiç vazgeçmedim Bobby ama henüz sana dönmeye hazır değilim,” dedi Christina. “Kafamı toplamak için zamana ihtiyacım var ve önümüzdeki birkaç ay boyunca bu kızlara yardım etmek istiyorum.”

“Emin misin?”

Christina başını salladı.

Bobby'nin hayal kırıklığını gizlemesi imkânsızdı. Ona sımsıkı sarıldı ve gözlerini kapatıp yüzünü saçlarının arasına gömdü. Genç kadının kokusu sinir sisteminde bir elektrik şoku etkisi yarattı ve bir anda zihninde mahrem yakınlaşmalarının anıları canlandı.

Christina başını kaldırıp Bobby'nin üzgün yüzüne baktı ve yaşlı gözlerle gülümsedi. Parmağıyla Bobby'nin dudaklarına şaka yollu vurdu. “Ama biliyorsun, bu beni ziyarete gelemeyeceğin ve akşam yemeğine çıkaramayacağın anlamına gelmez.”

Bobby bir yandan tüberküloz üstünde çalışırken bir yandan da kısaca “AA” adını verdiği arterioskleroz ve ateroskleroz konusunda araştırma yapıyordu. Bu onun için farklı bir egzersiz türü olduğundan bu sayede zihnini arındırma imkânı buluyordu. Otoimmün alanında yaptığı daha önceki çalışmalarına benzer şekilde, “AA”da soruna neden olan bakteri, virüs, parazit ya da diğer “istilacılar” yoktu. Burada Bobby’nin, insan vücudunun dâhilî operasyonlarıyla baş etmesi gerekiyordu. Dökülen martininin ocaktaki yağlı sosu çözmesinde olduğu gibi, Bobby kardiyovasküler sistemi tıkayarak her yıl on dört milyondan fazla ölümlle sonuçlanan kalp krizlerine ve felçlere neden olan plak, kolesterol, kalsiyum ve diğer birikintileri çözebilecek güvenli ve sindirilebilir bir madde sentezleme peşindeydi.

Formüller oluşturmak için kendi yarattığı bütünleyici matematik dilini ve görüntüde sonsuz sayıdaki analiz süreçlerini uygulamaya koymak için bilgisayar programlarını kullanarak, tıkayıcı maddeleri kimyasal öğelerine ayırdı ve her birini çözebilecek kimyasalları saptamak için denklemler kurdu. Başka formüllerle solventlerin faydalı öğelerini ayıracak ve zararlı olanları ortadan kaldıracaktı. Her şey matematiksel olarak ifade edilmişti ve sadece çözümü bulmakla kalmayıp bunu geleneksel

yöntemlere göre çok daha kısa bir sürede başarmanın anahtarı bu süreçte saklıydı.

Kendini öncekinden daha yoğun bir şekilde işine veren Bobby, tüberküloz ve AA arasında gidip gelirken her günü sonuna kadar kullanmaya gayret ediyordu. Ancak haftalar ilerledikçe Susan onda bir farklılık gözlemlemeye başladı. Bobby şimdiki zamanın gerçekliğinden gittikçe daha fazla kopuyordu. Sık sık tekrarlanan translarından birinde olmadığı zamanlarda bile orada değil gibiydi. Paranoyakça bir kaygıyla kapandığı ofisinin kapısını kilitli tutuyor ya da günlerce misafirhanede çalışıyordu. Nadiren tıraş oluyor, aynı giysileri günlerce giyiyor, taranmamış ve yağlı saçlarıyla her geçen gün biraz daha derbeder bir hale bürünüyor. Mikrodalga fırında ısıtılmış *chili*, makarna ve krakerden oluşan ve enerji içeceklerinin ya da alkolün eşlik ettiği öğünlerle son derece yetersiz beslendiği için en az altı yedi kilo vermişti. Masasının üstü devrilecek gibi duran bilgisayar çıktısı yığınlarıyla ve sayfaları telaşla karalanmış yazılarla kaplı defterlerle doluydu. Personel toplantılarını atlıyordu, asgari düzeye indirdiği insan ilişkilerini zamanla tamamen sonlandırmıştı. Çoğu zaman Susan'ı ve onunla konuşmaya çalışanları duymuyor gibiydi. Kendi dünyasına gömülmüştü ve o dünya diğerlerinin yaşadığı dünyadan hızla kopuyordu.

Telaşa kapılan Susan, Christina'yı aradı. Sesi duygusuzdu ve her zamanki canlılığından yoksundu. "Bobby'yle en son ne zaman konuştun?"

"Üç hafta oldu. Beni aramıştı ama o zamandan beri telefonlarım dönmüyor. Sanırım işe gömüldü. Nasıl olduğunu bilirsin."

Ofisinde ağır adımlarla bir çember çizerek dolaşan Susan, telefonu parmak boğumları beyaza dönecek kadar sıkı tutuyordu. "Bobby çok kötü bir yolda Christina. Onu kaybediyoruz. Çok geç olmadan buraya dönmelisin."

Christina sağ elinin parmaklarını saçlarının arasından gergin bir tavırla kaydırırken, “Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu.

Susan’ın sesi titredi. “Bobby bağlantısını kaybediyor. Gerçeklikten neredeyse tamamen koptu. Varneys’i aradım.”

Christina kulaklarına inanamayarak, “Varneys’i mi aradın?” dedi.

“Buraya önemli bir uzman gönderdi; Bobby’yi büyüme çağından tanıyan Uhlman adında bir doktor ve...” Susan cümlesini yarıda kesip derin bir nefes aldı.

“Susan, bu Uhlman denen adam ne dedi?”

Kendini daha fazla tutamayan Susan hıçkırarak ağlamaya başladı. “Bunun Bobby’nin başına her zaman gelebilecek bir şey olduğunu söyledi. Kendi dünyasına, şizofreni ya da demansa çekilip oradan bir daha hiç çıkmamasının mümkün olduğunu. Uhlman, Bobby’yle iletişim kurmadı bile. Bunun yıllar önce olmamasına şaşırdığını söyledi. Onu kaybediyoruz Christina. Bobby’yi kaybediyoruz. Çoğu zaman beni bile tanıdığını sanmıyorum.”

Austin’in davranışları hakkında duydukları Colum McAlister’in hiç hoşuna gitmemişti. Ona göre Austin’in gittikçe artan münzevilği ve ekibine yabancılaşması yakında büyük bir şeylerin olacağını habercisiydi. Bunu hissedebiliyordu. Tüberkülozla ilgili çığır açacak bir buluş. Bushings’in son rakamlarına bakarak, “Yıllık iki milyarlık bir gelir ve gelecekteki en büyük kazanç kapımız tarih olacak,” dedi. “Bunun anlamı ancak bu olabilir, lanet olsun.”

“Ama bana Washington’da çok iyi karşılandığınızı ve FDA’dan ve Adalet Bakanlığı’ndan yardım alabileceğimizi söylemişsiniz.”

“Bunlar barajı sadece bir süre tıkayabilir.” McAlister manikürlü tırnağının kenarını yoluyordu.

“Hemen bir sonuca varmayın Colum. Austin’in bir şey bulması uzun sürebilir. Plan yapacak zamanımız var.”

“Plan mı? Sana ilgimi çekecek tek planı söyleyeyim. Hisse senetlerimi likide etme konusunda bir plan yapman işe yarayabilir. Bu işten en kısa zamanda ama akıllıca çıkmak istiyorum.”

“Ben de öyle. Benim de çıkmam gerek,” dedi Turnbull.

McAlister’in yüzü kıpkırmızı oldu ve şakaklarındaki damarlar şişti. “Asla. Çıkış kapısına koşuyormuşuz gibi görünmesini istemem. SEC⁹ tepemize biner. Ben aksini söyleyene kadar hisselerine dokunmayacaksın. Beni anlıyor musun?”

“Bütün birikimim o hisse senetlerinde. Çıkmama izin vermek zorundasınız.”

“Ben dediğim zaman çıkacaksın. Daha önce değil. Ya son sözü ben söylerim ya da hemen şimdi çıkıp gidebilirsin. O hisseleri sana kimin sağladığını sakın unutma.”

9 (İng.) (U.S. Securities and Exchange Commission) ABD Menkul Kıymetler ve Borsa Komisyonu. (ç. n.)

Christina, Susan'la görüşmesinin ertesi günü Prides Crossing'e geldi. Bobby'yi görünce şok oldu. Onu altı hafta önce akşam yemeği için geldiği Rhode Island'da son görüşündeki halinden o kadar farklıydı ki. Her biri ayrı bir ana bilgisayara bağlı olan üç ayrı klavyenin başında dururken aklını yitirmiş bir rock müzisyenine benziyordu. İçine doğaüstü bir varlık girmiş gibi sürekli bir klavyeden diğerine geçerek ışık hızıyla bir şeyler yazıyordu. Yazmakta olduğu denklemlere öylesine konsantre olmuştu ki Christina ondan yayılan enerjiyi hissetmişti; bunu ilk kez yaşıyordu. Christina'nın yanında duruyor olmasına rağmen Bobby gözlerini klavyelerden ayırmadığı gibi tek kelime de etmedi.

Christina genç adamın karşısına geçti ve ellerini tutup klavyelerden uzaklaştırdı. Gözlerinin içine bakarak, "Bobby," dedi. "Benim, Christina."

Bobby ona boş boş bakınca Christina'nın gözleri yaşlarla doldu. Onu dudaklarından öptü, vücudunu vücuduna dayayıp ona sımsıkı sarıldı ve başını çenesinin altına, göğsüne yasladı.

Belki de vücudunun sıcaklığı sayesinde. Ya da tişörtüne süzülen gözyaşları. Yüzüne sadece birkaç santim uzaktaki saçlarının kokusu da olabilirdi. Ama Christina birkaç dakika sonra Bobby'nin onun saçlarını okşadığını hissetti ve fısıltısını duydu. "Hey, tatlım. Demek geldin."

Sonraki günler boyunca Christina onu yavaş yavaş iyileştirdi. Ona besleyici gıdalar yedirdi, ılık yeşil çay içirdi. Her sabah onu duşa sokup tıraş etti, saçlarını şampuanladı, vücudunu yıkadı. Bobby'nin bilinci bir açılıp bir kapanır gibiydi ama Christina'nın fiziksel yakınlığı ve sesi onu o hiçlik dünyasından çıkarmanın tek anahtarı olmuştu. Her gün biraz daha ilerleme kaydettiler. Geceleri Christina ona sımsıkı sarılıyor ve gözlerini kapatıp uyumak için ihtiyaç duyduğu konforu sunuyordu. Gece korkuları yıkıcı bir hale gelmeden onu uyandırabilmek için en ufak bir işareti bile tetikte bekliyordu. Yavaş yavaş Bobby biraz olsun uyumaya başladı. On iki günün sonunda çizgiyi geçmiş gibiydi. İki hafta daha geçti ve Christina'nın tanıdığı Bobby geri gelmişti. Neredeyse. Ama eskisinden farklı bir hali vardı; yüzeyin altında hep bir kaygı taşır gibiydi. Christina bunu onunla sevişme şeklinde bile hissedebiliyordu.

Ellerini genç adamın yüzünün iki tarafına koydu ve "Bobby, seni bir daha asla kaybetmeyeceğim," dedi.

Bobby de ellerini onunkilerin üstüne yerleştirip genç kadını alnından öptü. "Seni ve Susan'ı korkuttuğumu biliyorum. Ama neyle karşı karşıya olduğum konusunda hiçbir fikriniz yok. Bu savaşı vermek için bambaşka bir yere gitmek zorundayım. Farklı bir ruh haline. Kazanmak için tek şansım bu. Savaştığım şey çok güçlü."

Christina başını Bobby'nin göğsüne yasladı. Onun deli olduğunu düşünmek istemiyordu. "Yapman gerekeni yap. Ben hep yanında olacağım."

Sonraki on beş ay boyunca aynı anda hem tüberküloz hem AA üzerinde çalışan Bobby için her gün bir mücadele oldu. Christina hep yakınında kaldı; varlığı Bobby'nin dayanak noktası, fazla açıldığı zaman onu geri çeken can simidi oldu. Onu zihinsel olarak şimdiki zamanda, fiziksel olarak sağlıklı tutmak Christina için gündelik bir mücadeleye dönüştü. Geceler korkunçtu;

Christina ona sık sık musallat olan gece korkularını atlatması ve biraz uyku alabilmesi için elinden geleni yapıyordu. Onu haftada birkaç kez laboratuvarından uzaklaştırmayı başaramadığına şükreliyordu ama beyni sürekli bilgi işleyen bir bilgisayar gibi durmadan çalıştığı için Bobby o zamanlarda bile dalıp gidiyordu. Bobby'nin anti-tüberküloz fajlarında yardıma ihtiyaç büyük olduğu için Susan laboratuvar personelinin sayısını, çoğu Tufts tesislerinde çalışmak üzere seksenin üstüne çıkarmıştı.

Christina geri dönmesinden on sekiz ay kadar sonra büyük bir bilgisayar monitörünün karşısında oturan Bobby'nin yüzünde hoşnut bir ifade yakaladı. Yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlanan Bobby'nin gözleri parlıyordu.

“Bobby, yoksa porno mu izliyorsun? Bu ne mutluluk?” Christina genç adamın yanına gidip omzunun üstünden baktı. Monitörde sayısız minik zerrenin arasındaki hücrelerin kat kat büyütülmüş görüntüleri vardı.

Bobby taneciklere benzeyen ufacık toz partiküllerini işaret ediyordu. “Tüberküloz bakterisinden geriye sadece bunlar kaldı. Oldu bu iş Christina. İşe yarıyor.”

Calvin Perrone, Susan'a Washington'da işlerin değiştiğini söyledi. Nedenini bilmiyordu ama değişmişlerdi. Artık çok sayıda güçlü bürokrat ve kongre üyesi, Austin'e sağladıkları şaşmaz desteği geri çekmeleri gerektiği düşüncesini taşıyordu. Perrone'nin kaynakları Adalet Bakanlığı'nın Bobby'nin ilaç şirketi Evrensel Hizmet'e bir tekel soruşturması açmak üzere olduğunu bildirmişti ve FDA, Austin'in keşiflerini onaylama sürecinde daha katı davranacaktı. Susan bunları Bobby'yle paylaşınca genç adamın süngüsü düştü. Nefes almadan çalıştığı onca aydan sonra tüberküloz aşısının politik manevralarla çıkmaza girmesine izin veremezdi, hem de her saniye bir insan daha tüberkülozdan hayatını kaybederken ve hastalığın çağın vebası olmasına sadece birkaç yıl kalmışken...

Boston'da ıslıl ıslıl bir bahar günüydü. Mayıs ayının, sıcaklığın mevsim normallerinin üstüne çıkmasıyla herkesin giysilerinden kurtulup açık havada aylıklık ettiği ilk günlerinden biriydi. Tufts kampüsü kiraz, ayva ve manolya çiçeklerinin coşkulu renklerine boyanmıştı. Çimenlerin üstüne yayılan öğrenciler bir şeyler yiyor, gitar çalıyor, güneşleniyor ve arsızca öpüşüp koklaşıyorlardı. Koyu renk camlı, pırıl pırıl, siyah bir Suburban arazi aracı yayalara ayrılmış alanda ağır ağır ilerlerken aracın alanlarını istila etmesine neden izin verildiğini anlamayan öğrenciler isteksizce yoldan çekildiler. Aracın kapıları üniversite binalarından birinin önünde açıldı ve içinden yedi kişi çıktı; ilk beşi CIA ajanı, son ikisi de ajanların derhâl çevrelerini sardığı Christina ve Bobby'ydi.

Bobby, Washington'da demlenen politik entrikalara karşı koymanın yolunun, halk arasında büyük bir farkındalık ve heyecan dalgası yaratmak için tüberküloz aşısının bulunduğu haberinin yayılmasından geçtiğini anlamıştı. Hayatı boyunca uzak durduğu bir şeyi yapmaya karar vermişti. Susan, Dekan Walterberg'le ortak bir çalışma yürüterek gerekli ayarlamaları yaptı. Sunum Tufts Tıp Fakültesi'nin en büyük okuma salonunda gerçekleşecekti. *New York Times*, *Washington Post*, *London Times*, Reuters ve Associated Press'in baş bilim muhabirleri kameralara asla izin

verilmeyeceği ikazıyla davet edilmişlerdi. Ayrıca dünyanın en önemli sağlık örgütlerinin başkanları ve her ulusun önde gelen araştırma hastanelerinin direktörleri de davetliydi. Davetliler ne konuşmacının kim olduğundan ne de toplantının amacından haberdardı ama onlara bu toplantının orada bulunmalarına değecek, çok önemli bir olay olacağı vadedilmişti. Perrone'yle yeniden uzlaşmaya varan Susan, organizasyonun güvenliğini sağlaması için onu aramıştı.

Davetlilerin tamamı güvenlik protokollerinden geçip cep telefonları ve cep bilgisayarları kontrol edildikten sonra salonun kapıları kapandı. Her zaman son derece sakin ve etkileyici bir adam olan Dekan Walterberg, davete bu kadar kısa sürede katılabildikleri için hepsine teşekkür etti ve sonra son derece rahat ve sakin bir tavırla, "Sizleri yirmi yılı aşkın bir süredir tanımaktan onur duyduğum bir insanla tanıştırmak benim için büyük bir zevk," dedi. "Doktor Robert James Austin."

Şaşkına dönen izleyicilerden toplu bir iç çekiş yükseldi. Bu, beklentileri çok aşan bir hamleydi. Akıllarının ucundan bile geçmemişti. Bobby'nin insanların karşısına, özellikle de medyanın huzuruna çıkması görülmüş şey değildi. Hiçbiri onun bir fotoğrafını bile görmemişti. Salonda gergin bir enerji dolaştı. İnsanlar önce beklentiyle sağa sola baktılar, sonra tek tek ayağa kalktılar. Bazıları koltuklarından ayrılp koridora çıktı. Diğerleri sahneye doğru ilerledi. Salondan sesler yükselmeye başlamıştı. Bobby, Christina'nın elini bıraktı. Sahne arkasının konforlu anonimliğini terk edip güçlü sahne ışıklarının altına yürürken, o ana dek kalkmamış olan herkes ayaklandı. Saygın kalabalık, gözlerini gelmiş geçmiş en büyük bilim insanına dikerken salona tuhaf bir sessizlik çöktü.

Bobby kürsüye ulaşınca ayakta duran sessiz insanlara baktı. Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Notlarını açtı, boğazını temizledi ve "Geldiğiniz için teşekkürler," dedi.

Biri, "Bravo maestro!" diye bağırdı.

Salondaki saygın duruşun bozulması ve bir tantananın kopması için bu kadarı yetti. İzleyiciler çılgınca alkışlamaya ve tezahüratlar yağdırmaya başladılar. Katılımcıların yüzleri, Disneyland'de gerçek boyutlu Mickey'ler ve Donald'larla ilk kez karşılaşan küçük çocukların kiler gibi ışıltı ışıltıydı. Bobby'nin yüzü kızardı ve yerinde huzursuzca kıpırdanarak Christina'nın sahnenin kenarında durduğu yere baktı. Birkaç kez izleyicileri yatıştırmaya ve sunumuna başlamaya çalıştı ama izleyicilerin onu dinlediği yoktu. Yorulup oturmaları tam on dakika sürdü.

Ardından büyük bir projeksiyon perdesi indirildi ve Bobby'nin yarattığı fajların hızlandırılmış videoları gösterilirken sunum dramatik zirvesine ulaştı. İzleyiciler yıkım sürecine bizzat tanık oldular. Bobby'nin fajları önce insan hücrelerini yok sayarak tüberküloz hücrelerini tespit ediyordu. Daha sonra kendi DNA'larını tüberküloz hücrelerine enjekte ediyorlardı. Ardından tüberküloz hücreleri şişmeye başlıyor ve gittikçe daha çarpık ve çirkin bir hal aldıktan sonra nihayet patlayarak sayısız küçük parçacığa bölünüyor, bu sayede her biri hastalığa saldırmaya devam edecek binlerce yeni yırtıcı fajı serbest bırakmış oluyordu. Videolar süreci tekrar tekrar gösterirken izleyicilerin şaşkınlığı yüzlerinden okunuyordu.

Sahnenin gerisinden güçlü bir karaltı çıktı ve Christina'nın kolunu arka tarafından sıkıca tuttu. Christina irkilip arkasına döndü.

"Bayan Moore, size teşekkür etmek istiyorum."

Christina üstüne dikilmiş kömür karası gözlere bakarak, "Kimsiniz?" diye sordu.

"Orin Varneys."

Pek çok şeyin mimarı olan kişinin sadece birkaç santim uzağında durduğunu fark edince Christina'nın nefesi kesildi.

Huzursuz bir tavırla, “Bana ne için teşekkür ediyorsunuz Bay Varneys?” dedi.

Varneys sahneyi işaret etti. “Oğlumuzu kurtardığınız için. Bugünü mümkün kıldığınız için.”

İkisi birlikte Bobby’nin soru cevap kısmına geçtiği sahneye bakarken Christina, Varneys’in yüzündeki belli belirsiz gülümsemeyi fark etti.

Bobby’ye bakarken her kelimeyi farkında olmadan vurgulayarak, “Öyle olağanüstü ki,” dedi.

“Her zaman öyleydi,” diye karşılık verdi Varneys. “En başından beri.”

Bobby’nin izleyicilerin gözlerini kamaştırmasını seyrettiler. Birkaç dakika sonra Varneys, “Her ikinize de zarar vermek gibi bir niyetimin olmadığını anlamanız benim için çok önemli,” dedi.

“Ben hepsini geride bıraktım. Önemli olan tek şey birbirimizi bulmuş olmamız. Siz olmasaydınız bu asla gerçekleşmeyebilirdi.” Christina yüzünü Varneys’e çevirdi.

Ama Varneys çoktan gitmişti.

Sunum Bobby’nin umduğu etkiyi yarattı. Dünya basını coşku içindeydi ve hastalık kontrol merkezlerinin başkanları ve hastane yöneticileri aşının onaylanıp sahaya sürülmesinin öncelikleri olacağını bildirdiler. McAlister’ın zor kullanarak kullanmaya çalıştığı Washingtonlu politikacılar kendilerini savunamayacakları bir durumda kaldılar. Bobby hepsini şah mat etmişti. McAlister öfkeden deliye döndü. Bushings hisseleri tüberküloz aşısı haberrinin yayılmasıyla yüzde on dört değer kaybetti.

O fisinin spor salonundaki egzersiz bisikletine binerken yüzü ter içinde kalan McAlister, “O hilkat garibesinin saklandığı yerden çıktığına inanamıyorum,” dedi. “Bütün muhabirler ondan bir pop yıldızına övgüler yağdıran ergen kızlar gibi bahsediyor.”

“İşe bir de iyi yanından bakın,” diye karşılık verdi Turnbull. “Son bir buçuk yıl içinde hisselerinizin üçte birini elden çıkarak hisse bedellerinin tüberküloz duyurusundan aldığı darbeye çelme takmış oldunuz.”

“Ama şimdi kurul bana daha fazla hisse satamayacağını söylüyor, kapana kısıldım.”

“Colum, şanslıydınız. Tüberküloz buluşu ilk başta düşündüğünüz kadar erken yapılsaydı çıkmanız daha zor olurdu.”

McAlister’in hoşnutsuzluğu sesine yansımıştı. “Ben böyle düşünmüyorum Marty. Hisselerin Austin işimizi mahvetmeye başlamadan önceki değerini düşünmeden edemiyorum. Hatırlıyor musun? Ya bugün hiçbir değeri kalmayan opsiyonlar ne olacak? Austin bugüne kadar bana yüz milyondan daha fazlasına mal oldu. Üstelik henüz çoğu hissemde kritik durumu atlatabilmiş değilim. Adam bizi öldürüyor. Kelimenin tam anlamıyla öldürüyor.”

Turnbull kaşlarını çatarak başını salladı. “En azından paranızın bir kısmını kurtardınız.”

McAlister elini salladı. “Ben bundan sonra olacakları düşünüyorum. Bundan sonra başımıza gelecekleri.”

Altı ay sonra bilim camiasında, Bobby’nin doksan günlük bir tedavi sürecinin sonunda ciddi damar tıkanıklığı vakalarını bile hiçbir yan etkisi olmadan çözebilecek bir organik solvent sentezlemeyi başardığı dedikoduları dolaşmaya başladı. Aynı tedavinin gündelik olarak devam etmesi daha sonraki plak birikimlerini de önleyecekti.

Karaciğerin doğal kolesterol üretimini baskılayan statinlerin aksine Bobby’nin solventi normal vücut kimyasını engellemiyordu, üstelik statinler mevcut damar tıkanıklıklarını gideremezken Bobby’nin organik solventi bunu başarabiliyordu. Statinlerin yapabildiği her işi fazlasıyla, statinlerin yan etkileri olmadan ve halk için en düşük maliyetle görebiliyordu. Bobby’nin formülünün kullanımı koroner bypass ameliyatı ve anjiyoplasti ihtiyacını çarpıcı ölçüde azaltacaktı.

Bobby’nin solventi icat ettiği yıl içinde yetmiş beş milyon insandan fazlası her gün statin alıyordu ve statin kullanımının sağladığı yıllık kazanç elli milyar doları aşıyordu. Statinler büyük ilaç şirketlerinin dünya çapında bir numaralı gelir kaynağıydı. McAlister’in yıllık Bushings ortaklar toplantısında dikkat çekmeye bayıldığı gibi, statin reçete edilen kişi bu ilacı ömür boyu kullanmak zorundaydı. “Koca evrende ömürlük bir müşteriden daha güzel bir şey var mı acaba?” McAlister’in kollarını abartılı bir minnetle göğse kaldırarak dillendirdiği bu yorumun, dinleyicilerini alkışa ve kahkahalara boğması garantiydi.

Statin kullanımının yaygınlaşması, hatta sağlıklı insanlara önlem olarak verilmesi sektör tarafından teşvik ediliyordu. İlaç şirketlerinin kaynak sağladığı “bağımsız araştırmacılar”ın ve kolay

etki altına alınabilen kanun koyucuların desteğiyle statinlerin hızla artan kullanımı ilk bakışta önu alınamaz bir yıkıcı güç gibi görünüyordu.

Ancak Bobby'nin destekleyici veriler içeren raporu *New England Journal of Medicine*'in özel bir sayısında yayımlanınca Wall Street'te yer yerinden oynadı. Bushings hisse senetleri New York Borsası hisse alım satımını askıya alamadan, bir gün içinde yüzde otuz değer kaybetti. Diğer beş büyük ilaç şirketinin hisse senetlerinde de benzer kayıplar yaşandı.

Prides Crossing misafirhanesinin yatak odası, pencerelerinden içeri dolan güneş ışığı sayesinde bir fotoğraf çekimi için aydınlatılmış gibi ıslık ıslık. Haziran sonunun aydınlık günlerinden biriydi ve Christina ile Bobby yatakta kahvelerini yudumluyorlardı. Christina, *Bulletin of the American Mathematical Society*'yi, Bobby ise *The Astrophysical Journal*'i okuyordu. "Tatlım, bence küçük bir tatile çıkmalıyız. Var mısınız?"

Christina dergisini bırakıp ona iyice sokuldu. "Var mısınız da ne demek, bayılırım. Şaka mı yapıyorsun?"

"Haydi, giyinelim. Sana göstermek istediğim bir şey var."

Bir süre Boston istikametinde güneye doğru yol aldıktan sonra doğuya, Kuzey Quincy yönüne saptılar. Daracık sokaklarda ilerledikten sonra tel örgüler arasındaki geniş bir girişten geçip beyaz alüminyum kaplamalı, tek katlı bir binanın önünde durdular.

Christina tabelalara dikkat etmemişti. "Burada ne arıyoruz?"

"Benimle gel. Göreceksin." Bobby kapıdan içeri girince resepsiyon masasına yaklaştı. "Mike Allen'la görüşeceğim. Beni bekliyor olmalı. Bob Austin."

İki dakika sonra kısa sakallı, şişmanca bir adam olan Mike Allen elini uzatarak içeri girdi. "Bay Austin. Sonunda tanıştık, onca telefon görüşmesinden sonra." Bobby ve Christina'nın ellerini

sıktıktan sonra onları geniş açık hava tesisinde hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir yürüyüşe çıkardı.

Suya yaklaşırlarken Christina o güne dek gördüğü en büyük marinayı karşısında buldu. Allen tam karşılarını işaret ederek, "İşte orada," dedi. "Çok güzel, değil mi?"

Bobby'nin *Hayaldokuyan*'ı ilk görüşünün üstünden yirmi yıldan fazla zaman geçmişti. Nefesi kesilir gibi oldu.

"Bu ne?" diye sordu Christina. Bobby bu soruyu duymazlıktan gelirken Allen onları tekneye bindirdi. Maun güverte de nikel kaplı aksesuarlar gibi ıslık ıslık. Sanki zaman durmuştu.

"Mike, harika bir iş çıkarmışsınız. Kusursuz görünüyor."

"Yelkenler de kusursuz durumda. Hiçbir sorun kalmadığından emin olmak için tekneyi birkaç deneme turuna çıkardık. Birtakım ayarlamalar yaptık. Harika durumda. Yirmi yıldır depoda beklediğine kimse inanmaz. Onu bebek gibi sarıp sarmalamıştık. Saklama şartlarımızla bin yıl dayanırdı."

Bobby dümenin başına geçti. Ellerini hayranlıkla üstünde dolaştırdı.

"Harika bir iş başarmışsınız. Kelimenin tam anlamıyla şahane."

"Bobby, neler oluyor burada?" diye sordu Christina.

"Bu benim tekmem. *Hayaldokuyan*."

"Bana bir teknen olduğundan hiç bahsetmemiştin. Bunu ne zaman aldın?"

"Joe Manzini vasiyetiyle bana bıraktı. Depolama ve bakım masrafları yıllardır onun mal varlığından ödeniyor."

Christina güverte boyunca yürüdü ve başını kaldırıp büyük yelken direklerine baktı. "Muhteşem. Klasik bir havası var."

"Klasik zaten. Senin gibi," dedi Bobby onu öperken.

"Joe varlıklı bir adam olmalı."

Bobby güldü. "Öyleydi. Geri kalan her şeyini hayır kurumlarına bıraktı, sanırım bana bırakırsa aylak bir zengine dönüşmemden korktu."

“Nasıl oldu da bu muhteşem şeyi yıllarca depoda tutabildin?”

“Onu kullanmaya hazır değildim. Ve birlikte kullanacak kimsem yoktu. İkinci kaptana ihtiyacım vardı.”

“Onu ilk gezisine ne zaman çıkaracağız?”

“Çok yakında. Tatilimizi teknede yapacağız.”

Bobby, Susan’a Christina’yla tekneyle birkaç haftalık bir geziye çıkacaklarını söyleyince kadının yüzü kıpkırmızı oldu. “Bobby, bunun güvenli olduğunu düşünmüyorum. Dışarıda ölmeni isteyen insanlar var. Bunu bir kez denediler ve o zamandan beri popülerliğinin arttığını düşünmek için hiçbir neden yok. Perrone’nin ne dediğini biliyorsun.”

Bobby elini Susan’ı geçiştirir gibi salladı. “*Hayaldokuyan*’ın varlığından kimsenin haberi yok. Christina ve ben bir süre ortalıktan kaybolacağız.”

“Bunu Perrone’ye söylemek zorundayım.”

Bobby ona dik dik baktı. “Bir fanusun içinde yaşamaktan bıktım.”

“Çok üzgünüm Bobby ama bu böyle olmak zorunda. Bunu sadece dileyerek değiştiremezsin.”

Bobby, Susan’ın ofisinden çıkarken kapıda ona döndü. “Gidiyorum. Bu kadar basit. Perrone’ye istediğini söyle ama gidiyorum ve peşimde bir uçak gemisi görmek istemiyorum.”

Sonraki iki hafta boyunca Christina, *Hayaldokuyan*’ı seyahat boyunca ihtiyaç duyacakları erzakla doldurdu. Bobby’yi hiç bu kadar heyecanlı görmemişti. Nereye gideceklerini sorunca Bobby bunun bir öneminin olmadığını çünkü yelkenliyle gezmenin kendisinin bir varış noktası olduğunu söyledi.

“Bir numaranın icabına bakamıyorsak koca bir hiçiz demektir. Var olmamalıyız.” RASI’nin blogundaki bu paylaşım, Perrone’nin

dikkatini çekmişti. CIA analistleri bunun Bobby'ye suikast emri olduğu konusunda hemfıkirdiler. Tüberküloz aşısından sonra internet gevezelikleri her geçen gün biraz daha coşkulu bir hal almıştı ama arterioskleroz ve aterioskleroz tedavileri uç fikirler taşıyan azınlık gruplarını bambaşka bir seviyeye çıkarmıştı.

Perrone toplantı talebinde bulunduğu Varneys'in heybetli masasının karşısında otururken, "Bence Austin'i bir süre şehirden uzaklaştırmalıyız," dedi. "Bu adamdan nefret eden bir sürü grup var. Ve bazıları bu konuda bir şeyler yapacak maddi güce sahip."

Varneys okuduğu belgelerden başını kaldırıp, "Onu nereye götüreceksin?" diye sordu.

Perrone çenesini çekiştirerek, "Askerî bir üs olabilir," dedi.

Varneys güldü. "Bunu asla yapmaz. Duyduğuma göre sıradaki projesinin üstünde çalışmaya başlamış bile. Laboratuvarından ayrılmaz. Öyle bir şey olmaz."

"Çok uzun zamandır aynı yerde," dedi Perrone. "Delilere onu bulmaları için yeterince zaman verildi."

Varneys, Perrone orada değilmiş gibi belgeleri okumaya devam etti. Birkaç dakika sonra başını kaldırdı ve Perrone'nin gitmediğini görünce şaşırdı. "Ajan Perrone, bana bilmediğim bir şey söylemiyorsunuz. Gerçeği kabullenmeye mecburuz. Adamı koruyun yeter."

McAlister, Washington'daki St. Regis Otel'in saray yavrusu süitinin oturma odası penceresinden karşıdaki Capitol binasına bakıyordu. *Burası eskiden benim şehrimdi. Son sözü ben söyledim. O lanet olası orospu çocuğu her şeyi mahvetti.* Görüşmek istediği insanlar ona ofisleri dışında bir yerde buluşmayı yeğlediklerini söylemişlerdi. Böylece McAlister'in video koleksiyonundaki herkes,

onları mahvetme kudretine sahip olan adamı yatıştırmak ve dil dökmek için tek tek otele gelmişti. Hepsi aynı şeyi söylüyordu. “Elimizden geleni yaptık ama sana yardım edemeyiz. Bunu çok isteriz ama yapamayız. İvme çok büyük. Austin’i durdurmak imkânsız. Bizi mahvedebilirsin ama bu hiçbir şeyi halletmez. Kabahat bizim değil.”

Bobby'nin becerileri paslanmıştı ama açık denizde geçen iki günün sonunda geri geldiklerini hissetti. *Hayaldokuyan* dalgaların arasında yol aldıkça Bobby'nin pek çok harika anısı peş peşe canlanıyordu. Joe'nun ona hastalığını açıkladığı son yolculuk yerine o güzel anılara konsantre oldu.

İkisi okyanusun ücra güzelliğinin ortasında, her türlü iş stresinden uzakta baş başaydı ve *Hayaldokuyan*'ın lüksü Christina ile Bobby'nin ihtiyaç duydukları tek şeydi. Günler tembellikle geçiyor ve akşamları şarap ve Gato Barbieri eşliğinde yıldız örtüsünün altında uzanırlarken Bobby ona tek tek bütün yıldız kümelerini gösteriyordu. Canları istediği anda –ki bu çok sık oluyordu– deniz, tenlerini esintisiyle serinletip püskürttüğü tuzlu sularla kaplarken parlak güneşin tadını çıkararak ya da gece göğü altında, battaniyelere dolanıp ritimlerini denizin hareketlerine uydurarak, hep açık havada sevişiyorlardı. Daha önce birbirlerine bu denli odaklandıkları hiç olmamıştı.

Günler ilerledikçe hava daha da ısındı ve Christina pusulanın güneyi işaret ettiğini fark etti.

“Pekâlâ, gizemli adam. İstikamet neresi?”

“Florida’ya doğru ineriz diye düşündüm.”

“Belli bir yer var mı?”

“Key Adaları. Oraya hiç gitmedim. Sen gittin mi?” diye sordu Bobby.

Christina gülerek, “Hayır. Ama Hemingway o adaları sevmiş,” dedi ve dümen başındaki Bobby’nin göğsüne arkadan sımsıkı sarıldı.

İlk durakları Key West oldu. Kıyının açıklarında demir attılar ve Reach Resort’a Christina’nın adıyla giriş yaptılar. Gün boyunca hiçbir şey yemeden romlu kokteyl içtiler, şnorkelle dalıp jet skiye binerek berrak suyun tadını çıkardılar. Gece Old Town’da o bar senin bu bar benim gezerek Key West’in adıyla bütünleşen bitmek bilmeyen partilere ayak uydurdular ve gün doğumunu izlemek için uyanık kaldılar. Üç günün sonunda Bobby, “Her şey muhteşem ama ben tükenmeye başladım,” dedi. “Biraz hız kesmenin zamanı geldi.”

Tekneye dönüp iki gün boyunca yol aldılar. Hilal biçimindeki bakir limana girerlerken Bobby yelkenleri indirip demir atmaya koyuldu.

“Neredeyiz?” diye sordu Christina. “Muhteşem bir yer.”

“İslamorada,” dedi Bobby.

Ertesi sabah Bobby erkenden kalktı. Christina uyumaya devam ederken kendine koyu bir kahve hazırladı. Yarisini kahveyle, yarisini Jameson’la doldurduğu fincanını tatlı kremayla süsledi. Yelkenlinin korkuluğuna yaslanıp limanın korunaklı sularının yüzeyinde dans eden güneş ışıklarını seyretti. Gözlerini güneş çok parlak olduğu için değil, ışığın suyun üstündeki pırıltılarını belirginleştirdiği ve bunu çok sevdiği için kıstı. İçkiyle tatlandırıldığı kahvesinden büyük bir yudum alırken bakışları Joe’nun yemek saatini haber vermek için çaldığı pirinç çana odaklandı. “*Hayaldokuyan* harika görünmüyor mu Joe? Bunca yıl sonra yeniden yelken açtık. Sen, ben ve benim muhteşem sevgilim. Onu nasıl buluyorsun? İnanılmaz, değil mi?” Soğuk

bir depoda geçen yirmi yıl, Joe'nun tekneye sinen sıcaklığını yok edememişti. Bobby onu yanı başında hissedebiliyordu.

Hayaldokuyan'dan yüz on deniz mili ötede, on iki metrelik maun kaplama bir sürat teknesi, Colum McAlister'ın Palm Beach, Florida'nın uluslararası sularına demirli kusursuz beyaz yatı *Zamanım*'a altmış metre mesafede motorlarını susturdu. Yaratacağı sarsıntıyı asgari düzeye indirmek için usul usul sokulurken bile sürat teknesinin motorları gürültüyle homurdanmaya devam ediyordu. *Zamanım*'ın mürettebatından bir kişi yatın asma merdivenini indirdi ve beyaz keten takım elbiseli, zayıf bir adam sürat teknesinin yolcu koltuğundan kalkıp yata tırmandı. McAlister'ın bir gölgeliğin altında lacivert beyaz çizgili, büyük bir kanepede oturduğu arka tarafa götürüldü.

"Çok iyi görünüyorsun Gunther. Bakıyorum da refah sana yaramış," dedi McAlister.

Adamın merhabası askerlere özgü bir baş selamı oldu. "Şikâyet edemem. İşler emekli olamayacağım kadar iyi gidiyor. Dünya her geçen gün daha çok karışıyor."

Gunther Ramirez altmışlı yaşlarının ortasında idi. Ancak ne yaşı ne de zenginlik, tavrını yumuşatmıştı. Yarı yaşı ve iki katı kilodaki çoğu erkekten daha tehlikeli görünüyordu. Ergenlik çağında Buenos Aires'ten Panama'ya nakledilen Ramirez, Manuel Noriega'nın özel muhafız bölümünde hızla yükselip onun sağ kolu ve sırdaşı olmayı başarmış, Noriega'nın uyuşturucu ve para aklama operasyonlarının planlanması ve hayata geçirilmesinde büyük rol oynamıştı. Rejimin yıkılmasının ardından Ramirez, küçük servetini ve en iyi adamlarını alarak "hassas meseleler" olarak adlandırdığı alanlara odaklanan elit bir hizmet sunmaya başlamıştı. Seneler ilerleyip hüneler kulaktan kulağa yayıl-

dıkça kendine McAlister'ın da aralarında olduğu hatırı sayılır bir uluslararası müşteri portföyü oluşturmuştu.

“Gunther, senin için bir işim var ama hiç kolay olmayacak.”

“Ne zaman kolay oldu ki?” dedi Ramirez gülümseyerek.

“Öncelikle durumu enine boyuna inceleyip mümkün olup olmayacağına bakmanı istiyorum.”

Ramirez ceketinin cebinde taşıdığı, adının baş harfleriyle süslü altın kutudan bir puro çıkarırken, “Her şey mümkündür,” dedi.

“Aklımdaki kişi çok iyi korunuyor. Özel güvenlik güçleri tarafından korunduğundan eminim ama hükümet tarafından da korunduğunu düşünmek için nedenlerim var.”

“Kennedyleri korurken bayağı iyi iş çıkarmışlardı,” dedi Ramirez.

“Doktor Robert James Austin’i hiç duydun mu?”

Ramirez altın çakmağıyla purosunu yakarken, “Bu gezegende yaşıyorum, değil mi?” dedi.

“Gitme zamanı geldi,” dedi McAlister.

“Yaşlandıkça daha iyi bir insan olmaya hiç niyetin yok, değil mi Colum?” Ramirez güldü ve dumanı McAlister’a doğru üfledi.

“Bana ne kadara mal olur?” diye sordu McAlister.

Çenesini sağ eline yaslarken bakışları donuklaşan Ramirez düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. Sonunda başını kaldırdı ve “Zorlu bir iş,” dedi. “İşi yapmak ayrı bir şey. Ama beni asıl endişelendiren sonrası. Bütün dünya Austin’in katilinin izini sürmeye çalışacak. Büyük bir ülkenin liderini gebertmek kadar riskli, belki de daha riskli. Bunu düşünmeliyim. Çok yol katettim. Son yıllarımı bir kafeste geçirmek istemem.”

McAlister güvertenin ışıldayan korkuluğuna doğru yürüdü. “İş temiz halledilebilirse benim için maddi karşılığı çok büyük olur.”

“Bu iş senin hesabına mı, Bushings’in hesabına mı olacak?”

McAlister yumruğunu sıkarak, “Orası seni ilgilendirmez,” diye çıkıştı. “Paranı alacaksın. Benimle hiç sorun yaşamadın, değil mi?”

Ramirez gülümsedi. “Her zaman güvenilir biri oldun Colum. Noel tebrik kartı listemde üst sıradasın.”

“Pekâlâ, ne kadar?”

“On milyon avro. Her zamanki gibi ödenecek.”

Tutarın büyüklüğünü kavrayınca McAlister’in benzi kül gibi oldu. Yüzünü uçsuz bucaksız okyanusa çevirdi. Ramirez ise yas-tıklarla süslü kanepeye yerleşip purosunu tüttürmeye başladı.

Birkaç dakika sonra McAlister da onun yanına oturdu. “Gösteri istemiyoruz Gunther. Kaza ya da doğal bir ölüm gibi görünmeli.”

Ramirez gülümsedi. “Bir ressama nasıl resim yapacağını anlatıyorsun.”

Bobby ve Christina, Bud N' Mary's Marina'da bir araba kiralayıp Islamorada'yı gezdiler ve biraz hediyelik eşya alış-verişi yaptılar. Christina, Bobby'nin çapa işlemeli ve sırma saç örgülü bir kaptan şapkası alması için ısrar ederken kendine de beyaz bir kaftan satın aldı. Acıktıkları zaman Bobby yola bir süre daha devam etti ve nihayet zemini çakıl taşlarıyla kaplı bir park alanına girdiler.

Christina küçük yol üstü lokantasına bakarak, "Sence burası iyi midir?" diye sordu.

Nerede olduklarını çok iyi bilen Bobby, "Gerçekten iyi olduğunu duydum," dedi.

Menüye bakmak için paket servis penceresine yürüdüler.

Bobby yaşlı adamın gözlerinin içine bakarak, "Bugünün deniz salyangozu çorbası nasıl?" diye sordu.

"Her zamanki gibi harika."

"Gerçekten taze mi, yoksa dondurulmuş salyangoz mu kullanıyorsunuz?"

Alan Gottschalk bu kinaye karşısında gözlerini kıstı ve sinirlendiğini gizlemeyi başaramayarak, "The Conch Shack, ürünlerinin tazeliğiyle ünlüdür," dedi. "Hiçbir zaman dondurulmuş ürün kullanmayız."

“Ünlü demek, gerçekten mi?” dedi Bobby, Alan’ın gözlerinin içine bakarak. Onu sinirlendirmenin bu kadar kolay olmasından keyif alıyordu. “Peki, bugün yengeçli sandviç nasıl?”

Alan onu delip geçen şaşırtıcı derecede berrak, açık mavi gözlerin içine bakarak, “Her zamanki gibi enfes,” dedi.

“Gerçekten mi? Bu çevredeki bütün mekânların yengeçlerini ana karadan aldıklarını duymuştum,” dedi Bobby.

“Yengeçleri kendim yakalıyorum. Daha tazesini istiyorsanız mayonuzu giyin.”

İki adamın bakışları uzun süre kenetli kaldı. Christina huzursuz bir tavırla kıpırdandı. Havada tuhaf bir enerji vardı.

“İki salyangoz çorbası, iki yengeçli sandviç alalım,” dedi Bobby.

Pencereden uzaklaşırlarken Christina, “Bobby, o yaşlı adamın üstüne neden o kadar gittin?” dedi. “Altı üstü öğle yemeği. Büyütülecek bir şey değil.”

Siparişin hazırlanması paket servis veren bir yere göre fazla uzun sürdü. Sonunda Bobby kendi numarasının okunduğunu duydu ve teslimat penceresine gitti.

Alan sürgülü teli açıp yiyecekleri Bobby’ye doğru itti. “Al bakalım ahbap. Hazır.” “Ahbap” kelimesini söylerkenki sesi Bobby’nin içini yaktı. *Ses. Bu o ses.* Beyninin kafasının içinde döndüğünü hissetti. Hafızası bir saniye içinde kırk yıl geriye gitti. Kendini Alan’ın kollarında, o sesi dinleyerek biberondan mama içerken gördü.

Paket servis penceresi önünde sertçe kapanınca Bobby bir anda şimdiki zamana döndü. Sonrasında duyduğu ilk ses, tel kapının çarpması oldu ve ardından lekeli beyaz önlüğüyle neredeyse Bobby kadar uzun boyuyla –artık onun kadar dik duramasa da– Alan karşısında dikiliyordu.

“Çok büyümüşsün ama kim olduğunu biliyorum,” dedi Alan. “Bu gözleri nerede olsa tanırım. Tanırım. Beni ziyarete gelmen

ne kadar uzun sürdü!” Bobby’nin gözleri hiç beklemediği şekilde ve kendisini de şaşırtarak yaşlarla doldu. İki adam birbirlerine eklemeleri bembeyaz kesilecek kadar sıkı sarıldı. İşte o anda Alan da duygularına yenik düştü.

“Aman Tanrım,” dedi Bobby, Alan’ı kucaklayıp ayaklarını yerden keserek etrafında döndürürken. Neler olduğunu anlayamayan Christina şaşkın bir halde kalakalmıştı.

Sonunda ilk geri çekilen Bobby oldu. Onun da Alan’ın da gözyaşı lekeli yüzlerinde kocaman gülümsemeler vardı. “Hayatım, Alan Gottschalk adını Susan’ın sana gösterdiği gazete haberlerinden hatırlıyor musun?”

Christina’nın nefesi kesildi. “Burada olduğunu biliyor muydun?” diye sordu. Bobby gülümsedi.

Alan’a döndü ve “Alan, seni Christina Moore’la tanıştırayım, o benim diğer meleğim,” dedi. “O da senin gibi hayatımı kurtardı.”

Gunther Ramirez üstünden dökülen eski bir kot pantolon, rengi solmuş kırmızı bir tişört, kirli spor ayakkabılar giymiş ve kafasına fazla büyük gelen bir Red Sox beyzbol kepi takmıştı. Kalabalık bir minibüsün arka tarafında onunla birlikte oturan benzer kılıktaki Hispanik dört adam gibi o da sıcaklamıştı ve terliyordu. Hepsi Beverly, Massachusetts'teki Green Thumb Bahçe Hizmetleri'nde çalışıyordu ve temmuz sonu yoğun bir dönemdi. Ramirez birkaç gün önce öğle yemeğini yedikten sonra ciddi anlamda rahatsızlanan Juan Torres'in yerini almıştı. Green Thumb'ın sahibi, Ramirez (Marcel Santiago adını ve sahte kimliğini kullanarak) Torres'in hastanelik olduğunun ertesi günü iş başvurusuna geldiği için kendini şanslı sayıyordu. Onun da Torres gibi uzun ömürlü bitkiler ve güller konusunda usta olduğunu görünce Ramirez'i derhâl işe almıştı.

Ramirez vaktinin bol olduğunu biliyordu. Torres'e yerel markette arkasında dururken enjekte ettiği yıkıcı tropik hastalığa neden olan virüs, yerel doktorları aylarca oyalayacaktı; tabii eğer Torres daha önce hayatını kaybetmezse.

Her hafta olduğu gibi, Green Thumb minibüsü yine Prides Crossing tesisinin güvenlik kapılarından içeri alındı. Ramirez mekânı ilk kez görünce kendi kendine gülümsedi. Minibüs iş-

MUCİZE ADAM

çileri ve bahçe ekipmanlarını boşalttı, ustabaşı geniş bahçenin Ramirez'in özel becerisine ihtiyaç duyacak noktalarını işaret etti. Ramirez bakımını üstleneceği uzun ömürlü bitki ve gül tarhlarının ana binanın üç tarafında ve misafirhanenin etrafında yer aldığını görünce sevindi.

Kendi kendine mırıldandı: “Ne kadar şanslıyım.”

Alan ve Bobby, üstlerinde şortları ve çıplak ayaklarla Alan'ın Alevinin arka tarafını Atlantik Okyanusu'ndan ayıran toz gibi ince kumlu, dar kıyı şeridinde oturuyorlardı. Biralarını yudum-larken Bobby ayak parmaklarını sıcak kuma gömüp ufka baktı. Alan derisi kayış gibi olmuş yüzünü güneşe çevirmişti; Keys'te geçirdiği uzun yıllara rağmen güneşin ısıtılı sıcaklığının kıy-metini ilk günkü kadar iyi biliyordu. Son birkaç gün boyunca sohbetlerine çok şeyi konu etmişler, kırk yıl önce Alan'ın Bobby'yi Natalie Kimball'a teslim etmesinden bu yana yaşanan her şeyi konuşmuşlardı. Bobby daha çok duygularını anlatmıştı, bu her zaman zorlandığı bir şeydi. Ama Alan'ın karşısında içini hiç olmadığı kadar rahatça dökebilmişti.

"Haydi," dedi Bobby, Alan'ın kalkmasına yardım etmek için ona elini uzatarak. "Biraz yürüyüp egzersiz yapalım."

Kıyı boyunca sığ dalgalar ayaklarını okşayarak yürürlerken Alan, "Beni ziyarete gelmek için neden bu zamanı beklediğini bana hâlâ anlatmadın," dedi. "Neden daha önce gelmedin?"

Bobby gözlerini kuma dikti. "İşe gömülmüştüm. Birkaç iş daha halletmek istedim."

"Yıllar önce bana yazdığın o zamandan beri kısa bir yolculuk için bile zamanın olmadı mı?"

"Ne kadar yoğun olduğumu tahmin bile edemezsin."

Alan başını salladı. “Eski bir sokak adamını kandırabileceğini mi sanıyorsun? Haydi ama. Şu anda burada olmanın asıl nedeni ne?”

Bobby durdu ve yerden, milyonlarca yıl dalgaların arasında yuvarlanmanın kusursuz bir şekilde yassılaştırdığı birkaç küçük taş aldı. Taşları değdikleri her noktada daireler çizecek şekilde suyun üstünde tek tek kaydırdı. “Alan, senin ve benim olayımızın ne kadar inanılmaz olduğunu hiç düşündün mü? O gün, o anda o sokaktan geçmeseydin, o torbayı fark etmeseydin ya da korkuya kapılsaydın veya bu işe bulaşmak istemediğin için arkayı dönüp gitseydin kesinlikle ölürdüm. Ve ölseydim yaptıklarımın hiçbirisi mümkün olmazdı.”

Alan başını salladı. “Sen bana o mektubu yazdıktan sonra hep bunu düşündüm. Ölseydin yaptıklarını kim yapabilirdi? Hiç kimse.”

Bobby başını ağır ağır salladı. “Söylesene, sence bu neden oldu Alan? Neden bu yeteneklere sahibim? Sen neden oradaydın? Bütün bunların mümkün olma ihtimali nedir? Çok tuhaf.”

Alan kumsal boyunca yürürlerken kolunu Bobby’nin omzuna attı. “Bazı şeyler olur Bobby. Oluverirler. Genelde tuhaf, kötü şeyler olur. Ama bazen tuhaf, iyi şeyler de olur. Hayat böyledir.”

İki adam, dalgalar kıyıya vurdukça yerlerinden oynayan taşların şıkırtısı dışında sessizlik içinde yürümeye devam etti. Bir süre sonra Bobby durdu ve denize bakarak, “Ben tesadüflere inanan biri değilimdir,” dedi. Alan’a döndü. “Ailen nereli Alan? Seninkiler nereden gelmişler?”

Alan soruyu geçiştirir gibi elini salladı. “Kimin umurunda? Ne fark eder ki?”

“Sen söyle,” dedi Bobby.

“Annem, babam ve ben Amerika’da doğmuşuz ama büyü-kannelerim ve büyükbabalarım Alman’mış.”

“Alman.” Bobby bu bilgiyi kafasında işlerken bir süre sessiz kaldı. “Gottschalk’ın Almandaca ne anlama geldiğini biliyor musun?”

“Araştırmalı mıyım?”

“Seni bu zahmetten kurtaracağım. Gottschalk ‘Tanrı’nın hizmetkârı’ demek.”

Sessizce yürümeye devam ederlerken Alan, Bobby’nin keyfinin kaçtığını fark etti. “Pekâlâ, Bobby, aklını kurcalayan ne? Buraya geldiğinden beri bunu gözlerinden anlıyorum.”

Bobby bir an tereddüt etti ama sonra bunu kendisine saklamasına gerek olmadığını fark etti. Sıkıntılı bir sesle, “Her şey üstüme geliyormuş gibi hissediyorum,” dedi. “Çok hızlı bir şekilde. Ve korkuyorum. Geçen sefer son anda, kıl payı dönebildim. Gitmiştim. Christina beni geri çekmeyi başara-bilen tek insan oldu. Bunu bir daha başaramayabilir. Ve sıradaki projemde başarılı olabilmek için rüzgârımı çok uzaklara salmalıyım. Bunu eskisi gibi kontrol edemem. Bu benim için o büyük an olabilir.”

Alan, Bobby’nin söylediklerini tam olarak anlayamıyordu ama tavsiyesi dolambaçsızdı. “O zaman hemen bırak. Derhâl. Bu riski alma.”

Bobby kuma bir tekme attı. “Çok fazla insan bana bel bağladı. Bu doğru olmaz.”

Alan, Bobby’nin kolunun alt kısmını tuttu ve gözlerinin içine bakarak, “Beni dinle,” dedi. “Buraya taşın, seni kimse rahatsız etmez ve o harika kadınla hayatını yaşa. Şansını zorlama Bobby.”

Bobby geri çekildi. “Keşke bana bu yetenek verilmeseydi de kuma uzanıp keyfime bakabilseydim.”

“Her şeyin bir zamanı var evlat,” dedi Alan.

Bobby gözlerini suya dikti ve yenilgiyi kabullenir gibi, “Ve her şeyin bir süresi var,” dedi. “Belki de benimki de dolmak üzeredir.”

“Demek buraya bu yüzden geldin,” dedi Alan.

Bobby başıyla onayladı. “Sonunda seninle tanışmak istedim ve *Hayaldokuyan*’la bir kez daha denize açılmak.”

“Listende başka bir şey var mı?”

“Evet, iki şey daha var.”

Ry

Ry
200

Bobby'nin alışılmadık yokluğu McAlister'a ondan kurtulmak için bir planı olduğunu söyleyen Gunther Ramirez için büyük bir fırsattı. Yarım milyon avroluk bir kapora, McAlister tarafından ayarlanan bir dizi *off-shore* transferle Ramirez'in Mauritius'taki şirketlerinden birinin banka hesabına ulaşmıştı.

Ödemenin alınmasından sadece birkaç gün sonra Ramirez, sorumluluk sahibi bir çalışan gibi Prides Crossing laboratuvarının uzun ömürlü bitkileriyle uğraşırken, önceden planlanmış bir zamanda arka kapının kilidi açıldı ve Ramirez içeri süzüldü. Gözetleme sistemini çoktan devre dışı bırakmıştı. Nereye gittiğini çok iyi bilerek Bobby'nin ofisine girdi ve cebinden her biri şeffaf bir saat piline benzeyen üç yassı disk çıkardı. Bobby'nin masasındaki bilgisayar monitörlerinin web kameralarının bağlantısını kesip diskleri yerleştirdi. Diskler tam uymuştu, Ramirez kameraların yokluğunun fark edilmeyeceğinden emindi. Ardından Bobby'nin masasının karşısındaki kitap raflarında yer alan tozlu yığının arasına küçük bir uzaktan vericili kamera yerleştirdi. On dakika içinde gözetleme sistemini tekrar çalıştırmıştı ve uzun ömürlü bitkiler tarhındaki melez çay güllerini özenle kesmekle meşguldü.

İslamorada'daki sonra günlerinde Bobby ve Christina, Alan'ı *Hayaldokuyan*'la bir gezintiye davet ettiler. Alan uzun yıllar önce yardım çalışmaları sırasında tanıştığı, görünüşte sessiz ve düşünceli bir adam olan en yakın arkadaşı Lester Sill'i de getirmişti. Güçlü bir kuzeydoğu rüzgârı yakalayan Bobby misafirlerine sürat heyecanı yaşatmak için yelkenlinin maharetlerini denemeye koyuldu.

Rüzgârın sakinleştiği bir sırada mutfakta meze hazırlamakla meşgul olan Christina'ya arkadan yaklaştı. Yanık tenli kollarıyla ona sarıldı, ellerini tuttu ve kulağına, "Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun?" diye fısıldadı.

Christina gevşeyerek vücudunu onunkine yasladı. "Sanırım biraz fikrim var."

"Bence yok," dedi Bobby ılık nefesiyle Christina'nın yüzünü okşayarak.

Dudaklarını genç kadının şakağına bastırdı ve kollarıyla onu daha sıkı sarıp vücudunu vücuduna iyice yasladı. Christina da yüzünü Bobby'nin göğsüne gömüp kokusunu mutlulukla içine çekti. İçinden durulmayacak sıcak bir dalgaya benzer tanıdık bir his geçti ve *keşke misafirimiz olmasaydı da bu konuda bir şeyler yapabilseydim*, diye düşündü. Bobby'den her zaman çok etkilenmişti ama bu tatil o çekimi öyle bir boyuta getirmişti ki her an ilk yetişkinlik aşkını yaşayan bir üniversite birinci sınıf öğrencisi gibi ona çekildiğini hissediyordu. Kollarının konforunda gözleri kapalı halde öylesine kendinden geçmişti ki Bobby'nin parmağına elmas ve zümrüt karışımı bir yüzük geçirdiğini ancak iş olup bittikten sonra hissetti.

"Benimle evlenir misin Christina?"

Nutku tutulan ama ağzı kulaklarına varan Christina'nın gözleri yüzük parmağı ile Bobby'nin gözleri arasında gidip geliyordu. "Aman Tanrım. Evet, seninle evlenirim!" dedi ve başı

dönmüş bir ergen gibi onu öpücöklere boğdu. Bobby'ye yeniden sımsıkı sarılırken, "Tarih ne zaman olsun?" diye fısıldadı.

"Bugün. Gün batımında. Burada, *Hayaldokuyan*'da. Lester bir rahip. Alan da sağdıçımız olacak."

Christina kulaklarına inanamayarak, "Lester rahip mi?" diye sordu. Bobby ona gülümseyerek karşılık verince, "Yani bugün tekneye gelmesi tesadüf değil miydi Doktor Austin?" diye devam etti.

"Biliyorsun, ben tesadüflere inanmam," diye karşılık verdi Bobby. "Ayrıca Joe da burada olduğu için her şey mükemmel olacak."

Christina'nın alnı kırıştı. "Joe mu?"

"Joe yanımızda. Onu hissetmiyor musun?" diye sordu Bobby gözleri ışıldayarak.

"Ama ya Susan ve annem?"

"Bizi affederler. Boston'a dönünce bir davet veririz."

Christina yapmacık bir endişeyle kaşlarını çatarak, "Ama giyecek hiçbir şeyim yok," dedi.

Bobby ellerini Christina'nın beline yerleştirip onu kendine çekti. "Sen ve ben Tanrı'nın göğünün altındayız. Başka hiçbir şeye ihtiyacımız yok."

"Kasabadan aldığım beyaz kaftanı giyerim," dedi Christina kıkırdayarak.

Güneş bütün heybetiyle okyanusun üstünde batarken Bobby ve Christina *Hayaldokuyan*'ın arka tarafında durup zamansız yeminlerini ettiler. Alan, rahibe Bobby'nin içlerine sonsuzluk sembolünü kazıttığı bir örnek platin alyansları uzattı.

Christina bir zamanlar "bambaşka bir dünyaya açılan pencereleler" olarak tarif ettiği o gözlerin içine bakarken ışık saçıyordu. "Evet," dedi.

Bobby onu ilk görüşte âşık eden zümrüt gözlerle bakarak o kadim sorunun cevabını verirken sakinliğiyle âdeta gökten inmiş bir ruh gibiydi.

Martin Turnbull mutfak masasının başında elindeki işle uğraşıyordu. Günlerden pazardı, saat on biri biraz geçiyordu ve Turnbull her pazar karısının antrenörüyle birlikte koşuyordu ve Turnbull her pazar karısının antrenörüyle birlikte koşuyordu ve Turnbull her pazar karısının antrenörüyle birlikte koşuyordu. İyice kızartılmış susamlı simidin üstüne yeşil soğanlı krem peynir sürüyor ve üstüne simide tam sığması için sistemli bir şekilde kırptığı somon füme dilimlerini yerleştiriyordu. Somonun üstüne bir dilim domates koydu, birkaç kapari, bir soğan dilimi ekledi ve üstüne bolca limon sıktıktan sonra sandviçin iki yarısını birleştirdi. Doktoru ekmeği ve yağlı süt ürünlerini azaltması konusunda ondan söz almıştı ama hiçbir tıbbi kaygı Turnbull'un en büyük hafta sonu zevkine gölge düşüremezdi.

Kapı zili birkaç kez çaldı ve on beş yaşındaki kızı Samantha oturma odasında televizyon seyretmeye nihayet ara verip antrenin cam panellerinden dışarı baktı.

Ciğerlerinin bütün kapasitesini kullanarak, "Baba, kapıda takım elbiseli iki adam var!" diye seslendi.

Turnbull mutfaktan bağırarak cevap verdi. "Açma. Bir şey almak ya da bağış yapmak istemediğimizi söyle onlara."

Samantha söyleneni yaptı. Adamlardan biri camın diğer tarafından bağırarak ona annesi ya da babasını kapıya çağırması gerektiğini söyledi.

Turnbull dudaklarında krem peynir kalıntıları, elinde kahve fincanıyla kapıya yaklaştı ama kapıyı açmadı. “Ne istiyorsunuz?” dedi bariz bir rahatsızlıkla.

“Martin Turnbull siz misiniz?”

“Evet, benim.”

“Lütfen cam panelden dışarı bakın Bay Turnbull.”

Turnbull söyleneni yapınca iki adamın ellerinde okunaksız ama “Hazine Bakanlığı” ibaresini taşıyor gibi görünen birer rozet tuttuklarını gördü.

Kapıyı açtı. “Neler oluyor?”

“Ajan Thompson ve Ajan McKenna. Menkul Kıymetler ve Borsa Komisyonu. Sizinle konuşmalıyız ve ofis dışında görüşmeyi tercih edeceğinizi düşündük.”

İki saniye içinde Turnbull’un yüzü bembeyaz olmuştu. Kahve fincanını tutan eli istemsiz olarak gevşedi ve kahvenin büyük bir kısmı yerdeki desenli İran halısına döküldü. Turnbull ajanlara bakarken felç olmuş gibiydi. “Neler oluyor?” diye sorarken nefes nefeseydi.

“İçeri girebilir miyiz Bay Turnbull? Bu görüşmeyi kapı eşliğinde yapmamız uygun olmaz.”

Turnbull onları içeri buyur etti.

Samantha oturma odasından, “Baba, her şey yolunda mı?” diye seslendi.

Turnbull adamları çalışma odasına alırken, “Evet hayatım,” diye karşılık verdi.

İki ajan kanepeye yerleşirken Turnbull kendine bir sandalye çekti. Ajanlardan biri siyah, deri rozetliğinden lamine kaplı küçük bir kart çıkarıp Turnbull’a haklarını okudu. Okuması bitince, “Yanınızda avukatınız olmadan bizimle konuşmak zorunda olmadığınızı anlıyor musunuz?” diye sordu.

“Evet.”

“Devam etmek istiyor musunuz?”

“Herhangi bir noktada durma hakkım saklı olarak.”

“Anlaşıldı Bay Turnbull.”

Ajan Thompson evrak çantasından çıkardığı dosyanın arasından bir kâğıt çekti ve onu Turnbull’a uzattı. “Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?”

Turnbull zoraki bir şaşkınlık ifadesi takındı ve kâğıdı inceliyormuş gibi yaptı ama gözlerindeki panik Thompson’ın sorusunu cevaplamıştı.

“Sanırım.”

“Sizin veya aile üyelerinizin çıkar sağladığı bütün Bushings hisse satışı işlemlerinin bir dökümü. Doğru mu?”

“Bunu detaylı bir şekilde kontrol etmem gerek.”

“Bütün hisseleri, Doktor Robert Austin’in Bushings hisselerinin değerinde hayli olumsuz bir etki yaratan arterioskleroz ve ateroskleroz tedavileriyle ilgili büyük buluşunun halka duyurulmasından yaklaşık altı ay önce aceleyle likide ettiğiniz sizin de dikkatinizi çekecektir. Sizinle bunu görüşmek istiyoruz.”

“Bu konuda yorum yapmak istemiyorum.” Turnbull gözlerini kaçırdı.

“Zamanımız var. Sadece bunu konuşmak için gelmedik. Bizi Bushings’teki, hatta diğer ilaç şirketlerindeki bazı isimlerin faaliyetleri konusunda bilgilendirebilecek konumda olabileceğinizi düşünüyoruz.”

Turnbull bir anda öfkелendi, sesini yükselterek, “Muhbirlik yapmamdan mı bahsediyorsunuz?” diye çıkıştı. “İspyonculuk yapmamdan mı?”

“İş birliğiniz sizin için olayların akışını değiştirebilir.”

“Yanlış bir şey yaptığımı varsayıyorsunuz.”

“Bu sohbetin amacı açısından, diyelim ki yaptınız. Bu durumda iş birliğiniz, boyutu söyleyeceklerinizin değerine bağlı

olacak şekilde büyük bir fark yaratabilir. Ama bu farkın sizin için hayatınızı değiştirecek kadar büyük olması da mümkün.”

Turnbull her zamankinden daha fazla terlemeye başlamıştı. “Bir konuda net olalım,” dedi. “Hiçbir şeyi kabul etmiyorum.”

Ajanlar kanepeden kalkarlarken Turnbull’a kartlarını uzattılar. “Tekrar görüşeceğiz. Simidinizin kalanının tadını çıkarın,” dedi McKenna.

Bobby ve Christina'nın geri dönmelerinin üstünden sadece altı ay geçmiş olmasına rağmen Florida yolculuğu uzak bir geçmişe ait bir rüya gibi geliyordu. Kendini AIDS araştırmasına adan Bobby saldırı altındaymış gibi hissediyordu. Geçmişte karşılaştığı zorluklar katlanarak büyürken sanki artık laboratuvarı bile kuşatma altındaydı. Sık sık çöken bilgisayarlar işini sekteye uğratiyordu, sabit diskler durduk yere siliniyordu, hafıza yedeklemeleri açıklanamaz bir şekilde yok oluyordu, yazıcılar çıktı vermiyordu ve defterleri sürekli kayboluyordu. Bilgi işlem teknisyenleri buna hiçbir açıklama bulamıyorlardı. Bobby'nin içindeki uğursuz hisler gittikçe artıyordu.

Bu durum Christina'nın canına tak etmişti. Bobby neredeyse tamamen laboratuvarda yaşıyordu. Mutfakta akşam yemeği hazırlarken Christina'nın canı o kadar sıkkındı ki Bobby'yle göz temasından kaçınıyordu. Bobby yardım teklifiyle yanına geldi.

Christina dolaplardan sabırsız bir tavırla çıkardığı tencere ve tavaların tangirtisi arasında, "Bakın bayım," dedi. "Çok yakında bir tercihte bulunmanız gerekecek çünkü böyle yaşamaya hiç niyetim yok. Kendini öldürmek istiyorsan amigo kızın ben olmayacağım."

Bobby gerçekten berbat görünüyordu. Gittikçe daha pejmürde ve pasaklı görünüyordu, gözleri kan çanağına dönmüştü ve her an yorgundu. AIDS araştırmasını saplantıya dönüştürdüğü için uzun çalışma saatleri ve yorucu tempo onu hırpalıyordu. “Çok üzgünüm. Bir şeylere yaklaşıyormuşum gibi hissediyorum. Söz veriyorum, bu da bitince tempomu düşüreceğim ve normal bir hayat yaşayacağız. Hatta belki buradan taşınırız.”

Christina kocasının yanağını okşadı. “Bu delilik Bobby. Bir aile kurmak konusunda anlaştık ama ne anlamı var ki? Gözlerini açık tutamayacak kadar yorgunsun ve sürekli dalıp gidiyorsun.”

Bobby, Christina’yı kandırmak için cazibesini kullanmayı denedi ama bu kez işe yaramadı. Onu suçlayamazdı. Bu durum Christina için de kolay değildi. Christina’nın onu kurtarmak zorunda kaldığı amansız gece korkuları ve Bobby kendini işe fazla kaptırdığı zamanlarda onu şimdiki zamanın gerçekliğine döndürmek için verdiği mücadele genç kadın için de yıpratıcıydı. Bobby tehlikedeydi ve Christina bunu biliyordu. Bu da ilişkilerindeki her türlü istikrar duygusunu yok ediyordu.

“Bu hastalığa sırt çeviremem Christina. Bugüne kadar yirmi beş milyon insan hayatını kaybetti. Her yıl yaklaşık üç milyon kişiyi daha öldürüyor. Otuz beş milyon kişi virüsü taşıyor ve her yıl üç milyon kişi daha kapıyor. Nasıl hız keseyim?”

Calvin Perrone’nin laboratuvarı ziyarete gelip Bobby’nin tüberküloz ve arterioskleroz tedavilerinin onu, delilerin hedef listesinde başkanı da geride bırakarak bir numaraya taşıdığını bildirmesi tuz biber oldu. Perrone, Prides Crossing’deki güvenlik kadrosunun büyütülmesi konusunda ısrarcıydı.

McAlister ve Ramirez, Ramirez’in görevi tamamlayacağı zaman dilimi konusunda fikir birliğine varmışlardı. Ramirez kesin bir tarih vermiyor ya da kullanacağı yöntemi McAlister’la paylaşmıyordu. Tek söylediği şuydu: “Her şey tıkırında.” Uzun

yıllara dayanan tecrübesi Ramirez'e müşterinin, ne kadar az şey bilirse o kadar güvende olacağını öğretmişti. McAlister, "İşin bittğini nereden bileceğim?" diye sordu.

"CNN'i izle," dedi Ramirez.

RASI'nin operasyon lideri Kurt Osmond, Prides Crossing'in, kumanda odasının duvarında asılı duran büyütölmüş haritasına dikkatle baktı. Pakistan silahlı kuvvetlerinin eski subaylarından olan ve Amerika Birleşik Devletleri'ne altı yıl önce turist vizesiyle girip kaçak olarak kalan Ashfaq Bashir de yanındaydı. Teknik açıdan son derece hünerli ve aşırı Batı karşıtı olan Bashir'in köktenci hevesi, iki yıl gibi kısa bir sürede RASI'de güçlü bir konuma yerleşmesini sağlamıştı. Osmond ve Bashir özenle planlanan saldırıyı her yönüyle gözden geçirdiler. Prides Crossing laboratuvarını kolayca yerle bir edecek infilak gücüne sahip bombayı incelediler. Woburn Havaalanı'nda tek motorlu bir Cessna Corvalis hazır bekliyordu. Laboratuvara on iki dakikadan kısa sürede ulaşabilirdi. Prides Crossing'in hava saldırısına karşı hiçbir savunması yoktu.

Martin Turnbull, Park Caddesi beş yüz elli numaradaki ofisinin penceresinden dışarı bakıyordu. Menkul Kıymetler ve Borsa Komisyonu'nun soruşturmasında iş birliği yapmaktan başka şansının olmadığını farkındaydı. Belki de olumsuz bir durumu olumluya dönüştürebileceğine karar vermişti. Kariyeri çöpi boylamıştı. Bushings yönetim kurulu "şu anda" sözleşmesini yenilemeyeceklerini ancak "uzun vadeli planları netlik kazanana" kadar onu "isteğe bağlı çalışan" olarak tutmaya istekli olduklarını bildir-

mişti. Turnbull yerine birini aradıklarını ve Menkul Kıymetler ve Borsa Komisyonu tarafından soruşturulduğu ortaya çıktığı anda dışlanacağını elbette biliyordu. İşine derhâl son verilecekti ve işe alınamayacak duruma düşecekti. Bu yüzden bir karar verdi. Sadece iş birliği yapmakla kalmayacak, kendisini hükümetin tanık koruma programına alınacak kadar –yeni bir kimlik, yeni bir iş, yeni bir hayat ve bütün mal varlığının korunması– paha biçilmez bir duruma sokacaktı. İhtiyacı olan şey buydu.

Turnbull pantolonunun cebinden Ajan Thompson'ın buruşmuş kartını çıkarıp cep telefonundan numarayı tuşladı. O öğleden sonra saat üçte Americas Caddesi'ndeki 42. Sokak'ta bulunan Bryant Park'ta buluşmak için sözleştiler.

Turnbull oturduğu bankta huzursuzca kıpırdanarak Bushings'ten birilerinin etrafında olmadığından emin olmak için gözleriyle küçük parkı taradı. Bir casus filminde gördüğü bir şeyi hatırlayarak, yanında oturan Thompson'la konuşurken önünde bir gazete tuttu. “Çok açık konuşacağım,” dedi. “Hiçbir itirafta bulunmuyorum. Buraya bir anlaşılmaya varılmasını gerektirecek kadar geniş kapsamlı olasılıkları tartışmak için geldim.”

“Daha önce de söylediğimiz gibi, iş birliği yaparsanız işler sizin için kolaylaşır.”

Turnbull'un yüzü kızardı ve tansiyonuyla birlikte sesi de yükseldi. “Hayır. Ben bundan daha büyük bir şeyden bahsediyorum. Elimde ne olduğunu bilmiyorsunuz. Tam dokunulmazlık ve tanık koruma programında ben ve ailem için birinci sınıf muamele istiyorum.”

“Bu söz konusu değil,” dedi Thompson.

Turnbull gazetesini beceriksizce katlayarak, “O zaman konuşacak bir şeyimiz yok,” dedi ve banktan kalktı.

“Bir dakika,” dedi Thompson. “Bu tür bir şey teşkilatımızın yetki alanını aşar.”

MUCİZE ADAM

“Ben de öyle olabileceğini düşünmüştüm. Bu yüzden Adalet Bakanlığı’nı en üst seviyeden olaya katmanızı istiyorum. Anlaşma yapmak için sadece yetki sahibi biriyle konuşurum.”

“Böyle bir anlaşmayı hak edecek kadar değerli olduğunuzu gerçekten düşünüyor musunuz?”

“Düşünmüyorum, biliyorum.”

Sabahın saat 04.30'unda, laboratuvarında bilgisayar monitörlerinin karşısında tek başına ve hareketsiz oturan Bobby, üç saati aşkın bir süredir trans haline benzer bir haldeydi. Sonra bir anda silkinerek kendine geldi. Bir an bile duraksamadan defterine hararetle bir şeyler karalamaya başladı, yazmaya sadece klavyede çılgınca bir hızla bir şeyler tuşlamak için ara veriyordu. Sayfalar sayfaları, denklemler denklemleri kovalarken zihinsel enerjisi alev almış gibiydi.

Yüzüne bir gülümseme yayıldı.

“Seni fena enseledim orospu çocuğu.”

Kelimeler ağzından çıkarken başının iki tarafında ezici bir basınç hissetti. Oturduğu sandalye bir savaş jetindeki fırlatma koltuğu gibi havaya fırladı. Kafasını tavandan artakalan betona çarptı. İkinci patlama onu odanın içinde on metre öteye fırlattı. Bobby bir duvardan sekti ve kırık bir oyuncak bebek gibi, molozla kaplanmış zemine yığıldı. Yarı baygın bir halde binanın kalıntıları arasında dondurucu bir rüzgârın estiğini hissetti, enkazın arasında doğaüstü bir uluma sesi yankılanıyordu. Başı kısıtıldığı mengenenin arasında yavaş yavaş eziliyor gibiydi. Her an kafatasının çatırtısını duymayı bekliyordu. Yerde, biraz ötesinde hâlâ titreşmeye devam eden birkaç monitör vardı. Ekranda gördüğünü sandığı çarpık imge bir yüzdü, yakın zaman-

daki kâbuslarında ona korku saçan biçimsiz ve uzun yüzün ta kendisi. “Sonunda başardın piç kurusu,” diye mırıldandı Bobby. “Bunca yıldan sonra, nihayet.” Üçüncü patlama ana bilgisayarları sabitlendikleri yerden koparıp önlerine kattıkları her şeyle birlikte havaya fırlatacak kadar güçlü bir şok dalgasına neden oldu. Büyük bir bilgisayarın bir parçası Bobby’nin kafasının sadece birkaç santim uzağına düştü. Büyük bir dosya dolabı ve toplantı masasının eğri büğrü bir parçası ezici bir güçle üstüne gelirken artık hiç şansı kalmamıştı. Elektrik kaynaklı alevler yükselirken tavanın kalan son parçaları da çöktü. Bobby’nin kesikler içindeki çarpılmış vücudu kanlı bir et yığını halinde bir moloz dağının altında gömülü kaldı.

Christina çığlıklar atarak laboratuvara koştu. Patlamaların şok dalgaları uyumakta olduğu misafirhanenin bütün pencerelerini patlatmıştı. Christina’nın ciddi bir yara almamasının tek nedeni yatak odasının storlarının kapalı, kalın perdelerin çekilmiş olmasıydı. Laboratuvara vardığında otomatik silahları ve yangın söndürücüleri donanmış bir düzine güvenlik görevlisi çoktan oradaydı. Beverly ve Prides Crossing polisi, itfaiyeleri ve ambulansı aranmış ve Austin laboratuvarında bir felaketle karşı karşıya olunduğu bilgisi verilmişti.

Laboratuvarda CIA tarafından gizli olarak görevlendirilen güvenlik birimi şefi, Perrone’yi, Perrone de Varneys’i aramıştı. Varneys derhâl başkanı aradı. Yatak odasındaki telefonun yanında kaskatı dururken ondan hiç beklenmeyecek kadar titrekti ve yüzünde renkten eser kalmamıştı. “Efendim, benim, Orin Varneys. Sizi bu saatte aradığım için özür dilerim ama Doktor Robert Austin’in laboratuvarının birkaç dakika önce yerle bir edildiğini size bildirmek zorundayım. Kendisinin de binada olduğuna neredeyse eminiz.” Varneys durup karşı tarafı dinledi. Sonra, “Hayır efendim,” dedi. “Henüz durumunu bilmiyoruz. Hayır, sayın başkan, kimin sorumlu olduğunu bilmiyoruz.”

Varneys tekrar duraksadı. Dinlediği ses gittikçe yükselirken telefonu kulağından uzaklaştırdı. “Nasıl yapıldığını bilmiyoruz,” diye karşılık verdi. “Evet efendim, tesis korumamız altındaydı. Haklısınız efendim. Bahanemiz yok. Bütün sorumluluğu üstleniyorum. Evet sayın başkan, daha fazla bilgi alır almaz sizi de arayacağım.”

Varneys, başkanın telefonu kapattığını haber veren tıkırtıyı duyar duymaz telefonunu yuvasını çatlatacak bir hırsla kapattı ve Perrone’yi aradı. “Bu nasıl olabildi? İkinci kez onu korumaktan aciz kalıyoruz; başkan canıma okuyacak.” Varneys derhâl bu olaya medya yasağı getirilmesi talimatını verdi. Perrone ve sekiz ajanı hemen Reagan Havaalanı’na gidip CIA jetlerinden biriyle Boston’a uçtular.

Laboratuvar güvenlik ekibinin üç üyesi acil durum araçlarını karşılamak ve onlara Manzini laboratuvarının labirente benzeyen ara yollarında kılavuzluk edebilmek için motosikletle yola çıktı. İlk patlamadan yirmi dakika sonra tesise on polis arabası, dört itfaiye aracı, iki ambulans ve bir ambulans helikopter ulaşmıştı.

Otuzdan fazla polis ve itfaiye görevlisi laboratuvarın enkazına doluştu. Kimileri elektrik kaynaklı yangını söndürmeye odaklanırken diğerleri enkazın arasında Bobby’yi aramaya koyuldu. Christina eskiden Bobby’nin ofisi olan yere koştu. Hiçbir şey bulamadı. Sonra laboratuvarın Bobby’nin sık sık çalıştığı kısmına yöneldi.

Döküntüleri tararken itfaiye erlerine, “Şunları kaldırmama yardım edin!” diye seslendi. Çılgına dönmüş bir halde çıplak ellerle moloz yığınlarını kazmaya, çarpılmış ekipman, mobilya, duvar ve tavan parçalarını kaldırmaya koyuldu ama insanı sersemletecek kadar çoktular.

İtfaiyeciler ağır parçaları olabildiğince hızlı kaldırmak için manivelalar kullanıyorlardı ama molozları kaldırdıkça daha fazla

molozla karşılaştılar. Panikle karışık bir sersemlik içinde olan Christina cevap alma umuduyla Bobby'nin adını seslenerek dolaşıyordu. Bir başka itfaiye ekibi enkaza, yıkılan binaların altında gömülü kalan insanları koklayarak bulmak için eğitilmiş arama köpekleriyle girdi. Köpeklerden biri büyük bir moloz yığının üstüne çıkıp havlamaya başladı. Altı itfaiyeci o tarafa koşup kazmaya başladı. Soluk soluğa bir çabayla geçen birkaç dakikanın sonunda önce bir ayak görüldü, sonra bir tane daha. Telsizle çağrılan ilk yardım ekibi hızla içeri daldı. Christina da onlara katılıp çıplak elleriyle kazmaya yardım etti. Bobby'nin bir et yığınının dönmüş vücudu ortaya çıktı. Giysileri lime lime olmuş paçavralara benziyordu. Çarpılmış gibiydi, kolları ve bacakları doğal olmayan açılarla bükülmüştü. Tenini ve saçlarını kalın bir tabaka halinde kaplayan kan ve beyaz kaya tozu karışımı ona tüyler ürpertici bir zombi görüntüsü vermişti.

Christina kocasını görünce çılgına döndü ve hıçkırarak molozların arasında yanına uzanıp başını göğsüne koydu. "Hayır, Tanrım. Lütfen bunu Bobby'ye yapma. O sana karşı hep çok iyi oldu. Lütfen, yapma."

İlk yardım ekibinin şefi, "Sakin onu kıpırdatmayın," diye seslendi. "Hanımefendinin ona dokunmasına izin vermeyin. Omuriliği ciddi hasar almış olabilir."

İtfaiyecilerden biri Christina'yı uzaklaştırdı. İlk yardım ekibinin şefi kardiyovasküler resüsitasyon için Bobby'ye on mililitre adrenalin uyguladı ve yaraları daha güçlü bir prosedür riskini alamayacak kadar ciddi görüldüğü için çok hafif bir CPR uygulamaya başladı. Cılız da olsa nabız alabilince Bobby'nin yüzüne bir oksijen maskesi geçirdi. Altına kaydırılabilecek incelikte karbonit bir levha istedi. Omurgayı sabitlemek için Bobby'nin kafasına hareketi kısıtlayacak bir atel tutturuldu ve vücudunun altı geniş, deri bir atkıyla karbonit levhaya sıkıca sabitlendi.

Ardından iltihabı azaltmak ve hücre zararının daha fazla zarar görüp sinir ölümüne yol açmasını önlemek için steroid damlası bağlandı. Bunlar yapıldıktan sonra ilk yardım ekibinin dört üyesi levhayı yavaşça bir sedyenin üstüne kaldırdı ve Bobby, Massachusetts Genel Hastanesi'ne gitmek için hazır bekleyen helikoptere bindirildi.

Aynı günün ilerleyen saatlerinde egzersiz bisikletinin pedalını coşkuyula çevirirken McAlister'in ofisteki spor salonunun altmış inçlik plazma televizyonunda Financial News Network açıktı. Muhabir bütün televizyon ve radyo yayınlarının başkanın özel bir duyurusu için kesileceğini duyurduğunda saat 13.00'ü gösteriyordu. McAlister, "Pislik yine ne zırvalayacak, kim bilir," diye söylendi. Başkan oval ofisten tatsız bir sesle konuştu.

"Sevgili Amerikalılar, Doktor Robert James Austin'in laboratuvarının yaklaşık sekiz saat önce haince bir saldırıya uğradığını bildirmekten tarifsiz bir üzüntü duyuyorum. Laboratuvar, Doktor Austin'in içeride AIDS üzerine bir araştırma yürüttüğü sırada tamamen yok edildi. Doktor Austin, saldırıda aldığı ve hayati tehlikeye sebep olan çok sayıda yarasına müdahale edilmek üzere altı saatlik bir ameliyata alındı. Ameliyattan sağ çıkmakla birlikte durumu hâlâ kritik ve koma hali sürüyor. Hayatta kalma ve iyileşme şansı konusunda herhangi bir tahminde bulunmak için henüz çok erken. Yakın bir hastanede bakımını bizzat takip edebilmek için Washington'a getirilmesini talep ettim. İlgili branşların önde gelen hekimlerinden oluşan bir ekip toplandı. Başkanlık adına bu haftayı onun iyiliği için dua etme haftası ilan ediyorum. Doktor Austin bundan daha fazlasını hak edi-

yor. Kimse ondan daha büyük bir azimle ya da insanlığa daha büyük bir fayda getirerek çalışmadı, tıp bilimini ileriye taşımak için daha fazla fedakârlıkta bulunmadı. Kendinden vazgeçerek benzersiz dehasını insanlığın şartlarını düzeltmeye adadı. Doktor Austin'in buluşları bugüne dek milyonlarca hayat kurtardı ve kurtarmaya da devam edecek. İddia ediyorum, bu gezegende onun sonsuz çabalarından bir şekilde fayda görmemiş tek bir insan yoktur. Doktor Austin sadece millî bir hazine değildir, bir dünya hazinesidir. Varlığı her zaman hepimiz için olağanüstü bir armağan oldu ve bizden sonraki nesiller için de öyle olacak. Yüce Tanrı ona ve bizlere bu fırsatı bağışlarsa daha ne katkılar sağlayabileceğini bizler sadece hayal edebiliriz. Doktor Austin'in hızla ve tam anlamıyla iyileşmesi için dualarımızda bana ve aileme katılmanızı rica ediyorum. Bu korkunç suçun faillerinin en kısa zamanda yargı önüne çıkarılacağından hiç şüphemiz olmasın. Teşekkürler. Tanrı Amerika'yı korusun."

McAlister üstünde eşofmanıyla, çenesi kaskatı gerilmiş bir halde telaşla ofisinden çıktı. Park Caddesi'nde koşar adım ilerleyerek Hyatt Otel'de bir telefon kulübesi buldu ve büyük bir telaşla Ramirez'in ona acil durumlar için verdiği numarayı çevirdi. Telefon çalınca McAlister'in tek söylediği ücretli telefonun geri arama numarası, yani "21-549-8121" oldu. McAlister parmağını duvara hızla vurarak kabinde bekledi. On iki dakika sonra telefon çaldı. McAlister, Ramirez'in onu telefonun dinlenmesini önleyen cihaz üzerinden aradığını biliyordu.

"Neler oluyor?" dedi tükürükler saçarak. Alnındaki damarlar seğiriyordu. "Bu işin dramatik olmaması konusunda anlaşıştık."

"Bunu yapan ben değildim. Ondan nefret eden şu hilkat garibeleri olmalı."

"Haydi oradan. İş eline yüzüne bulaştırdın Gunther. Kolay para kazanmak istedin."

“Öyle olsaydı şu anda paranın geri kalanını istiyor olurdum, istemiyorum.”

McAlister bu sözleri sindirirken bir sessizlik oldu.

“Ama alamazdın çünkü o orospu çocuğu hâlâ hayatta,” dedi.

“Planım kusursuzdu. Doğru zaman gelince monitörlerinin kamera portallarına yerleştirdiğim disklerden hücresel aktivasyonla zehirli gaz salacaktım. O gaz çok ciddi kalp krizine neden olur ve geride kalıntı bırakmaz. Saptanamaz. Daha önce de kullandım. O kadar iyi ki sigorta şirketleri hayat sigortalarını ödemek zorunda kalıyor.”

“Çok fazla bekledin, lanet olası!” diye bağırdı McAlister.

“Zaman konusunda anlaşıştık Colum,” dedi Ramirez.

“Paramı geri istiyorum.” McAlister’ın sesi boğuk ve aksiydi.

“Öyle bir şey olmayacak. Bu düzeneği kurmak için iki ay göçmen işçi olarak çalıştım. Birinin yumruğu bizden önce indirmesi benim suçum değil.”

“Şimdi bizi bulacaklar.”

“İmkânsız.”

“Ya küçük dostumuz?”

“Benden haberi yok,” dedi Ramirez.

“Beni gayet iyi tanıyor ve ben senin gibi Panama’da yaşamıyorum.”

“Kimse noktaları birleştiremez.”

“Emin olmak için icabına bakılmasını istiyorum.”

“Hallederim. Ama kendini topla. Gergin insanlar hata yaparlar.”

Dünya medyası trajedi haberiyle çalkalanıyordu. Neredeyse dünyanın her yerinde bütün gazeteler benzer manşetler atmıştı. Televizyon, radyo ve internet övgülerle ve suçun arkasında kimin olabileceği konusunda spekülasyonlarla doluydu. Birleşmiş Milletler Genel Kurulu toplanarak oy birliğiyle Bobby’ye özel bir övgü yayımladı

ve pek çok ülke, Birleşik Devletler örneğine uyarak günler ya da haftalar boyunca –hatta bazı ülkelerde aylarca– iyileşmesi için duaya adanacak resmî zaman dilimleri belirledi.

Bobby'yi taşıyan helikopter Andrew Hava Kuvvetleri Üssü'ne inince askerî araçlardan oluşan bir konvoy, Bobby'ye, özel güvenlik gerektiren VIP kategorisindeki kişilere ayrılmış bir koridorun sonunda yer alan özel bir odaya yerleştirileceği George Washington Üniversite Hastanesi'ne kadar eşlik etti. Odada başkan, başsavcı ve iç güvenlik bakanı hazır bekliyordu.

Bobby'nin odasının önünde Varneys, ajanlarından oluşan bir müfrezenin karşısına geçti ve emirlerini son derece net bir dille sıraladı. “Bunu ona kim yaptıysa hâlâ hayatta olduğu için üzülmeli. Şanslarını bir daha deneyebilirler ve çok iyi imkânlarla sahip olduklarını varsaymak zorundayız. Günün her saati altı ajanlık bir ekip istiyorum; iki kişi bu koridorun girişinde, iki kişi kapısının önünde, iki kişi de içeride olacak. Asansöre ve bütün merdivenlere ikişer kişi yerleştirilsin. Kimse bu kata kontrolden geçmeden çıkamamalı ve bu koridorda bizim iznimiz olmadan kuş uçmamalı. O odaya girecek her doktor, hemşire ya da hademe veya Austin'le işi olan herkes önce üst düzey güvenlik protokollerinden geçirilmeli. Ona verilecek her ilaç bizim tarafımızdan onaylanmış bir doktor tarafından kontrol edilmeli ve uygulanmalı. Austin bir an bile yalnız kalmamalı, anlaşıldı mı? Bir an bile. Yemekleri doğrudan bizim tedarikçimizden gelecek.”

Daha sonra Bobby damar yoluyla verilenler dışında hiçbir besini alacak durumda olmadığı için yemek konusunun sorun olmayacağı anlaşıldı.

Varneys el altında olması için Christina'yı Washington'daki güvenli bir eve yerleştirdi. “Her an yanında bir güvenlik ekibi istiyorum. Neyle karşı karşıya olduğumuzu henüz bilmiyoruz. En ufak bir ihmal olmamalı Perrone.”

Martin Turnbull'un tanık koruma anlaşması yapma girişimi beklediği ilgiyi görmedi. Adalet Bakanlığı meseleyle ilgilenmişe benzemiyordu ve Menkul Kıymetler ve Borsa Komisyonu, Turnbull'un onları saf dışı bırakmaya çalışmasından rahatsız olmuştu. Sonunda Ajan McKenna, Turnbull ve bir adalet bakanlığı temsilcisi arasında bir ön görüşme ayarladı. Odaya yirmili yaşlarda gencecik bir kadın savcı yardımcısının girdiğini görünce Turnbull'un bütün keyfi kaçtı. "Bakanlıkta ne kadar zamandır çalışıyorsunuz?" diye sordu.

"Dokuz ay oldu," dedi kadın neşeli bir sesle.

Turnbull başını iki yana salladı. "Böyle olmaz. Sizi küçümsemek istemem ama sadece bana istediğim anlaşmayı sağlayabilecek yetkiye sahip biriyle konuşurum. Bunu Menkul Kıymetler ve Borsa Komisyonu ajanlarına açıkça ifade etmiştim."

Genç savcı yardımcısı, Turnbull'a karşısında sadece ciddi suçlara tanınan imtiyazları kapmaya çalışan adi bir suçlu duruyormuş gibi baktı. Bir elli boyuyla olabildiğince vakur görünmek için sırtını dikleştirdi ve üstünlük taslayan bir gülümsemeyle, "Bay Turnbull," dedi. "O düzeydeki birinin bu işe zamanını ayırmayı düşünebilmesi için bile önce iştahımızı kabartmanız gerekiyor. Sizinki gibi, şirketin iç bilgilerini kullanarak borsada

yolsuzluk yapma vakalarıyla biz uğraşmayız. Beş para etmezler. Bize sunacak neyiniz var?”

Turnbull ona dik dik baktı. “Elimdeki bilgiler Doktor Robert James Austin’i ilgilendiriyor.”

Kadın bir anda kıpkırmızı oldu ve gözü pek tavrı buhar olup uçtu.

Turnbull, “Hani şu başkanın geçen gün televizyonda bahsettği Doktor Austin,” diye devam etti.

Savcı yardımcısı, “Bir dakikanızı rica ediyorum,” diyerek odadan çıktı.

Sadece üç yıldır Adalet Bakanlığı’nda çalışan üstünü aradı. O da hemen kendi üstünü aradı ve zincir New York Güney Bölgesi Başsavcısı Jonathan Bick’in Washington başsavcısını aramasına kadar sürdü. Başsavcı, başkanı aradı, başkan onu Varneys’e yönlendirdi. Varneys’in asistanları ona ofisinin tuvaletindeki interkomdan ulaştı ve başsavcının telefonunu ona klozette ihtiyacını giderirken bağladılar.

“Bir gelişme oldu Orin. Bushings İlaç’ın mali işler müdürü, Menkul Kıymetler ve Borsa Komisyonu tarafından şirketin iç bilgilerini borsada kendi lehine kullanırken yakalanmış. Elinde değerli bilgiler olduğunu öne sürerek tanık koruma programına alınmayı talep ediyormuş. Biraz önce bu bilgilerin Doktor Austin’le ilgili olduğunu söylemiş.”

Varneys’in yüzü bembeyaz oldu. “Derhâl New York’a gidiyorum.”

Turnbull tam dört saattir New York Federal Binası’ndaki küçük bir odada tutuluyordu ve Varneys yanında Bick’le içeri girdiğinde tadı tamamen kaçmıştı. İki adam kendilerini tanıncı bir süre sırayla iki elinin parmaklarını esnetti. Bick, “Bay Turnbull, talep ettiğiniz anlaşma konusunda bilgilendirildim,” dedi. “Eğer iddia ettiğiniz gibi çok değerli mühim bilgilere sa-

hipseniz, istediğiniz anlaşmanın sağlanacağı konusunda Adalet Bakanlığı adına size söz verebilirim.”

Turnbull, “Çok değerli mühim bilgi’ tanımının neleri kapsadığı konusunda oyun oynamadığınızı nereden bileceğim?” diye karşılık verdi.

Bick cevabı yapıştırdı. “Bu konuda bize güvenmek zorundasınız. Sizinle oynamaya hiç niyetim yok. Biz bu şekilde çalışmayız.”

Varneys başını iki yana salladı. “Bakın Turnbull. Adalet Bakanlığı’nın küçük anlaşmanızda sizi becermekten çok daha önemli işleri var. Bu yüzden adamla el sıkışın ve derhâl işe koyulalım. Yapacak bir sürü işimiz var.”

Turnbull işaret parmağındaki şeytantırnağını çekiştirerek Bick’e, “İmzalayacağımız anlaşmayı getirdiniz mi?” diye sordu. “Anladığım kadarıyla bu tür işler için standart bir form var.”

Bick evrak çantasını açıp bir dosya çıkardı ve onu Turnbull’un önündeki masanın üstüne attı. Turnbull okuma gözlüğünü takıp metni dikkatle okumaya başladı. Yoğun bir şekilde terliyordu ve deodorantının etkisi geçmişti. Varneys duvardaki termostata gidip ısıyı düşürdü.

“Hazırım,” dedi Turnbull. İmzasını atarken eli titriyordu. Bick’in de kâğıdı imzalamasını kafasının arkasını kaşıyarak izledi. Demode lacivert takım elbisesinin omuzlarına sedeften muzdarip kafa derisinden kepek yağmıştı. “Sanırım artık yeni bir hayata başlıyorum,” dedi üzgün bir sesle. “Sonumun böyle olacağını hiç tahmin etmezdim. Benimle ilgilenmeleri gerekirdi. McAlister ve yönetim kurulundaki o bok çuvalları. Beni bu duruma onlar düşürdü.”

Önünde soru listesiyle Turnbull’un karşısında oturan Bick’in yüzünde ne sempati ne de yargılayıcı bir ifade vardı. “İşe koyulalım,” derken bir ajana video kamerasını ve ses kayıt cihazını çalıştırmasını işaret etti.

“Bize Bushings’teki hisse senetlerinizi neden Doktor Austin’in arteriosklerozla ilgili keşfinin halka duyurulmasından altı ay önce sattığınızı anlatın.”

“Doktor Austin’in konu üstünde çalışacağını öğrendim ve bir tedavi bulacağını tahmin ettiğim için her şeyi sattım.”

“Bunu nasıl öğrendiniz?”

“CEO’muz Colum McAlister bilgiyi Austin’in laboratuvarındaki köstebeğinden aldığını söyledi.”

“Bir köstebeği mi varmış?”

Turnbull başıyla onayladı.

“Şirket hisselerinde ilk kez yaşanan bir durum muydu?”

“Hayır. Çok uzun zaman önce köstek, McAlister’a Austin’in tüberküloz araştırmasını da anlatmıştı. O dönemde de kurul daha fazla satış yapmasını önleyene kadar McAlister olabildiğince çok hissesini elden çıkarmıştı.”

“Siz hisselerinizi neden o zaman satmadınız?”

Turnbull çenesini öne çıkardı ve sesini yükselterek, “İstedim ama izin vermedi,” dedi. “Köstek tek bilgi kaynağımızdı.”

“Bushings yıllardır bir şeyler çalma umuduyla Austin’in bilgisayarlarını *hack*’liyordu. Sorun şu ki adamın ne halt ettiğini bizim bilim insanları anlayamıyorlardı.”

“Köstek’in adı ne?”

“Bilmiyorum.”

“Bunu ofisinizin finansal kayıtlarını kontrol ederek öğrenebilir misiniz?”

Turnbull’un nefes alıp veriş hızlandı. Elini pantolonunun cebine atıp buruşuk bir kâğıt mendil çıkardı ve yüzünde ve boynunda biriken teri sildi. “Denerim ama yapılan ödemelerin miktarlarını ve sıklığını ya da ödemeleri alırken kullandığı kuruluşu bilmeden bu imkânsız olabilir. Hem zaten ödemeleri nakit almış da olabilir.”

“McAlister, Austin hakkında ne düşünüyor?”

Turnbull güldü. “Ondan nefret ediyor. İlaç sektöründe kötü giden her şey için onu suçluyor. Austin’in ona yüz milyon dolar-dan daha fazlasına mal olabileceğini söylüyor. Bu nedenle diğer CEO’ların hepsini Adirondack’teki evine toplantıya çağırdı. Bu uzun zaman önceydi. Amaç, Austin’le nasıl baş edeceklerini görüşmekti.”

“Orada neler görüşüldü?”

Turnbull başını iki yana salladı. “Ben toplantıya alınmadım. Sadece CEO’lar içindi.”

“Yani ayrıntılara vâkıf değilsiniz?” Bick kalemini önündeki sarı defterin üstüne bıraktı.

“McAlister’la konuştuklarımızdan Bushings’in internet üzerinden bir karalama kampanyası tasarladığını ama kampanyanın başarıyla yürütülemediğini biliyorum. Halkın gözünü korkutması planlanan bir dizi saçmalıktı. Biri araya girip önünü kesti.” Varneys bembeyaz oldu ve bir an gözlerini kaçırdı. “Adalet Bakanlığı’nı tek el suçlamasıyla Austin’in peşine düşmeye ve FDA’yı zorluk çıkarmaya ikna etmekle ilgili bir şeyler de vardı. McAlister’in hükümetin bazı ağır toplarıyla görüşmeler yaptığını da biliyorum.”

Bick başını salladı. “Bize o isimleri verebilir misiniz?”

“Evet.”

Bick ayağa kalktı ve kalemini masaya vurarak etrafı süzdü. Sonra Turnbull’un yanına gidip ona tepeden bakarak, “McAlister, Austin’in nerede yaşadığını ya da laboratuvarının yerini biliyor muydu?” diye sordu.

“Köstebek tahmin edileceği gibi ona laboratuvarın yerini söylemiştir. Konutunu bilmiyorum ama köstebeğin onu takip etmesi çok zor olmasa gerek.”

Varneys ve Bick yakındaki bir odada baş başa buluştular. “O köstebeği bulmalıyız,” dedi Bick heyecanla.

“Tabii hâlâ hayattaysa,” dedi Varneys cep telefonundan Perro-ne’yi ararken. “Prides Crossing’deki personelin tamamı hakkında

eksiksiz bir rapor istiyorum. İsimler, adresler, çalışma süreleri, konumları, banka kayıtları, vergi iadeleri, telefon kayıtları, daha önceki işyerleri. Ryder denen kadın sana yardım edecektir. Bu işe kaç kişiyi koştüğün umurumda değil, bilgiler yarın mutlaka elimde olsun.”

Varneys ve Bick, Turnbull’un odasına döndüler. “Köstebeğin kimliğini bulmanızı istiyoruz,” dedi Bick. “Ofisinize dönün ve bir yolunu bulup yapılan ödemeleri ortaya çıkarın. Şahıs, şirket, tam zamanlı Bushings çalışanı olmayan kim varsa, düzenli ödemelerin tamamının listesini istiyorum. Meşru olduğunu bildiğiniz tedarikçileri eleyebilecek bir program geliştirebileceğinizden eminim. Ayrıca nakit harcamaları da dikkatle incelemeniz gerekecek.”

Martin Turnbull, Bushings'in mali işler müdürüydü ve hiç kimse Bushings'in finansal kayıtlarına ondan daha kolay ulaşamaz ya da daha aşına olamazdı. İki gün boyunca Bushings'in bilgisayar dosyalarında onu köstebeğe ulaştıracak bir iz aradı ama hiçbir şey yoktu. Buna şaşırmamıştı. *Colum McAlister insanların evin yolunu bulabilmesi için arkasında ekmek kırıntısı bırakacak bir adam değil.*

Varneys çoktan Boston'da bir komuta merkezi kurmuştu. Perrone'nin Prides Crossing çalışanlarıyla ilgili raporlarını inceledi. Turnbull'un köstebeğin aktif olduğuna inandığı dönemde laboratuvarında çalışan on bir kişiden biri göze batıyordu. Vincent Amaratto laboratuvarından net seksen dokuz bin dolar alıyordu. Birkaç yılı kapsayan banka incelemesi, hesaplarına vergi sonrası elli sekiz bin yediz yüz kırk dolar tutan net maaşı dışında hiç para yatmadığını gösteriyordu. Her ay kredi kartı ekstrelerini, lisans ve lisansüstü kredi borçlarını, araba kredisini ve annesine gönderdiği aylık tutarı karşılamak için yazdığı çekler gelirinin tamamını tüketiyor ancak dairesinin kirası ve elektrik, su, ısınma faturaları açıkta kalıyordu. Amaratto'nun bir birikim hesabı olmadığı gibi, ayda üç bin doları aşan eksikliğini karşılayabileceği yatırımları ya da kredisi de yoktu. Varneys, Perrone'ye, "Adamı bana getirin," diye talimat verdi.

Amaratto bir Starbucks'tan çıkarken Perrone ve iki ajan tarafından durduruldu ve onları takip eden ve hazırda bekleyen bir minibüse bindirildi. Amaratto alnında biriken teri silerek, "Kaçırılmaya değmem," dedi. "Hiç param yok. Sıradan bir laboratuvar teknisyeniyim."

Perrone ve diğer ajanlar onu duymazlıktan gelerek koyu renk film kaplı camlardan dışarıyı izlediler. Minibüs Boston Federal Binası'nın arka tarafına yanaştı ve Amaratto "Teslimat" yazan yan kapıdan içeri sokuldu. İki yanındaki ajanlar kollarını sıkıca tutarak onu içinde iki metal masa ve ağır meşe sandalyelerden başka hiç mobilya olmayan çıplak bir odaya soktular. Kapıyı kilitlediler ve onu otuz dakika boyunca yalnız bıraktılar. Sonunda odanın diğer ucundaki bir kapı açıldı ve içeri ciddi görüşlü bir adam girdi. Amaratto derhâl ayağa kalktı.

"Bay Amaratto, adım Orin Varneys, CIA'in direktörüyüm."

Amaratto bunu duyunca içinde güçlü bir kusma ihtiyacı yükseldi. En yakın çöp sepeti için hızla etrafını taradı.

"Bütün CIA'in direktörü mü? En tepedeki kişi mi yani?" diye sordu. Varneys başını salladı.

"Benden ne istiyorsunuz?"

"Bence bunu biliyorsunuz Bay Amaratto."

Amaratto sesi titreyerek, "Neden buraya getirildiğim konusunda hiçbir fikrim yok ve buna itiraz ediyorum," dedi.

Varneys illa bir gösteri sergilemek zorunda kalacağını fark ederek kaşlarını çatı. Amaratto'ya oturmasını işaret etti. Karşısında durup ona dik dik baktı. Amaratto sandalyesinde huzursuz bir tavırla kıpırdandı. Birkaç dakika sonra Varneys öne eğildi ve piranalarinkine benzeyen yüzünü Amaratto'nunkine arada sadece birkaç santim kalacak şekilde yaklaştırarak gözlerinin içine baktı.

"İşe size benim bildiklerimi anlatarak başlamama ne dersiniz? Altı şey biliyorum Bay Amaratto. Altı." Varneys ellerini

arkasında kavuşturarak odanın içinde dolaşmaya başladı. “Önce-likle Bushings İlaç’ın Doktor Austin’in laboratuvarında yıllardır bir köstebeği olduğunu biliyorum. Sizin çalıştığınız laboratuvar yani. Köstebeğin dolaylı ya da dolaysız yollardan Bushings’e bilgi sızdırdığını da biliyorum. Bu faaliyetler köstebeği sanayi casusluğu zannıyla cezai açıdan mesul kılıyor.

“İkinci olarak, Bushings’in Austin’in bilgisayarlarını *hack*’lediğini ve geçen yıl Austin’in bilgisayarlarının sabote edildiğini, defterlerinin çalındığını ve köstebeğin bu suç faaliyetlerine de ortak olabileceğini düşünüyorum.

“Üçüncü olarak, köstebek tarafından sağlanan bilgilerin, başka şeylerle birlikte Bushings’teki bazı üst düzey yöneticiler tarafından Federal Güvenlik kanunlarını ihlal amacıyla kullanıldığını da biliyorum.

“Dördüncü olarak, birinin Doktor Austin’i öldürmeye çalıştığını ve köstebeğin veznedarının da işin içinde olmasının olasılık dışı olmadığını biliyorum. Yani köstebek bir cinayet komplosunun parçası ya da söz konusu suçun bir aksesuarı ol-
muş olabilir.

“Beşinci olarak, eğer Doktor Austin’in canına kastedilmesi ile köstebeğin ücretini ödeyen kişi arasında herhangi bir bağlantı varsa, suçlamayla bağ kurulmasına neden olabileceği için köstebeğin ciddi bir fiziksel tehlike altında olduğunu da biliyorum.

“Ve son olarak, finansal durumunuzu inceledim Bay Amaratto ve kaynaklarınızın çok üstünde bir hayat sürdürdüğünüzü biliyorum. Yıllarca beyan ettiğiniz tek gelirinizin laboratuvardan aldığınız maaş olduğunu biliyorum. Sahte vergi iadesi bildirimi ve gelir beyanından kaçınmak bir vergi suçudur.” Varneys duraksadı. “Devam etmeme gerek var mı Bay Amaratto, yoksa sizin bildiklerinizi bize anlatma zamanınız geldi mi?”

Amaratto süklüm püklüm bir tavırla Varneys’e baktı. Yüzü terden sırılsıklamdı ve yağlı saçları bir haftadır yıkanmamış

gibi görünüyordu. “Herhangi bir şey yaptıysam –ki yaptığımı söylemiyorum– iş birliği yapmam halinde yargılanmayacağımı nereden bileceğim?”

“Çünkü ben size yargılanmayacağınızı söylüyorum,” dedi Varneys.

Masanın altında dizini hızlı bir şekilde sallayan Amaratto, “Ya bu söze bel bağlamak istemezsem?” dedi.

Varneys kaygı verici bir şekilde Amaratto’nun üstüne doğru eğildi. “Bu durumda yapacağım iki şey var. Ya sizi tekrar sokağa atarım ve bahse girerim en çok kırk sekiz saat içinde ölmüş olursunuz ya da soruşturamama devam eder, Menkul Kıymetler ve Borsa Komisyonu’nu, Gelir İdaresi Dairesi’ni ve Başsavcılık’ı da partiye davet ederim.”

Amaratto iki eliyle boynunun yan kısımlarını ovmaya başladı. “Benden ne istiyorsunuz?”

“Gerçeği. Sizden yeminli ifade vermeniz ve mahkemede şahitlik yapmanız da istenecek. Bunlar olmadan hiçbir işe yaramaz.”

“Korumaya alacak mıyım?”

“Derhâl geçerli olmak üzere. Size bir şey olsun istemem.”

Amaratto sol şakağını ovaladı. “Size güveniyorum Bay Varneys.”

Varneys’in yüzü ifadesiz bir maske gibiydi. “Daha beterini de yapabildiniz. Şimdi sizi bir yalan makinesine bağlayarak sorgulayacağım. Sizin için bir sakıncası var mı?”

“Hayır.”

Varneys, Perrone’yi içeri çağırdı. Perrone yanında video ve ses kayıt cihazlarını ve yalan makinesini kuracak ikinci bir ajanla içeri girdi.

“Ne zamandır Doktor Austin’in yanında çalışıyorsunuz?”

“Dokuz yıldır ama öncesinde Tufts Tıp Fakültesi’nde kimya araştırmacısı olarak görev yapıyordum. Tufts beni Doktor Aus-

tin'in projelerine vermişti. Daha sonra Doktor Austin beni işe aldı; aslında o değil, asistanı Susan Ryder aldı."

"Bushings İlaç'la ilk temasınız ne zaman oldu?"

"Yaklaşık sekiz sene önce Boston'da Bushings'in sponsor olduğu ilaç araştırmaları konulu bir kimya konferansında ama Bushings'ten kimseyle konuşmadım. Sadece konferansa katıldım."

"Onlar adına casusluk yapmaya ne zaman başladınız?"

"Konferanstan yaklaşık bir hafta sonra evden arandım. Bir adam Bushings'i temsil ettiğini söyledi ve beni kahve içmek için I-95 üzerinde otuz dokuzuncu çıkıştaki tesise davet etti. Oraya gidersem pişman olmayacağımı söyledi."

Varneys, Amaratto'ya Colum McAlister'in bir fotoğrafını gösterdi. "Buluştuğunuz adam bu muydu?"

Amaratto fotoğrafı inceledi. "Emin olmak güç. Beyzbol şapkası ve gözlük takmıştı."

"Boyu ne kadardı ve yapılı mıydı?"

"Yaklaşık bir seksen boyundaydı ve formunda görünüyordu ama altmışlarında gibiydi. İnsanın yaşı ellerden her zaman anlaşılır. Kış olmasına rağmen yanık tenliydi ve şapkası dışında şık giyimli olduğunu hatırlıyorum. Sağlam bir kol saati vardı. Saatlere meraklıyım, her ne kadar kendim edinemesem de. Pembe altından bir Patek Philippe'i vardı; bayağı sıra dışı bir şeydi, daha önce gördüklerime hiç benzemiyordu. Çok havalıydı. Özel yapım olabilir. O şirket belli bir ücret karşılığı bunu yapabiliyor, biliyorsunuz."

"Sizden ne yapmanızı istedi?"

"Onu Doktor Austin'in hangi konu üstünde çalıştığından haberdar etmemi. Bana ayda üç bin dolar ödeyeceğini söyledi. Dört bin dolar için pazarlık ettim."

"Sizce bu etik miydi?"

Amaratto'nun yüzü kıpkırmızı oldu. "Etik olan, annemin insan gibi yaşamasını sağlamaktı ve ayrıca Doktor Austin,

Bushings'le rekabet etmiyordu. Para kazanmak gibi bir merakı yoktu, bu yüzden ne fark ederdi ki?"

Varneys, Amaratto'ya dik dik baktı. "Parayı nasıl alıyordunuz?"

"Aynı şekilde. Her ayın son günü, içinde kırk adet yüz dolarlık banknot olan bir zarf dairemin kapısının altından içeri itilirdi."

"Nasıl iletişim kurardınız?"

"Bana bir telefon numarası verilmişti, onu her ayın beşinci ve yirminci günleri gece saat on birde ankesörlü bir telefonda aramam istenmişti."

"Soru sorulur muydu?"

"Bazı şeyleri öğrenmeye çalışmam istenirdi."

"Konuştuğunuz kişi o gün bulduğunuz kişi miydi?"

"Evet."

"Telefonda nasıldı?"

"Yıllar içinde öfkelenmişti sanki. Bazen Austin'in Bushings'e ne kadara mal olduğuyla ilgili yorumlar yapardı ama genelde çok az konuşurdu."

"Şimdi duysanız sesini tanır mısınız?"

"Kesinlikle."

"Prides Crossing laboratuvarlarındaki bilgisayarları neden sabote ettiniz?"

Amaratto oturduğu sandalyede bir anda dikildi. "Yemin ederim ben bunu asla yapmadım."

"Laboratuvar bilgisayarlarının *hack*'lenmesini kolaylaştır-dınız mı?"

Amaratto başını kesin bir tavırla iki yana salladı. "Bunu asla yapmazdım çünkü o zaman bana gerek kalmayabilirdi."

"Doktor Austin'in defterlerini çaldınız mı?"

"Üç tanesini."

"Neden?"

"İstendiği için. Defter başına on bin dolar aldım. Austin'in defterlere ihtiyacı yoktu. Fotoğrafik hafızası çok güçlüydü."

“Laboratuvarın adresini o adama verdiniz mi?”

“Evet.”

“Ya Austin’in konutunun adresini?”

Amaratto sandalyesinde kıpırdandı ve gözlerini tavana dikti.

Varneys sorusunu tekrarladı.

“Austin laboratuvar tesisinin misafırhanesinde yaşıyor.”

“Ondan öncesini kastetmiştim.”

“Bilmiyorum. Bir dairenin adresini vermiş olabilirim.”

Varneys, Amaratto’ya iyice sokuldu. “Laboratuvar patlamasında rolünüz neydi?”

Amaratto sol eliyle alnını silip burnunu çekti. “Annemin üstüne yemin ederim ki bundan hiç haberim yoktu. Doktor Austin’e zarar verecek ya da laboratuvarı yok edecek bir şeyi asla yapmazdım.”

Varneys, “Tam olarak ne yaptınız?” diye sordu.

Amaratto etrafına baktı ve sandalyesinde huzursuzca kıpırdanarak, “Düzenli aramalarımın biri sırasında bana bir telefon numarası verildi ve yine ankesörlü bir telefonda o numarayı aramam istendi,” dedi. “İsim verilmemişti, sadece bir numara. Telefonu açan adamın söylediklerini yapmam istendi, isteklerini yerine getirince yirmi beş bin dolar alacaktım.”

“Bu adam sizden ne yapmanızı istedi?”

Amaratto bir süre yüzünü ellerinin arasına gömdü, sonra kaşlarını ovalamaya başladı. Yine tavana bakarak, “Onunla ilk konuştuğumda benden laboratuvarın detaylı bir krokisini çıkarmamı istedi,” dedi. “Austin’in masasında kullandığı monitörlerin model numaralarını da yazacaktım. Bir de Austin’in bilgisayar kamerasını kullanıp kullanmadığını sordu.”

“Başka telefon görüşmesi oldu mu?”

“Bir iki tane daha.”

Varneys, Amaratto’ya ters ters baktı. “Sonra ne oldu? İşi allayıp pullamaya çalışmayın çünkü böyle bir şey yaparsanız beş dakika içinde kendinizi sokakta bulursunuz.”

Omuzları çöken Amaratto başını öne eğdi. Bir süre durduktan sonra birkaç derin nefes aldı ve “Son telefon görüşmesinde, laboratuvarın arka kapısının kilidini yirmi dakika boyunca açık bırakacağım bir gün ve saat kararlaştırdık,” dedi.

Perrone sandalyesinden fırladı. “Seni orospu çocuğu.”

Varneys, Perrone’ye oturmasını işaret etti. “Konuştuğunuz adamın bu bilgiyi ve kapıyı açık bırakmanızı niçin istediğini sanıyordunuz?”

“Bana Austin’in ofisine gözetleme ekipmanları yerleştireceğini söylemişti.”

“Adını bilmiyorsunuz, öyle mi?”

“Hayır.”

“Sesi nasıldı?”

“Belirgin Latin aksanı vardı.”

“Sesini duysanız tanır mısınız?”

“Kolay ayırt edilebilir bir sestir.”

“Onu hiç gördünüz mü? O kapıdan içeri girdiğine tanık oldunuz mu?”

Amaratto başını iki yana salladı. “Hayır. Buna kalkışırsam durumdan haberinin olacağını ve paramı alamayacağımı söyledi. Aylık ücretimden de olacaktım.”

Washington’da başsavcı, isimleri Turnbull tarafından verilen bürokratların sorgusunu tamamlamıştı. Neil Foster, Randall Lindsay, Graham Waters ve Michael Petersen. Bu ağır toplar, McAlister’in onlara şantaj yaparken kullandığı videoların tam içeriğini belirtmeyi reddetseler de “mahrem materyaller” içerdiklerini doğruladılar. Kayıtların gün ışığına çıkmaması şartıyla iş birliği yapmaya hazırıldılar. Başsavcı, McAlister’in diğer konutlarıyla birlikte Lands End ve *Zamanım* adlı yatı için de arama izni çıkarttı.

Bobby'nin hastaneye yatırılmasından üç hafta sonra genel cerrah, kabineye bir brifing sundu.

“Komanın ciddiyeti en kötünün üç, en iyinin on beş olarak puanlandığı Glasgow Koma Ölçeği'ne göre değerlendirildi. Doktor Austin'in puanı hastaneye getirildiği zamanki puanı olan dördün üstüne çıkamadı. Komadan ne zaman çıkacağını, hatta çıkıp çıkmayacağını ya da maruz kaldığı nörolojik travmanın hangi kalıcı bilişsel ve fiziksel hasarlara neden olacağını kestirmek imkânsız. Damar yoluyla beslenmesine ve kas atropisini ve uzun süreli koma hastalarında sıklıkla ölüme neden olabilen zatürre başlangıcını önlemek için çok yoğun bir fizik tedaviye ve elektrikli şok terapisine devam edilecektir.”

Ziyaretçiler hiç eksik olmuyordu. Bobby'nin hastaneye yatırılması özenle koruduğu anonimliğini ve mahremiyetini elinden almıştı. Elden ayaktan düşmesi, önde gelen isimlerin nihayet “onunla tanışma” fırsatını bulmasına aracı olmuştu. Amerika'nın önde gelen politikacılarının ve dinî liderlerinin ziyaretlerine ek olarak, Bobby'nin hastane odası Washington'ı ziyaret eden seçkin uluslararası isimlerin de olmazsa olmaz uğrak noktasına dönüşmüştü. CIA bütün ziyaretçileri önceden onaylıyordu, ziyaretler on dakikayla sınırlandırılıyordu ve fotoğraf çekilmesine izin verilmiyordu. Orada olduğu zamanlarda Christina insanlara kibar

davranmak için elinden geleni yapıyordu ama zaman geçtikçe ziyaretlerin “son bir saygı ve onurlandırma ziyareti” havasına bürünmeye başlaması onu çok üzüyordu. Susan ve Anna en büyük destekçileriydi; birkaç haftada bir Florida’dan gelen ve onu düzenli olarak arayan Alan da şefkatli kayınpeder rolünü üstlenmişti.

Christina günlerce Bobby’nin odasında oturdu. Çoğu zaman onun yatağının yanındaki portatif bir karyolada uyuyor, kimi zaman geceleri Bobby’nin yanına sıkışveriyordu. Bobby’nin onu duyabileceğini ve sesinin ona bilincini geri kazandıracağını umarak ona hararetle bir şeyler anlatıyor ya da okuyordu. Kollarına, bacaklarına, ayaklarına, ellerine masaj yapıyor, alnını öpüyor, kulağına, “Geri dön Bobby. Sakın beni terk etme,” diye fısıldıyordu.

İki aylık koma süresinin sonunda doktorların şüphesi daha da arttı. Başkana durumu şöyle ifade etmişlerdi: “Sürenin herhangi bir değişiklik olmadan uzaması komadan çıkma ihtimalini azaltıyor. Zihin bitkisel duruma alışıyor ve durum kalıcı bir hal alıyor.”

Christina hastane penceresinden dışarı bakarken gecenin karanlığında sessizce titreşen yüzlerce mum ışığının ne kadar hoş gördüğünü düşündü. En kötü havada bile kapının önünde nöbet tutanlar eksik olmuyordu. İlk birkaç hafta boyunca karanlıkta binlerce mumun ışığı umutla titreşmişti. Şimdi azalmışlardı ama hâlâ her gece orada olmaları Christina’yı hayrete düşürüyordu. Aynı şey dünyanın dört bir yanında yaşanıyordu. İnsanlar Bobby’nin onlar için yaptıklarını unutmuyorlardı. “Görüyor musun ufaklık?” dedi Christina yanaklarından yaşlar süzülürken ve gittikçe büyüyen karnını okşayarak. “Baban büyük bir adamdı. Çok büyük.”

“Adamdı deme,” dedi Susan kolunu Christina’nın sırtına sararken. “O hâlâ çok büyük bir adam.”

Park Caddesi beş yüz elli numaranın önüne siyah bir cip yanaştı ve “Duraksamak Her Saat Yasaktır” tabelasının önünde durdu. Thompson, McKenna, Perrone, Bick ve üniformalı ve silahlı iki Federal Kolluk Kuvveti görevlisi araçtan indiler. Hızlı adımlarla binaya girdiler, rozetlerini gösterdikleri güvenlik görevlilerinden onları Colum McAlister’ı bulabilecekleri kata çıkarmalarını istediler. Görevli geldiklerini yukarıya bildireceğini söyleyerek telefona uzandı.

Ajan Thompson telefonu güvenlik görevlisinin elinden aldı. “Buna hiç gerek yok. Gidelim.”

Asansör kapıları altmış sekizinci katta açılınca iri yarı Bushings korumalarının gördüğü ilk şey üniformalı kolluk kuvveti mensupları oldu.

İçlerinden biri, “Siktir,” diye mırıldandı.

Aşağıya inmesi söylenince ikiletmeden itaat etti. Diğer korumadan grubu McAlister’ın ofisine götürmesi istendi, öyle de oldu. Grup McAlister’ın ofis dairesinin özel resepsiyon alanına girince devasa tankın içinde süzülen ve camdan ölü gözleriyle misafirlere bakan akvaryum köpek balıklarıyla karşı karşıya geldi. Perrone, McAlister’ın nefes kesen iki sekreterinin yanına yürüdü ve “İçeride mi?” diye sordu. Sekreterlerden biri, “Bay McAlister toplantıda,” cümlesini tamamlayamadan Perrone büyük

maun kapıları hızla açıp grubu ofise soktu. McAlister'in ininin büyüklüğü ve ihtişamı hepsini şaşırtmıştı, saray yavrusu ofiste etraflarına bakarken geçici bir dikkat dağınıklığı yaşar gibiydiler. Perrone, Thompson'a, "İnsan hissedarların kanını emerek bayağı gösterişli yaşayabiliyor demek. Tanrım, şuraya baksana," dedi.

Bu beklenmedik ziyaret karşısında McAlister mosmor olmuştu. Masasından koltuğunu arkaya iterek kalkarken, "Siz kim oluyorsunuz?" diye bağırdı.

Sorusuna karşılık altı rozet burnuna dayandı. McAlister'in yanık teninden eser kalmamıştı.

Bick, McAlister'a doğru bir adım atarken elini cebine atıp katlı bir kâğıt çıkardı. Bir metre doksan santimlik boyuyla McAlister'a tepeden bakıyordu ve soğuk bakışlarında sözcüklerin yanında yetersiz kalacağı bir küçümseme vardı. Bick, Beacon Hill aksanıyla her kelimeye iyice vakar katarak ağır ağır konuştu. "Adım Jonathan Bick, Birleşik Devletler Güney New York Bölgesi başsavcısıyım." Durup okuma gözlüğünü taktı.

McAlister ifadesiz bir yüzle ağırlığını bir ayağından diğere verdi.

Bick sözlerine elindeki kâğıttan okuyarak devam etti. "Colum McAlister, 1934 tarihli Menkul Kıymetler Borsası Yasası, 1996 tarihli Ekonomik Casusluk Yasası ve 2002 tarihli Siber Güvenlik Yasası'nı çoklu ihlalden, irtikâp, şantaj ve Doktor Robert James Austin'in canına kastetmek amacıyla komplo kurmaktan tutuklusunuz. Sessiz kalma hakkına sahipsiniz. Söyleyeceğiniz her şey mahkemede aleyhinize delil olarak kullanılacaktır. Bir avukatla görüşme ve her türlü sorgu sırasında avukat bulundurma hakkına sahipsiniz. Avukat tutacak imkânınız yoksa size hükümet tarafından bir avukat sağlanacaktır."

McAlister etrafında toplanan kamu görevlilerine baktı ve gülmeye başladı. Kulağa hiç de yapmacık gelmeyen, son derece spontane ve içten bir kahkahaydı bu. "Şaka yapıyor olmalısı-

nız. Hepiniz kafayı yemişsiniz.” Boynunu öne doğru esnetirken, başını saldırıya geçmeden önce gevsemeye çalışan profesyonel bir dövüşçü gibi iki yana çevirdi. Saville Row takımının göğüs cebinden mavi beyaz çizgili ipek mendilini çıkarıp önce alnını, sonra ağzının kenarlarını sildi. Mendili yerine koyarken cebinden tamı tamına beş santim dışarı çıkmasına özen gösterdi. Adamların her birine tek tek bakarken gözleri yılan gözleri gibi çizgi halini almıştı. Brooklyn’in arka mahallerinden Park Caddesi’ndeki altmış sekizinci kata tırmanan sokak dövüşçüsü çocuk kolay sindirilecek birine benzemiyordu.

Boğukluğu öfkesini ele verse de sesini yükseltmeden konuştu. “Avukatlarımın sizinle işi bittiği zaman hamburgercide bile iş bulamayacaksınız, sizi şebek bozuntuları. İşiniz bitti. Hepinizin. Kiminle dans ettiğinizden haberiniz yok.” Kolluk kuvveti görevlilerinden biri McAlister’ın kollarını arkasında birleştirip kelepçeledi. McAlister başını çevirip arkasına baktı. “Hey, dostum, saatimi çizme sakın. Bana senin beş yılda kazandığından daha fazlasına mal oldu.”

Resepsiyon alanından çıkarlarken McAlister çarpılmış yüz ifadelerinden özgeçmişlerini güncelleme zamanının gelmiş olabileceğini anladıkları okunan asistanlarına emirler yağdırdı. “Cravath’tan Rosenberg’ü arayın. Ne yaptığı umurumda değil. Ona derhâl benimle şehir merkezinde buluşmasını söyleyin. Neresi olduğunu anlayacaktır.”

Grup asansörlere dolarken hiç kimse resepsiyon alanındaki televizyon ekranının altından kayan son dakika haberini fark etmemişti: *Doktor Robert James Austin tüberküloz tedavisi, devrim yaratan bakteriyofaj teknikleri ve statinleri tarihe gömen arterioskleroz buluşuyla dokuzuncu, onuncu ve on birinci Nobel ödüllerini kazandı. Haberin detayları az sonra.*

Dört ayın sonunda Bobby hâlâ bilincinin açılacağına dair en ufak bir işaret vermiyordu. Susan bir röportaj sırasında Bobby'nin AIDS tedavisini bulmanın eşiğinde olduğunu söyleyerek, istemeyerek de olsa büyük bir çalkantıya neden olmuştu. Bu haber medyanın ünlü simalarına tartışacak bir malzeme sundu ve Bobby'nin doktorlarının onu komadan çıkarmak için neden yeterince çabalamadığı konusunda sonsuz bir internet yaygarcasının önünü açtı. Başkan bilgi almak için Bobby'nin dünyanın en büyük iki koma uzmanının da aralarında yer aldığı doktor heyetini Beyaz Saray'a çağırdı.

Doktorların bir kısmı deneysel ilaçların kullanılacağı agresif bir tedaviye geçilmesi taraftarıyken diğerleri bu görüşü çok riskli buldukları için reddediyordu. Benzer bir şekilde, uyarıcı elektrik şokları vermek amacıyla beynin derinliğine elektrotların yerleştirildiği DPS metodu da tehlikeli olduğu için reddedildi. Ortak görüş, "bu beynin, üstünde deney yapılacak bir beyin olmadığı" ve "işin doğanın akışına bırakmak"tı. Başkana iyileşme ihtimalinin çok düşük olduğunu da belirttiler.

Komanın beşinci ayı dolarken Christina durumu nihayet kabullenmeye başlamıştı. Bobby'yi her gün ziyaret etmesine ve çoğu geceyi onun yanında geçirmesine rağmen artık her an yanında değildi. Yas terapisi alıyor ve bekâr anneler için Lamaze doğum

kurslarına katılıyordu. Washington, Noel dönemine yaklaşırken her zamankinden soğuk ve karlı bir kış yüzünü göstermeye başlamıştı. Bobby'nin yirmi yaşında şehre Varneys'ten ultimatom almak için geldiğinde ilk kez gördüğü anıtlar ve devlet binaları Noel ışıklarıyla gösterişe ve sihre bürünmüşlerdi. Christina, Noel partisi için Beyaz Saray'a davet edildi. Önce katılamayacağını bildirdi ancak daha sonra First Lady onu arayıp şu sözleri sarf edince fikrini değiştirdi: "Siz farkında olmayabilirsiniz ama Doktor her sene bu partiye davet edilirdi. Sadece bizim tarafımızdan değil, seleflerimiz tarafından da. Hiç gelmezdi ve nedenini anlıyoruz. Ama lütfen siz bu geceyi bizimle paylaşın. Onun için özel olarak dua edeceğiz. İstedığınız herkesi getirebilirsiniz. Onları da keyifle ağırlarız."

Beyaz Saray'a Kuzey Kapısı'ndan giriş yapan bir devlet lüzumunda olmak Alan, Susan ve Anna'nın aklının ucundan bile geçmemişti.

Tören üniformaları içindeki deniz piyade muhafızlarının arasından geçip Kuzey Portiko'ya girerlerken Anna, Christina'ya, "Bu tür şeylere çok kolay alışabilirim," diye fısıldadı.

Hayatı boyunca giydiği ilk smokinin içinde hayli seçkin bir görünüme bürünen Alan kendi kendine "If They Could See Me Now"¹⁰ şarkısını mırıldanmaya başladı.

10 (İng.) Beni bir de şimdi görsünler. (ç. n.)

Noel akşamı hastanede sadece kemik personel kalmıştı ve sınırlı sayıdaki yıpranmış Noel süslemeleri boş koridorlara daha da moral bozucu bir hava veriyordu. İki CIA koruması Bobby'nin loş odasındaki küçük televizyona bakıyordu. Bir hemşire yardımcısı birkaç şey almak için odaya girdi. Önce odanın bir ucunda bir şeylerle meşgul oldu, sonra ajanların ne izlediğine baktı. Bobby'nin göz kapaklarını kırıştırdığını ya da sağ elini burnunu kaşımak için kaldırdığını fark etmedi. Hatta başını ağır ağır iki yana salladığını ve boynunu arkaya büküğünü de görmedi.

Bobby usulca gırtlaklarını temizledi, ilkinde hayli zorlanmak kaydıyla üst üste birkaç kez. Hemşire yardımcısı da ajanlarla birlikte televizyondaki saçmalığa gülüyordu. Bobby'nin elleri huzursuzca hareket etse de sonunda gözlerini buldu. Göz kapaklarını tuttu, sonra usulca ovalamaya başladı. Sonra gözleri ağır ağır açıldı. Odadaki bütün ışıklar kısılmış olmasına rağmen beş aydan uzun bir zamandır kapalı olan gözlerine keskin bir acı saplandı. Vücudu acıya tepki olarak irkildi. Gözlerini sıkıca kapatırken ışığa yavaş yavaş alıştırması gerektiğine karar verdi.

Konuşurken sesi yumuşak, boğuk ve kesik kesikti. "Hemşire."

Ne hemşire yardımcısı ne de ajanlar duydu onu.

“Hemşire.” Sesi biraz yükselse de hâlâ çok yumuşaktı. “Hemşire. Orada kimse var mı?” Sözcükler çok yavaş çıkmakla birlikte boğuk sesine rağmen gayet anlaşılırdı.

Kimse bir şey duymadı. Sonunda hemşire yardımcısı, Bobby’nin yatağının yanına geldi. Bobby artık hareketsizdi. Hemşire yardımcısı serumunu, monitör kablolarını ve elektrikli kas uyarıcılarını kontrol ederken Bobby yine konuştu.

“Hemşire.” Hemşire yardımcısı bir şey duyar gibi oldu. “Hemşire. Orada kimse var mı?” Göz kapakları yeniden titreşen Bobby başını kaşımak için sol elini kaldırdı.

Hemşire yardımcısı bir cesedin tabutundan doğrulduğunu görmüş gibi geri sıçradı. Sonra biraz tereddütle yatağın üstüne eğildi. “Beni duyabiliyor musunuz?”

“Evet. Susadım,” dedi Bobby.

Hemşire yardımcısı, “Kendine geldi! Kendine geldi!” diye bağırarak odadan dışarı koştu ve koridorda bağırırmaya devam etti. “Kendine geldi! Kendine geldi! Doktor yok mu?”

Televizyon karşısındaki ajanlar Bobby’nin yatağının yanına koştu ve temkinli bir tavırla üstüne eğilerek, “Orada mısınız?” diye sordular. “Bizi duyabiliyor musunuz?”

“Çok susadım. Biraz su alabilir miyim?”

Ajanlardan biri derhâl telefonunu çıkarıp Varneys’in ofis hattını aradı. Noel akşamı saat 21.15’ti. Masasının başında oturan Varneys ekrandaki isme baktı. Arayan hastanedeki ajanlardan biriydi. Onu daha önce hiç aramamışlardı. Bir süre ekrana bakmaya devam etti. Gözleri dolmuştu. Ahizeyi kaldırdı.

Tek söyleyebildiği, “Alo,” oldu. Sesi yumuşak ve yorgundu.

“Efendim, ben hastaneden Collins.”

“Evet, Ajan,” derken Varneys’in sesi teslim olmuş gibiydi. Ellerin titrediğini hissetti, karnında tatsız bir his oluşmuştu. “Sanırım Austin için arıyorsun.” Varneys söylenecekleri duymak istemiyormuş gibi ahizeyi diğer kulağına geçirdi.

“Evet efendim. Uyandı.”

Varneys ahizeye kulaklarına inanamayarak baktı, sonra onu tekrar kulağına dayadı. “Ne dedin sen?”

“Konuşuyor. Su istiyor. Susadığını söyledi.”

Varneys’in koyu renkli gözleri parladı, ağzının kenarları yukarı kıvrıldı ve yüzü doğum günü hediyelerini açma zamanı geldiği söylenen dört yaşındaki bir çocuk gibi ışıldadı. “O zaman ne duruyorsunuz, hemen ona biraz su verin. Ben de hemen oraya geliyorum.”

Varneys telefonu kapattı. Başkanı araması gerektiğini biliyordu ama koltuğuna yığılmıştı. Birkaç dakika gözleri kapalı oturduktan sonra öne eğildi, dirseklerini masaya yasladı, çenesini kavuşturduğu ellerinin üstüne koyup gözlerini yeniden kapatarak, “Teşekkür ederim,” dedi. “Oğlumu kurtardığın için teşekkür ederim.” Birkaç dakika nemli gözlerini hiç açmadan ve hareket etmeden oturdu. Sonra derin derin nefes almaya ve soluğunu yavaşça serbest bırakmaya başladı. Birkaç dakika daha bekledikten sonra ayağa kalktı, elinin tersiyle gözlerini kuruladı, ceketini ve kravatını düzeltip Beyaz Saray’ı aradı.

“Orin Varneys. Lütfen beni başkana bağlayın.”

“Bir dakika efendim.” Ona hiç bitmeyecekmiş gibi gelse de en fazla iki dakika sonra başkanın personel şefi hattın diğer ucundaydı. “Mutlu Noeller, Orin. Başkan partinin tam ortasında. Bekleyebilir misin?”

“Hayır, bekleyemem. Lütfen telefonu ona ulaştır.”

Birkaç dakika sonra başkan telefona gelmişti. “Bu kadar acil olan nedir Orin?”

“Kendine geldi, efendim.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Austin birkaç dakika önce komadan çıktı. Konuşuyor. Susamış.”

“Yüce Tanrım. İnanamıyorum. Bu bir mucize. Üstelik Christina da burada. On dakika içinde orada buluşuruz.”

Başkan parti salonuna döndü ve doğrudan Christina’nın yanına gidip sohbetini böldü. “Az önce bir telefon aldım,” diyerek onu salonun sessiz bir köşesine çekti. Christina’nın zümrüt yeşili gözleri yaşlarla doldu ve yüzünün rengi soldu. Başkanın yanında odayı aşmaya çalışırken ayaklarına kurşun dökülmüş gibiydi. Kendini bu ana hazırlamıştı. Başkan durdu, ona döndü ve ellerini onun titreyen omuzlarına yerleştirdi. Christina’nın içi çekildi ve aklından eğer düşerse bebeğin üstüne düşmemeye dikkat etmesi gerektiğini geçirdi. “Kendine geldi, Christina. Robert konuşuyor.”

Christina ve Susan, yanlarında başkan ve iki araba dolusu gizli servis korumasıyla birlikte Bobby'nin odasına vardıklarında Varneys, bir doktor ordusuyla birlikte oradaydı. Sorumlu doktor, Bobby'nin ziyaretçileri tek tek kabul edebileceğini söyledi.

Varneys yüzünde kocaman bir gülümsemeyle başkan ve beraberindekilere, "Ona merhaba dedim," dedi. "Beni hatırlıyor."

Susan gözlerini devirdi.

Christina odaya girdi. Bobby yüzü pencereye dönük olduğu için onu ilk anda görmedi. Christina yatağa koşarken o da kafasını çevirdi ve göz göze geldiler. Bobby kasları güçsüz düşen, serum hortumlarının bağlı olduğu kollarını olabildiğince kaldırdı ve Christina yaşlı gözlerle onun üstüne eğilip yüzünü öpücüklerle boğarken Bobby de onu kendine çekti. "Benim güzel sevgilim. Christina'm," diyerek saçlarını okşadı ve onu alnından öptü.

Christina gözyaşlarına engel olamayarak, "Sesini bir daha asla duyamayacağım sanmıştım," dedi.

Bobby'nin Christina'nın karnını fark etmesi çok sürmedi. Hiçbir şey demedi ama yüzündeki ifade çok şey anlatıyordu.

Christina, "Hayır, abur cubur göbeği değil," diyerek kıkırdadı. Bobby kaşlarını kaldırarak, "Benden mi?" diye sordu.

Christina onun koluna şaka yollu bir yumruk indirdi. "El-bette senden, şapşal şey."

İlk kırk sekiz saat boyunca Bobby bir yenidoğan gibi şımartıldı ve doktorlar her türlü sorgulamadan kaçınılmasını tembihlediler. Ancak süre dolar dolmaz sorular yağmaya başladı. Perrone ilk sıradaydı.

“Doktor Austin, laboratuvarınızda hatırladığınız son şey ne?”

“Çalışmaya gömülmüştüm. Önemli bir nokta yakalamıştım ve bir yandan defterime notlar karalıyordum, bir yandan da bilgisayara bir şeyler yazıyordum. Sonra kafamda korkunç bir basınç hissettim ve kendimi uçarken buldum. Başka bir şey hatırlamıyorum.”

Bunu bir grup nörolog takip etti. Dünyanın önde gelen koma uzmanlarından Doktor Michael Miller, Bobby’ye kısmen yanmış bir defter gösterdi. “Bu defter size tanıdık geliyor mu?”

“Araştırmalarımnda kullandığım defterlere benziyor. Onu nereden buldunuz?”

“Laboratuvarınızda bir moloz yığınının altında bulunmuş. İçinde denklemler ve formüllerle dolu. Asistanınız Susan, içindekinin sizin el yazınız olduğunu söyledi. Buna bir göz atın.”

Bobby defteri açtı ve birkaç sayfayı ağır ağır inceledi. Yaklaşık bir dakika sonra defteri kapatıp geri itti. “Benim el yazım.”

“O geceki AIDS çalışmanız mı? Doktor Austin, üstünde çalıştığınız şey bu muydu?”

“Olabilir, bilmiyorum.”

“Lütfen, deftere tekrar bakın.” Bobby defteri tekrar açtı ama konsantre olmakta zorlanır gibiydi. Birkaç sayfa daha çevirdi.

“Üzgünüm. Bana hiçbir şey ifade etmiyor.”

“Formülleri tanıtmıyor musunuz?”

“Hayır.”

Miller ayağa kalktı ve Bobby’nin omzunu usulca sıvazladı. “Bugünlük bu kadar Doktor Austin. Biraz dinlenin. Gücünüzü toplayın. Yarın yine konuşuruz.” Defter Bobby’nin baş ucu komodininde bırakıldı. Bobby kendini çok yorgun hissediyordu. Gözlerini kapattı ve derin bir uykuya daldı.

Ertesi gün nörologlar Bobby’yi Christina da oradayken ziyaret ettiler. Birinin elindeki torbada *New England Journal of Medicine*’in Bobby’ye yirmi beş yaşında iki Nobel Ödülü kazandıran tarihi buluşu, otoimmün hastalık teorilerini dünyaya sunan beş ciltlik özel sayısı vardı. Nazik bir havadan sudan sohbetin ardından doktor, ciltlerden bir iki tanesini çıkarıp Bobby’den incelemesini ve “hafızasını tazelemesini” rica etti. Bobby okumaya başlarken Christina da yanı başındaydı. Bobby’nin ne kadar yavaş okuduğunu fark etti. İlk cildin giriş paragraflarında büyük bir çabayla ve satırları parmağıyla takip ederek ağır ağır ilerliyordu.

Daha ikinci sayfanın sonunda Bobby kafasını kaldırdığında yanakları al al, gözleri cam gibiydi. Doktorlara, “Bana biraz zaman verip sonra geri gelseniz?” diye sordu.

“Elbette Doktor Austin. Ne kadar zamana ihtiyacınız varsa, hiç sorun değil.”

Doktorların odadan çıkarken nasıl bakiştıkları Bobby’nin gözünden kaçmamıştı. Koridora çıktıkları anda hararetle ko-

nuşmaya başladıklarını da fark etmişti. Christina, Bobby'nin denklem ve formüllerinin büyük bir kısmını içeren üçüncü cildi açtı. Dergiyi kocasının önünde tuttu.

“Bunların ne olduğu konusunda herhangi bir fikrin var mı?”

Bobby sayfaya baktı ve gözlerini kaçırdı. Gözleri dolmuştu. Christina onun elini sıktı. “Sorun değil Bobby.”

Hastanede geçen birkaç haftanın sonunda Bobby fiziksel gücünü geri kazanmıştı. Zekâsıyla ilgili testler, nörologlar, psikologlar, eğitimciler, hipnoz uzmanları, amnezi uzmanlarının da aralarında olduğu bir dizi saygın uzman tarafından yürütülüyordu. Emekliye ayrılan Doktor Uhlman bile göreve çağırılmıştı.

Uhlman, Bobby'nin hastane odasına girerken kapı eşiğinde duraksadı. Bobby yaşlı adama baktı, adamın kafası hâlâ tıraşlıydı ama tıraşı seneler önceki kadar düzgün değildi ve kafası Bobby'nin hatırladığı kadar parlamıyordu. İri elleri artık kırışmış ve sayısız karaciğer lekesiyle kaplanmıştı. Bir zamanların asker gibi dimdik duruşlu, güçlü bilim insanı zayıflayıp iki büküm olmuştu, bastonundan destek alıyordu.

"Benden nefret ediyor olmalısın," dedi Bobby'ye yaklaşırken. "Bana en çok ihtiyaç duyduğun zamanda yanında olmadım."

Bobby cevap vermedi. Uhlman, Bobby'nin koltuğuna doğru ilerlerken gözlerinin onu delip geçtiğini hissetti. Uzattığı eli havada kaldı. Tam ne yapacağını bilemeyerek geri çekerken Bobby onun elini tuttu.

"Sizden asla nefret edemezdim. Size kırılmıştım ama sizin de kontrolünüzü aşan şartlara tabi olduğunuzu biliyordum. Sizi gördüğüme sevindim Doktor. Uzun zaman oldu."

Uhlman yüzüne ağır ağır yayılan bir gülümsemeyle Bobby'nin yakınındaki bir sandalyeye oturdu ve ona uzanıp dizini sıvazladı. "Sen benim ömrümü adadığım işe değer kattın Robert. Sana bunun için nasıl teşekkür edebilirim bilmiyorum." Uhlman, Bobby'ye doğru eğildi. "Benden muhtemelen zaten bildiğin bir şeyi sana söylememi istediler."

Bobby'nin gözleri doldu ama kendini gülümsemeye zorladı. "Hayatım boyunca hep 'an' meselesiydi. Onu bu kadar uzun süre koruyabildiğim için şanslıydım."

Uhlman kaşlarını kaldırdı. "Şanslı mı? Gerçekten şanslı mıydın sence?"

Bobby boş gözlerle duvara baktı.

"Keşke sana daha iyi bir dost olabilseydim Robert," dedi Uhlman. "Davranışım için kabul edilebilir bir bahane yoktu ama aradan biraz zaman geçince bu sefer de seninle iletişime geçmeye utandım."

Bobby'nin onu duyup duymadığını bile bilmiyordu. Birkaç dakika süren bir sessizliğin sonunda bastonuna tutunarak zorla ayağa kalkmaya çalıştı. İlk denemesinde başarılı olamadı ve biraz gürültü çıkararak sandalyesine geri düştü. Çıkan ses Bobby'yi daldığı düşüncelerden uyandırmış gibiydi. Kolunu yaşlı adamın koltuk altına koyup onu yumuşak bir şekilde kaldırdı.

"Siz benim için çok şey yaptınız Doktor. Joe'yu bana siz buldunuz."

Uhlman cam gibi gözlerle öne eğildi ve Bobby'nin kulağına, "Seni haberinin bile olmadığı pek çok konuda yüzüstü bıraktım. Özür dilerim," diye fısıldadı. Bobby'nin elini var gücüyle sıktı ve kapıya doğru yürümeye başladı.

Christina hükümetin yargılama sürecini takip ederken Bobby konuya hiç ilgi göstermiyordu. Martin Turnbull, Vincent Amaratto, Neil Foster, Randall Lindsay, Graham Waters ve Michael Petersen'in kilit tanıklıkları ve yönlendirmeleri, Colum McAlister'in menkul kıymetler, ekonomik casusluk, irtikâp, şantaj ve para aklama yasalarını otuz bir farklı ihlalden hüküm giymesine yol açtı. Federal hapishanede on dokuz yıl hapse mahkûm edildi ama delil yetersizliği nedeniyle cinayete azmettirme suçundan hâkim karşısına çıkarılamadı. Gunther Ramirez hiçbir zaman teşhis edilemedi ve hüküm giymedi.

FBI'in RASI'nin içine sızmadaki başarısıyla Kurt Osmond ve Ashfaq Bashir'in de aralarında olduğu beş RASI üyesi, dairenin havaya uçurulması vakasında cinayete teşebbüs ve laboratuvardaki planlı saldırı için de cinayete azmettirme suçlarından yargılandı. Laboratuvar saldırısında, jürinin saldırının planlanma aşamasının ötesine geçtiğini ispatlayacak delilleri yetersiz bulması üzerine cinayete teşebbüsten aklandılar.

Ancak Bobby'nin laboratuvarın yıkımının kaynağı konusunda hiç şüphesi yoktu. Düşüncesini Christina'ya ve Susan'a anlattı ancak iki kadın da ona bu görüşlerini başkalarıyla paylaşmamasını telkin etti. Buna rağmen Bobby, Varneys'e şu mektubu yazdı.

Sevgili Direktör Varneys,

O gece laboratuvarımda olanlar konusunda kendinize ait teorileriniz olduğunu biliyorum ama düşüncelerimi sizinle paylaşmamam yanlış olurdu.

Bildiğiniz gibi uzun yıllar boyunca özel bir zekâya sahip olmanın ayrıcalığını yaşadım. Ya da, özel zekâ beni ele geçirdi, demek daha doğru olur. Onun sayesinde belki de rahatsızlık verici olan bazı temel gerçekleri anlama şansım oldu.

Sizin anlayacağınız Orin (sınırım size adınızla hitap etmemin zamanı geldi), evrende bir olumsuzluk ve yıkım kuvveti var. Son derece etkin ve sınırsız olanaklara sahip olan bu kuvvet, yetki veriyor ve yönlendiriyor. Hastalıklara dirençlerini, azimlerini, kendilerini yeniden icat etme, tedavilere direnme, yeniden üreme ve defansif bir şekilde mutasyona uğrama yatkınlıklarını o kuvvet veriyor. Onlara itici güç oluyor. Bu güç nötr bir fiziksel fenomen değil. Kötü bir güç, aktif ve her yere sinen bir kötülük. Buna şaşırdınız mı? Şaşırmayın. Evrende denge var. Aksi takdirde kaosa dönüşecek bir evreni yöneten değişmez yasa bu. Her şeyin bir karşılığı, bir karşıtı var. Tanrı'ya inanır mısınız? Ben inanırım. Pekâlâ, o zaman Tanrı tek başına olamaz.

Hayatım boyunca bu gücün bana karşı koyduğunu hissettim. Bana yön duygumu kaybettirmek, dikkatimi dağıtmak ve beden ve ruh sağlığımın altını kazmak için çabalayıp durdu. Ve sonra hep beklediğim o gün nihayet geldi. Şifreyi çözmüştüm ve o yenilmek istemiyordu. AIDS onun en büyük başarılarından biri, biliyorsunuz.

Aklınızın bunu almasının zor olacağını biliyorum. Siz bir eylem adamısınız. Dosyalar açıp dosyalar ka-

patmayı ve kötü adamları içeri tıkmayı seviyorsunuz. Ama evren kendi oyununu oynuyor. Elimizden ancak bu kadarı geliyor.

En içten dileklerimle, Robert

Bobby insanlığa son bir katkı sağlayabileceğini düşünerek Susan'dan Evrensel Hizmet'in internet sayfasında, "Çöp Konteyneri Bebeği" hikâyesinin gazete haberlerinin linklerini de içeren bir basın açıklaması yayımlanmasını ayarlamasını istedi. Hikâye bir günden kısa bir sürede çığ gibi büyüyen bir sansasyon yarattı ve Bobby'nin basın bültenine eşlik eden satırlarıyla birlikte dünya medyasında geniş yer buldu: "İnsan hayatı hiçbir zaman gözden çıkarılamaz. Kökenleri ne kadar mütevazı ve gelecek vaadi ne kadar önemsiz görünse de bir canın kaybının yankılarının ne olacağı asla öngörülemez."

Benzeri görülmemiş bir yeteneğe sahip bir çocuğun kökeninin böyle dehşet verici şartlara dayanması dinî çevrelerde de bir spekülasyonun çığ gibi büyümesine neden oldu. Böylece pek çok insan Bobby'yi bilimselden çok, spiritüel bir fenomen olarak görmeye başladı.

Christina ve Susan, Varneys'i en son iki sene önce görmüşlerdi. Langley'deki devasa ofisine girince büyük kanepenin bir köşesine büzüşmüş olan Doktor Uhlman'ı fark etmediler bile. Varneys onları yaşlı bilim insanıyla tanıştırdıktan sonra zoraki hal hatır sorma sohbetini başlattı.

"Robert nasıl?"

"İyi," dedi Christina. "Hayli gevşedi. O ve Susan, Evrensel Hizmet'i yönetiyorlar. Gün içinde vaktinin büyük bir kısmını bebekle geçiriyor. Artık normal bir aileyiz."

Varneys gülümsedi. "Ufaklık nasıl?"

Christina'nın yüzü aydınlandı. "Her gün biraz daha büyüyor. Çok güzel. Pek çok açıdan bana Bobby'yi hatırlatıyor."

"Gözleri sayesinde," dedi Susan ağzı kulaklarına vararak. "Görebileceğiniz en açık mavi gözler. Küçük lazerler gibi insanın içine işliyorlar. Bobby'ninkilerden bile daha çok."

"Zekâ açısından da babasına çekmiş mi?"

"Bu konuya gelmenizin çok sürmeyeceğini biliyordum," dedi Christina. "Bu toplantının konusu bu mu?"

Varneys gülümsemeyi bırakıp boğazını temizledi. "Alakası yok. Haydi, kanepeye geçin."

Misafir koltuklarından birini sehpanın yakınına çekip oturdu ve öne eğildi. “Biz, yani ben ve Doktor Uhlman bir görüşme yapmamızın Robert’ın çıkarına olacağını düşündük.”

Uhlman cılız sesi biraz zorlanarak, “Robert’ın iyiliği için,” dedi.

Varneys, “Bunu sadece bu odada duyacaklarınızın aramızda kalması şartıyla yapacağım,” diye devam etti. “Bu konuda sizden de söz alabilir miyim?”

Susan ve Christina başlarıyla onayladılar.

“İkinizin de Robert’ın geçmişini tam anlamıyla anladığınızı sanmıyorum,” dedi Varneys.

“Kastettiğiniz buysa eğer, bize nasıl büyüdüğünü anlattı,” dedi Susan.

Varneys, Susan’ın bu yorumunu neredeyse fark edilmeyecek kadar küçük bir baş hareketiyle geçiştirdi.

Uhlman başını önünden kaldırdı ve “Varneys’in bahsettiği bu değil,” diye mırıldandı.

Varneys sözlerine devam etmesi için Uhlman’a işaret verdi.

Uhlman başını kaşdı ve kulak memesiyle oynayarak, “Robert’la o dört buçuk yaşındayken tanıştım,” dedi. “O zamanlar ben Mayo Clinic’te Psiko-Nörolojik Gelişim Departmanı’nın başındaydım ve o görevde yıllarca kaldım. O zamanlar Direktör Varneys de OSSIS’in, yani Özel Stratejik İstihbarat Hizmetleri Bürosu’nun başındaydı. Benden oğlanı incelemem istendi. Bakıcı ebeveyni yaşadıkları bazı sıkıntılar için tıbbi yardım almak istediğinde önce eyalet kurumlarının, ardından da federal yetkililerin dikkatini çekti. Benim incelememi tamamlamamın ardından Robert tam zamanlı olarak Newton’daki İleri Zekâ Çalışmaları Enstitüsü’nde yaşamaya başladı ve yirmi yaşında enstitüden ayrılana kadar hep benim gözetimim altında kaldı.”

Varneys araya girdi. “Doktor’un hakkını teslim etmek gerekir; daha en başından doğru teşhis koymuştu.”

“Bakıcı ailesinin bana anlattıklarına ve gözlemlerime dayanarak, Robert’ın üç yaşından itibaren güçlü paranoya ve gerçeklikten kopukluğun da öne çıktığı bir psikozun erken safhalarında olduğu konusunda çok nettim. Bütün bunlar o yaştaki bir çocuk için sıra dışı şeylerdi. Bu rahatsızlıkların çocuklarda nasıl ilerleyeceğini ya da gerileyeceğini kestirmek güçtür çünkü ergenliğin ve yaşlanmanın vücut kimyasında yarattığı değişikliklerin etkisi çok büyük olabilir. Robert’ın yaş aldıkça iyileşeceğini umuyordum ama ne yazık ki öyle olmadı. Ayrıca sorunlarının peş peşe gelen feci olaylarla daha da arttığını düşünüyorum.”

Gözleri dolan Christina yumuşak bir sesle, “Ona yardım etmeye çalıştınız mı?” diye sordu.

Uhlman yere baktı.

“Onu sürekli gözlemliyorduk,” dedi Varneys. “Enstitünün tam zamanlı bir psikiyatrı vardı.”

Uhlman başıyla onayladı. “Verjee. Doktor Riaz Verjee.”

“Verjee onu tedavi etti mi?” diye sordu Susan.

Varneys başını iki yana salladı. “O zamanlar bunun temkinli bir yaklaşım olacağını düşünmedik.”

Söze Uhlman devam etti. “Daha en başından Bobby’nin gerçeklikten koptuğu zamanlarda entelektüel açıdan zirveye ulaştığını anlamıştık. Trans olarak bilinen bu yarı bilinçli çözümlerinde yaratıcı düşünme ve problem çözme düzeyinin zirvesine çıkıyordu.”

“Ve tedavi uygulayarak ona müdahale etmek istemediniz. Çünkü bu durumu programınız açısından faydalıydı,” dedi Susan.

Varneys araya girdi. “O kadar basit değil. Öncelikle Robert düzeyinde bir zihinle baş etmek konusunda hiçbir tecrübemizin olmadığını anlamalısınız. Kimsenin yoktu. Sıradan insanlar için tasarlanmış ilaçlarla onu sersemletmek ya da geri tepebilecek analizlere maruz bırakmak istemedik. Benzersiz bir durumla karşı karşıyaydık.”

Uhlman'ın sesinde şimdi profesyonel bir tını vardı. "Robert'in hastalığının ilerlemesini bir dizi olayın hızlandırdığını düşünüyorum. Anne ve babasının ölümü, sadece birkaç yıl sonra Joe Manzini'yi kaybetmesi ve bir süre sonra doğumda terk edilmesinin dehşet verici detaylarını öğrenmesi üst üste geldi." Uhlman, Varneys'e ters bir bakış attı. "Ve bu son travmadan hemen sonra da ondan enstitüyü terk etmesi istendi. Geri dönüp baktığımızda bunun ciddi bir hata olduğunu biliyoruz. Bu, Bobby'nin tecrit duygusunu ve paranoyasını artırdı. Her hâlükârda yıllarca hiç arkadaşı ya da ailesi olmadı, tabii sizinle tanışana kadar. Bu yüzden kendi beyninin içinde yapayalnız kaldı. Yalnız kalmak için çok tehlikeli bir yer. Terk edilme, reddedilme ve ihanet hisleri psikiyatride 'aşırı uyarılabilirlik faktörleri' dediğimiz belli duyarlılıklarla daha da güçlendi. Bu faktörler kişinin zekâsıyla doğru orantılıdır. Robert örneğinde, olağanüstü zekâ yüzünden yüksek duyarlılık özellikle akut bir hal aldı."

Kanepede arkasına yaslanan Christina gözlerini kapattı ve başını ağır ağır sallayarak, "Ve çok çalıştı," diye mırıldandı. "Kendine çok yüklendi. Bunlar ona ağır geldi."

Uhlman başını hızlı hızlı sallayarak onayladı. "Evet. Aynen öyle. Bütün bu problemlerin üstüne bir de obsesif kompulsif iş etiğiyle kendine dayattığı sürekli stres eklendi. Ancak elbette bu da hastalığının semptomlarından biriydi."

"Ve seneler ilerlerken ikiniz de hiçbir şey yapmadınız, öyle mi?"

"Bu doğru değil," dedi Varneys. "CIA'in direktörlüğüne geldiğim andan itibaren Robert önceliğim oldu. Onu korumak için elimden geleni yaptım."

Christina, Varneys'e dik dik baktı. "Ama ona yardım etmek için hiçbir şey yapmadınız. Enstitüde olduğu gibi çalışmaya devam etsin istediniz. Sırf ortaya koyacağı sonuçları en üst se-

viyeye çıkarmak için. Başka hiçbir şey umurunuzda olmadı,” dedi Christina.

Varneys’in yüzü kıpkırmızı oldu. “Hepsi o kadar değildi.”

Susan, “Ona ne şüphe,” diye söylendi.

Uhlman sözlerine devam etti. “Dengesini altüst eden son olaylar dairesinin yok edilmesi ve senin CIA’yle bağlantını ifşa etmen oldu Christina. Robert’ın gerçeklikten kopması sıklaştıkça ve uzadıkça kişiliği gittikçe daha fazla bölünmeye başladı. Birkaç yıl önce onu görmek için Prides Crossing’e geldiğimde olan buydu; kimseyi tanıyamadığı, hatta varlıklarını bile fark edemediği bir noktaya gelmişti.” Christina’ya bakarak ekledi: “Onu geri döndürebilmen ve yoldan çıkmasına bu kadar uzun süre engel olabilmen bir mucizeydi.”

Dördü hiç göz teması kurmadan, kendi düşüncelerine daldıkları derin bir sessizliğe gömüldü. Sonunda Varneys masasına gitti ve kalın bir klasörün arasından bir zarf çıkardı. Zarfı açıp içindeki kâğıdı Christina’ya uzattı.

“Bu mektup Robert’tan geldi.”

Christina mektubu okuduktan sonra Susan’a verdi.

Susan mektubu sehpaye bırakınca Varneys, “Sizce de sıradışı bir mektup değil mi?” diye sordu.

Christina başını iki yana salladı. “Bu yeni bir şey değil. Bobby onu hastalıklara çare bulmaktan alıkoymaya çalışan bir çeşit güç olduğunu bize sık sık söylerdi. Bize laboratuvarın yok edilmesiyle ilgili görüşünü anlatmıştı ama size bu konuda bir mektup gönderdiğinden haberim yoktu.”

Susan araya girdi. “Evet, yıllar önce, Prides Crossing’deki laboratuvara taşınmamızdan kısa süre sonraydı; bana araştırmasını önlemeye ve onu yok etmeye çalışan ‘üstün bir kötülüğün’ olduğunu –onun deyimiyle– söylemişti.”

Varneys her zamanki gibi ölçülü ve kesin adımlarıyla cam duvarın önünde yürümeye başladı. Bir süre sonra, “Biliyorsunuz,

yargılamaların sonucu beni hiç tatmin etmemişti,” dedi. “Robert’ın mektubunu alınca düşünmeye başladım. Bunu aklımdan bir türlü çıkaramıyordum. Sonra duruşmalarda verilen ifadeleri ve soruşturma raporlarını tekrar okumaya başladım. Bir şeyler örtüşmüyordu. Ardında başka kimsenin yapmadığı bir şey yapmaya karar verdim.” Uhlman’a baktı.

“Neymiş o?”

“Prides Crossing Laboratuvarı’nın güvenlik kameralarının kayıtlarını istedim. Hepsini inceledim. Aylar sürdü.”

“Ama bantlar daha önce de incelenmişti, değil mi?” dedi Susan.

“Evet, ama patlamadan üç yıl geriye giderek değil. Ve müfettişler tek bir şey arıyordu.”

“Neymiş o?”

“Tesise gizlice giriş yapan birileri, çalışma arkadaşları ve hizmet sağlayıcılar gibi şeyler,” dedi Varneys.

Uhlman bir eliyle yarım yamalak tıraş edilmiş çenesini sıvazlarken diğeriyle bastonunu sımsıkı kavramıştı.

Varneys sehpanın üstünde duran bir uzaktan kumandayı aldı. “Güvenlik kamerası kayıtlarının konuyla ilgili kısımlarından bir derleme yaptım. Doktor, bantları izlerken bize yardımcı olur musun?”

Görüntüler ekrana yansırken Uhlman, “Robert’ın nasıl normalden daha yavaş, neredeyse robot gibi hareket ettiğine dikkat edin,” dedi. “Direktör, lütfen gözlere zumlar mısınız?”

Varneys uzaktan kumandanın bir tuşuna basarak Uhlman’ın isteğini yerine getirdi.

Uhlman, “Ne kadar boş baktığınızı görüyorsunuz,” diye devam etti. “Gözleri cansız bakıyor. Yüzündeki ifadeye bakın, hiç ifade yok gibi. Şu yarı bilinç hallerinden birinde. Sistemsel bir şekilde hareket ediyor ama içinde bulunduğu anda değil. Normal bilincine döndüğü zaman yaptıklarını hatırlamayacak.”

Bobby'yi patlayıcı aygıtların üstünde çalışırken görünce Christina, "Aman Tanrım," dedi.

"İki yıl boyunca aralıklı olarak, gecenin ilerleyen saatlerinde kilitli ofisinde çalışarak bombaları bir araya getirmiş. Elbette laboratuvara ne getirdiğini kimse kontrol etmemiş ve bombaları tasarlamak ve üretmek konusunda son derece hünerli olduğunu söylemeye bile gerek yok," dedi Varneys. "Ve burada, videonun bu kısmında, son bir yıl içinde kendi bilgisayarlarını nasıl sabote ettiğini, sabit diskleri silip yedekleme hafızalarını nasıl yok ettiğini görebilirsiniz."

Uhlman sözü devrıldı. "Robert'in hastalığı ilerledikçe kendini tek amacı başarılarına köstek olup onu yok etmek olan, kendinden nefret eden ikinci bir benlik yaratarak gösterdi. Bahsettiği o 'kötücül gücü' -ona karşı durduğundan çok emin olduğu ve kâbuslarında ona eziyet eden o gücü- aslında içsel olarak yaratmıştı. Hastalığı ilerledikçe ikinci benliği daha baskın bir hal aldı. Robert'in zihnini tamamen kontrol edemediği durumlarda, uyurken ve transa girdiği zamanlarda sahneyi o kapıyordu. Ve en sonunda Robert onu durdurmak için yapması gerekeni yaptı."

"Yani laboratuvarı havaya uçuran Bobby'ydi," dedi Susan. Varneys başını salladı.

Christina gözlerinden yaşlar akarak, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Uhlman ona doğru eğildi ve damarlı elini genç kadının ellerinin üstüne koyarak, "Şu anda stabil durumda ve bu çok iyi bir şey. Hep böyle kalabilir. Öyle olacağını umuyorum. İkiniz de bunu hak ediyorsunuz," dedi.

"Ve bu toplantı... Amacı neydi? Neden bunu bize anlatma ihtiyacı hissettiniz?" diye sordu Susan.

Uhlman bastonuna yaslanıp kanepeden doğrulmak için harekete geçti. "Herkesin güvenliğini düşünmek zorundaydık. Robert'in, ikinizin ve hatta ufaklığın."

Christina al al olmuş bir yüzle, “Ne demek bu?” diye sordu.

“Robert’ın zekâsının onu hiçbir zaman terk etmediğinden neredeyse eminim. Ama o terk ettiğini sanıyor. Daha da önemlisi, diğer benliği de öyle sanıyor. Bu yüzden şimdilik içsel bir çatışma yok. Ancak Robert’ın dehası olur da bir gün yeniden ortaya çıkarsa yalnız olmayacaktır.”

— SON —

Sevgili okurlarım, umarım *Mucize Adam*'ı okumaktan keyif almışsınızdır.

Bana wrlauthor@gmail.com adresinden yazarsanız size *Mucize Adam* ailesine hoş geldiniz demek için kişisel bir armağan göndermek isterim. Robert James Austin efsanesi devam edecek. Düşüncelerinizi öğrenmek ve sorularınızı yanıtlamak beni çok mutlu eder. Röportajlarımı dinlemek/okumak ve diğer içeriklere ulaşmak için miraclemanbook.com sayfasını ziyaret edebilirsiniz.

Mucize Adam'ı beğendiyseniz ondan lütfen arkadaşlarınıza da bahsedin ve görüşlerinizi amazon.com'da paylaşın.

Sonsuz teşekkürler,
WRL